

Nơi Cuối Cầu Vồng

Contents

Nơi Cuối Cầu Vồng	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	14
5. Chương 05	16
6. Chương 06	23
7. Chương 07	28
8. Chương 08	30
9. Chương 09	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	59
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	72
21. Chương 21	79
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	108
30. Chương 30	114
31. Chương 31	114
32. Chương 32	118
33. Chương 33	121
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36	137
37. Chương 37	141
38. Chương 38	148
39. Chương 39	153
40. Chương 40	161
41. Chương 41	168

42. Chương 42	172
43. Chương 43	181
44. Chương 44	186
45. Chương 45	189
46. Chương 46	195
47. Chương 47	201
48. Chương 48	207
49. Chương 49	211
50. Chương 50	219
51. Chương 51	224

Nơi Cuối Cầu Vồng

Giới thiệu

ơi cuối cầu vồng, một lần nữa vinh danh cây bút lãng mạn Cecelia Ahern của Ailen bằng tất cả nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-cau-vong>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Gửi Alex

Cậu được mời đến dự buổi sinh nhật lần thứ 7 của tớ vào thứ Ba, ngày 8 tháng Tư tại nhà tớ. Gia đình tớ sẽ mời một ảo thuật gia và cậu có thể đến nhà tớ vào lúc 2 giờ. Buổi sinh nhật sẽ kết thúc lúc 5 giờ. Hy vọng cậu sẽ đến.

Từ bạn thân nhất của cậu, Rosie

Gửi Rosie

Ừ tớ sẽ đến buổi sinh nhật của cậu vào thứ Tư.

Tự Alex

Gửi Alex

Buổi sinh nhật tớ là vào thứ Ba không phải thứ Tư. Cậu không thể mang sandy đến bữa tiệc được đâu vì mẹ đã nói thế rồi. Con chó hơi lắm.

Từ Rosie

Gửi Rosie

Tớ chẳng thèm quan tâm bà mẹ hấp của cậu nói rì đâu sandy muốn đến.

Tự Alex

Gửi Alex

Mẹ tớ không hấp cậu mới hấp. Cậu không được phét mang con chó đến. Nó sẽ làm vỡ bóng bay.

Từ Rosie

Gửi Rosie

Thế thì tớ chả đến.

Tự Alex

Gửi Alex

Cũng được.

Từ Rosie

Thưa bà Stewart,

Tôi chỉ ghé qua để nói với bà đôi lời về buổi sinh nhật của con gái tôi, Rosie vào ngày 8 tháng Tư thôi. Tiếc là bà không có nhà, nhưng chiều nay tôi sẽ ghé qua lần nữa và có lẽ chúng ta có thể nói chuyện chẳng.

Có vẻ như gần đây đã có chuyện gì đó không ổn giữa cháu Alex và Rosie nhà tôi. Tôi nghĩ hai đứa không nói chuyện với nhau mấy nữa. Hy vọng bà có thể cho tôi biết về tình hình này khi chúng ta gặp nhau. Rosie thật sự sẽ rất vui nếu cháu nhà bà có thể đến bữa tiệc.

Tôi mong được gặp mẹ của cậu thanh niên trẻ đáng yêu nhà bà lắm!

Hẹn gặp lại bà,

Alice Dunne

Gửi Rosie

Tớ rất vui được đến dự bữa tiệc sinh nhật cậu vào tuần sau. Cảm ơn vì đã mời tớ và sandy.

Tự Alex, bạn cậu

Gửi Rosie Cảm ơn vì bữa tiệc tuyệt vời. Tớ rất xin lỗi vì sandy đã làm vỡ bóng bay và ăn mất cái bánh của cậu. Nó đói lắm vì mẹ nói bố đã ăn hết chỗ thức ăn thừa của nhà tớ rồi. Hẹn gặp cậu ở trường ngày mai.

Alex

Gửi Alex

Cảm ơn vì đã tặng tớ quà. Về vấn đề sandy thì ok. Mẹ nói dù sao mẹ cũng cần một cái thảm mới. Bố thì hơi cáu một tí. Bố nói cái thảm cũ vẫn dùng được nhưng mẹ nghĩ nhà tớ bây giờ có mùi khai và đó không phải là em bé Kevin.

Nhìn cái mũi của cô Casey xem. Đó là cái mũi to nhất trên đời mà tớ từng nhìn thấy đấy. Ha ha ha. Rosie Gửi Rosie

Tớ bít và cô ý còn chảy nước mũi thò lò nữa chứ. Đấy đúng là người ngoài hành tinh xấu nhất mà tớ từng được thấy. Tớ nghĩ mình nên báo cho cảnh sát biết bọn mình có một người ngoài hành tinh là cô giáo có hơi thở thật bốc mùi và...

Ông bà Stewart thân mến,

Tôi rất muốn hẹn một cuộc gặp với ông bà để thảo luận về quá trình tiến bộ của Alex ở trường. Cụ thể tôi muốn nói về những thay đổi trong hành vi của cháu gần đây với vấn đề viết thư học bài suốt giờ học. Tôi sẽ rất trân trọng nếu ông bà có thể gọi điện đến trường để sắp xếp một cuộc gặp vào thời gian thích hợp.

Trân trọng,

Cô Casey

Gửi Alex

Tớ thấy thật ghét là mình không còn ngồi cùng nhau ở lớp nữa. Tớ bị kẹt bên cạnh thằng Steven hơi chuyên ăn gỏi mũi. Thật là quái dị. Bố mẹ cậu có nói gì về cô Mũi to không?

Từ Rosie

Gửi Rosie

Mẹ không nói gì nhiều vì mẹ cứ mãi kờ. Tớ chả biết tại sao. Ngồi phía đầu lớp thật xự chán lắm. Cô Casey miệng hơi cứ nhìn tớ xuốt. Phải đi rồi.

Alex

Gửi Alex

Cậu lúc nào cũng viết sai chính tả từ biết. Đó là BIẾT không phải BÍT.

Từ Rosie

Gửi Rosie

Xin lỗi quý cô hoàn hảo. Tớ biết cách viết đúng chính tả cái từ ấy.

Tự Alex

Xin chào tự Tây Ban Nha! Thời tiết ở đây đẹp lắm. Trời nóng và nắng. Có một cái bể bơi với một cái cầu trượt to thật to. Rất là hay. Gặp một bạn tên là John. Cậu ấy rất tốt. Hẹn gặp trong hai tuần nữa. Tớ bị gãy tay khi lao xuống cầu trượt. Tớ đi bác sĩ rồi. Tớ thích làm việc ở bệnh viện giống cái ông chữa tay cho tớ vì ông ấy mặc áo choàng trắng và cầm một cái băng và thật sự rất là tốt và đã giúp tớ thấy dễ chịu hơn nhiều. Tớ muốn làm người ta thấy dễ chịu hơn và mặc một cái áo choàng trắng. Bạn John của tớ đã ký vào cái tay bó bột của tớ. Cậu cũng có thể làm thế khi nào tớ về nếu cậu muốn.

Alex

Gửi Alex. Lời chào từ Lun Đôn. Khách sạn của tớ là cái phía trước ở trong ảnh. Phòng tớ là phòng thứ 7 từ dưới đất lên nhưng cậu chẳng nhìn được thấy tớ trong bưu thiếp đâu. Tớ thích làm việc trong khách sạn khi tớ lớn lên vì ngày nào cũng được ăn sôcôla miễn phí và mọi người tốt đến mức họ dọn phòng ỉnh nữa. Xe buýt ở đây đều màu đỏ hết như những cái xe đồ chơi mà cậu được tặng hồi Giáng sinh ấy. Ai cũng nói chuyện với cái giọng buồn cười lắm, nhưng mà hay. Mới gặp một bạn tên là Jane. Bạn tớ đi bơi với nhau. Tạm biệt. Thân mến. Từ Rosie.

Gửi Alex

Tại sao tớ không được mời đến bữa tiệc sinh nhật cậu năm nay? Tớ biết tất cả bọn con trai ở lớp mình sẽ đến. Cậu gây sự với tớ đấy à?

Rosie

Chị Alice thân mến,

Tôi rất xin lỗi vì cách cư xử của Alex tuần này. Tôi biết cháu Rosie rất giận vì không được mời đi liên hoan sinh nhật và cô bé không hiểu tại sao không được mời. Nói thật là chính tôi cũng không hiểu tại sao; tôi đã thử nói chuyện với Alex nhưng tôi sợ là không thể nào hiểu được một cậu nhóc mười tuổi!

Tôi nghĩ có lẽ cháu không thể mời cô bé vì các cậu bạn cháu không thích con gái đến dự. Không may là cháu lại đứng ở cái tuổi ấy... Gửi lời hỏi thăm của tôi tới cháu Rosie nhé. Có vẻ không công bằng và khi nói chuyện với cháu sau giờ học tuần trước tôi có thể thấy cháu đã bị xúc phạm đến thế nào.

Có lẽ George và tôi có thể dẫn cả hai cháu đi chơi một tối nào đó trong tuần. Chúc tốt lành, Sandra Stewart

Gửi Rosie

Buổi liên hoan không vui lắm. Cậu chẳng bỏ lỡ cái gì hay ho hết. Bọn con trai thật ngu ngốc. Brian ném cái bánh pizza vào túi ngủ của James và khi James tỉnh dậy tóc nó và người nó đầy cà chua và pho mát và mẹ tớ đã cố gắng gột đi nhưng không hết được và sau đó mẹ của James cáu lên với mẹ của Brian và mẹ tớ đỏ nhừ mặt lên còn bố tớ thì nói tôi đã không ở đây gì gì đó và mẹ của James bắt đầu khóc và sau đó mọi người đi về hết. Cậu có muốn đi xem phim vào thứ Sáu và sau đấy đi đến nhà hàng McDonald không? Bố mẹ tớ sẽ đưa mình đi.

Alex

Gửi Alex

Rất tiếc về bữa tiệc của cậu. Brian dù sao cũng là một thằng kỳ cục. Tớ ghét thằng đó. Brian Nhè chính là tên nó. Tớ sẽ xin phép bố mẹ đi xem phim. Nhìn cái váy của cô Casey trông cứ như của bà ngoại tớ ấy nhỉ. Hoặc là cứ như sandy đã nôn lên tất cả và...

Thưa ông bà Dunne,

Tôi rất hy vọng có thể sắp xếp một buổi gặp mặt với ông bà để thảo luận về những hành vi gần đây của Rosie ở trường và việc cô bé viết thư học bàn trong giờ học. Thứ Năm vào lúc 3 giờ chiều có được không?

Cô Casey

Alex,

Bố mẹ tớ không cho tớ đi xem phim tối nay. Tớ ghét không được ngồi cạnh cậu. Thật là chán. Tóc của Lizzy Xoăn chắn tầm mắt tớ nhìn lên bảng. Tại sao lúc nào điều này cũng xảy ra với bọn mình thế?

Rosie

GỬI ALEX

CHÚC MỪNG NGÀY VALENTINE!

CHÚC SEX CÓ TRONG CUỘC ĐỜI CẬU

VÀ... CUỘC ĐỜI CẬU SẼ CÓ SEX!

YÊU CẬU, TỪ NGƯỜI HM MỘ BÍ MẬT CỦA CU

XXX

Gửi Rosie

Cậu viết cái thiệp ấy phải không?

Từ Alex

Gửi Alex

Cái thiệp nào?

Từ Rosie

Gửi Rosie

Rất buồn cười. Tớ biết đó là cậu.

Từ Alex

Gửi Alex

Thật sự tớ không biết cậu đang nói gì. Tại sao tớ lại phải gửi cho cậu một cái thiệp Valentine?

Từ Rosie

Gửi Rosie,

Ha ha! Làm sao cậu bí được đó là một cái thiệp Valentine! Điều duy nhất khiến cậu bí là cậu đã gửi nó đi. Cậu yêu tớ, cậu muốn lấy tớ.

Từ Alex

Gửi Alex

Hãy để tớ yên. Tớ đang lắng nghe cô O'Sullivan giảng. Nếu cô ấy bắt được chúng mình đang chuyển tay những lá thư lần này nữa thì chúng mình sẽ tèo mất.

Từ Rosie

Gửi Rosie

Có gì xảy ra với cậu thế? Cậu đã biến thành một tên học gạo kìa.

Alex

Ừ Alex và đó là lý do tại sao trong đời tớ sẽ đi đến nhiều nơi, chẳng hạn như đi học đại học và trở thành một doanh nhân thành công to lớn với hàng đồng tiền... không giống cậu

Từ Rosie

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Ông Byrne thân mến,

Cháu Alex sẽ không thể nào đi học được vào ngày mai, 8 tháng Tư vì cháu có một cuộc hẹn với nhà sĩ. Sandra Stewart

Bà Quinn thân mến,

Cháu Rosie sẽ không thể nào đi học được vào ngày mai, 8 tháng Tư, vì cháu có một cuộc hẹn với nhà sĩ.

Alice Dunne

Rosie,

Tớ sẽ gặp cậu ở góc đường vào lúc 8:30 sáng. Nhớ mang một ít quần áo đi để thay. Bọn mình sẽ không đi lang thang khắp nơi trong thị trấn với bộ đồng phục này đâu. Đây sẽ là ngày sinh nhật tuyệt vời nhất của cậu, Rosie Dunne ạ, tin tớ đi! Tớ không thể tin là thật sự chúng ta đã tiến hành trốn lọt vụ này!

Alex

TB: Chúc sinh nhật 16 tuổi ngọt ngào, hời cái mông của tôi!

Bệnh viện St James Ngày 10 tháng Tư

Thưa ông bà Dunne,

Kèm theo đây là hóa đơn y tế về việc xức ruột cho Rosie Dunne ngày 8 tháng Tư.

Trân trọng,

Bác sĩ Montgomery

Rosie,

Mẹ cậu đang gác cửa như một con chó hoang ấy, thế cho nên tớ không nghĩ là trong mười năm tới hay tương tự thế tớ sẽ có thể gặp cậu được đâu. Người chị lớn tốt bụng mà cậu (không!) yêu quý vô cùng đã đồng ý chuyển thư này đến cho cậu. Lần này cậu nợ chị ấy nhiều đấy...

Rất xin lỗi về hôm nọ. Có lẽ cậu nói đúng. Có lẽ rượu tequilla không phải là một ý hay lắm. Cái anh chàng nhân viên quầy bar tội nghiệp ấy có lẽ đến phá sản vì phải phục vụ chúng ta mất thôi. Đã bảo cậu cái

chứng minh thư giả mà bạn tớ có sẽ dùng được mà lại, kể cả nếu cái chứng minh thư ấy có ghi là cậu sinh vào ngày 31 tháng Hai đi nữa!

Đang nghĩ không hiểu cậu có nhớ cái gì đã xảy ra hôm ấy nữa không... viết thư cho tớ đi. Cậu có thể tin tưởng giao thư cho chị Stephanie. Chị ấy rất cáu với mẹ cậu vì đã không cho chị ấy bỏ học đại học. Phil và Margaret vừa tuyên bố rằng hai anh chị sắp có thêm em bé nữa nên có vẻ như tớ sẽ lại là chú lần nữa đây. Ít nhất thì thế cũng khiến tớ khỏi phải là tâm điểm chú ý nữa, cho nó thay đổi một chút. Phil cứ cười suốt về việc chúng ta đã làm vì chúng ta khiến cho anh ấy nhớ lại anh ấy hồi mười năm trước.

Mau khỏe nhé, cô nàng rượu chè! Cậu có biết là lúc ấy tớ đã nghĩ rằng một con người không thể nào lại có một cái mặt xanh lét như thế hay không. Tớ nghĩ là cuối cùng cậu cũng đã tìm ra tài năng của cậu rồi đấy, Rosie, ha ha ha ha.

Alex/Ông Kiều Căng,

TỚ THẤY KINH KHỦNG LẮM. Đầu tớ đang như búa bổ, cả đời tớ chưa bao giờ bị đau đầu như thế, tớ chưa bao giờ cảm thấy khổ sở đến thế. Bố mẹ tớ sẽ bắt đầu nổi điên lên. Nói thật là cậu sẽ chẳng bao giờ được thông cảm trong cái nhà này đâu. Tớ sẽ bị chôn vùi trong khoảng ba mươi năm liền và bị “ngăn cản” không gặp cậu vì cậu đã đem lại “một ảnh hưởng xấu đến vậy.” Đúng thế, dù gì đi nữa cũng đúng.

Dù sao thì họ có làm gì cũng chẳng ảnh hưởng gì cả vì ngày mai tớ sẽ gặp cậu ở trường, trừ phi họ “ngăn cản” không cho tớ đến trường nữa, như thế tớ thấy cũng ổn lắm. Không thể tin được là vào một sáng thứ Hai mà ta lại có đến hai tiết toán. Tớ thà lại bị một cú đau dạ dày nữa còn hơn. Năm cú cũng được. Hẹn gặp cậu vào thứ Hai.

Ồ mà nhân tiện, để trả lời cho câu hỏi của cậu, ngoài cái mặt bị đập xuống sàn của quán bar kinh tởm ấy, ánh đèn màu, tiếng còi hú, những chiếc xe lao đi như điên và nồn mưa thì tớ không thể nhớ gì nữa cả. Nhưng tớ cá là như thế cũng đủ mô tả câu chuyện rồi. Có gì mà tớ nên biết nữa nào?

Rosie

Gửi Rosie

Rất mừng nghe tin rằng mọi thứ đều bình thường như mọi khi. Bố mẹ tớ cũng đang làm tớ điên lên đây. Tớ không thể tin được là cuối cùng tớ lại mong đến trường. Ít nhất thì cũng không ai có thể cản nhằn bọn mình ở đây.

Từ Alex

Ông bà Dunne thân mến,

Sau những hành động gần đây của con gái Rosie của ông bà, chúng tôi đề nghị có một cuộc gặp với ông bà tại trường ngay lập tức. Chúng ta cần thảo luận về cách cư xử của cháu và đi đến nhất trí về một hình phạt hợp lý nào đó. Tôi không hề nghi ngờ gì về việc ông bà hiểu rõ sự cần thiết của điều này. Bố mẹ của Alex Stewart cũng sẽ có mặt.

Thời gian cuộc gặp dự kiến là sáng thứ Hai, 9 giờ.

Trân trọng,

Ông Bogarty

Hiệu trưởng

Từ RosieGửi Alex

Tiêu đề Bị đình chỉ

Lạy trời! Tớ không nghĩ cái ông già ấy lại ra tay và đình chỉ học tập bọn mình đâu đấy! Tớ thì là cứ xét theo cái cách ông ta thể hiện thì bọn mình cứ như những tên sát nhân bằng rìu ấy! Ôi, đây đúng là hình phạt tuyệt vời nhất đời. Tớ được ở trên giường suốt cả tuần để chăm lo cho trận say xỉn thay vì phải đi học!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Tổ đang ở dưới địa ngục đây!

Cuộc đời vui thú đang diễn ra thật tuyệt diệu với cậu trong mấy ngày này. Còn tớ thì đang email cho cậu từ một nơi kinh khủng nhất thế giới đây. Một văn phòng, tớ phải làm việc ở đây với bố suốt cả tuần, xếp cái mớ tài liệu kinh tởm này, liếm tem để dán. Tớ thề có trời, cả đời tớ sẽ KHÔNG BAO GIỜ đi làm ở một văn phòng nào cả.

Những tên khốn kia chẳng trả công tớ đồng nào. Một Alex thăm thương

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Một Alex thăm thương

Ha ha ha ha ha ha ha ừm... Tớ đã quên tớ đang định viết gì rồi... ồ đúng thế... ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Gửi tới cậu thật nhiều tình yêu thương từ một Rosie ấm áp, thư giãn, thoải mái và vui tươi đang nằm trên giường.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Lười biếng

Tớ chẳng thêm quan tâm. Có một bé cực kỳ cũng đang làm việc trong văn phòng này đây. Tớ sẽ cưới bé ấy. Bây giờ xem ai đang cười nào?

Gửi Alex

Tiêu đề Don Juan

Cô ta là ai?

Từ một người không đồng tính luyến ái, vì thế nên tớ KHÔNG ghen đâu. Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Gửi người không đồng tính luyến ái

Giờ tớ sẽ trêu cậu bằng cách gọi cậu như thế mặc dù tớ vẫn chưa thấy bằng chứng nào chứng minh điều ngược lại.

Tên cô ấy là Bethany Williams và cô ấy mười bảy tuổi (phụ nữ lớn tuổi hơn!), tóc vàng, có một vòng ba đồ sộ và cặp chân dài nhất mà tớ từng được thấy.

Từ chúa tể sex

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Ông Chúa tể Sex (eo eo tởm tởm buồn nôn) Nghe tả thì cô ta cứ như hươu cao cổ ấy nhỉ. Tớ chắc là cô ta thật sự là một người dễ thương (không đâu!). Cậu đã chào cô ta chưa hay vợ tương lai của cậu đã nhận ra sự tồn tại của cậu chưa? (Dĩ nhiên ngoài việc giao các bản ghi nhớ cho cậu đi photo.)

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Chào Rosie, có tin mới cho cậu đây.

Rosie: Làm ơn để tớ yên. Tớ đang cố gắng tập trung xem ông Simpson nói gì đây.

Alex: Hmm, không hiểu tại sao... có lẽ nào đó là cặp mắt xanh to tuyệt đẹp mà tất cả đám con gái bọn cậu luôn nói đến hay sao?

Rosie: Không, có có một ham thích to lớn và ngày càng to lớn hơn là chương trình Excel. Nó thật là thú vị - tớ có thể ngồi đó và thực hành chương trình ấy suốt cả mấy ngày nghỉ cuối tuần.

Alex: Ồ, cậu đang biến thành một người đáng chán như thế đấy.

Rosie: TỚ NÓI ĐỪA THÔI, ĐỒ NGU! Tớ ghét cái mớ ấy. Tớ nghĩ óc tớ đang biến thành cháo ngô vì phải nghe ông ta nói. Mà dù sao thì xin cậu cũng biến đi cho.

Alex: Cậu không muốn nghe tin tức của tớ nữa à?

Rosie: Không.

Alex: Ừm, thế nào thì tớ vẫn kể cho cậu nghe vậy.

Rosie: OK, thế cái tin tuyệt vời ấy là gì thế?

Alex: Ừ, cậu có thể thừa nhận sai lầm của mình được rồi, bạn của tôi, vì các cậu con trai còn gin không tồn tại nữa đâu.

Alex: Ê này?

Alex: Cậu còn đó không?

Alex: Rosie, thôi nào, đừng có lộn xộn nữa!

Rosie: Xin lỗi, tớ dường như đã ngã lộn ra khỏi ghế và lăn ra ngoài. Tớ có một giấc mơ kinh khủng trong đó cậu nói rằng cậu không còn gin nữa.

Alex: Không phải mơ đâu.

Rosie: Tớ cho rằng điều đó có nghĩa là cậu sẽ không mặc đồ lót bên ngoài quần bó của cậu nữa. Alex: Bây giờ tớ chẳng cần đồ lót.

Rosie: Ui ui! Thế ai là cô gái kém may mắn ấy vậy? Làm ơn đừng nói đó là Bethany làm ơn đừng nói đó là Bethany... Alex: Đau đớn quá. Đó là Bethany.

Alex: Ê này?

Alex: Rosie?

Rosie: Gì?

Alex: Ừm?

Rosie: Ừm cái gì?

Alex: Ừm, nói gì đó đi.

Rosie: Tớ thật sự không biết cậu muốn tớ nói gì, Alex. Tớ nghĩ cậu cần có một vài người bạn trai vì tớ sẽ không vỗ vai cậu và hỏi về những chi tiết đẫm máu đâu.

Alex: Chỉ cần nói cho tớ biết cậu nghĩ gì thôi.

Rosie: Nói thật lòng thì từ những gì tớ nghe nói về cô ta, tớ nghĩ cô ta là một đứa hư hỏng.

Alex: Ôi thôi nào, cậu thậm chí còn không biết cô ta, cậu chưa bao giờ gặp cô ta. Cậu gọi bất kỳ ai ngủ với bất kỳ một ai đó là một đứa hư hỏng. Rosie: Tớ đã gặp cô ta rồi và, ờ, HƠI phóng đại rồi, Alex. Tớ gọi những người ngày nào trong tuần cũng ngủ với những người khác nhau là đồ hư hỏng.

Alex: Cậu biết điều đó không đúng mà.

Rosie: Cậu vẫn sai chính tả cái chữ BIẾT đó. Nó là BIẾT không phải BÍT.

Alex: Thôi đừng có nói gì về cái “biết” đó nữa đi. Cậu đã nói suốt về nó từ khi bọn mình mới lên năm!

Rosie: Đúng, chính xác, vì thế cậu nghĩ giờ cậu sẽ nghe chứ.

Alex: Ôi tớ quên mất tớ đã nói gì rồi.

Rosie: Ôi Alex, tớ thật lo về cậu quá! Tớ biết cậu thực sự thích cô ta, và tất cả những gì tớ nói là cô ta không phải loại con gái chỉ có một người đàn ông.

Alex: Ừm, cô ta đây rồi.

Rosie: Hai người sẽ đi chơi với nhau à?!

Alex: Ừ. Rosie: Ừ????

Alex: Nghe giọng cậu có vẻ ngạc nhiên.

Rosie: Tớ chỉ không nghĩ là Bethany đi chơi với người ta, tớ nghĩ cô ta chỉ ngủ với họ thôi.

Rosie: Alex? Rosie: OK, OK, tớ xin lỗi.

Alex: Rosie, cậu cần ngừng làm thế ngay đi. Rosie: Tớ bít tớ bít.

Alex: Ha ha.

Ông Simpson: Cả hai cô cậu đi xuống văn phòng hiệu trưởng ngay.

Rosie: CÁI GÌ??? ÔI, THƯA THẦY, LÀM ƠN Ạ, EM ĐANG LẮNG NGHE THẦY GIẢNG!

Ông Simpson: Rosie, trong suốt 15 phút qua tôi chẳng nói gì cả. Bây giờ lẽ ra em đang phải làm bài tập mới phải.

Rosie: Ồ. Ừm, không phải lỗi của em ạ. Alex có một ảnh hưởng kinh khủng đến em. Cậu ta không bao giờ để em tập trung vào việc học ở trường ạ.

Alex: Em chỉ có mỗi một điều thật sự rất quan trọng cần kể cho Rosie nghe và không thể chờ được ạ.

Ông Simpson: Vậy thì tôi biết rồi, Alex. Chúc mừng.

Alex: Ồ... làm sao thầy biết đó là gì ạ?

Ông Simpson: Tôi nghĩ cả hai cô cậu thỉnh thoảng sẽ thấy rất thú vị nếu đôi khi cô cậu lắng nghe tôi giảng bài. Hai cô cậu có thể thật sự học được vài mẹo hữu dụng, chẳng hạn như làm thế nào giữ kín tin nhắn riêng để người khác không đọc được.

Alex: Thầy đang nói với bọn em rằng những bạn khác trong lớp cũng đọc được cái này à?

Ông Simpson: Tôi đang nói thế đấy.

Alex: Ôi trời ơi.

Rosie: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Ông Simpson: Rosie!

Rosie: Ha ha ha ha ha ha

Ông Simpson: ROSIE!

Rosie: Vâng thưa thầy.

Ông Simpson: Ra khỏi lớp ngay.

Alex: Ha ha ha ha ha ha

Ông Simpson: Cả cậu nữa, Alex.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tiệc tại nhà JulieChào, lâu rồi không gặp... Tớ hy vọng là họ không bắt cậu làm việc đến lặn dưng ra chết ở cái “văn phòng” đó. Suốt cả hè này tớ gần như không gặp cậu. Có một buổi tiệc tại nhà Julie tối nay vì thế tớ đang nghĩ không biết cậu có muốn đi không.

Tớ không thật sự muốn đi một mình lắm. Dù sao thì tớ chắc cậu cũng khá bận rộn với việc cậu đang làm, dù nó là cái gì đi nữa, vì thế hãy gọi điện cho tớ chỉ khi nào cậu có thời gian, hoặc email lại cho tớ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Tiệc tại nhà Julie

Rosie, đây là một email nhanh nhé. Thật sự bận. Tối nay không thể đi chơi được, đã hứa với Bethany sẽ đi xem phim. Xin lỗi! Cậu đi đi và vui vẻ nhé. Rosie, xin chào từ Bồ Đào Nha! Thời tiết ở đây thật sự nóng. Bỏ bị say nắng và tất cả những gì mẹ làm là nằm dài cạnh bể bơi, một việc thật chán. Không có nhiều người tầm tuổi tớ ở đây. Khách sạn yên tĩnh (ở mặt trước bưu thiếp) và nó ở ngay bên bờ biển như cậu có thể thấy đấy. Cậu sẽ thích làm việc ở đây! Tớ sẽ đem về nhà một bộ sưu tập những gói dầu gội đầu và mũ tắm bé tí này và những thứ cậu thích nữa. Cái áo choàng tắm to quá không nhét vào túi được. Hẹn gặp lại khi tớ về.

Alex

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Cập nhật tình hình chưa?

Kỳ nghỉ thế nào rồi? Không nghe tin gì từ cậu từ khi cậu về nhà. Tối nay có muốn đi chơi để cập nhật tình hình không?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Cập nhật tình hình chưa?

Xin lỗi đã bận quá kể từ khi về. Quà của cậu đây rồi. Tối nay không đi chơi được nhưng sẽ mang quà đến trước khi đi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Cập nhật tình hình chưa?

Tối qua không gặp cậu. Tớ muốn có mấy cái túi dầu gội bé xíu của tớ, ha ha.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Cập nhật tình hình chưa?

Đang đến Donegal cuối tuần này. Bố mẹ Beth có một “nơi ẩn dật” nho nhỏ ở đó. Sẽ mang quà qua cho cậu khi nào về.

Gửi tên bạn khôn kiếp kém chu đáo nhất,

Tớ đang viết cho cậu lá thư này vì tớ biết rằng nếu nói thẳng vào mặt cậu điều tớ phải nói thì có lẽ tớ sẽ đâm cậu nhất.

Tớ không còn biết cậu nữa rồi. Tớ không còn gặp cậu nữa. Tất cả những gì tớ nhận được là vài dòng viết vội hay cái email ngắn tũn lâu lâu cậu gửi một lần. Tớ biết cậu bạn và tớ biết cậu có Bethany, nhưng ờ này? Tớ được coi là bạn thân nhất của cậu cơ mà?

Cậu không biết mùa hè này như thế nào đâu. Kể từ khi còn nhỏ chúng ta đã luôn xua đi bất kỳ người nào có thể là bạn ta cho đến khi chỉ còn lại mỗi cậu và tớ. Không phải vì chúng ta không muốn có thêm bạn khác, mà chỉ đơn giản là ta không cần họ. Cậu lúc nào cũng có tớ. Tớ lúc nào cũng có cậu. Bây giờ cậu có Bethany và tớ chẳng có ai cả.

Thật đáng buồn là có vẻ như cậu không còn cần tớ nữa. Tớ cũng cảm thấy mình như những người khác kia, những người đã từng cố gắng trở thành bạn chúng ta ấy. Tớ biết có lẽ cậu không cố tình làm thế, cũng như chúng ta đã không bao giờ cố tình làm thế trước đây. Dù sao đi nữa thì tớ cũng không rên rỉ về việc tớ ghét cô ta đến thế nào đâu, tớ chỉ cố gắng nói cho cậu biết rằng tớ nhớ cậu thôi. Và rằng, ừm... tớ cô đơn.

Mỗi khi cậu hủy một buổi tối đi chơi với tớ là tớ lại kết thúc buổi hôm đó bằng cách nằm nhà xem ti vi với bố mẹ. Stephanie lúc nào cũng đi chơi và kể cả Kevin cũng sống nhiều hơn tớ. Thật là bi thảm. Đây lẽ ra là mùa hè vui chơi của chúng ta cơ mà. Điều gì đã xảy ra? Cậu có thể là bạn của hai người một lúc được không?

Tớ biết cậu đã tìm ra một người vô cùng đặc biệt, và rằng cả hai người đã có “mối dây liên hệ” hay cái gì đó độc đáo, thứ mà cậu và tớ sẽ không bao giờ có. Nhưng chúng ta có một mối dây liên hệ khác: chúng ta là bạn thân của nhau. Hay cả mối dây liên hệ bạn bè thân thiết cũng đã biến mất ngay khi cậu gặp ai khác rồi? Có thể là thế, và tớ chỉ không hiểu điều đó vì tớ chưa gặp được ai “đặc biệt” mà thôi. Tớ không vội vã hay gì cả. Tớ thích mọi thứ như trước đây.

Nếu một vài năm nữa mà tên tớ có xuất hiện trước cậu, cậu hẳn sẽ nói, “Rosie. Đây là cái tên mà tôi đã không nghe nói đến những hàng thế kỷ rồi. Chúng tôi đã từng là bạn thân. Tôi không hiểu bây giờ cô ấy đang làm gì; đã hàng năm trời rồi tôi không gặp hay nghĩ về cô ấy!” Cậu sẽ nói hết như bố mẹ tớ khi họ có những bữa tiệc tối với bạn bè và nói chuyện về thời đã xa vậy. Họ nhắc đến những người tớ chưa bao giờ nghe nói đến khi họ nói chuyện về một số những ngày đặc biệt trong đời họ. Làm sao mà một cô phù dâu của mẹ vào hai mươi năm trước lại có thể là ai đó mà bây giờ mẹ còn thậm chí không thể nhớ ra? Hay trong trường hợp của bố, làm thế nào mà ông lại không biết bạn thân nhất của mình hồi đi học đang sống ở đâu nhỉ?

Dù sao thì quan điểm của tớ cũng là (tớ biết, tớ biết, có một quan điểm), tớ không muốn là một trong những người dễ dàng bị lãng quên ấy, những người thật quan trọng, thật đặc biệt, thật có ảnh hưởng sâu sắc và thật là đáng quý vào lúc trước, ấy thế mà mấy năm sau chỉ là một gương mặt mờ nhạt và một ký ức xa xôi. Tớ muốn chúng ta sẽ là bạn thân mãi mãi, Alex ạ.

Tớ rất vui vì cậu hạnh phúc, thật sự là như thế, nhưng tớ cảm thấy như tớ đã bị bỏ lại phía sau ấy. Có lẽ thời của chúng ta đã đến và đã đi. Có lẽ thời của cậu bây giờ có nghĩa là ở bên Bethany. Và nếu điều đó là thật thì tớ sẽ không buồn gửi cho cậu lá thư này đâu. Và nếu tớ không gửi lá thư này đi thì tớ đang làm gì nhỉ khi vẫn đang viết nó? OK, tớ đi đây và tớ sẽ xé tan những ý nghĩ luẩn quẩn này ra.

Bạn cậu,

Rosie

Từ AlexGửi Rosie

Tiêu đề Mao Lương Hoa Vàng!!

Ờ Mao Lương Hoa Vàng, cậu ổn chứ? (Đã lâu lắm rồi không gọi điện cho cậu!) Đã một thời gian dài tớ không nghe thấy tin tức hay gặp cậu rồi đây. Tớ gửi cậu email này vì mỗi khi tớ gọi đến nhà cậu thì cậu lại đang tắm hay không có nhà. Liệu tớ có nên bắt đầu thấy tự ái với việc này không đây? Nhưng tớ biết cậu, nếu cậu có vấn đề gì với tớ thì chắc cậu sẽ không quá e thẹn đến độ không cho tớ biết tất cả mọi chuyện đâu!

Dù sao khi hè đã qua thì ngày nào chúng ta cũng lại sẽ gặp nhau. Chúng ta lúc ấy sẽ phát chán vì nhìn thấy nhau à xem! Tớ không thể tin được rằng đây là mùa hè cuối cùng ở trường trung học của mình. Thật

là điên nhĩ! Giờ này năm sau tớ sẽ đang học ngành y còn cậu sẽ là một nữ quản lý khách sạn phi thường! Mọi thứ ở nơi làm việc thật là điên rồ. Bố tớ gần như thăng chức cho tớ, vì thế tớ đã có nhiều việc để làm hơn là chỉ xếp hồ sơ và dán tem. (Bây giờ tớ còn trả lời điện thoại nữa.) Nhưng tớ cần tiền và ít nhất tớ cũng gặp Bethany hàng ngày. Còn công việc là thợ rửa bát chính ở nhà hàng The Dragon của cậu thế nào rồi? Tớ ngạc nhiên là cậu đã từ chối việc trông trẻ để làm việc ấy đấy. Cậu lẽ ra có thể ở nhà cả tối và xem tivi thay vì phải biến tay cậu thành những quả mận tím ngắt trong khi cố nạo vụn mì trứng từ những cái chảo to tướng. Dù sao thì cũng email, hoặc gọi điện lại cho tớ hay làm gì đó nhé.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Sáng Trăng!

Không phải vì tớ ghét Bethany nên tớ không hay gặp cậu đâu (mặc dù đúng là tớ ghét cô ta thật), chỉ là vì tớ nghĩ Bethany hơi không thích tớ thôi. Có lẽ điều đó có gì đấy liên quan với thực tế rằng một người bạn của cô ta đã kể cho cô ta nghe điều tớ viết về cô ta trong cái công cụ nhắn tin (không được) riêng tư lắm trên lớp học vì tính năm ngoái ấy. Tớ nghĩ chắc cậu biết chuyện đó. Tớ không biết cô ta có thích bị gọi là đồ hư hỏng không, tớ không biết tại sao... một số phụ nữ buồn cười như thế đấy. (Nói về lớp học vì tính ấy, cậu có biết là hè này thầy Simpson lấy vợ không? Tớ đau cả ruột. Tớ sẽ không bao giờ nhìn chương trình Excel theo cái cách ấy nữa đâu.)

Dù sao thì cũng sắp đến sinh nhật cậu rồi! Cuối cùng cậu cũng sẽ đến cái ngưỡng mười tám tuổi già khú! Có muốn đi chơi và ăn mừng một cách hợp pháp gì không (ừm, nhân tiện là hợp pháp cho cậu ấy)? Cho tớ biết đi.

TB: Đề nghị NGỪNG gọi tớ là Mao Lương Hoa Vàng ngay!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Sinh nhật lần thứ 18

Thật hay khi cuối cùng cũng nghe tin rằng cậu còn sống. Tớ đang bắt đầu lo rồi đấy! Tớ rất muốn ăn mừng sinh nhật lần thứ 18 với cậu nhưng bố mẹ Bethany sẽ mời tớ và bố mẹ tớ ăn tối ở nhà hàng Hazel. (Sang trọng không?) Như thế thì tất cả bọn tớ sẽ biết nhau. Xin lỗi nhé, một hôm khác thôi.

Alex thân mến nhất đời;

Ừm, thật là một sự quảng cáo rùm beng về cậu nhĩ.

Bethany khốn kiếp. Gia đình khốn kiếp của cô ta.

Nhà hàng Hazel khốn kiếp.

Và cậu là thằng khốn kiếp.

Thân mến, bạn thân nhất của cậu là Rosie.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chúc mừng sinh nhật!

Thế cũng được. Ừm, chúc ăn ngon. Chúc mừng sinh nhật!

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề THẨM HỌA!

Tớ không thể tin được điều đang diễn ra! Tớ vừa mới nói chuyện với mẹ cậu, tớ gọi đến và mẹ cậu cho tớ biết cái tin xấu ấy. Đây đúng là tin xấu nhất trên đời! Hãy gọi điện cho tớ khi nào có thể. Sếp cậu vẫn

tiếp tục nói rằng cậu không thể nghe điện thoại trong giờ làm việc – BỎ VIỆC ĐI, Ngài tôi-Không-Bao-Giờ-muốn-làm-việc-trong-một-văn-phòng kia.

Thật là khủng khiếp. Tớ thấy khủng khiếp quá!

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Thưa ông Stewart,

Chúng tôi thật vui mừng được thông báo với ông rằng ông đã được nhận vào vị trí Phó Chủ tịch Charles and Charles Co. Chúng tôi rất vui rằng ông sẽ gia nhập đội ngũ của chúng tôi ở đây và chúng tôi mong đợi được chào đón ông và gia đình đến Boston.

Tôi hy vọng những hỗ trợ về việc chuyển chỗ ở mà chúng tôi cung cấp đến ông khiến ông thấy thỏa lòng. Nếu còn gì khác nữa mà Charles and Charles Co. có thể làm cho ông, xin đừng ngần ngại yêu cầu chúng tôi. Maria Agnesi, chuyên viên nhân sự, sẽ gọi điện cho ông để thảo luận ngày bắt đầu công việc thích hợp với ông. Chúng tôi mong được gặp ông tại văn phòng.

Chào đón ông đến với đội ngũ của chúng tôi!

Trân trọng,

Robert Brasco

Chủ tịch, Charles and Charles Co.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: THĂM HỌA!

Tớ sẽ gọi điện cho cậu khi tớ về nhà. Mọi sự đúng như thế. Bố đã được mời làm một công việc nghe có vẻ chán kinh khủng... Tớ không thật sự biết lắm, tớ đã không lắng nghe bố khi ông kể cho tớ nghe chính xác câu chuyện. Tớ không thể hiểu tại sao ông lại phải đi đến tận Boston để làm một công việc chán ngắt thế. Ở đây đầy kiểu việc như thế. Ông có thể làm việc của tớ đây này.

Tớ chán lắm. Tớ chẳng muốn đi. Tớ chỉ còn có một năm học nữa thôi. Đây đúng là một thời điểm sai lầm để ra đi. Tớ chẳng muốn đi đến một trường trung học ngu xuẩn nào đấy ở Mỹ đâu. Tớ không muốn rời xa cậu.

Chúng ta có thể nói về chuyện này sau nhé. Chúng ta phải nghĩ ra cách nào đó để tớ có thể ở lại. Việc này thật là tồi tệ quá, Rosie ơi. Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Ở lại với tớ!

Đừng đi! Bố mẹ tớ nói rằng cậu có thể ở đây cả năm đấy! Học xong trung học ở Dublin rồi sau đấy hai đứa mình có thể quyết định nên làm gì tiếp! Làm ơn ở lại đi! Sẽ thật là tuyệt vời khi sống cùng nhau. Sẽ giống như khi còn bé bọn mình đã từng thức cảm đêm với những cái điện đàm ấy! Bọn mình chả nghe thấy giọng nhau mấy, toàn tiếng lạo xạo tĩnh điện thôi nhưng hồi đấy sao bọn mình nghĩ nó hay ho thế cơ chứ! Còn nhớ một đêm Giáng sinh bao nhiêu năm trước, hồi mà bọn mình rình chờ “ông già Santa” ấy không? Bọn mình lên kế hoạch trước hàng tuần liền, vẽ ra những bản đồ đường đi và nhà bọn mình để có thể nhìn rõ mọi góc ngách mà không bị sót hình ảnh của ông ấy. Cậu trực từ 7-10 giờ tối con tớ thì từ 10 giờ tối đến 1 giờ sáng. Lẽ ra cậu đã phải đánh thức tớ dậy và tiếp quản ca trực tiếp theo, nhưng – thật đáng ngạc nhiên – cậu không làm thế. Tớ đã thức suốt cả đêm, hét vào máy điện đàm ấy, cố gắng gọi cậu dậy! À, đó là tổn thất của cậu thôi. Tớ đã thấy ông già Santa còn cậu thì không...

Nếu cậu ở cùng nhà với tớ, Alex, bọn mình lại có thể nói chuyện với nhau suốt cả đêm. Sẽ rất vui đấy. Khi còn là trẻ con bọn mình đã luôn muốn sống chung một nhà mà. Bây giờ chính là cơ hội của bọn mình.

Hãy nói chuyện với bố mẹ cậu về việc này nhé. Hãy thuyết phục họ đồng ý. Dù sao đi nữa thì cậu cũng đã 18 tuổi rồi và cậu có thể làm điều gì cậu muốn chứ!

Rosie ơi,

Tớ không muốn đánh thức cậu dậy nên mẹ cậu nói sẽ chuyển hộ tớ lá thư này. Cậu biết tớ ghét nói lời tạm biệt lắm, nhưng dù sao thì đây cũng là không phải là lời chào tạm biệt vì cậu sẽ đến chơi nhiều lần mà. Hãy hứa với tớ thế đi. Bố mẹ thậm chí còn không cho tớ ở cùng anh Phil nữa, nói gì đến cậu. Tớ không thể nào thuyết phục họ được. Họ muốn để mắt đến tớ trong năm học cuối cùng này.

Tớ phải đi rồi... Tớ sẽ nhớ cậu. Sẽ gọi điện cho cậu khi đến nơi.

Thân mến,

Alex

TB: Tớ đã kể cho cậu là tớ có tỉnh ngủ cái đêm Giáng sinh ấy mà. Chỉ là pin trên điện đàm của tớ bị hết rồi... (và tớ đã nhìn thấy ông Santa, rồi tớ sẽ cho cậu biết.)

Alex,

Chúc may mắn, em trai. Đừng lo, em sẽ vui vẻ khi đến đó và anh rất nóng lòng muốn tới chơi với em. Mặc dù có Margaret và bọn trẻ, anh vẫn cảm thấy như phần lớn con người mình đã đi theo mọi người. Anh sẽ nhớ tất cả mọi người. Mọi thứ không còn như cũ khi không có em. Thôi lo lắng về Rosie đi. Cuộc đời con bé sẽ không tan tành chỉ vì em sống ở một nước khác đâu. Nhưng nếu điều này khiến em thấy khá hơn thì anh sẽ trông chừng con bé cho em – nó gần như em gái anh vậy. Nhân tiện thì nếu Sandy không học được cách kiểm soát cái vụ tè bậy của nó thì anh sẽ gửi nó đến cho em trên một chuyến bay đấy.

Bọn anh sẽ nhớ em,

Phil (+ Margaret, William và Fiona) Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Đang cần lời khuyên khẩn cấp từ chị! Em không thể tin được rằng cậu ấy đã đi, chị Steph ơi. Em không thể tin được là chị đã đi. Tại sao tất cả mọi người đều rời bỏ em? Chắc hẳn chị có thể “tìm thấy chính bản thân mình” ở đâu đó gần nhà mình hơn chứ? Sao phải là nước Pháp? Alex chỉ vừa đi vài tuần mà em gần như cảm thấy cậu ấy đã chết rồi ấy...

Tại sao cậu ta phải chia tay với cái con bé Bethany đang đưa ấy chỉ hai tuần trước khi cậu ấy đi? Không vậy em sẽ chẳng quen với việc lại có cậu ấy xung quanh nhiều như thế. Mọi thứ đã gần như trở lại bình thường, chị Steph ạ. Thật là tuyệt vời. Bọn em thường thức từng giây bên nhau và đã thật vui vẻ!

Brian Nhè đã tổ chức một bữa tiệc chia tay cho Alex tuần trước; em nghĩ đó chỉ là lý do để Brian Nhè có được sự đồng ý từ bố mẹ cậu ta ột bữa tiệc, nói thật là thế, vì cả hai có bao giờ ưa nhau lắm đâu. Kể từ cái vụ bánh pizza ở trên tóc James ấy. Nhưng dù sao thì Nhè cũng đã tổ chức bữa tiệc này trong nhà và mời tất cả bạn bè đến, em và Alex gần như không biết ai trong bữa tiệc ấy cả! Những người mà bọn em biết thì bọn em lại không thể chịu được, thế nên bọn em rời chỗ đó và lái xe về hướng thị trấn. Chị biết chỗ O'Brien chứ, nơi hồi trước mọi người tổ chức cho chị một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ ngày chị 21 tuổi ấy? Ừm, bọn em đi đến đó và Alex có một sáng kiến là đứng ngoài cánh cửa quầy bar và đóng giả làm nhân viên bảo vệ. (Chẳng có nhân viên bảo vệ nào đứng ở cửa tối ấy cả vì đó mới chỉ là thứ Hai.) Ừm, dù sao thì cậu ta cũng đã thực hiện xong trò đó vì cậu ta thật sự rất cao và đầy cơ bắp – chị biết Alex rồi đấy! Dù sao thì bọn em cũng đã ở đó lâu đến hàng thế kỷ để đuổi mọi người đi; em không nghĩ là cậu ta cho bất kỳ một người nào vào. Cuối cùng thì bọn em cũng phát mệt và đi vào trong cái quán rượu vắng tanh ấy. Dĩ nhiên bọn em càng uống thì càng sâu não về việc cậu ấy phải đi xa... Trừ vấn đề ấy ra thì đêm hôm đó thật tuyệt vời. Em nhớ những lần bọn em đi chơi với nhau, chỉ có hai đứa thế thôi.

Chị không thể hình dung được đi học ở trường bây giờ cô đơn thế nào đâu. Em chỉ thiếu tí nữa là bò xuống bằng hai tay hai chân và van xin ai đó làm bạn. Thật là thê thảm. Chẳng có ai thật sự quan tâm cả. Nhiều

năm nay em toàn lơ lửng nó đi vì thế bọn nó không cảm thấy thật sự cần nói chuyện với em. Em nghĩ một số đứa trong bọn nó có thể còn khoái điều ấy nữa. Các thầy cô giáo thích điều ấy. Thầy Simpson gọi em ở lại sau giờ học để chúc mừng em vì gần đây em đã cư xử thật ngoan. Thật là nhục nhã; Alex chắc là sẽ thất kinh nếu cậu ấy phát hiện ra em đã thật sự học hành tử tế ở trường. Em sợ là mọi việc sẽ trở nên quá tồi tệ đến độ thật sự em đã chú ý đến các thầy cô giáo. Họ là những người duy nhất nói chuyện với em từ ngày này sang ngày khác. Thật trầm uất quá đi thôi. Sáng nay em tỉnh dậy và cảm thấy như em đang nhớ cái gì đó. Em biết rằng có cái gì đấy không đúng, và phải mất một lúc để em nhớ ra đó là cái gì... sau đó thì em nhớ ra. Bạn thân nhất của em đã đi rồi. Người bạn duy nhất của em. Em thật là ngớ ngẩn hết sức khi phụ thuộc quá nhiều vào mỗi một người. Em bây giờ đã suy xét lại tất cả mọi việc.

Dù sao thì cũng xin lỗi vì lúc nào cũng dên dĩ. Em chắc là chị đã có đủ vấn đề của riêng mình để mà lo lắng rồi. Hãy kể cho em nghe người chị lớn vô cùng phức tạp của em đang làm gì ở Pháp nhé. Thật lạ là chị lại ở đấy, lúc nào chị cũng ghét các tiết tiếng Pháp cơ mà. Ít nhất thì cũng chỉ có vài tháng thôi, đúng không? Và sau đó chị sẽ về chứ? Bố vẫn không vui về việc chị bỏ học đại học đâu. Em chả hiểu được tại sao chị lại phải đi thật xa để tìm bản thân mình. Hãy nhìn vào gương xem. Nhà hàng thế nào? Chị đã làm rơi cái đĩa nào chưa? Chị sẽ làm ở đấy mãi mãi à? Có anh chàng nào dễ thương không? Chắc là phải có; đàn ông Pháp thật là đẹp trai. Nếu có anh chàng nào thừa mà chị không thích thì gửi về cho em nhé.

Yêu chị,

Rosie

TB: Bố mẹ muốn biết liệu chị có đủ tiền tiêu và đã tìm thấy bản thân mình chưa. Mẹ muốn biết chị có ăn uống đầy đủ không. Kevin bé nhỏ (bây giờ nó cao lắm chắc chị chả tin được đâu!) thì muốn biết chị có gửi cho nó mấy video game hay cái gì đó không. Em không biết nó nói cái gì nữa thế nên thôi cứ bỏ qua nó đi cũng được.

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Đang cần lời khuyên khẩn cấp từ chị!

Chào em gái nhỏ của chị.

Đừng lo về Alex. Chị đã nghĩ rất lâu và rất kỹ về điều đó và chị đi đến kết luận là việc cậu ta không có ở đó vào năm học cuối của em có lẽ cũng là một ý hay vì ít nhất đó cũng là năm đầu tiên TRONG ĐỜI mà em không bị phạt đình chỉ. Thử nghĩ xem em có thể làm bố mẹ tự hào đến thế nào. (Ồ, nhân tiện thì kể cho bố mẹ nghe là chị đang hết sạch tiền, chết đói và hiện giờ đang tìm kiếm bản thân mình trong một quán cà phê Internet ở Paris.)

Chị hoàn toàn hiểu em hiện đang cảm thấy thế nào. Ở đây chị cũng cô đơn, nhưng hãy chịu đựng năm nay và khi em học xong có thể Alex sẽ quay về Ireland, hoặc em có thể đi học đại học ở Boston đấy!

Hãy đặt ình mục tiêu nào đấy, Rosie, chị biết em không muốn nghe câu này, nhưng điều đó sẽ có ích đấy. Hãy đặt ình một mục tiêu em muốn và năm học sẽ có ý nghĩa. Hãy đi Boston nếu điều đó khiến em vui. Học ngành quản lý khách sạn như em lúc nào cũng muốn ấy.

Em còn trẻ, Rosie, và chị biết em cực kỳ ghét phải nghe điều ấy, nhưng điều đó đúng. Điều có vẻ như rất bi thảm bây giờ chỉ vài năm nữa sẽ chẳng là vấn đề gì cả. Em mới chỉ mười bảy tuổi. Em và Alex có toàn bộ phần còn lại của cuộc đời để bắt kịp nhau. Cuối cùng thì tri kỷ lúc nào cũng sẽ ở bên nhau. Bethany dở hơi lúc ấy sẽ không còn ai nhớ đến nữa. Các cô bạn gái cũ dễ bị lãng quên lắm. Bạn thân thì ở với ta cả đời.

Hãy giữ gìn sức khỏe. Nói với bố mẹ là chị gửi lời chào và rằng chị vẫn đang đi tìm bản thân chị nhưng trong quá trình ấy có thể đã tìm thấy ai đó khác. Cao, đen và đẹp trai...

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Cô Rosie Dunne thân mến,

Cảm ơn cô đã nộp hồ sơ xin vào học ngành Quản lý Khách sạn với chúng tôi tại Đại học Boston. Chúng tôi rất vui mừng được thông báo với cô rằng cô đã được nhận...

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tổ đến Boston!

TỔ ĐƯỢC NHẬN VÀO RỒI!! Đại học Boston, tổ đang đến đây!

AAAAAA! Bức thư thông báo vừa đến nơi sáng nay và tổ thật là vui quáááá!!! Tốt hơn hết là cậu đừng có mà nhúc nhích một bắp thịt nào, Ông Stewart, vì cuối cùng tổ cũng sẽ đến gặp cậu. Sẽ rất tuyệt, mặc dù cậu và tổ không học cùng một trường đại học (Trường Harvard quá xịn đối với những người như tổ!) Nhưng vậy cũng tốt vì tổ không nghĩ mình có thể chịu đựng được việc bị đình chỉ học tập nữa đâu...

Hãy email hay gọi điện cho tổ càng sớm càng tốt. Lẽ ra tổ sẽ gọi cho cậu nhưng bố đã đặt dịch vụ chặn cuộc gọi đường dài mất rồi, như cậu biết đấy, sau cái hóa đơn điện thoại gần đây. Bố mẹ rất tự hào, bố mẹ đã gọi điện thông báo cho toàn thể gia đình họ hàng về tin này đấy. Tổ nghĩ bố mẹ tổ chắc đang hy vọng tổ là đứa con nhà Dunne đầu tiên đi học đại học và thật sự sẽ tốt nghiệp. Bố vẫn liên tục nhắc nhở tổ đừng có mà cố gắng “đi tìm bản thân” ở đâu đó như chị Stephanie. À, tiện đây thì không có vẻ gì là chị ấy sẽ về nhà cả. Chị ấy gặp một ông đầu bếp nào đó ở nhà hàng mà chị ý làm bồi bàn, và chị ý chính thức “đang yêu”.

Điện thoại không ngừng reo suốt cả ngày với những cú điện chúc mừng! Nói thật nhé, Alex, cả nhà cứ loạn cả lên! Paul và Eile ở bên kia đường thì gửi một bó hoa sang cho tổ, bó hoa ấy đẹp phết. Tối nay mẹ sẽ chuẩn bị mọi thứ ột buổi gặp mặt, sẽ có bánh sandwich và xúc xích, kiểu thế. Kevin thì vui quá vì tổ sẽ đi và như thế và như thế là nó sẽ còn được nuông chiều hơn bao giờ hết. Tổ sẽ nhớ cái thằng nhóc hỗn xược ấy dù cho nó chẳng bao giờ nói chuyện với tổ cả. Tổ sẽ nhớ bố mẹ hơn nữa, nhưng ngay bây giờ thì cả nhà đang phấn khởi quá đến độ tổ đã qu với ý nghĩ là tổ sẽ không còn sống ở đây nữa. Tổ cho là nỗi đau lòng thật sự sẽ ụp xuống đầu tổ vào cái ngày tổ vẫy tay chào tạm biệt, nhưnglúc này thì tất cả mọi người vẫn tiếp tục ăn mừng!TB: Một ngày nào đó tổ sẽ điều hành một cái khách sạn và cậu có thể là bác sĩ riêng của khách sạn, người cứu sống những vị khách mà tổ đã đầu độc trong nhà hàng, giống như chúng ta đã lên kế hoạch ấy. Ôi, mọi sự thật là tuyệt vời quá...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Tổ đến Boston!

Đây đúng là một tin tuyệt vời! Tổ cũng nóng lòng muốn gặp cậu lắm! Trường Harvard không xa trường Boston lắm đâu (à, nếu so với việc cách hẵn một đại dương – cậu có tin là trường Harvard nhận tổ vào học không? Hẳn là ý tưởng của các ngài trí thức trong một trò đùa vui nhộn nhỉ.) Tổ vui quá, không gõ được nữa – đến đây đi. Khi nào thì cậu đến?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tháng ChínĐến tháng Chín tổ mới đến cơ, chỉ mấy ngày trước khi học kỳ bắt đầu vì tổ có nhiều thứ phải làm lắm, cậu không tin được đâu!

Các buổi lễ thành niên được tổ chức vào cuối tháng Tám – cậu có về không? Mọi người đều mong được gặp cậu, và tổ cần có ai đó để đi cùng chứ! Chúng ta sẽ vui chơi thật nhiều và có thể trêu chọc tất cả các thầy cô giáo, như hồi xưa ấy... Cho tổ biết tin nhé.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Các buổi lễ thành niên

Dĩ nhiên tớ sẽ về nhà dự lễ thành niên của bọn mình chứ. Có đổi cả thế giới thì tớ cũng không bỏ lỡ đâu!

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Cậu ở đâu thế???

Tớ đang ở quán cà phê internet ở sân bay. Tớ và bố tớ đã ở đây hàng giờ rồi. Tớ đã cố gọi cho cậu theo số điện thoại nhà và di động. Không biết nơi nào khác để gọi nữa. Hy vọng mọi sự ổn.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Xin lỗi!

Rosie ơi, tớ rất xin lỗi. Cả ngày hôm nay đúng là một cơn ác mộng. Có một vụ lằng nhằng với chuyến bay. Tớ không biết cái gì đã xảy ra, nhưng tên tớ không có trong hệ thống khi tớ đến lấy vé. Tớ ở đây suốt cả ngày cố gắng lên một chuyến bay khác. Tất cả các chỗ đều đã được đặt hết vì mọi người đều bay về nhà trong các kỳ nghỉ và sinh viên thì về nhà, v.v... Tớ đang chờ, nhưng cho đến giờ thì chẳng có gì cả. Tớ đang đi vòng vòng quanh sân bay tìm một chuyến bay. Đây là một cơn ác mộng.

Từ Rosie

Gửi AlexTiêu đề Chuyến bay ngày mai

Bố đã nói chuyện với một bà ở bàn bán vé Air Lingus. Bà ý nói có một chuyến bay cất cánh từ Boston vào lúc 10 giờ 10 sáng. Sẽ mất năm tiếng để đến nơi thế nên lúc đó sẽ là 3 giờ chiều, vậy là chúng ta có năm tiếng trước buổi tiệc tạm cho là vào lúc 8 giờ. Tớ và bố tớ có thể đón cậu ở sân bay và đi thẳng đến buổi vũ hội nhé? Hay có lẽ cậu muốn về nhà tớ trước? Cậu không thể mặc bộ vest đuôi tôm trên máy bay được đâu vì sẽ nhàu nhét. Cậu thấy thế nào?Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyến bay

Rosie, tin xấu rồi. Chuyến bay này đã kín chỗ rồi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chuyến bay

Rồ thật. Nghĩ, nghĩ, nghĩ. Tớ có thể làm gì đây? Có vẻ như cậu không thể nào có mặt ở đây vào bất kỳ cái ngày nào khác trừ ngày mai. Có ai đó ở đây thật sự không muốn cậu lên máy bay. Có lẽ là một dấu hiệu chẳng?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Lỗi của tớ

Đó là lỗi của tớ, hôm qua lẽ ra tớ phải kiểm tra kỹ với hãng hàng không – họ lúc nào cũng nói rằng bạn nên xác nhận lại chuyến bay của mình nhưng làm gì có ai làm thế đâu nhỉ? Tớ biết tớ đã gây rắc rối cho buổi tối đặc biệt của cậu nhưng dù sao cũng cứ đi đến buổi lễ thành niên nhé. Cậu vẫn còn có cả ngày để tìm ra ai đó khác đi cùng. Hãy chụp thật nhiều ảnh cho tớ xem và vui vẻ nhé. Xin lỗi Rosie.

Từ RosieGửi Alex

Tiêu đề Đáp: Lỗi của tớ

Không phải lỗi của cậu. Tớ rất thất vọng nhưng chúng ta hãy thực tế nào, đây không phải là ngày tận thế. Độ hơn một tháng nữa tớ sẽ ở Boston rồi và chúng ta sẽ gặp nhau HÀNG NGÀY! Chúng ta sẽ rất vui vẻ. Tốt hơn là bây giờ tớ nên đi tìm một người đàn ông hộ tống trong buổi tiệc thôi...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Săn đàn ông

Đã gặp may trong việc tìm kiếm một người đàn ông chưa?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đã tìm ra người đàn ông

Thật là một câu hỏi ngốc nghếch!! Dĩ nhiên tớ đã tìm thấy một người đàn ông rồi. Tớ thấy bị xúc phạm khi cậu lại còn phải hỏi...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Người đàn ông bí ẩn

Thế đó là ai?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Người đàn ông bí mật

Đó hoàn toàn không phải việc của cậu.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Người đàn ông vô hình

HA! Cậu đã không kiểm tra nổi một anh chàng để hò hẹn!! Tớ biết mà!

Từ Rosie

Gửi AlexTiêu đề Người đàn ông to cao

Tớ đã tìm ra chứ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Chẳng có người đàn ông nào

Không, cậu đã không tìm ra.

Từ RosieGửi Alex

Tiêu đề Có chứ, bạn!

Có, tớ đã tìm ra.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Người đàn ông nào?

THẾ THÌ ĐÓ LÀ AI?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Gần như là một người đàn ông Brian.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Brian?

BRIAN? BRIAN NHÈ?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Brian?

Có lẽ thế...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề HA HA!

Ha ha ha ha ha ha, cậu sẽ đi đến buổi lễ thành niên với Brian Nhè à?! Kéo lê cái thùng ấy á! Cái thằng Brian đã tốc váy cậu lên hồi cậu sáu tuổi, trước tất cả mọi người ở sân trường để lộ cái quần đùi lót của cậu á? Cái thằng Brian mà cậu đã ngồi cạnh suốt năm học lớp hai, cái thằng ngày nào cũng ăn trưa bằng bánh sandwich cá và gỏi mui trong khi họ ăn món sandwich của cậu á? Thằng Brian ngày nào cũng đi theo bọn mình trên đường đi học về và hát “Rosie và Alex ở trên cây, H-Ồ-N N-H-A-U y như tây”, làm cho cậu khóc và lờ tở đi suốt một tuần ấy á? Cái thằng Brian đã phun hết cả chỗ bia của nó vào cái áo mới cậu diện trong buổi tiệc tiến tở ấy á? Thằng Brian mà cậu hoàn toàn không thể nhịn nổi và là cái thằng mà thật sự cậu đã ghét nhất suốt thời phổ thông ấy á? Và bây giờ cậu sẽ đi đến buổi vũ hội cuối cùng của thời phổ thông, với Brian?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Không, một Brian khác

Ừ, Alex, Brian đó đấy. Bây giờ tở có thể yêu cầu cậu ngừng email cho tở không vì mẹ yêu của tở đang buộc các nút tóc trên đầu để tở trông tở có vẻ ra dáng hơn đây. Bà cũng đã đọc email của cậu và muốn cậu biết rằng tối nay Brian Nhè sẽ không tốc váy tở lên. Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Brian

Ừ, sẽ không thể nếu như không thử. Hãy vui vẻ nhé! Tở có thể gợi ý rằng tối nay cậu nên đeo cái cặp kính bia lên không?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Cặp kính bia

Cặp kính bia sẽ ổn và sẽ được đeo! Brian là người duy nhất tở có thể mời được vào phút cuối cùng; nhờ có cậu đấy. Tất cả những gì tở phải làm là đứng cạnh cậu ta trong tám ảnh để bố mẹ tở có thể có những kỷ niệm tuyệt vời về việc con gái của hai người đi đến buổi lễ thành niên ăn mặc một cách chính tề và đi cùng

một người đàn ông mặc lễ phục áo đuôi tôm. Bàn có 10 chỗ ngồi, thế nên tớ thậm chí còn không phải nói chuyện với cậu ta trong bữa tối nữa kia. Cậu đang khoái trá với điều này lắm hả, đúng không Alex?

Từ Alex

Gửi Rosie
Tiêu đề Đáp: Đáp: Cặp kính bia

Không hẳn. Tớ thích có mặt ở đó hơn. Đừng có làm điều gì mà tớ sẽ không làm đấy... Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Đáp: Đáp: Cặp kính bia

À, cái đó cũng chẳng được loại trừ đâu. Tóc tớ xong rồi, tớ đi chỉnh lại các thứ khác đây. Tớ sẽ kể cho cậu nghe mọi thứ vào ngày mai nhé.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Buổi lễ thành niên
Tối qua buổi lễ thành niên thế nào? Không còn nghi ngờ gì nữa cậu đang xin ngắt ngư. Ngày mai tớ sẽ chờ nghe cậu kể mọi chuyện nhưng tớ không thể chờ lâu hơn được nữa! Tớ muốn biết mọi thứ!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Buổi lễ thành niên

Cậu có nhận được bức email mới đây của tớ không? Tớ gọi điện mãi mà không ai trả lời. Có gì xảy ra thế? Hy vọng cậu đang bận rộn chuẩn bị cho việc chuyển đến chỗ tớ đây! Làm ơn email cho tớ sớm nhé!

Steph: Rosie, đừng có tránh Alex nữa và hãy kể cho cậu ta nghe về buổi lễ thành niên đi. Alex còn email cho chị hỏi xem có gì đã xảy ra nữa, và dĩ nhiên là chị sẽ không kể cho cậu ta biết! Cậu chàng tội nghiệp đã bỏ lỡ cơ hội và tất cả những gì cậu ta muốn biết là ai đã làm gì, ở đâu và khi nào.

Rosie: Ôi, dĩ nhiên là em sẽ không kể cho cậu ấy nghe ai đã làm gì ai đâu.

Steph: Ha ha.

Rosie: Chẳng có gì buồn cười cả.

Steph: Chị nghĩ thật là buồn cười. Thôi nào, đã ba tuần rồi còn gì!

Rosie: Chị có chắc là đã ba tuần rồi không?

Steph: Ừ, sao? Rosie: Trời ơi.

Rosie đăng xuất.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Xin chào??

Rosie, cậu có ở đó không? Cậu có vấn đề với email phải không? Làm ơn trả lời tớ. Cậu phải lên máy bay sớm để đến đây nếu không sẽ bỏ lỡ giai đoạn đầu của khóa học mất.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Làm ơn đi, Rosie? Cậu có vấn đề với tớ à? Tớ xin lỗi đã không đến dự buổi vũ hội lễ thành niên được; nhưng tớ nghĩ là cậu hiểu chứ.

Mọi thứ với cậu Brian khóc nhè ấy không thể tệ đến mức ấy được, đúng không nào? Suốt cả tháng cậu đã làm gì thế? Thật là buồn cười. Tại sao ở nhà cậu không ai trả lời điện thoại khi tớ gọi đến?

Trả lời tớ đi chứ,

Alex

Cô Alice thân mến,

Chào cô, cháu Alex đây ạ. Cháu viết thư này để xem liệu Rosie có ổn không. Cháu đã không nghe tin tức từ bạn ấy suốt một thời gian rồi và cháu đang hơi lo lắng một chút, nói thật với cô như vậy. Không bình thường tí nào khi cháu không nhận được tin tức gì từ bạn ấy lâu đến thế. Mỗi khi cháu gọi đến nhà bạn ấy thì toàn gặp máy trả lời tự động thôi. Cô có nhận được tin nhắn của cháu không? Có lẽ tất cả mọi người đều đã đi đâu mất rồi chẳng? Làm ơn cho cháu biết điều gì đang xảy ra thế, và nhắn Rosie gọi điện cho cháu nhé.

Chúc tốt lành,

Alex

Chị Sandra thân mến,

Alex đã để lại tin nhắn cho tất cả biết chị lo lắng việc thằng bé lo về Rosie vì thế tôi viết thư để chị biết tình hình...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Cậu sẽ không đến Boston à?

Hôm nay mẹ tớ bảo là cậu sẽ không đến Boston. Làm ơn nói cho tớ cái gì đang diễn ra đi. Tớ lo quá. Tớ có làm gì sai không? Cậu biết là tớ lúc nào cũng ở đây với cậu khi nào cậu cần mà.

Dù đó là gì Rosie, tớ cũng sẽ hiểu và sẽ luôn ở đây để giúp đỡ cậu. Làm ơn cho tớ biết điều gì đang diễn ra đi. Ở đây tớ đang bối rối quá. Nếu cậu không liên lạc với tớ, tớ sẽ đặt vé máy bay về Ireland để tự mình gặp cậu đấy.

Thân mến,

Alex

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Chị sẽ đến ngay

Rosie, em yêu quý, đừng lo. Hãy thở sâu vào và cố gắng thư giãn. Mọi việc xảy ra đều có nguyên nhân của nó cả. Có lẽ đây là con đường thích hợp với em; có thể Boston không thích hợp. Chị sẽ đặt vé máy bay và có mãi ở nhà sớm nhất có thể. Chờ đó nhé, em gái.

Yêu em,

Stephanie

Thưa cô Rosie Dunne,

Xin cảm ơn bức thư mới đây của cô. Trường Đại học Boston ghi nhận rằng cô sẽ không nhận lời mời nhập học năm nay.

Trân trọng,

Robert Whitworth

Rosie, không thể tin được rằng cậu đã quyết định như vậy. Cậu biết tớ sẽ không ủng hộ cậu trong chuyện này mà. Tớ sẽ đi học như tớ đã dự định. Hy vọng mọi việc ổn với cậu.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Giúp với

Ôi trời ơi, Alex ơi, tớ đã làm gì thế này?

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

Alex ơi,

Thật vui được gặp lại cậu. Làm ơn đừng tỏ ra là một người lạ - hiện giờ tớ sẽ thật sự cần tất cả những bạn bè mà tớ có thể có. Cảm ơn cậu vì đã tuần trước đã ủng hộ tớ. Thật sự thì tớ nghĩ rằng đôi khi tớ có thể phát điên nếu không có cậu.

Cuộc đời buồn cười thật đấy nhỉ? Ngay khi bạn nghĩ bạn đã thông suốt về mọi thứ, ngay khi bạn cuối cùng cũng đã bắt đầu lên kế hoạch cho việc gì đó, ham thích nó và cảm thấy như bạn biết mình đang đi về đâu, thì con đường đột ngột đổi hướng, các dấu hiệu thay đổi, cơn gió thổi đi chiều khác, phía Bắc bỗng dừng thành phía Nam và phía Đông thành phía Tây và bạn lạc lối. Thật dễ lạc đường, thật dễ mất phương hướng.

Không có nhiều thứ chắc chắn trên đời này, nhưng có một thứ tớ chắc chắn biết, đó là ta phải xử lý hậu quả những hành động của mình. Ta luôn phải đi theo cái gì đó.

Tớ lúc nào cũng bỏ cuộc, Alex ạ. Có điều gì mà tớ phải làm trong đời tớ thật sự cần được thực hiện ngay không? Tớ luôn có một sự lựa chọn, và tớ luôn luôn chọn con đường nào dễ dàng – chúng ta luôn chọn con đường dễ dàng. Vài tháng trước, gánh nặng của hai tiết toán vào một sáng thứ Hai và việc tìm ra nốt mụn trên mũi bằng cỡ một ngôi sao xa lắc đã là hết sức phức tạp với tớ. Lần này tớ sẽ có một em bé. Một em bé. Và em bé ấy sẽ luôn có mặt vào thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm, thứ Sáu, thứ Bảy và Chủ nhật. Tớ sẽ không có kỳ nghỉ cuối tuần. Không có kỳ nghỉ hè ba tháng. Tớ sẽ không thể nghỉ một ngày nào, gọi điện báo ốm hay nhờ mẹ viết đơn xin nghỉ cho. Bây giờ chính tớ sắp sửa thành một bà mẹ rồi. Tớ ước gì tớ có thể tự mình viết đơn xin nghỉ được.

Tớ sợ lắm, Alex ơi.

Rosie

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Câu chuyện trẻ con

Không, đó không phải là hai tiết toán vào một buổi sáng thứ Hai. Sẽ thú vị hơn rất nhiều đấy. Hai tiết toán vào một sáng thứ Hai thì chán lắm: Nó khiến cậu buồn ngủ và làm cậu đau đầu. Cậu sẽ học được nhiều thứ từ kinh nghiệm này hơn những gì một lớp học toán có thể dạy cho cậu biết chứ.

Tớ ở đây bên cậu bất kỳ khi nào cậu cần tớ. Trường đại học cũng có thể chờ cậu, Rosie ạ, vì cậu hiện giờ có một việc còn quan trọng hơn phải làm.

Tớ biết cậu sẽ ổn thôi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Câu chuyện trẻ con

Cậu BIẾT tớ sẽ ổn. Hãy chú ý đến chính tả, thưa Ông Stewart!

Từ Alex

Gửi Rosie

Rosie, cậu đã cư xử như một bà mẹ rồi đấy – cậu sẽ ổn thôi! Giữ gìn sức khỏe nhé. Alex.

Bạn có một tin nhắn từ ALEX.

Alex: Em nghĩ anh đã nói rằng anh sẽ để mắt đến nó cho em, anh Phil.

Phil: Anh đã nói với em, nếu nó không học cách kiểm soát cái sự tè của nó thì nó sẽ bay khỏi đây thôi. Trong vườn nó cũng ổn mà.

Alex: Không phải con chó, anh Phil, em đang nói về Rosie.

Phil: Có vấn đề gì về Rosie?

Alex: Đừng có giả vờ là anh không biết đi. Em nghe nói bố mẹ đã kể cho anh nghe qua điện thoại.

Phil: Em thấy thế nào về việc đó?

Alex: Tất cả mọi người đều liên tục hỏi em câu ấy và em chẳng có tí ý kiến gì cả. Thật là kỳ quặc. Rosie đang có bầu. Nó mới chỉ mười tám. Nó tự chăm sóc lấy bản thân còn khó nữa là chăm sóc trẻ con.

Nó hút thuốc như một cái ống khói và không chịu ăn rau quả gì hết. Nó thức đến tận 4 giờ sáng và ngủ đến tận một giờ chiều trong ngày. Nó thà chọn việc rửa bát đĩa ở một cửa hàng đồ ăn Trung Quốc để lấy ít tiền lương hơn là việc trông trẻ cho nhà hàng xóm chỉ vì nó không thể nào chịu đựng được sự phiền toái. Em không nghĩ là trong đời nó đã từng bao giờ thay một cái tã cho trẻ con. Trừ khi Kevin còn nhỏ xíu ra thì em không nghĩ nó từng bế một em bé lâu quá năm phút. Thế còn trường đại học thì sao? Thế còn việc đi làm thì sao? Làm thế quái nào mà nó có thể xoay sở được? Làm sao nó có thể gặp được một người nào đó? Làm thế nào nó có thể kết bạn? Nó đã tự trói buộc chính nó vào một cuộc sống sẽ là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của nó.

Phil: Tin anh đi, Alex, con bé sẽ học được thôi. Bố mẹ nó ủng hộ nó, phải không nào? Nó sẽ không cô đơn một mình đâu.

Alex: Bố mẹ nó rất tuyệt nhưng họ đi làm cả ngày, anh Phil. Nó là một người thông minh, em biết thế. Nhưng cứ như cái cách mà nó đang cố gắng thuyết phục em thì em không chắc liệu nó có tự thuyết phục được mình rằng khi tiếng khóc của trẻ con bắt đầu nổi lên thì nó không thể trở lại được. Giá như em đã lên chuyến bay đó và đến dự buổi lễ...

Stephanie thân mến, Hãy để em giúp chị tìm ra chính bản thân nhé. Hãy cho phép những lời nói khôn ngoan của em, từ đứa em gái vô cùng yêu và kính trọng chị và chẳng mong ước gì ngoài hạnh phúc và may mắn đến với cuộc đời chị, tuôn ra và đem lại cho chị kiến thức nhé. Hãy nhận lấy lời khuyên của em đây. Đừng bao giờ có bầu. Hoặc enceinte, như chị nói ở đây ấy. Hãy nhìn cái từ ấy, nói to từ ấy lên, hãy tự mình làm quen với nó, đọc thầm nhiều lần trong đầu và học cách để đừng bao giờ, đừng bao giờ muốn thành như thế.

Thật ra thì đừng có bao giờ làm tình. Và hãy cố gắng xóa bỏ tận gốc những thứ linh tinh đi kèm với nó. Hãy tin em, chị Steph, có bầu chẳng vui về gì đâu. Em không cảm thấy chút bản năng tự nhiên nào cả, em chẳng tỏa sáng với dấu hiệu tuyệt vời của tình mẫu tử nào cả, em chỉ béo ú thôi. Và phồng lên. Và mệt. Và buồn nôn. Và tự hỏi em sẽ làm cái quái gì khi cái sinh linh bé nhỏ này sinh ra và nhìn em.

Em nóng đít quá rồi. Thực ra là cháy âm ỉ thì đúng hơn. Alex đã bắt đầu cuộc sống sinh viên tuyệt vời của cậu ấy ở trường đại học, những đứa khác học cùng em đang đi ra ngoài kia để thưởng thức những gì thế giới mời chào còn em thì chỉ đang nở phình lên từng giây một, tự hỏi mình đã đưa chính mình vào tình trạng gì vậy. Em biết đó là lỗi của em, nhưng em cảm thấy như mình đã bỏ lỡ quá nhiều thứ. Em đã đi đến các lớp học về tiền sản với mẹ, ở đó họ dạy em cách thở. Xung quanh em toàn các cặp đôi, và ít nhất họ đều hơn em độ chục tuổi. Mẹ cố gắng làm sao để em nói chuyện với họ nhưng em không nghĩ có ai trong số họ thích cái việc làm bạn với một con bé mười-tám-tuổi vừa mới học xong trung học. Nói thật là điều này cứ như kiểu quay lại với nhóm chơi tập thể hồi mẫu giáo và mẹ đang cố gắng dạy em cách kết bạn ấy. Mẹ bảo em đừng lo vì họ chỉ đang ghen tị với em thôi. Có lẽ nhiều tháng rồi mẹ và em đã không được cười nhiều đến thế.

Em không được phép hút thuốc và bác sĩ nói em sẽ phải ăn uống điều độ. Em sắp trở thành một bà mẹ, thế mà vẫn bị chỉ đạo như một đứa trẻ con ấu.

Yêu chị nhiều,

Rosie

Thưa ông Alex Stewart,

Ông được mời đến buổi lễ rửa tội của cô con gái xinh đẹp của tôi – Katie. Buổi lễ diễn ra ngày 28 tháng này. Hãy mua một bộ quần áo và trông thật chỉnh tề cho sự thay đổi này vì ông sẽ là một ông bố nuôi đây.

Yêu quý ông nhiều,

Rosie Từ Alex

Gửi Rosie Tiêu đề Đáp: Buổi lễ rửa tội

Thật tuyệt vời được gặp cậu. Trông cậu thật tuyệt vời! Và cậu KHÔNG béo tí nào! Katie bé nhỏ là một em bé ít lời nhưng tớ đã thật sự mê mụ với con bé. Tớ cảm thấy như muốn bắt trộm nó và đưa nó về Boston.

Thật ra thì đó là một lời nói dối. Tớ thật sự cảm thấy muốn ở lại Dublin. Tớ gần như không thể nào quay lại máy bay được. Tớ thích sống ở Boston và tớ thích học y khoa. Nhưng đây không phải là nhà. Dublin mới là nhà. Quay lại với cậu thật là tuyệt. Tớ nhớ bạn thân của tớ.

Ở đây tớ đã gặp một số người tuyệt vời, nhưng tớ chẳng lớn lên với bất kỳ ai trong số họ và cũng chẳng chơi trò công an bắt quân gian với ai ở vườn sau nhà tớ cả. Tớ không cảm thấy họ là bạn đích thực. Tớ không đá vào chân họ, thức suốt cả đêm chờ nhìn ông già Noel cùng họ, trèo lên cây giả vờ làm khỉ, chơi trò khách sạn hay cười bỏ lăm bỏ càng đến độ đau cả bụng cùng họ. Thật khó có thể quên đi những trải nghiệm ấy.

Dù sao thì tớ cũng có thể thấy rằng vị trí của tớ trong thứ tự yêu thương của cậu đã bị thay thế. Katie bé nhỏ bây giờ là cả thế giới của cậu. Và thật dễ nhận thấy tại sao. Tớ thậm chí vẫn yêu thích con bé khi nó nôn vào bộ quần áo (mới và rất đắt) của tớ. Điều đó hẳn là phải có ý nghĩa gì đó. Thật lạ khi thấy nó giống cậu đến thế. Nó có đôi mắt xanh lơ sáng lấp lánh của cậu (tớ đã cảm nhận được nhiều vấn đề trong tương lai rồi đấy!) và mái tóc đen như mun và một cái mũi tròn bé tí. Mặc dù cái miệng nó thì hơi bé hơn cái miệng của mẹ nó một tí. Đùa đấy!

Tớ biết rằng hiện giờ cậu đang bận không thể tưởng được nhưng nếu có bao giờ cậu cần nghỉ ngơi một chút thì cậu luôn được chào đón ở đây. Hãy cho tớ biết khi nào cậu muốn đến – lời mời này lúc nào cũng có hiệu lực. Tớ biết rằng sẽ có một số vấn đề về tài chính vì thế nhà tớ có thể hỗ trợ tiền vé máy bay. Bố mẹ tớ cũng sẽ rất vui nếu cậu tới. Bố mẹ treo ảnh cậu và Katie đầy nhà từ buổi lễ rửa tội đấy.

Có một người nữa tớ muốn cậu gặp khi nào cậu đến đây. Cô ấy học cùng lớp tớ. Tên cô ấy là Sally Gruber và cô ấy từ Boston đến. Cậu và cô ấy chắc sẽ hợp nhau đấy.

Học đại học là một chuyện khó khăn hơn tớ tưởng. Phải học rất nhiều thứ; phải đọc cũng nhiều nữa. Tớ gần như chẳng giao thiệp xã hội tí nào. Tớ có bốn năm học ở Harvard tất cả, rồi tớ sẽ phải học khoảng năm đến bảy năm ngoại khoa tổng hợp nữa nên tớ cho là kiểu gì tớ cũng sẽ hoàn toàn đủ năng lực trong lĩnh vực chuyên môn của tớ (dù nó là cái gì đi nữa) trước khi tớ tròn một trăm tuổi.

Đây là tất cả những gì tớ làm ở đây. Tớ dậy lúc 5 giờ sáng và học bài. Đi đến trường, đi về nhà và học bài. Ngày nào cũng thế. Thật sự thì không có thêm nhiều thứ để kể nữa. Thật hay là Sally và tớ học cùng lớp. Cô ấy xưa tan đi cảm giác sợ hãi mỗi buổi sáng khi tớ phải đối mặt với một ngày học, học và học nữa. Thật là khó khăn, nhưng tớ không cần phải kể cho cậu nghe điều ấy. Tớ cá là thế quái nào nó cũng vẫn sẽ dễ dàng hơn những gì cậu đang phải trải qua. Với lại tớ đi ngủ đây, tớ mệt rồi. Chúc cậu và bé Katie ngủ ngon.

Tự ghi chú cho bản thân:

Không được dùng đưa Katie trên đầu gối sau khi ăn.

Không được cho bé bú bên cạnh sân bóng đá.

Không được hít vào khi thay tã. Thực tế là hãy để bố mẹ hoặc thậm chí một người lạ bất kỳ nào đó thay tã cho bé càng thường xuyên càng tốt nếu họ muốn thế.

Không được đẩy xe nôi đến gần trường cũ để cho cô Casey Mũi To Hơi thở Hôi thấy được.

Không được cười khi Katie ngã ngồi xuống sau khi cố tập đi.

Không cố gắng nói chuyện với các bạn học cũ về toàn bộ cuộc sống của họ, vì điều này sẽ dẫn đến một nỗi thất vọng to lớn.

Ngừng khóc khi Katie khóc.

Bonjour Stephanie!

Chị gái xinh đẹp của em dạo này thế nào? Đang ngồi trong một quán cà phê uống món café au lait, đội chiếc mũ bê rê và một cái áo kẻ trong khi thấy toàn mùi tử xung quanh, (không còn nghi ngờ gì nữa) phải không! Ôi ai nói rằng cách suy nghĩ rập khuôn đã chết và ra đi rồi? Cảm ơn món quà chị gửi cho Katie. Con gái nuôi của chị nói rằng nó nhớ chị lắm, và nó gửi thật nhiều nước mũi thò lò và những cái hôn đầy nước dãi đến chị. Em nghĩ rằng em có thể suy ra những câu đó từ tiếng la hét và khóc thét tuôn ra từ cái miệng bé nhỏ của nó. Thật tình mà nói em không biết tất cả những âm thanh ấy đến từ đâu nữa. Nó là cái thứ bé tí nhất và dễ vỡ nhất mà em từng thấy, vì thế thỉnh thoảng em sợ phải bế nó, nhưng lúc ấy nó bèn mở cái miệng của nó ra và tất cả địa ngục đều trở nên dễ thở hơn. Bác sĩ nói rằng nó bị đau bụng. Tất cả những gì em biết là nó không ngừng la hét.

Thật kinh ngạc là làm sao một thứ nhỏ xíu như thế lại có thể nặng mùi đến thế và ồn ào đến thế. Em nghĩ nó có thể được ghi vào cuốn Sách Kỷ lục Guinness là thứ nặng mùi nhất, ồn ào nhất, nhỏ bé nhất. Em sẽ trở thành một bà mẹ vô cùng tự hào đấy.

Em mệt mỏi, chị Stephanie ơi. Em cảm thấy mình là một con ngốc hoàn toàn. Em gần như không thể đọc được những gì em viết (à mà nhân tiện em xin lỗi về vết chuột ở cuối trang này – một tai nạn nhỏ của bữa sáng thôi). Katie cứ khóc và khóc và khóc suốt cả đêm. Em bị đau đầu thường xuyên. Tất cả những gì em làm là đi vòng quanh nhà như một người máy, nhặt những con gấu bông và đồ chơi em gặp trên đường. Khó có thể đưa Katie đi đâu vì nó cứ hét lên dù bọn em đi bất cứ chỗ nào; em sợ rằng người ta sẽ nghĩ là em bắt cóc nó hay em là một bà mẹ tồi tệ nhất. Em vẫn trông cứ như quả bóng ấy. Tất cả những gì em mặc là những bộ đồ tập thể thao xấu xí nhất. Mong em to kinh khủng. Bụng em đầy những vết rạn; tất cả những thứ phi thường ấy chẳng có vẻ gì sẽ biến mất và em đã phải vứt hết những cái áo hở rốn của em đi. Tóc em khô queo và sờ cứ như rơm ấy. Ngực em to KHỔNG LỒ. Em trông không giống em nữa. Em không cảm thấy mình là mình nữa. Em cảm thấy như em đã 20 tuổi rồi. Em đã không ra ngoài kể từ buổi lễ rửa tội. Em không nhớ lần cuối cùng em uống rượu là bao giờ. Em không nhớ lần cuối cùng một người khác giới nào đó liếc nhìn em là lúc nào (trừ những người lờm em giận dữ ở các quán cà phê khi Katie hét lên). Em không nhớ lần cuối cùng em thêm quan tâm về việc một người khác giới có nhìn em hay không là lúc nào nữa. Em nghĩ em là bà mẹ tồi tệ nhất thế giới. Em nghĩ thế thì Katie nhìn em và nó biết rằng em chẳng hiểu tí gì về những việc em đang làm cả.

Bây giờ nó gần như đã biết đi rồi, điều này có nghĩa là hiện giờ em sẽ chạy quanh hét, “KHÔNG! KATIE, KHÔNG! Katie, đừng có chạm vào cái đó! KHÔNG! Katie, Mẹ nói KHÔNG mà!” Em không nghĩ Katie quan tâm đến điều Mẹ nó nghĩ. Em nghĩ Katie là một cô bé cứ nhìn những gì nó muốn và sẽ làm mọi thứ để có được những thứ đó. Nghĩ đến những năm thiếu niên của trẻ con em thấy hoảng sợ! Nhưng thời gian trôi qua nhanh và rồi nó sẽ trưởng thành và đi sống chỗ khác trước khi em nhận ra. Có lẽ lúc đó em sẽ được nghỉ ngơi một chút. Nhưng lúc đó lại có những điều mà bố mẹ mình đã nghĩ đến ấy.

Ôi bố mẹ tội nghiệp của mình, chị Steph ơi. Em cảm thấy mình tệ quá. Bố mẹ thật tuyệt vời. Em nợ bố mẹ nhiều lắm và ý em không chỉ là tiền đâu. Mặc dù tiền nói chung cũng là một vấn đề đáng chán khác. Mỗi tuần em đưa tiền cho bố mẹ, một khoản hết mức có thể, nhưng có vẻ như chẳng bao giờ đủ cả và chị biết rồi đấy, Steph – tài chính của chúng ta lúc nào cũng rất hạn hẹp, cũng như hồi trước thôi. Em không biết làm thế nào để một lúc nào đấy có thể ra ở riêng và làm việc và trông non Katie được. Bố và em sẽ đến bệnh viện trong tuần này để nói chuyện với một ông nào đó về việc cho em vào một danh sách chờ để có thể có một chỗ của riêng em. Mẹ vẫn cứ nói rằng em có thể ở với bố mẹ, nhưng em biết bố đang giúp em có được cảm giác tự lập.

Mẹ thật tuyệt vời. Katie yêu bà lắm. Katie lắng nghe bà nói. Khi bà nói “KHÔNG, KATIE!” Katie biết là phải dừng lại. Khi em nói thế, Katie cười và vẫn cứ làm tiếp. Khi nào thì em mới có thể thấy mình là một bà mẹ thích hợp đây?

Alex đã gặp được ai đó ở Boston, cô ấy bằng tuổi em và đủ thông minh để học ngành y ở Harvard. Nhưng liệu cô ấy có thật sự hạnh phúc không, em tự hỏi mình thế. Thôi em phải đi đây. Katie đang khóc đòi em kìa.

Sẽ sớm viết tiếp cho chị.

Yêu chị, Rosie

Gửi Rosie

Tớ thật vui là mọi sự với Katie đều ổn; mấy bức ảnh chụp nó vào sinh nhật ba tuổi mà cậu gửi cho tớ thật là đẹp. Tớ đã cho ảnh vào khung và để lên nóc lò sưởi nhà tớ. Bố mẹ tớ vui lắm khi được gặp cậu tháng trước lúc đến Dublin chơi. Họ không ngừng kể chuyện về cậu và Katie. Tất cả mọi người nhà tớ đều thật tự hào về cậu vì đã tạo ra được một em bé tuyệt vời đến thế.

Hy vọng cậu có một buổi sinh nhật 22 tuổi tuyệt vời. Xin lỗi là không thể về nhà để ăn mừng sinh nhật với cậu được, nhưng ở trường đại học mọi thứ điên rồ. Vì đây là năm cuối nên có bao nhiêu bài tập phải làm. Tớ phát khiếp các kỳ thi rồi. Nếu tớ trượt thì không biết tớ sẽ làm gì nữa. Sally đang hỏi thăm về cậu đấy. Dù hai người chưa gặp nhau bao giờ, cô ấy vẫn cảm thấy cô ấy biết cậu qua tớ vì tớ kể rất nhiều về hồi nhỏ của chúng mình.

Từ Rosie

Gửi Alex

Việc mọc răng của Katie không đến nỗi tệ như hồi trước.

Katie sắp bắt đầu đi nhà trẻ rồi.

Hôm nay Katie đã nói những năm từ.

Cuối tuần vừa rồi là sinh nhật bố tớ và cả nhà tớ đi ăn ở nhà hàng Hazel, cái chỗ mà tớ cho là cậu đã ăn cùng cô nàng Bethany đang đưa và các bậc cha mẹ giàu có của cô ta hồi mấy năm trước khi cậu 18 tuổi ấy. Thật tuyệt khi có thể thả tóc xuống và thư giãn mà không có Katie. Tớ đã thuê một người trông trẻ và đó là cách tớ tự nuông chiều mình vào cuối tuần đấy.

Rosie

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề (Không có)

À tiếp tục đi Rosie! Cậu đã để mọi thứ xuống cấp quá đi mất! Lần sau cậu nên làm gì đó cuồng dại để có thể kể cho tớ nghe nhé!

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Trẻ con ba tuổi

Đề phòng trường hợp cậu không biết, tớ xin thông báo là tớ có một đứa nhóc ba tuổi, điều này khiến tớ khá là khó khăn khi đi chơi và uống đến ngất ngư, nếu không tớ sẽ tỉnh dậy với một cái đầu đau kinh khủng và một con nhóc thét âm ỉ đang cần tớ chăm sóc và KHÔNG phải nhét đầu tớ vào toilet.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Xin lỗi

Rosie, tớ xin lỗi. Tớ không định tỏ ra kém nhạy cảm như thế. Tớ chỉ muốn nói là cậu nên nhớ rằng cậu cũng cần hưởng thụ cuộc sống nữa. Hãy tự chăm sóc bản thân và không chỉ chăm sóc ối Katie thôi.

Xin lỗi nếu tớ đã xúc phạm cậu.

Từ Rosie Gửi Stephanie

Tiêu đề Một khoảng khắc than khóc

Ồi chị Stephanie ơi, đôi khi em cảm thấy các bức tường đang đóng kín lại với em. Em yêu Katie. Em rất vui đã quyết định như đã làm, nhưng em mệt quá. Mệt điên lên ấy. Lúc nào cũng thế.

Và đó chính là điều em cảm thấy về việc bố mẹ giúp đỡ em. Em không biết làm thế nào mà em có thể xoay sở được một mình. Và cuối cùng em sẽ phải xoay sở một mình chứ. Em không thể sống với bố mẹ mãi được. Mặc dù em thật sự muốn thế.

Nhưng em sẽ không muốn Katie phụ thuộc vào em nhiều khi nó lớn lên. Dĩ nhiên em muốn nó biết rằng lúc nào em cũng sẽ ở đây bên nó và rằng tình yêu của em dành cho nó là hoàn toàn vô điều kiện, nhưng nó cần phải tự lập.

Và em cũng cần phải tự lập. Em nghĩ bây giờ đã đến lúc em cần tự lập rồi, chị Steph ạ. Em đã trì hoãn suốt, chạy trốn khỏi điều đó quá lâu rồi. Katie sắp bắt đầu đi học. Hãy thử tưởng tượng mà xem! Điều này xảy ra thật là nhanh. Katie sẽ gặp những con người mới và bắt đầu cuộc sống của nó và em sẽ để cuộc sống của em lại phía sau. Em cần phải tự đứng dậy và ngừng ngay việc thấy thương thân. Cuộc sống khắc nghiệt – thế thì sao nào? Với ai thì cuộc sống cũng khắc nghiệt, đúng không nào? Ai nói rằng cuộc sống thật dễ dàng thì rõ là nói dối.

Kết quả của tất cả những cái này là bây giờ có một khoảng cách khổng lồ giữa em và Alex vì em cảm thấy như bọn em sống trong những thế giới hoàn toàn khác nhau, em không biết phải nói chuyện với cậu ấy như thế nào nữa. Thế mà bọn em đã từng có thể nói chuyện với nhau suốt cả đêm cơ đấy. Mỗi tuần cậu ấy gọi điện cho em một lần và em lắng nghe xem trong tuần cậu ấy đã tấn tới đến đâu rồi và cố gắng tự căn lười mình lại mỗi khi sắp kể thêm một câu chuyện về bé Katie. Thật sự là em chẳng có gì để kể cho cậu ấy nghe ngoài con bé và em biết điều đó làm người ta chán. Em nghĩ ngày xưa ngày xưa, em từng là một người thú vị hơn cơ đấy.

Dù sao thì em cũng đã quyết định rằng em sẽ đi thăm Boston. Cuối cùng thì em cũng sẽ đối diện với cái mà lẽ ra cuộc đời em đã có thể trở thành nếu Alex lên chiếc máy bay đó và có thể đến buổi tiệc thành niên cùng với em thay vì... à, chị biết ai rồi đấy. Lẽ ra bây giờ em đã có thể có một cái bằng đại học. Em đã có thể là một người phụ nữ của công việc. Em biết có lẽ điều này có vẻ ngớ ngẩn khi đưa tất cả những cái đó ra vì thực tế là Alex đã không đến buổi tiệc thành niên được, nhưng nếu cậu ấy đến được thì em đã không phải đi với Brian. Em sẽ không ngủ với Brian và sẽ không có em bé nào cả. Em nghĩ em cần phải đối diện với cái mà em lẽ ra có thể để hiểu và chấp nhận cái mà hiện nay em đang là.

Gửi tới chị tất cả tình yêu thương của em,

Rosie

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Stephanie ơi,

Con yêu quý, mẹ đây. Mẹ đang tự hỏi không biết con có thể liên lạc với Rosie và có lẽ nói chuyện với nó một chút chẳng. Nó trở về từ Boston sớm hơn dự định một tuần và nó có vẻ cáu gắt về điều gì đấy ghê lắm, mặc dù không nói ra. Mẹ đã sợ điều này có thể xảy ra mà. Mẹ biết nó cảm thấy rằng nó đã bỏ lỡ những cơ hội to lớn. Mẹ chỉ mong nó có thể nhìn ra khía cạnh tích cực của những gì nó có được bây giờ. Con có thể liên lạc với nó không? Lúc nào nó cũng thích được nghe con nói chuyện.

Yêu con, con gái của mẹ,

Mẹ

Bạn có một tin nhắn từ: STEPH.

Steph: Này em gái, em đã không trả lời điện thoại nhé.

Steph: Chị biết em có ở đó, Rosie. Chị đã nhìn thấy em đăng nhập trực tuyến!

Steph: Thôi được, chị sẽ đuổi theo em cho đến khi em trả lời.

Steph: Xin chào!!!!!!!!!!

Rosie: Chào.

Steph: Ê này, xin chào! Sao chị lại có cảm giác chị bị lừa đi nhỉ?

Rosie: Xin lỗi, em mệt quá nên không nói chuyện với ai được.

Steph: Chị cho là chị có thể tha thứ cho em. Mọi thứ ổn cả chứ? Chuyến đi Boston thế nào rồi? Thành phố ấy có đẹp như trong ảnh mà Alex đã gửi cho em không?

Rosie: Vâng, nơi ấy thật sự tuyệt vời lắm. Alex dẫn em đi xem khắp nơi. Em chẳng có phút nào rảnh rỗi lúc ở đây cả. Cậu ấy thật sự đã chăm sóc em rất chu đáo.

Steph: Cậu ấy nên thế mà. Thế em đã đi những đâu?

Rosie: Cậu ấy dẫn em đi xem quanh trường Đại học Boston để em thấy được những gì lẽ ra em có thể thấy nếu em học ở đó, và cái trường ấy thật là tuyệt vời và đẹp và thời tiết thì rất tuyệt...

Steph: Ô, nghe có vẻ hay đấy nhỉ. Chị cho là em thích đúng không?

Rosie: Ừ, em thích. Nơi ấy còn đẹp hơn trong cái ảnh mà em đã nhìn thấy hồi nộp đơn xin học ở đây nữa. Đây đúng là một nơi tuyệt vời để học hành...

Steph: Chị chắc là như thế. Em đã ở đâu?

Rosie: Em ở nhà bố mẹ của Alex. Họ sống trong một khu vực rất cao cấp, chẳng giống gì với mấy chỗ quanh đây cả. Ngôi nhà của họ thật đáng yêu: bố Alex rõ ràng đã kiếm được thật nhiều tiền từ công việc của ông.

Steph: Thế hai đứa còn làm gì nữa? Chị biết thế nào cũng phải có câu chuyện thú vị nào đấy ở đó mà! Làm gì có khoảnh khắc đáng chán nào khi cả hai đứa có mặt ở đây cơ chứ!

Rosie: À, bọn em đi lượn quanh ngắm nghía các cửa hàng, cậu ấy mua cho em một món đồ chơi Red Sox ở Công viên Fenway và em chẳng biết mọi sự đã tiếp diễn thế nào nhưng em đã có một cái bánh hotdog ngon để ăn, bọn em đến chơi ở mấy câu lạc bộ... xin lỗi vì em chẳng có gì thú vị để kể cho chị nghe cả, chị Steph...

Steph: Ê, có một tí tí thứ thú vị hơn những gì chị làm cả tuần ấy, tin chị đi! Thế Alex thế nào? Cậu ta trông ra sao? Chị đã hàng thế kỷ rồi không gặp cậu ấy đấy. Chị tự hỏi không biết chị có còn nhận ra cậu ấy không nữa?

Rosie: Trông cậu ấy ổn lắm. Cậu ấy nói giọng có âm Mỹ mặc dù không chịu thừa nhận điều đó. Nhưng cậu ấy vẫn là Alex ngày xưa. Đáng yêu như mọi khi. Cậu ấy thật sự đã làm hư em suốt cả tuần, cậu ấy chẳng để em rảnh rỗi cho cái gì cả, tối nào cũng dẫn em đi chơi một nơi nào đó mới. Thật tuyệt khi được cảm thấy tự do trong một thời gian.

Steph: Em tự do mà, Rosie.

Rosie: Em biết thế. Em chỉ đôi khi không cảm thấy thế thôi. Ở đó em cảm thấy như em chẳng có chút ưu tư nào trên thế giới cả. Em cảm thấy mọi thứ thật tuyệt và gần như mọi cơ bắp trên người em đều được nghỉ ngơi ngay khi em hạ cánh xuống đó. Đã bao nhiêu năm rồi em không cười nhiều như thế. Em cảm thấy như mình là một cô gái 22 tuổi, chị Steph ạ. Gần đây em không hay cảm thấy thế. Em biết điều này có lẽ hơi kỳ quặc nhưng em cảm thấy đây là một cô gái mà lẽ ra em có thể trở thành.

Em thích vì em không phải trông chừng ai khác khi đi xuống phố. Em không có đến năm mươi cú đau tim mỗi ngày, thứ mà ở đây em thường xuyên phải chịu khi Katie đi lạc hay cho cái gì không được phép vào

mồm. Em không phải ngược xuôi trên đường và giữ con bé lại đúng lúc để nó khỏi bị xe đâm. Em thích vì em không phải ngừng lại sửa phát âm của người khác hay đe dọa ai. Em thích cười khi nghe một câu chuyện vui mà không phải xắn tay áo lên và bị đòi phải giải thích. Em thích có những cuộc nói chuyện của người lớn mà không phải dừng lại để cổ vũ và hoan hô một điệu múa ngớ ngẩn hay việc học được một từ mới. Em thích vì em được là em, Rosie, không phải là một bà mẹ, chỉ phải nghĩ về bản thân, nói những chuyện em thích, đi đến những nơi em muốn và không phải lo lắng xem Katie đang sờ vào cái gì, hay đang cho cái gì vào mồm, hay đang gắt ngủ. Kinh khủng không?

Steph: Không kinh khủng đâu Rosie. Thật tốt khi có thời gian cho bản thân nhưng cũng tốt khi quay về với Katie, đúng không? Và nếu mọi việc tốt đẹp đến vậy thì sao em lại về nhà sớm thế? Em định một tuần sau mới về cơ mà. Có gì đã xảy ra à?

Rosie: Không thật sự đáng nhắc đến lắm.

Steph: Thôi nào, Rosie. Mỗi khi có gì đó làm em phiền muộn là chị biết ngay, và em có thể kể cho chị nghe mà.

Rosie: Chỉ là đã đến lúc phải đi thôi, Steph ạ.

Steph: Có phải em và Alex đã cãi nhau hay gì đó không?

Rosie: Không, là vì một thứ đáng xấu hổ, em không thể giải thích được.

Steph: Tại sao, ý em là gì?

Rosie: Ôi, chỉ là vào một tối em đã biểu diễn một màn thôi.

Steph: Đừng có vớ vẩn. Chị chắc Alex không để ý đâu! Cậu ấy đã xem nhiều màn trình diễn của em trong suốt đời em rồi.

Rosie: Không, chị Steph, đây là một kiểu biểu diễn khác. Tin em đi. Không phải là kiểu mà Alex và Rosie hay làm đâu. Em gần như đã ném mình vào cậu ấy và ngày hôm sau em ngược kinh khủng.

Steph: CÁI GÌ? Em định nói là...? Có phải em và Alex đã...?

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Rosie: Bình tĩnh nào chị Stephanie!

Steph: Chị không thể! Thật là quá kỳ quặc! Hai đứa như anh em vậy! Alex như em trai chị vậy! Em không thể làm thế!

Rosie: STEPHANIE! BỌN EM CÓ LÀM GÌ ĐU!

Steph: Ồ. Steph: Thế điều gì đã xảy ra?

Rosie: À, bây giờ em khó có thể kể cho chị lắm, thưa Quý cô Phản ứng Quá độ.

Steph: Ngừng ngay việc trêu chọc chị và kể cho chị nghe đi!

Rosie: OK, em nhận ra rằng đây là một việc hết sức ngớ ngẩn và em đã thật sự rất ngược vì thế đừng có mà điên lên với em...

Steph: Nói tiếp đi...

Rosie: À, thật sự thì điều này vô tội hơn chị nghĩ nhiều nhưng nói chung cũng xấu hổ tương tự thôi. Em đã hôn Alex.

Steph: Chị biết mà! Và chuyện gì đã xảy ra!

Rosie: Cậu ấy không hôn lại em.

Steph: Ồ. Và em có nhận ra điều ấy không?

Rosie: Cái thứ làm cho em không yên là em có nhận ra điều ấy.

Steph: Ồi Rosie. Chị rất tiếc... nhưng chị chắc là Alex sẽ bình tĩnh lại thôi. Có lẽ cậu ấy bị sốc. Ồi, chị chắc là cậu ấy cũng cảm thấy tương tự em! Thật là hay nhỉ! Lúc nào chị cũng biết rồi vào một ngày nào đấy sẽ có gì đó xảy ra khi cả hai đứa bên cạnh nhau mà.

Rosie: Em nằm trên giường nhìn tròng trờng trần nhà khi về đến nhà, cố phân tích xem cái gì đã xảy ra với em. Có phải có gì đó em ăn vào bụng đã khiến em thiếu suy nghĩ và bốc đồng lên thế không? Có phải cậu ấy nói gì làm em hiểu lầm không? Em đang cố thuyết phục mình rằng không chỉ có sự yên lặng của khoảnh khắc ấy làm thay đổi trái tim em.

Đầu tiên bọn em có thật nhiều điều để nói với nhau đến độ mỗi giây bọn em nói có đến hàng trăm từ, gần như chẳng nghe xem câu cuối của người kia làm gì trước khi chuyển sang câu sau. Và cười nữa. Cười nhiều lắm. Sau đó tiếng cười ngừng lại và có một sự im lặng. Một sự im lặng kỳ lạ dễ chịu. Nó là cái quỷ gì vậy?

Cứ như thể thế giới ngừng quay lúc đó. Cứ như tất cả mọi người quanh bọn em đã biến mất. Cứ như thể mọi thứ ở nhà đã lãng quên hết. Cứ như thể suốt mấy phút ấy thế giới này được tạo ra chỉ dành riêng cho bọn em và rằng tất cả những gì bọn em có thể làm là nhìn nhau. Cứ như thể là cậu ấy mới nhìn thấy gương mặt em lần đầu tiên ấy. Cậu ấy trông rất bối rối nhưng khá là vui thích. Chính xác đó là điều em cảm thấy. Vì em đang ngồi trên cổ với bạn thân nhất của em là Alex, và đó chính là gương mặt, cái mũi, đôi mắt và đôi môi của Alex, nhưng trông chúng lại cũng khác. Vì thế em hôn cậu ấy. Em đã nắm lấy khoảnh khắc đó và em đã hôn cậu ấy.

Steph: Ồ. Và cậu ấy đã nói gì? Rosie: Chẳng nói gì cả.

Steph: Không nói gì?

Rosie: Không. Hoàn toàn không nói gì. Cậu ấy chỉ nhìn em chăm chăm thôi. Steph: Vậy làm sao em biết cậu ấy không cảm thấy giống em?

Rosie: Vào chính cái giây phút ấy, Sally đến. Lúc ấy bọn em đang ngồi chờ cô ta trước khi đi chơi. Cô ta rất quan tâm muốn biết liệu Alex đã kể cho em nghe cái tin tốt lành của họ hay chưa. Lần đầu cậu ấy không có vẻ gì là hoàn toàn nghe thấy tiếng cô ta. Vì thế cô ta khua khua ngón tay trước mặt bọn em. Sau đó cô ấy nói lại lần nữa, “Alex, anh yêu, anh đã kể cho Rosie nghe tin tốt lành chưa?” Cậu ấy chỉ chớp chớp mắt, vì thế cô ta vòng tay ôm lấy cậu ấy và tự mình nói cho em biết. Họ sắp cưới. Thế nên em trở về nhà.

Steph: Ồi Rosie.

Rosie: Nhưng sự im lặng ấy là cái quỷ gì vậy?

Steph: Nghe kể thì có vẻ như nó là một thứ chị sẽ thích. Nghe rất hay.

Rosie: Hay thật đấy.

Phil: Kiểu im lặng nào?

Alex: Chỉ là một sự im lặng kỳ lạ thôi. Phil: Ừ, nhưng ý em là gì khi nói từ “kỳ lạ”?

Alex: Khác thường, không bình thường.

Phil: Ừ, nhưng nó tốt hay xấu?

Alex: Tốt.

Phil: Và như thế không tốt à?

Alex: Ừ.

Phil: Bởi vì?

Alex: Em đã đính hôn với Sally.

Phil: Em có bao giờ có “sự im lặng” đó với cô ấy không?

Alex: Bọn em có những sự im lặng...

Phil: Maragret và anh cũng thế. Không phải lúc nào cũng phải nói chuyện, em biết mà.

Alex: Không, cái này khác, Phil. Không chỉ là sự im lặng, đó là một... ôi em chẳng biết nữa.

Phil: Quái quỷ, Alex ạ.

Alex: Em biết. Em cũng hoàn toàn chả hiểu gì cả.

Phil: OK, thế thì đừng có lấy Sally.

Alex: Nhưng em yêu cô ấy. Phil: Thế còn Rosie?

Alex: Em không biết.

Phil: Thế thì anh chẳng thấy vấn đề nào ở đây cả. Nếu em yêu Rosie và không chắc lắm về Sally thì em mới có vấn đề. Hãy cưới Sally và quên cái sự im lặng quái quỷ kia đi.

Alex: Một lần nữa anh lại đặt cuộc đời em vào đúng bối cảnh của nó, anh Phil ạ.

Rosie thân mến,

Tớ rất tiếc về chuyện đã xảy ra. Cậu không cần phải rời khỏi Boston sớm như thế đâu; chúng ta có thể làm rõ chuyện này... Tớ xin lỗi vì đã không kể cho cậu nghe về Sally trước khi cậu đến đây nhưng lúc ấy tớ đang chờ để cậu gặp và làm quen cô ấy – tớ không muốn kể cho cậu nghe qua điện thoại. Có thể lẽ ra tớ đã nên làm thế...

Đừng có tạo khoảng cách giữa cậu và tớ. Đã hàng tuần liền tớ không nghe tin gì từ cậu rồi. Thật tuyệt vì đã được gặp cậu... hãy sớm viết thư cho tớ nhé. Thân mến,

Alex

Gửi Alex, hay chúng ta nên nói Bác sĩ Alex nhỉ!

CHÚC MỪNG CẬU! HÃY TỰ VỖ VAI MÌNH MỘT CÁI THẬT MẠNH NHÉ...

CẬU ĐÃ LÀM ĐƯỢC!! MỌI NGƯỜI BIẾT CẬU CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC MÀ!

Chúc mừng tốt nghiệp trường Harvard, cậu, một thiên tài! Xin lỗi vì bọn tớ không có mặt ở đó được.

Thân mến, Rosie và Katie

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Rosie, tớ muốn cậu là người đầu tiên biết rằng tớ đã quyết định trở thành một bác sĩ tim mạch!

Rosie: Tuyệt, công việc đầy lương có khá không?

Alex: Rosie, vấn đề không phải là chuyện tiền.

Rosie: Ở nơi mà tớ từ đó đến, tất cả mọi vấn đề chính là chuyện tiền. Có lẽ vì tớ chẳng có tiền. Làm việc bán thời gian ở công ty Kẹp giấy Randy Andy không thật sự đem lại nhiều phần thưởng tài chính như nó có vẻ thế. Alex: Ôi, ở thế giới của tớ thì vấn đề là những cuộc đời bạn có thể cứu sống. Vậy cậu thật sự nghĩ gì? Cậu có đồng ý với sự lựa chọn nghề nghiệp của tớ không?

Rosie: Hmm... bạn thân của tớ, bác sĩ tim mạch. Cậu có sự phê chuẩn của tớ.

Từ Alex Gửi Rosie

Tiêu đề Cảm ơn!

Lần gần đây nhất bọn mình nói chuyện tớ đã quên không cảm ơn vì cậu và Katie đã gửi thiệp chúc mừng tớ. Thật sự đó là thứ duy nhất tớ có trong căn hộ mới này. Sally và tớ mới chuyển đến vài tuần trước. Cậu và bé Katie được chào đón ở đây, hai mẹ con có thể đến chơi bất kỳ khi nào thích. Đây có thể là lần đầu tiên đi máy bay đến thăm bố nuôi ở Boston của Katie cũng nên! Có một công viên rất được ngay phía bên kia đường và có một sân chơi cho trẻ con ở đó. Katie sẽ thích đấy!

Căn hộ nhỏ nhưng vì tớ có những ca trực dài ở bệnh viện nên tớ cũng chẳng ở nhà nhiều. Tớ đã nhận được một án chung thân khác ở Bệnh viện Trung tâm Boston trước khi có thể thực sự gọi mình là một bác sĩ tim mạch. Trong thời gian này thì tớ đang được nhận một khoản lương còm cõi và suốt ngày đêm làm việc như một tên nô lệ vậy.

À mà tớ nói về mình thế là đủ rồi. Đạo này có vẻ như tớ toàn nói về bản thân thôi ấy nhỉ. Hãy viết thư cho tớ và cho tớ biết mọi chuyện của cậu thế nào. Tớ không muốn có tí chút ngại ngùng nào giữa chúng ta, Rosie ạ.

Giữ liên lạc nhé,

Alex

Gửi Alex

Chúc mừng Giáng sinh!

Chúc mùa Giáng sinh này của cậu và những người cậu yêu quý tràn ngập tình yêu và niềm vui. Thân mến,
Rosie&Katie Rosie và Katie ơi,

CHÚC MỪNG NĂM MỚI!

Chúc hai mẹ con năm mới nhiều niềm vui, tình yêu và hạnh phúc!

Thân mến,

Alex và Sally

Chị Stephanie thân mến,

Chị sẽ không tin được cái thiệp mới đến cửa nhà em sáng nay đâu. Em gần như phát ốm. Em vừa mới thu dọn mớ lộn xộn mà bố mẹ đã tạo ra sau buổi tiệc mừng Năm mới hàng năm thì cái thiệp này xuất hiện thật hoành tráng trên tấm thảm ở bậc cửa. Em ngạc nhiên là không có tiếng kèn đồng hộ tổng nó cơ đấy! “Te tò te! Xin tuyên bố sự có mặt của tấm bưu thiếp đôi lứa vô cùng buồn bã này!” (Nhân tiện thì chú Brendan tuyệt vời của chúng ta đã có mặt ở bữa tiệc và nhòm xuống cái áo của em như mọi khi. Chú hỏi thăm về chị đấy... nhiều lắm. Chúa ơi, chú ấy thật làm em sồn gai ốc lên được.) Có đến khoảng mười triệu chai rượu lặn lốc trên sàn khi em xuống dưới nhà và em gần như giẫm qua một trò Trivial Pursuit[1] (đúng, đó là một trong những đêm tiệc ấy). Đây những cái mũ giấy ngu ngốc vút vương vãi khắp phòng khách, treo lủng lẳng trên bóng đèn, trôi nổi trong đĩa nước xốt trông cực kỳ kém hấp dẫn. Đây những thanh pháo Giáng sinh tan tành và rụng hết đầu chẳng còn dùng được nữa trông như những cái đèn pin bằng cỡ ngón tay cái và trò chơi ghép hình chỉ còn hai miếng ghép nằm trong mớ thức ăn thừa. Chỗ này thật là một mớ ngổn ngang khủng khiếp!

Thật tình thì chị Steph ạ, hồi trước mỗi khi bố mẹ đi vắng là bọn mình lại tổ chức những buổi liên hoan điên rồ nhất, nhưng ít nhất bọn mình cũng xoay sở để không cư xử như những gia súc ở sân trang trại đúng không. Hơn thế bọn họ còn hét lên và hát (à, cố gắng hát thì đúng hơn) và nhảy múa (hay giậm chân theo một nghi thức kiểu của những người điên) suốt cả đêm. Katie tội nghiệp đã kinh hoàng với tất cả những tiếng ồn đó (rõ ràng nó không thể là con gái em được!) và nó đã khóc cả đêm khiến em phải ngủ chung giường với nó và nó đã thúc khuỷu tay vào mặt em độ chục lần. Cuối cùng mọi người cũng bắt đầu rời khỏi nhà vào độ 6 hay 7 giờ sáng gì đó, và em vừa mới bắt đầu ngủ thiếp đi thì bỗng dưng một con quỷ nhỏ lại nhảy xổ vào em và đòi ăn.

Dù sao thì em nghĩ điều em đang cố gắng nói cho chị biết là em đang không ở trong một tâm trạng tuyệt vời cho lắm để tiếp nhận cái đã xuất hiện ở bậc cửa. Em đang đau đầu như búa bổ, em mệt lắm và sau khi lau dọn cái mớ hỗn độn ở dưới nhà (cũng được thôi vì đó là nhà của bố mẹ và rốt cuộc thì bố mẹ đã tốt bụng cho em ở nhờ không mất tiền thuê, vì thế nên em sẽ không phàn nàn về bố mẹ đâu). Em chỉ muốn thanh bình và yên tĩnh để được ngủ một tí thôi.

Nhưng cái thiệp xuất hiện.

Mặt trước là một tấm ảnh nhỏ đáng yêu hình Alex và Sally đang quần kín mít trong áo khoác mùa đông với mũ và găng tay, v.v... Cả hai đứng trong một công viên ngoài trời phủ kín những tuyết và vòng tay quanh

một... người tuyết. Một người tuyết khôn khiếp.

Trông họ hạnh phúc đến phát ốm lên được. Hai cái đầu Harvard nhỏ. Ờo. Thật đáng buồn khi gửi một tấm ảnh của bạn và bạn trai đang đắp một người tuyết nhỉ??? Rất, rất, rất, rất là buồn ấy. Thật đáng buồn. Và nhất là lại còn gửi cho em nữa!! Một kẻ ngạo mạn! Lẽ ra em nên gửi cho họ một tấm ảnh em và... em và... George (cái anh chàng bán kẹo, cũng là anh chàng duy nhất mà bây giờ em còn có vẻ nói chuyện được cùng ấy), đang đứng ngoài trời trong giá rét lạnh cóng, nhảy lên khỏi các vũng bùn. Chắc cái gì đó chẳng có gì ấn tượng đối với họ cả!

Ồi trời ơi, em đang bị chuột rút đây. Xin lỗi. Em phải đi không thì Katie uống xong chỗ vang đỏ trong cái chai trên sàn nhà kia mất thôi.

Ồ, và nhân tiện đây thì thật tuyệt khi lần này cuối cùng cũng được gặp anh Pierre. Anh ấy thật sự là một anh chàng dễ thương. Hai người nên về nhà thường xuyên hơn nhé. Thật vui khi được nói chuyện với những người gần lứa tuổi em hơn cho có thay đổi một tí.

Chúc mừng Năm mới. Ai đã nghĩ ra cái câu chúc ấy thế nhỉ?

Yêu chị, cô em gái luôn tiệc tùng và cực kỳ vui tươi của chị, Rosie.

Gửi Rosie,

Chúc mừng Sinh nhật, bạn của tôi!

Chào mừng đến với thế giới của những người 26 tuổi! Chúng ta đang già đi đấy, Rosie!

Viết thư cho tớ thường xuyên hơn nhé!

Thân mến, Alex.

GỬI CHÚ ALEX,

CHÚ ĐƯỢC MIỄN ĐẾN BUỔI LIÊN HOAN SINH NHẬT LẦN THỨ BẢY CỦA CHÁU VÀO NGÀY 4 THÁNG NĂM Ở NHÀ CHÁU. BỌN CHÁU SẼ CÓ MỘT NHÀ ẢO THẬT. CHÁU NÓNG RUỘT LẮM. LIÊN HOAN LÚC 2 GIỜ VÀ CHÚ CÓ THỂ ĐI VỀ LÚC 5 GIỜ.

YÊU CHÚ, KATIE

Katie thân mến,

Chú xin lỗi không đến dự tiệc sinh nhật của cháu được. Tiết mục ảo thuật nghe có vẻ sẽ vui lắm nhỉ. Cháu sẽ có nhiều bạn lắm nên cháu thậm chí sẽ không biết là chú không ở đấy đâu!

Chú phải đi làm ở bệnh viện vì thế họ không cho chú nghỉ phép. Chú bảo họ rằng đó là sinh nhật cháu nhưng họ vẫn không chịu nghe gì cả!

Dù sao thì chú cũng gửi cho cháu một thứ be bé, hy vọng cháu thích. Chúc mừng sinh nhật, Katie, và hãy chăm sóc mẹ cháu cho chú nhé. Mẹ cháu rất đặc biệt đấy.

Gửi nhiều tình thương đến cháu và mẹ cháu,

Chú Alex

Gửi chú Alex,

Cảm ơn chú đã gửi quà xinh nhật. Mẹ cháu khóc khi cháu mở quà ra đấy. Trước đây cháu chưa bao giờ có cái trái tim lồng ảnh nào cả. Những tấm ảnh chú và mẹ bé quá.

Nhà ảo thật rất hay nhưng Toby bang thân của cháu nói rằng cậu ý bí ông kia đang lừa và ọi người thấy nơi ông ấy giấu lá bài. Ông kia chẳng vui lắm và câu điên lên với Toby. Mẹ đã kời to đến nỗi cháu nghĩ là nhà ảo thật cũng không thích mẹ luôn. Toby thì thích mẹ.

Cháu có nhiều quà đẹp lắm, nhưng Avril và Sinead tặng cháu hai quyển sổ giống nhau. Mẹ và cháu sẽ chuyển về nhà sớm. Cháu nhớ bà ngoại và ông ngoại lắm và cháu bí mẹ rất buồn vì cháu nghe thấy tiếng mẹ khóc trên giường đêm qua.

Nhưng cháu và mẹ sẽ không dọn đi xa lắm đâu. Có thể đón xe buýt từ nhà bà ngoại và ông ngoại đến nhà mới của mẹ con cháu. Đi không lâu lắm và hai mẹ con ở gần tất cả các cửa hàng trong thị trấn hơn, thế nên có thể đi bộ được.

Ngôi nà đây nhỏ hơn ngôi nà bây giờ nhiều. Mẹ buồn cười đến nỗi mẹ gọi đó là một hộp giày! Có hai phòng ngủ và cái bếp thì bé tí. Chỉ là một chỗ để ăn và xem ti vi thôi. Bọn cháu có một cái ban công và trông nó rất tuyệt nhưng mẹ sẽ không cho cháu đứng một mình trên đấy đâu.

Cháu có thể nhìn thấy công viên. Mẹ nói công viên là vườn của mình và rằng chúng ta có cái vườn to nhất thế giới.

Mẹ nói cháu có thể sơn phòng cháu màu nào cũng được. Cháu nghĩ cháu sẽ sơn màu hồng hoặc tím hoặc xanh lơ. Toby bảo bọn cháu nên sơn màu đen. Cậu ý buồn cười nhỉ. Mẹ có một công việc mới. Mẹ chỉ làm việc vài ngày trong tuần thôi nên thỉnh thoảng mẹ mới có thể đón cháu ở trường và những lúc khác thì không đi đón được. Cháu chơi với Toby cho đến khi mẹ về nhà. Mẹ cậu ấy lúc nào cũng đưa cậu ấy đi học và đón cậu ấy về vì họ nói bọn cháu còn bé quá không bắt xe buýt được. Cháu không nghĩ mẹ thích việc của mẹ. Lúc nào mẹ cũng mệt mỏi và khóc lóc. Mẹ nói thà mẹ quay về trường học hai tiết toán còn hơn. Cháu không biết ý mẹ là gì. Cháu và Toby ghét trường lắm nhưng cậu ý lúc nào cũng làm cháu kờ. Mẹ nói là mẹ mệt với việc quay lại với cô giáo của cháu là Cô Casey lắm. Bà ngoại và ông ngoại nghĩ thế rất buồn cười. Cô Casey có cái mũi to nhất trên đời. Cô ý ghét cháu và Toby. Cháu nghĩ cô ý cũng không thích mẹ vì lúc nào gặp nhau họ cũng cãi nhau.

Mẹ có một bạn mới. Họ làm cùng một tòa nhà nhưng không cùng văn phòng. Họ gặp nhau ở ngoài trong cái rét vì họ phải hút thuốc bên ngoài văn phòng. Mẹ nói cô ý là người bạn thân nhất mà lâu lắm rồi mẹ mới có. Tên cô ý là Ruby và cô ấy thật sự buồn kờ lắm. Cháu thích cô ý đến chơi. Cô và mẹ lúc nào cũng kờ. Cháu thích lúc cô Ruby ở đây vì mẹ không khóc.

Bây giờ ở dublin thật sự nắng lắm. Cháu và mẹ đã đến bãi biển Portmarnock vài lần. Bọn cháu bắt xe buýt đi và ở đấy lúc nào cũng đầy những người mặc đồ bơi, ăn kem và nghe nhạc âm ỉ. Tầng trên xe buýt là chỗ ngồi ưa thích của cháu. Cháu ngồi phía trước và giả vờ lái và mẹ thích ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm mặt nước trên đường đi. Cháu đang học bơi. Nhưng cháu phải đeo phao bơi ở cánh tay khi ở dưới biển. Mẹ nói mẹ muốn sống trên bãi biển. Mẹ nói mẹ muốn sống trong vỏ ốc của biển!

Khi nào chú đến thăm bọn cháu? Mẹ nói chú sắp sửa cưới một cô tên là Cave. Đây là một cái tên buồn kờ lắm.

Yêu chú,

Katie

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Ê, em, chúc thứ Hai vui vẻ.

Rosie: Ôi tuyệt quá. Chờ đã để em lấy sâm banh nhé.

Ruby: Em đã làm gì vào ngày cuối tuần?

Rosie: Ôi, chị chờ nghe tin này đã! Suốt cả sáng nay em thèm kể cho chị nghe đến chết đi được, hay cực! Chị sẽ không bao giờ tin nổi đâu, em...

Ruby: Chị cảm thấy có mùi mĩa mai ở đây. Để chị đoán xem nào: em đã xem ti vi.

Rosie: Giới thiệu Ruby... và sức mạnh tâm linh của cô ấy!! Em đã phải lắng nghe với âm thanh vụn to hết cỡ để át đi tiếng cặp uyên ương hàng xóm đang hét vào tai nhau. Một ngày nào đó họ sẽ giết nhau đấy, em nóng lòng muốn xem lắm. Katie tội nghiệp không biết điều gì đang diễn ra vì thế em gửi nó xuống nhà Toby.

Ruby: Nói thật thì mọi người không hiểu được ý nghĩa của từ LY DỊ hay sao?

Rosie: Ha ha, ừ, đó là một từ kỳ diệu đối với chị.

Ruby: Chị sẽ rất trân trọng nếu em không đem ra làm trò cười khoảng thời gian khó khăn vô cùng trong đời chị, thứ đã khiến chị cảm thấy tan nát cõi lòng và bị quẩn trí một cách sâu bi như thế.

Rosie: Ôi làm ơn đi! Có được vụ ly dị đó là ngày hạnh phúc nhất đời chị! Chị đã mua chai sâm banh đắt nhất, chúng ta đã say xỉn, đi chơi câu lạc bộ và chị đã hôn hít một thằng cha xấu xí nhất thế giới còn gì.

Ruby: À, mỗi người có cách khóc than riêng của mình chứ...

Rosie: Chị đã đánh máy xong cái mớ rác mà Andy Máu đưa ỉnh chưa?

Ruby: Chưa. Em thì sao?

Rosie: Chưa.

Ruby: Tốt. Hãy tự thưởng ỉnh một châu cà phê đi. Thật sự chúng ta không nên làm việc quá sức. Chị nghe nói rằng điều ấy nguy hiểm lắm. Em sẽ mang thuốc lá của em chứ? Chị quên thuốc lá của chị rồi.

Rosie: Ừ, hẹn gặp chị dưới nhà sau 5 phút nữa.

Ruby: Một buổi hò hẹn đây. Chúa ơi, hấp dẫn quá. Không ai trong chúng ta chú ý đến họ trong một lúc nhé.

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Em ở nơi quái quỷ nào thế? Chị đã chờ em trong quán cà phê nửa tiếng rồi! Chị phải tự buộc mình chỉ ăn có hai cái bánh sô cô la và một lát bánh táo thôi đấy.

Rosie: Xin lỗi về điều đó. Andy Máu đang ở đây không cho em rời khỏi văn phòng.

Ruby: Ôi ông ta đúng là một tên buồn nôn lệt! Em nên phản nản với Chánh văn phòng để cho cái thằng cha khốn kiếp ấy bị đuổi việc đi.

Rosie: Hắn ta chính là Chánh văn phòng.

Ruby: Ồ thế à.

Rosie: Ừ, nói cho công bằng thì Ruby này, ông ta có thể là một cái gai đâm vào mắt nhưng chúng ta vừa mới nghỉ giải lao một tiếng trước mà... và đó là lần nghỉ giải lao thứ ba trong gần ba tiếng đồng hồ...

Ruby: Em đang biến thành một người trong số HQ đấy!

Rosie: Ha ha. Em có một đứa con phải nuôi.

Ruby: Chị cũng thế.

Rosie: Đứa trẻ đó tự mình ăn lấy, Ruby.

Ruby: À, hãy để thằng béo của chị yên đi. Nó là con chị và dù sao thì chị cũng yêu nó.

Rosie: Nó 17 tuổi rồi.

Ruby: Ừ, và đủ lớn để tự mình có một đứa con rồi, theo tiêu chuẩn của em...

Rosie: Ừ, nó sẽ ổn chừng nào nó không đi đến dạ hội của trường với người đàn ông kém thú vị nhất thế giới, với một cái mặt xấu xí nhất. Theo đó nó sẽ không phải uống rõ là lắm rượu để lừa cái đầu nó rằng người đàn ông đó thật đẹp trai và vui tính và... à, chị biết phần còn lại rồi.

Ruby: Em đang ngụ ý là con trai chị có thể có một mối quan hệ đồng tính ở buổi tiệc thành niên của nó à?

Rosie: Không! Em chỉ định nói là...

Ruby: Ôi, chị biết em đang nói gì, trừ việc chị nghĩ là con trai yêu quý tội nghiệp của chị có thể chính là người mà các cô gái sẽ phải uống vô số rượu vào thì mới yêu được.

Rosie: RUBY!! Chị không thể nói thế về con trai mình được!!

Ruby: Tại sao không? Chị yêu nó với cả trái tim nhưng, Chúa phù hộ nó, nó không được sinh ra với vẻ bên ngoài của mẹ nó. À mà khi nào thì em mới hò hẹn với một ai đó, bất kỳ ai?

Rosie: Ruby, chúng ta sẽ không nói lại chuyện này nữa. Tất cả những người chị cố gắng làm mối cho em thật là kỳ quặc! Em không biết chị gặp những người đàn ông đó ở đâu và thực tế là em nghĩ em chẳng bao giờ muốn biết điều ấy làm gì, nhưng sau kỳ nghỉ cuối tuần vừa rồi thì em có thể chắc là em sẽ không muốn gặp Joys nữa. Dù sao thì chị cũng không thể nói gì em được. Chính xác thì lần cuối cùng chị có một buổi hò hẹn là khi nào?

Ruby: À, nói chung đó là một vấn đề vô cùng khó khăn! Chị là một người đàn bà già hơn em 10 tuổi vừa mới trải qua một cuộc ly dị khó khăn với một thằng cha khốn kiếp ích kỷ và chị có một con trai 17 tuổi chỉ giao tiếp với chị bằng những tiếng cầu nhàu đơn âm. Chị nghĩ nó là con trai của một con vượn (cuối cùng thì chị cũng biết như thế). Chị không có thời gian ột người đàn ông!

Rosie: À, em cũng thế.

Ruby: Rosie em yêu, em 26 tuổi, em còn ít nhất 10 năm nữa của cuộc đời trước khi kết thúc. Em phải đi chơi và vui thú, ngăn không để gánh nặng của thế giới đè lên đôi vai em; đó cũng là việc của chị. Và ngừng chờ đợi anh ta đi.

Rosie: Chờ đợi ai?

Ruby: Chờ Alex.

Rosie: Em không biết chị đang nói gì! Em không chờ Alex!

Ruby: Có, em có chờ, bạn thân yêu của chị ạ. Anh ta hẳn phải là một người đàn ông thế nào đó vì không ai có thể bằng anh ta. Và chị biết điều mà em làm mỗi khi em gặp ai đó: so sánh. Chị chắc anh ta là một người bạn tuyệt vời và chắc anh ta luôn nói những lời ngọt ngào tuyệt vời với em. Nhưng anh ta không ở đây. Anh ta ở cách xa hàng nghìn dặm, là một bác sĩ trong một bệnh viện to tuyệt vời và sống trong một căn hộ tuyệt vời với vị hôn thê tuyệt vời cũng là bác sĩ. Chị không cho là anh ta nghĩ đến việc rời bỏ cuộc sống ấy vào lúc nào đó trong tương lai gần để quay lại với một bà mẹ đơn thân đang sống trong căn hộ tập thể bé tí làm công việc bán thời gian vớ vẩn trong một nhà máy sản xuất kẹp giấy với người bạn điên rồ mỗi giây email cho cô ta một lần. Vì thế hãy ngừng chờ đợi và hãy tiến lên. Sống cuộc sống của em đi.

Rosie: Em không chờ.

Ruby: Rosie.

Rosie: Em phải quay lại với công việc bây giờ.

Rosie đăng xuất.

Rosie và Katie Dunne thân mến,

Shelly và Bernard Gruber hân hạnh mời quý vị tới dự hôn lễ của con gái yêu chúng tôi là Sally với Alex Stewart.

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Chẳng có cái gì trên đời khiến em đi dự đám cưới đó đâu!

Chị thật giận với bức thư vừa rồi của em! Em không thể bỏ lỡ đám cưới của Alex được! Đó là điều hoàn toàn không thể nào nghĩ đến được!

Đây là Alex mà chúng ta đang nói đến! Alex, anh chàng từng ngủ trong một cái túi ngủ trên sàn nhà em, anh chàng từng đột nhập vào phòng chị và đọc nhật ký của chị và ngó vào ngăn kéo đựng đồ lót của chị! Alex bé nhỏ mà em từng rượt đuổi suốt con đường và lấy chuối giả làm súng để bắn! Alex người ngồi cạnh em ở lớp suốt 12 năm!

Cậu ấy đã ở đó bên em khi em có Katie. Cậu ấy đã ủng hộ suốt sự kiện đó trong khi chị chắc chắn rằng cậu ấy đã khá khó khăn để thích ứng với thực tế là Rosie bé nhỏ, người đã ngủ trong một cái túi ngủ trên sàn nhà cậu, sẽ có một đứa con.

Hãy đến với cậu ấy, Rosie. Hãy ăn mừng sự kiện này với cậu ấy. Hãy chia sẻ niềm hạnh phúc và sự vui tươi của cậu ấy. Hãy đi cùng với Katie nữa. Hãy vui sướng! Làm ơn đi! Chị chắc ngay lúc này cậu ấy đang cần em lắm! Đây là bước chuyển lớn đối với cậu ấy và cậu ấy cần bạn thân nhất của mình bên cạnh. Hãy học cách để quen với Sally nữa, vì bây giờ cô ta là một người quan trọng trong đời cậu ấy. Cũng như cậu ấy đã học cách quen với Katie – người quan trọng nhất trong đời em ấy. Chị biết em không muốn nghe điều này, nhưng nếu không đi, em sẽ kết thúc những gì đã từng và vẫn đang là một trong những mối dây bằng hữu mạnh mẽ nhất mà chị từng được thấy.

Chị biết em rất ngược với điều đã xảy ra mấy năm trước lúc em đến thăm cậu ấy, nhưng hãy nuốt sự kiêu hãnh của em đi, vênh cằm lên. Em sẽ có mặt ở đám cưới ấy vì Alex muốn em có mặt ở đó vì cậu ấy; em sẽ ở đó vì em cần phải ở đó vì chính bản thân mình.

Hãy có một quyết định đúng đắn, Rosie.

Rosie thân mến,

Xin chào! Tôi không nghi ngờ gì về việc cậu đã nhận được thiệp mời đám cưới của bọn tôi, cái thiệp đã khiến Sally mất cả ba tháng để chọn ấy. Tại sao, tôi không biết, nhưng có vẻ như một cái thiệp mời màu kem với viền mạ vàng thì rất khác với thiệp màu trắng viền mạ vàng... ôi đàn bà các cậu...

Tôi không biết liệu tôi có nên lo lắng hay không, nhưng mẹ Sally hình như còn chưa nhận được phản hồi nào cả! Bây giờ tôi biết tôi không cần hỏi âm từ cậu vì tôi cho là cậu sẽ ở đây!

Lý do tại sao tôi lại viết thư mà không gọi điện cho cậu là vì tôi muốn cho cậu thời gian để nghĩ về những gì tôi đang hỏi cậu. Tôi và Sally sẽ rất hân hạnh nếu cậu cho Katie được làm bé gái cầm hoa ở lễ cưới. Bọn tôi sẽ cần chút sớm để Sally và Katie có thể chọn vậy.

Có ai nghĩ điều này sẽ xảy ra không nhỉ, Rosie? Nếu mười năm trước có ai bảo chúng ta rằng con gái cậu sẽ là bé gái cầm hoa cho tôi ở đám cưới tôi, chắc bọn mình sẽ lăn ra cười cái điều ngộ nghĩnh nhất đời ấy nhỉ. Mất khá lâu Sally và tôi mới đi đến quyết định cưới xin – cái thứ liên quan đến thời khóa biểu điên cuồng dành cho các bác sĩ đang thống trị cuộc đời bọn tôi này!

Câu hỏi thứ hai là tôi phải hỏi cậu thì chắc cậu sẽ cần phải suy nghĩ để trả lời. Cậu là bạn thân nhất của tôi, Rosie; khỏi cần nói cũng biết. Ở đây tôi không có bạn thân, không ai có ý nghĩa như cậu đối với tôi, vì thế tôi không có phù rể. Cậu có thể là phù rể nữ^[2] của tôi được không? Cậu sẽ đứng bên cạnh tôi dưới bàn thờ chứ? Tôi biết rõ ràng là tôi cần cậu ở đó mà! Và tôi tin rằng cậu sẽ bố trí cho tôi một đêm tiệc tùng cuối cùng của một người độc thân tốt hơn bất kỳ một người bạn trai nào của tôi ở đây!

Hãy nghĩ về điều này và cho tôi chút nhé. Và hãy nói đồng ý nhé!

Gửi tới cậu và Katie tình yêu thương nhất,

Alex

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chị sẽ không thể nào tin được cái điều quái quỷ này đâu.

Ruby: Em có một đối tác hẹn hò.

Rosie: Không, khó tin hơn điều ấy. Alex mới đề nghị em làm “phù rể nữ” cho cậu ấy.

Ruby: Chị không cho rằng điều ấy nghĩa là em sẽ đứng bên trái cậu ta trong nhà thờ đấy chứ?

Rosie:Ồ, không... bên phải.

Ruby: Thế còn anh trai cậu ta?

Rosie: Anh ấy là người chỉ chỗ ngồi hay gì đó.

Ruby: Ôi, thế thì thật sự cậu ta sẽ tiến tới với cô đó rồi?

Rosie: Phải, có vẻ thế.

Ruby: Chị nghĩ bây giờ em nên ngừng chờ đợi cậu ta thôi, em yêu.

Rosie: Em biết. Có lẽ em nên làm thế.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Bài diễn văn “phù rể” của em.

Xin chào tất cả mọi người. Tên tôi là Rosie và, như quý vị có thể thấy đó, Alex đã quyết định (theo một cách phi truyền thống) yêu cầu tôi làm phù rể nữ cho cậu ấy hôm nay. Trừ việc tất cả chúng ta đều biết rằng ngày hôm nay danh hiệu đó không thuộc về tôi. Nó thuộc về Sally, vì rõ ràng cô ấy là người phụ nữ tuyệt vời nhất của cậu ấy.

Tôi có thể tự gọi mình là “bạn thân nhất”, nhưng tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết rằng ngày hôm nay danh hiệu đó cũng không còn thích hợp với tôi nữa. Danh hiệu đó cũng không thuộc về Sally.

Nhưng có vài điều không thuộc về Sally, đó là những ký ức của đời người về một Alex-trẻ-con, Alex-thiếu-niên và Alex-gần-như-một-người-đàn-ông mà tôi chắc rằng cậu ta thích quên đi hơn nhưng lại là điều tôi sẽ kể cho các vị nghe bây giờ đây.

(Hy vọng họ sẽ cười.)

Tôi đã biết Alex từ khi cậu ta năm tuổi. Tôi đã đến trường ngày đầu tiên, mắt đầy nước, mũi đỏ lựng và đi muộn nửa tiếng. (Em gần như chắc chắn rằng Alex sẽ hét lớn, “Thế thì có gì mới nào?”) Tôi được lệnh ngồi xuống phía cuối lớp cạnh một thằng nhóc hôi xì, mũi thò lò, tóc rối bù, một thằng nhóc có cái mặt có vẻ hờn dỗi nhất trên đời và là người đã từ chối không chịu nhìn tôi hay nói chuyện với tôi. Tôi đã ghét thằng nhóc đó.

Tôi biết thằng nhóc cũng ghét tôi, chuyện cậu ta đã đá chân tôi khi tôi copy bài tập ở trường của cậu ta chính là một dấu hiệu. Chúng tôi ngày nào cũng ngồi cạnh nhau suốt 12 năm học, rên rĩ về việc phải đi học, rên rĩ về các bạn trai và bạn gái, ước gì chúng tôi lớn hơn và khôn ngoan hơn và ra trường, mơ màng về cuộc đời không phải học tiếp đúp toán vào một sáng thứ Hai.

Bây giờ Alex đã có cuộc đời đó và tôi thật sự tự hào về cậu. Tôi thật vui vì cậu đã tìm ra người phụ nữ tuyệt vời nhất và người bạn thân nhất của mình trong một Sally bé nhỏ, hoàn hảo, thông minh và nhiều sự.

Tôi mời mọi người nâng cốc chúc mừng bạn thân nhất của tôi, Alex, và người bạn thân nhất mới của cậu, người phụ nữ tuyệt vời nhất và cũng là vợ cậu, Sally, chúc họ may mắn và hạnh phúc trong tương lai. Uống mừng Alex và Sally!

HAY GÌ ĐÓ ĐỂ TẠO HIỆU HỨNG ẤY. CHỊ NGHĨ THẾ NÀO, RUBY?BẠN có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Buồn nôn buồn nôn ọ ọ ọ. Tất cả họ sẽ thích bài diễn văn ấy đấy. Chúc may mắn, Rosie. Không nước mắt và KHÔNG uống say nghe chưa.

Rosie thân mến,

Gửi lời chào từ Seychelles! Rosie, cảm ơn rất nhiều vì tuần vừa qua. Tổ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Tổ không bao giờ thật sự nghĩ tổ có thể thật sự thưởng thức ngày cưới của mình nhưng cậu đã làm nó rất vui. Đừng lo, tổ không nghĩ có ai để ý là cậu đã say suốt buổi lễ đâu (có lẽ rượu đã có hiệu quả với bài diễn văn – nhưng nó thật vui), nhưng tổ không nghĩ cha có có ấn tượng lắm khi cậu nấc lên đúng vào lúc tổ sắp nói “Tôi đồng ý!” đâu.

Tổ không hoàn toàn nhớ được đêm hội trại độc thân, tổ chỉ nghe nói đó là một thành công vĩ đại. Bọn con trai cứ tiếp tục bàn tán về đêm đó suốt. Tổ nghĩ Sally hơi cáu khi cô ấy phải cưới một người đàn ông có

mỗi một bên lông mày và tớ chẳng quan tâm ai nói gì đâu, tớ biết thừa chính cậu là tác giả! Tất cả những bức ảnh cưới đều chụp phía mặt bên trái của tớ, nhưng chẳng sao đâu vì Sally nói đó là bên mặt đẹp nhất của tớ. Không như cậu, người nói bên mặt đẹp nhất của tớ là phía sau đầu.

Đám cưới thật sự ổn thỏa nhỉ, đúng không? Tớ nghĩ tớ sẽ căng thẳng suốt cả ngày nhưng cậu đã làm tớ cười nhiều đến mức tớ nghĩ điều ấy góp phần xua tan những căng thẳng. Dù chúng ta không thật sự cười tươi khi chụp ảnh đám cưới, tớ vẫn nghi ngờ là chúng ta sẽ tìm ra được một tấm ảnh nghiêm chỉnh nào đó mà mặt tớ và mặt cậu lại không méo đi vì cười. Gia đình Sally nghĩ cậu thật tuyệt. Họ không thật sự mặn mà lắm với lý tưởng tớ sẽ có một phù rể là nữ, nói thật là thế, nhưng bố của Sally nghĩ cậu thật tuyệt vời. Có đúng là cậu đã chúc một ly tequila cho ông ấy ngã lộn ra không?

Bố mẹ tớ thật vui khi gặp cậu và Katie. Tớ vui vì thấy Katie đeo cái hình trái tim lồng ảnh mà tớ tặng con bé nhân dịp sinh nhật mới đây của nó. Thật là buồn cười; mẹ nói Katie trông y hệt cậu hồi bảy tuổi. Tớ nghĩ bà vẫn giữ hy vọng rằng đó là cậu và rằng tớ lại trở lại cái tuổi ấy. Hôm ấy bà nhiều nước mắt ghê! Nhưng họ không thể nào ngừng nói về việc cậu xinh thế nào trong cái váy ấy! Cứ như cậu là cô dâu vậy!

Nhưng cậu trông xinh thật, Rosie. Tớ không nghĩ tớ đã từng thấy cậu mặc váy trước đây (à mà không kể từ khi cậu bằng tuổi Katie bây giờ). Ừ, tớ cho là lẽ ra tớ đã nhìn thấy cậu mặc váy nếu tớ có thể đến dự buổi dạ hội thành niên hồi bao nhiêu năm trước ấy. Trời ơi, lắng nghe tớ này. Tớ nói cứ như một ông già ngồi hồi tưởng lại những năm tháng đã qua ấy nhỉ!

Ai cũng đồng ý rằng bài diễn văn của phù rể thật là xuất sắc. Tớ nghĩ tất cả bạn bè tớ đều phải lòng cậu. Và không, cậu không có được số điện thoại của họ đâu nhé. Nhân tiện thì Rosie ơi, hôm đó cậu đã là phù rể nữ của tớ và vẫn là bạn thân của tớ. Luôn luôn là vậy. Nói thế để cậu bớt thôi.

Cuộc sống hôn nhân cho đến nay thì ổn. Bọn tớ mới cưới nhau được có 10 ngày vì thế bọn tớ mới chỉ có, để xem nào... mười vụ cãi cọ thôi. Ha ha. Tớ chắc có ai đó bảo tớ rằng chuyện cãi cọ là rất tốt trong một mối quan hệ... Tớ chẳng lo đâu. Nơi bọn tớ đi nghỉ tuần trăng mật rất tuyệt, tớ vui với điều này vì tuần trăng mật làm bọn tớ thủng cả túi. Bọn tớ ở trong cái căn nhà gỗ xây kiểu lều trên những cột trụ phía trên mặt nước này. Đẹp lắm. Mặt nước màu xanh ngọc bích có thể nhìn thấu đến tận đáy, thấy rõ cả những con cá nhiều màu bên dưới. Đó là thiên đường; cậu sẽ thích à xem. Còn đây là khách sạn mà chắc cậu thích làm ở đó, Rosie. Hãy tưởng tượng văn phòng cậu là bãi biển xem...

Tớ sẽ chỉ thích nằm ườn lười biếng trên bãi biển và uống cocktail suốt cả ngày thôi, nói thật là thế, nhưng Sally lúc nào cũng phải làm gì đó vì thế mỗi lúc tớ lại bị kéo xuống biển hay thấy mình đang bay trên trời, treo mình trên một loại dây kỳ quặc nào đó. Tớ chẳng ngạc nhiên nếu cô ấy quyết định là bọn tớ sẽ ăn trưa dưới nước trong khi đang lặn với bình khí đâu.

Dù sao thì tớ cũng đã mua quà cho cậu và Katie, vì thế tớ hy vọng chúng đến được nhà cậu một cách an toàn và trong khi vận chuyển chúng không bị vỡ. Ở đây mấy món quà ấy được coi là lá bùa may mắn và tớ biết lúc nào cậu cũng thích nhặt vỏ ốc trên bãi biển khi bọn mình còn là trẻ con, vì thế bây giờ cậu có thể đeo những chiếc vỏ ốc đẹp nhất quanh cổ rồi đấy.

Ôi, tớ nên đi thôi. Rõ ràng chẳng ai nghĩ có người gửi thư thiệp khi họ đang trong kỳ trăng mật, chưa kể đến chuyện viết tiểu thuyết với những bức thư (theo lời Sally diễn tả - vì thế tớ phải đi thôi). Tớ nghĩ cô ấy muốn tớ làm gì đó điên rồ như kiểu bị cá heo kéo lê xung quanh khi lướt sóng ấy.

Xin Chúa hãy giúp tớ, tớ đã đưa mình vào tình cảnh gì thế này?!

Thân mến,

Alex

TB: Tớ nhớ cậu!

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Chị có chụp được cái lúc em đến chỗ làm khi nhìn ra cửa sổ - em đeo cái quái gì quanh cổ thế? Có phải vỏ ốc không?

Rosie: Nó đem lại may mắn đấy.

Ruby: Ủ hừm. Đã có may mắn nào chưa?

Rosie: Em đã không bị lỡ chuyến xe buýt sáng nay.

Ruby: Ủ hừm.

Rosie: Ôi, em đi tè đây.

Rosie đăng xuất.

Từ Rosie

Gửi Ruby

Tiêu đề Chị sẽ chẳng bao giờ tin được điều này đâu

Em đang fax cho chị một bức thư Sally gửi Katie. Hãy cho em biết chị nghĩ gì nhé.

Katie thân mến, Cảm ơn cháu vì đã làm cô bé trao hoa cho cô ở lễ cưới của cô tuần trước. Ai cũng nói trông cháu xinh lắm, cứ như một cô công chúa nhỏ thật ấy.

Cô và chú Alex đang nghỉ ở một nơi gọi là Seychelles, nơi mà mẹ cháu vẫn muốn sống đấy. Hãy kể ẹ cháu nghe là nơi này rất đáng yêu, rất nóng và nắng, và cháu có thể ẹ xem ảnh cô và chú Alex đang nằm trên bãi biển để mẹ cháu có thể thấy ở đây như thế nào. Cô chú vui lắm và đang say đắm trong tình yêu.

Cô gửi kèm đây một tấm ảnh cháu, cô và chú Alex vào ngày cưới của cô để cháu có thể lòng khung và treo trong nhà cháu nhé. Hy vọng cháu thích nó.

Hãy sớm gọi điện cho cô chú nhé.

Yêu cháu,

Cô Sally

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Có vẻ như con mẹ ấy đang tè quanh người đàn ông của cô ta để đánh dấu lãnh thổ hay sao ấy.

Rosie: Bằng cách gửi một bức thư đến một cô bé bảy tuổi á??!!

Ruby: Ủ, rõ ràng cô ta biết thư sẽ rơi vào tay em. Đúng là thật độc ác. Đừng để Sally làm em lo lắng. Cô ta chỉ cố gắng để em biết ai là người đàn bà đang hiện diện trong đời Alex bây giờ thôi. Mà sao cô ta lại làm như thế? Em có làm gì khiến cô ta thấy bị đe dọa không?

Rosie: Không thể nào! Cứ như thế là!

Ruby: Rosie?

Rosie: OK, OK rồi, có lẽ cô ta cảm thấy hơi bị đe dọa vì thực tế là Alex và em đã có một khoảng thời gian vui vẻ ở lễ cưới của cô ta hơn là chính cô ta.

Ruby: Đó đó!

Rosie: Ủ, nhưng đây luôn là kiểu của bọn em mà, Ruby. Không phải là tán tỉnh đâu, không phải là gì cả. Chỉ là hạnh phúc thôi. Dù sao thì suốt cả ngày hôm ấy cô ta không hé ra được lấy một nụ cười. Cô ta cứ liên tục thò cái mặt vào và bĩu môi với tất cả mọi người.

Ruby: OK, chị tin em, nhưng hàng triệu người khác thì không tin đâu. Dù sao thì cũng đừng có xuất hiện trước cô ta, cứ lờ đi thôi.

Rosie: Ô, đừng lo, em sẽ không hồi đáp đâu. Em chỉ tiếc rằng người đàn bà ngu ngốc ấy đã không có được sự nhạy cảm thông thường để đặt con gái em ra ngoài sự bất ổn của cô ta.

Ruby: Katie sẽ ổn thôi. Nó là một cô bé thông minh. Cũng như mẹ nó vậy.

Cô Sally thân mến,

Cảm ơn bức thư của cô. Cháu rất vui là cô thích cái váy của cháu, nhưng nếu cháu là cô thì cháu sẽ mặc một cái váy xinh đẹp như cái của mẹ cháu trong ngày cưới của cô. Ai cũng nói rằng cái váy ấy rất hợp với bộ lễ phục của chú Alex lắm. Trông chú ấy và mẹ cháu thật tuyệt khi đứng với nhau, cô không nghĩ thế à? Cháu đã ẹ cháu và Toby (bạn thân nhất của cháu) xem ảnh cô và chú Alex trên bãi biển và Toby nói rằng cậu ấy hy vọng những vết cháy nắng của cô không đau quá. Trông có vẻ đau lắm ấy.

Như thế cô nhé. Cháu phải đi bây giờ vì bạn trai mới của mẹ cháu sắp đến nhà rồi. Cô nói với chú Alex là cháu, mẹ và Toby gửi lời chào nhé.

Thân mến từ Katie xxxxx

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Bạn trai bí mật

Mới về nhà từ chuyến trăng mật; quý bà bé nhỏ ranh mãnh ơi, cậu chẳng bao giờ kể cho tớ nghe về người bạn trai mới của cậu gì cả! Sally nóng lòng quá lập tức kể cho tớ nghe, việc này tớ thấy thật là đáng yêu. Tớ không thật sự nhận ra là Katie và Sally viết thư cho nhau đấy, cậu có nhận ra không?

Mà sao cậu lại không kể một lời nào về anh chàng này ở lễ cưới thế? Cậu thường kể cho tớ mọi thứ cơ mà. Vậy thì kể đi nào! Anh ta như thế nào? Tên anh ta là gì? Cậu và anh ta gặp nhau ở đâu? Trông anh ta thế nào? Anh ta làm nghề gì? Tớ hy vọng anh ta kiếm được hàng núi tiền và đối xử tốt với cậu, nếu không tớ sẽ đến bóp cổ anh ta đấy.

Tớ sẽ phải quay lại Dublin để gặp anh chàng ấy thôi; để chắc chắn rằng anh ta được bạn thân nhất của cậu duyệt. Cho tớ biết hết các chi tiết nhé (có thể không phải tất cả cũng được).

Chào Stephanie,

Mẹ chỉ viết thư xem con thế nào thôi, con yêu, và để chia sẻ một chút tin tốt lành với con. Mẹ chắc Rosie chưa kể cho con nghe chuyện này vì nó khá lặng lẽ về việc ấy, nhưng nó đã gặp một ai đó! Tất cả mọi người ở nhà đều rất vui mừng. Nó có vẻ hạnh phúc lắm, đôi mắt to xanh trông không còn buồn nữa và trong mỗi bước đi của nó lại như có một cái lò xo. Giống như một Rosie chúng ta từng biết.

Dù sao thì hôm qua nó cũng đã dẫn anh ta đến nhà mình ăn tối và mẹ phải nói rằng anh ta thật sự là một người đàn ông quyến rũ. Tên anh ta là Greg Collins và anh ta là quản lý ngân hàng cho AIB ở Fairview.

Anh ta trông hơi cao hơn Rosie một tí với một gương mặt nhỏ duyên dáng. Anh ta khoảng ba mấy tuổi, mẹ đoán thế, và anh ta đối xử hoàn toàn tuyệt vời với Katie. Cả ngày hai đứa nó ngồi chơi với nhau, điều này thật hay. Như con biết đấy, Rosie khá khó khăn trong việc gặp ai đó chính nó thấy thích, và cũng phải xét đến vấn đề đó còn phải là một người Katie cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh nữa. Nhưng làm gì có sự hoàn hảo, mẹ vẫn bảo nó thế. Thường thì nó đi đến chỗ hò hẹn với những người đàn ông khác chỉ vì Katie thích họ. Dù sao thì như mẹ đã nói, Katie thần tượng Greg. Mẹ thật vui vì Rosie cuối cùng có vẻ đã tìm thấy một anh chàng tốt.

Công việc của con thế nào? Bạn như mọi khi à? Đừng có làm việc vất vả quá trong cái nhà hàng ấy, con yêu, con cần phải hưởng thụ cuộc sống nữa. Bố con và mẹ đang nghĩ sẽ đến thăm con trong một kỳ nghỉ ngắn sắp tới – như thế có ổn không? Hãy cho bố mẹ biết khi nào con rảnh rỗi và chúng ta sẽ sắp xếp thời gian quanh mốc đó. Gửi lời chào Pierre hộ bố mẹ nhé. Mong sớm được gặp hai con.

Yêu con,

Mẹ

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Bạn trai bí mật! Ôi, bí mật nhỏ bé của tớ bị lộ mất rồi, nhờ Katie và cái miệng rộng của nó! Ủ, tớ đã không nói gì về Greg (đó là tên anh ấy) ở đám cưới của cậu vì lúc đó bọn tớ còn chưa đi chơi với nhau cơ mà! Bọn tớ gặp nhau ở cậu lạc bộ Bò Khiêu vũ (đó là một câu chuyện rất dài!) ngay khi tớ đến với cậu ở Boston, và anh ấy đã xin số điện thoại của tớ và mời tớ đi chơi nhưng tớ nói không! Thế nên chắc có lẽ tớ đã hơi vồn vã sau đám cưới cậu vì khi quay về tớ đã gọi điện cho anh ấy và mời anh ấy đi chơi!

Ồi Alex, tớ đã ăn và uống như chưa bao giờ ăn uống trước đây! Anh ấy dẫn tớ đến những nhà hàng tớ chỉ mới đọc thấy tên trong các tạp chí và anh ấy lãng mạn lắm, nhưng cậu đã nói đừng có mô tả tất cả các chi tiết nên tớ sẽ không kể cho cậu nghe kỳ nghỉ cuối tuần của bọn tớ ở nông thôn đâu... OK, vì cậu muốn biết tất cả về anh ấy, thì đây. Anh ấy 36 tuổi, làm việc ở ngân hàng tại Fairview. Anh ấy không cao lắm (bằng tớ), tức là cũng không nhỏ lắm, nhưng... OK nếu anh ấy đứng cạnh cậu thì cậu có thể nhìn được cảnh tượng ngoạn mục toàn những gấu trên đầu anh ấy. Nhưng anh ấy có mái tóc màu cát và một đôi mắt xanh lơ lấp lánh.

Lúc nào anh ấy cũng đem cho Katie những món quà nhỏ khi đến, điều này tớ biết là anh ấy không nên làm, nhưng tớ thích nhìn thấy con bé được nuông chiều, nhất là khi tớ không thật sự có thể tự làm được điều đó trong những năm qua. Tớ không thể tin được rằng cuối cùng tớ đã gặp một người đàn ông không nề hà tới việc tớ có một cô con gái; tất cả những người khác đều nhìn tớ cứ như tớ bị bệnh khi tớ cho họ biết, và họ đều bỗng nhiên nghĩ ra được một lời xin lỗi tuyệt vời để phải rời khỏi bàn ăn tối ngay. Tớ cũng không thể tin nổi rằng Katie và tớ cuối cùng đã có được sự nhất trí về cùng một người đàn ông. Nó có vẻ chỉ thích những người đàn ông trẻ xinh trai mà chính bản thân nó có lẽ đã mơ tưởng đến. Tuy nhiên ở đây chúng ta cần phải thực tế. Tớ khó có đủ điều kiện để mà kén cá chọn canh!! Ý tưởng của nó về một bạn tình lý tưởng cho tớ là một ai đó sẽ có thể chơi trò điện tử với nó suốt cả ngày, làm mất hể, giả những giọng nói buồn cười và mặc những bộ quần áo màu sáng chỉ nên mặc trên truyền hình sáng thứ Bảy.

Dù sao thì có vẻ tớ đã tìm thấy anh ấy. Anh ấy là người rất rộng rãi, quan tâm và sâu sắc, và tớ nghĩ tớ đã rất may mắn vì gặp được anh ấy. Có thể quan hệ này sẽ không tồn tại mãi mãi nhưng tớ đang thưởng thức cuộc sống đây, Alex ạ. Tớ biết tớ đã là một mớ khốn khổ trước đây, ôi, tớ không biết nữa... trong mười năm hay gì đó (!) nhưng bây giờ tớ nhận ra là Katie và tớ là một nhóm và nếu người ta không thể yêu được cả hai bọn tớ thì họ có thể sẽ lạc lối.

Nhưng tớ nghĩ có thể tớ đã gặp được một người như vậy. Nắm tay lại cầu nguyện đây.

TB: Tớ nhận ra là cậu đã ngừng nhắc đến Ireland như quê nhà mình. Tim cậu có lẽ cuối cùng bây giờ cũng đã ở Boston rồi.

Từ Alex

Gửi Rosie yêu quý

Tiêu đề Ôi ôi Rosie đang yêu!

Ôi ôi ôi! Rosie nói cứ như thể cô ấy đang yêu!

Yêu một quản lý ngân hàng đi chơi câu lạc bộ ở một nơi có tên là Con bò Nhảy múa ấy à? Quản lý ngân hàng gì mà (hay bất kỳ người đàn ông nào, xét về vấn đề đó) lại đi đến quán Con bò Nhảy múa? Nói cho công bằng thì cậu và bạn Ruby của cậu có vẻ như đã cùng nhau đi chệch ra khỏi đường ray rồi, vì thế nên tớ sẽ không trông đợi gì từ cả hai người đâu. Nhưng tớ không biết liệu tớ đã tin chắc người đàn ông này là người thích hợp với cậu chưa.

Và tớ phải nói rằng tớ hơi bị xúc phạm vì bức thư trước của cậu đấy. Cậu có ý gì khi nói rằng “cuối cùng tớ đã gặp một người đàn ông không nề hà việc tớ có một cô con gái”? Tớ nghĩ là lúc nào tớ cũng ủng hộ cậu và Katie – thực tế tớ biết là tớ đã và đang như thế. Bất cứ khi nào có thể tớ đều đến thăm cậu và đưa cậu đến ăn ở tất cả những nhà hàng cậu ưa thích và đem cho con gái nuôi của tớ những món quà cơ mà.

Tớ nên đi thôi. Vừa mới trực một ca đúp ở bệnh viện nên tớ thật sự thấy mệt lắm.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Xin cảm ơn, ông Ủng hộ

Ồi, xin cảm ơn, ông Ủng hộ vì đã thật vui mừng cho tôi. Trong trường hợp ông chưa nhận ra, tôi xin nói để ông rõ là ông và tôi không liên lạc với nhau trong một quan hệ lãng mạn nào cả. Đúng, ông là một người bạn tuyệt vời (rất ủng hộ và phóng khoáng), nhưng ông không ở đây hàng ngày với tôi. Tôi chắc rằng ông sẽ hiểu khi tôi nói rằng việc tìm ra một người bạn và tìm ra một người bạn tình là hai việc hoàn toàn khác nhau. Ông chấp nhận mọi thứ ở tôi, một số người đàn ông thì không. Nhưng ông không có ở đây.

OK, đó là tất cả. Hy vọng rằng đời sống hôn nhân sẽ trở nên tuyệt diệu!

Bạn nhận được một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Katie đã kể cho Sally nghe cái gì cơ?

Rosie: Em biết nghe thật là điên rồ đúng không? Và Katie đã viết bức thư đó chỉ sau khi em mới hò hẹn với Greg có một tuần!

Ruby: À, chắc là nó thật sự thích anh ta nên mới kể ọi người nghe về anh ta sớm như thế. À mà có lẽ bây giờ Sally sẽ không cảm thấy em đang cố gắng tán tỉnh chồng cô ta một cách xấu xa.

Rosie: À, ai mà quan tâm chứ? Em có Greg của em rồi!

Ruby: Ồi, em làm chị buồn nôn quá. Hai người đã biến thành một trong những cặp trông phát ốm kia, những kẻ mà bọn mình ghét ấy. Hai người đang cư xử như hai thiếu niên bị trúng tiếng sét ái tình ấy; chị nghĩ chị sẽ phải tìm một người bạn độc thân mới thôi để chị không còn thấy mình hoàn toàn là một người canh gác tiết hạnh vào lần sau khi bọn mình đi chơi.

Rosie: Chị đúng là một kẻ nói dối! Mỗi khi em quay sang nhìn đều thấy chị đang vui sướng vô cùng với tất cả bao nhiêu anh chàng ấy rồi. Chị là trung tâm của sự chú ý.

Ruby: Ồi, một cô gái sẽ làm những gì cô ấy phải làm thôi... Dù sao em cũng đã chỉ nhìn thấy chị vào những lúc hiếm hoi khi em rời môi khỏi môi Greg thôi. Ồi, tiện đây thì cái anh chàng đó đêm qua đã gọi điện cho chị vì thế chị đang nghĩ là...

Bạn có một tin nhắn từ: GREG.

Greg: Xin chào, em tuyệt vời. Ngày của em thế nào?

Rosie: Ồi chào anh! Ồi, cũng như bình thường thôi... mặc dù bây giờ đã khá hơn!

Ruby: Xin chào? Cô em có ở đó không hay Andy Máu đã tán công cô em rồi? Rosie: Xin lỗi anh Greg, chỉ một giây thôi. Em cũng đang chat trực tuyến với Ruby nữa.

Greg: Hai người có bao giờ làm việc tí nào không?!

Rosie: Đủ để giữ cho bọn em khỏi bị đuổi việc.

Greg: Anh sẽ gọi em sau vậy.

Rosie: Không! Không! Đừng có vớ vẩn thế! Em hoàn toàn có thể nói chuyện với hai người một lúc. Với lại, em muốn chat với anh mà nếu em nói điều đó với Ruby thì chị ấy sẽ còn tức giận hơn với em vì tội đã trở thành một trong những người đó...

Greg: Ai là “những người đó”?

Rosie: Một phần của đôi lứa tình hoa bí mật.

Greg: Ồ, “những người đó”! Dĩ nhiên rồi, anh thật là ngớ ngẩn...

Rosie: Xin lỗi Ruby, Greg lại cũng đang chat với em nữa, vì thế hãy chờ em vài phút?

Ruby: Hai người có thể sống không có nhau trong độ vài tiếng không?

Rosie: Không!

Ruby: Ôi, tôi nhớ Rosie. Cô là ai và cô đã làm gì người bạn ghét đàn ông của tôi?

Rosie: Đừng lo, cô ấy vẫn còn đây, chỉ đang nghỉ một chặng giải lao xả hơi đã đời thôi. Thế chị đang nói gì về cái anh chàng chị gặp đêm hôm nọ nhỉ?

Ruby: Ô đúng, tên anh ta là Ted (một con gấu bông teddy thật sự), anh ta béo phì nhưng chị cũng thế nên chả ai quan tâm cả; cả hai có thể xô vào nhau và bật nảy ra. Anh ta là một tài xế xe tải và có vẻ là một anh chàng tử tế vì anh ta mua đồ uống cho chị suốt, việc này đã đưa anh ta lên vị trí khá cao trong thang bậc đánh giá Đàn ông Lịch thiệp của chị. Ngoài ra anh ta là người duy nhất không lơ chị đi trong quán bar tối hôm đó.

Rosie: Ôi, em xin lỗi, nhưng chị biết mọi sự thế nào khi chị gặp ai đó mới rồi đấy: chị muốn biết tất cả mọi thứ về họ.

Ruby: Không, chị không thật sự muốn biết tất cả về Ted... Chị không muốn tống khứ anh ta đi.

Rosie: Vậy, Greg, tối nay anh làm gì?

Greg: Rosie, em yêu, anh là của em hoàn toàn! Tại sao mình không sắm một chai rượu vang, một ít đồ ăn sẵn và ở nhà nhỉ? Chúng ta có thể đưa cho Katie một đĩa DVD hay thứ gì đó để nó xem.

Rosie: Vâng, nghe có vẻ hay đấy! Và Katie sẽ thật sự vui khi được gặp anh.

Ruby: Vậy chị có nên gọi điện cho anh ta không?

Rosie: Gọi điện cho ai?

Ruby: TED!

Rosie: Ôi có, dĩ nhiên chứ! Hãy đề nghị anh ta đi chơi. Em có thể nhờ Kevin trông trẻ và sau đó chúng ta có thể cùng nhau đi đến một buổi hò hẹn đúp. Em lúc nào cũng muốn thử kiểu ấy!

Ruby: Ôi làm ơn đi, sự ngây thơ của cô nàng trẻ và thiếu kinh nghiệm ời. Ted và Greg sẽ hoàn toàn chẳng có gì chung cả. Họ khác nhau một trời một vực: một quản lý ngân hàng và một kẻ cướp ngân hàng tiềm năng. Họ sẽ ghét nhau à xem, không khí sẽ rất ngưng ngập, không ai nói năng gì hết, tất cả những gì em nghe thấy là tiếng nhai tóp tép trong miệng với sự im lặng điếc tai cứ như một hình thức tra tấn kiểu Tàu lạ lùng nào đấy, tất cả chúng ta sẽ từ chối không ăn tráng miệng, bỏ qua món cà phê, trả tiền, lê bước ra cửa và cảm thấy nhẹ cả người và tự hứa với nhau rằng sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Rosie: Thứ Sáu tới được không?

Ruby: Thứ Sáu ổn.

Greg: Anh hy vọng là Ruby thấy ổn với bọn mình sau cái tối hôm đó, bọn mình đã gần như ở trong một thế giới của riêng mình.

Rosie: Đừng có ngờ ngẩn thế, chị ấy chẳng để ý gì đâu. Chị ấy đã gặp một anh chàng nào đó tên là Gấu Teddy. Ôi, và nhân tiện thì anh có rảnh để tham gia một bữa tối kiểu hẹn hò đúp vào tối thứ Sáu không? Đây là trong trường hợp nếu em có thể kiếm được một người trông Katie.

Greg: Bữa tối hò hẹn cùng Ruby và một người đàn ông tên là Gấu Teddy. Nghe có vẻ thú vị đấy.

Rosie: Greg nói rằng anh ấy có thể đi ăn tối vào thứ Sáu.

Ruby: Ôi, tất cả ổn nhưng chị chưa hỏi ý Ted. Thế Alex đã nói gì về việc em và Greg đang yêu?

Rosie: À, em có nói là em đang yêu đâu, chị Ruby! Greg và em thậm chí còn chưa nói thể với nhau ấy chứ! Nhưng Alex đã gửi cho em một lá thư kỳ quặc nói rằng cậu ta nghĩ Greg có vẻ giống một người có tính khí kỳ lạ và rằng cậu ấy thấy bị xúc phạm vì em không nghĩ là cậu ấy ủng hộ em và Katie. Cậu ấy có vẻ hơi cường điệu, nói thật là thế, nhưng em sẽ chẳng để ý gì đâu vì cậu ấy đã làm việc cả đêm trong bệnh viện và cậu ấy mệt quá.

Ruby: Ủ... ừm.

Rosie: Cái câu đó có thể hiểu như thế nào đây?

Ruby: Đó chính là điều chị đã nghi ngờ. Cậu ấy ghen đấy.

Rosie: Alex không ghen!

Ruby: Alex ghen với quan hệ của em với Greg; cậu ấy cảm thấy bị đe dọa.

Greg: Vậy anh nên gọi điện cho em lúc mấy giờ tối nay đây? Bảy giờ hay tám?

Rosie: Không, Alex không ghen với quan hệ của em với Greg! Tại sao cậu ấy lại phải ghen? Cậu ấy đã cưới Sally nhỏ bé hoàn hảo xinh đẹp – một cách hạnh phúc, em xin phép bổ sung thể (ít nhất theo Sally là thế) – và em có một tấm ảnh hai người họ đang nằm dài trên bãi biển trông thật say đắm yêu nhau để chứng minh điều đó. Em đã cho cậu ta một cơ hội để là một phần trong cuộc sống của Katie và em và cậu ấy chọn vẫn là bạn của em, việc này bây giờ em đã thấy quen rồi. Cũng được thôi. Bây giờ em đang có mối quan hệ với Greg, anh ấy rất tuyệt và em không còn quan tâm đến Alex theo kiểu ấy một tí nào nữa hết! Vậy đây đó là tất cả những gì em phải nói về điều này, xin cảm ơn vô cùng! Em không còn thích Alex nữa, cậu ấy không thích em và bây giờ em đang yêu Greg! Vậy đây!

Greg: Ồ... cảm ơn em đã chia sẻ với anh tất cả những điều đó, Rosie. Anh không thể tả cho em anh thấy tuyệt vời đến thế nào khi nghe được rằng em không còn yêu anh chàng tên là Alex “một tí nào nữa hết”, như em đã nói rất rõ ràng.

Rosie: Ôi trời ơi, chị Ruby!! Em vừa mới gửi cho Greg tin nhắn lẽ ra phải gửi cho chị!! Khốn kiếp khốn kiếp! KHỐN KIẾP THẬT! EM ĐÃ BẢO ANH ẤY LÀ EM YÊU ANH ẤY!!!

Greg: Ừm... này... nói chuyện với anh nữa đi, Rosie. Xin lỗi...

Rosie: Ôi...

Ruby: Ôi cái gì?

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Rosie: Thôi được, vậy đó là điều đáng xấu hổ nhất đã xảy ra với em, xét một cách đơn giản, không còn nghi ngờ gì nữa, KHÔNG có ngoại lệ nào hết!!!

Ruby: Thế còn cái lần em mặc cái váy trắng đến một câu lạc bộ mà không mặc đồ lót, và ai đó đã đổ nước đầy người em và cái váy bỗng nhiên hóa ra trong suốt thì sao?

Rosie: OK, đó là một điều đáng xấu hổ đẹp đẽ.

Ruby: Và còn cái lần ở siêu thị, em đã nắm nhầm tay một đứa trẻ con nhà khác và bắt đầu lôi nó về phía ô tô trong khi Katie thì chờ ở trong khúc sưng cả mắt lên thì sao?

Rosie: Mẹ của cô bé đó nói rằng không sao và bà ấy đã đánh rơi tiền lẻ. Ruby: Và thế còn cái lần...

Rosie: Thôi được, đủ rồi, xin cảm ơn! Có lẽ đây không phải là điều đáng xấu hổ nhất trên đời, nhưng nó cũng khá đáng được liệt vào các sự kiện kinh điển của mọi thời đại. Khoảnh khắc đáng xấu hổ số 1 cái là lúc em hôn Alex kia.

Ruby: Ha ha ha ha ha ha ha ha.

Rosie: Thôi nào, chị có nhiệm vụ làm em thấy ổn hơn cơ mà.

Ruby: Ha ha ha ha ha ha ha ha

Rose: Niềm vui của việc có bạn bè ủng hộ. Bây giờ em đi đây; Andy Máu đang nhòm em chăm chăm như một ông thầy qua gọng kính có viền màu nâu trông sexy không thể tả xiết kia kia.

Ruby: Có lẽ ông ta muốn em là cô học trò tinh nghịch đấy.

Rosie: À, ông ta đã muốn điều đó muộn vài năm rồi. Em nghĩ ông ta muốn giết em thì đúng hơn. Mũi ông ta đang phập phồng và ông ta thở khá là nặng nề.

Ruby: Tay ông ta có để trên bàn không đấy?

Rosie: Ôi! Ruby, dừng lại ngay!

Ruby: Gì thế? Em không nghĩ người ta vô cớ gọi ông ta là Andy Máu đấy chứ?

Rosie: Em ghét những văn phòng cửa kính trong suốt. Ông ta có thể nhìn thấy em từ mọi góc trong phòng này, và chân em thì ở dưới bàn. Ôi trời ơi, bây giờ thì ông ta đang nhìn chăm chăm vào chân em.

Ruby: Rosie, em thật sự cần phải ra khỏi cái văn phòng đó. Không lành mạnh tí nào.

Rosie: Em biết, em đang bắt đầu với việc đó đây, nhưng em không thể nghỉ việc cho đến khi có một công việc khác và điều ấy hóa ra khá là rõ. Rõ ràng không ai thật sự quan tâm đến chuyện bạn có làm việc với tư cách là thư ký trong một nhà máy kẹp giấy hay không.

Ruby: Thật là kỳ quặc... và nghe có vẻ quyến rũ tuyệt vời.

Rosie: Ôi trời ơi, bây giờ ông ta đang di chuyển cái ghế của ông ta để có thể nhìn rõ hơn. Chờ em một phút để em gửi cho ông ta một cái tin nhắn đã. Thế là đủ lắm rồi!

Ruby: Dừng!

Rosie: Tại sao không? Em vừa gửi cho ông ta một cái tin nhắn lịch sự yêu cầu ông ta ngừng nhìn em vì em thấy điều đó làm em không tập trung được trong khi đang cố gắng làm việc.

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Ngừng nhìn vào ngực tôi ngay, đồ biến thái.

Rosie: OK, Ruby, em gửi rồi.

Ruby: Ôi, vậy là em bị đuổi đến nơi rồi. Andy Máu không đối xử quá tử tế với các quý cô trẻ hỗn xược không phục tùng đâu.

Rosie: Mặc xác ông ta! Ông ta không thể đuổi em vì chuyện đó được!

Thưa cô Rosie Dunne,

Công ty Kẹp giấy Andy Sheedy sẽ không yêu cầu sự phục vụ của cô nữa, điều này có nghĩa là hợp đồng của cô sẽ không được ký tiếp vào tháng sau như đã thỏa thuận.

Tuy nhiên cô có thể ở lại với vị trí là một nhân viên của Công ty Kẹp giấy Andy Sheedy cho đến cuối tháng, tức là 30 tháng Sáu.

Công ty Kẹp giấy Andy Sheedy xin cảm ơn cô vì công việc cô đã làm trong mấy năm qua ở đây và chúng tôi chúc cô may mắn trong tương lai.

Trân trọng,

Andy Sheedy

Người sở hữu Công ty Kẹp giấy Andy Sheedy

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE

Rosie: Em đã fax bức thư sang rồi đấy, chị xem chưa?

Ruby: Ha ha ha ha ha ha

Rosie: Chị biết gì không? Càng đọc em càng vui mừng là em sẽ đi. Cái tên Công ty Kẹp giấy Andy Sheedy[3] đã nói lên tất cả rồi đúng không? Em tự hỏi không biết ai đã viết bức thư này cho ông ta, vì em là thư ký của ông ta và đó là việc của em mà. Có lẽ em đã tự viết bức thư này mà thậm chí không nhận ra nữa. À, thế chị nghĩ gì nào?

Ruby: Đây là cách hay nhất để ra đi. Rosie Dunne, em sẽ đi vào lịch sử của tòa nhà này như một người phụ nữ đã dám bảo Andy Máu cút đi. Chị sẽ lan truyền tin này, Rosie; việc em bị đuổi sẽ không phải là vô ích. Chị sẽ nhớ em đấy! Em sẽ đi đâu?

Rosie: Em hoàn toàn chẳng có ý tưởng gì cả.

Ruby: Tại sao em không xin việc ở một khách sạn! Từ khi chị gặp em đến giờ lúc nào em cũng nói về các khách sạn mà.

Rosie: Em biết, em hơi bị ám ảnh với khách sạn. Trước khi em có Katie tất cả những gì em muốn làm điều hành một cái khách sạn. Em không nghĩ điều đó còn có thể xảy ra bây giờ nữa nhưng tất cả chúng ta đều cần những giấc mơ chứ. Chúng ta đều cần hy vọng, đó là một thứ còn quan trọng hơn những gì ta có thể giành được. Có lẽ những món đồ đạc bằng gỗ khổng lồ đã khiến em cảm thấy thật an toàn trong khách sạn, những chiếc lọ ngoại cỡ cao bằng người thật, những chiếc trường kỷ không thể để vừa vào cả phòng khách lẫn phòng bếp của em gộp lại. Em cảm thấy như Alice ở xứ sở Thần tiên trong hành lang khách sạn. Ít nhất thì em cũng có một thàng để tìm một nơi khác. Có lẽ sẽ không khó khăn đến thế. Tốt hơn là em nên bắt đầu viết CV thôi.

Ruby: Sẽ không mất nhiều thời gian đâu.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề CV của tớ có OK không?

Gửi kèm: CV.doc Làm ơn đi, làm ơn giúp tớ với cái CV của tớ không thì con gái tội nghiệp của tớ và tớ sẽ chết đói mất. Làm thế nào mà tớ có thể làm cho những công việc vớ vẩn của tớ trông thật ấn tượng được? Cứu! Cứu! Cứu!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: CV

Gửi kèm: CV.doc

Như cậu có thể thấy đấy (trong tài liệu gửi kèm), tớ đã hoàn thành xong nhiệm vụ với cái CV của cậu. Cái CV cậu gửi cho tớ thật sự rất hoàn hảo, dĩ nhiên, nhưng tớ đã sửa các lỗi ngữ pháp và lỗi chính tả... cậu biết là tớ giỏi chính tả thế nào rồi đấy!

Nhân tiện thì Rosie ơi, cậu không làm một “công việc vớ vẩn”, như cậu đã mô tả rất hay đâu. Tớ không nghĩ cậu hiểu sự khó khăn của việc cậu đang làm. Cậu đang là một bà mẹ đơn thân toàn thời gian, người có một công việc là thư ký riêng của một doanh nhân rất thành công. Tớ chỉ thay đổi các từ đi một chút; tớ không hề thay đổi sự thật theo cách nào cả. Điều mà cậu đã làm suốt ngày này sang ngày khác thật là phi thường. Khi đi làm về tớ thấy mệt đến nỗi chỉ có thể lăn đùng ra; tớ gần như không thể tự chăm sóc bản thân, nói gì đến chăm sóc người khác nữa.

Đừng có đánh giá thấp bản thân, Rosie; đừng có đánh giá thấp những gì cậu làm. Khi cậu đi phỏng vấn, hãy giữ đầu ngẩng cao và tự tin rằng cậu đã là một người làm việc chăm chỉ không thể tả xiết (khi nào cậu muốn), cậu có cái khả năng tuyệt vời là làm việc với những người khác vì cậu luôn luôn được ưa thích (trừ cái lần chúng ta phải làm một dự án nhóm ở trường về các hành tinh và cậu khẳng khẳng về những người đàn ông nhỏ lên sao Hỏa và những người đàn bà nhỏ lên sao Kim lên bức tranh rất đẹp mà Sushi Corrigan đã mất hàng tuần trong lớp học nghệ thuật mới vẽ xong, điều này đã dẫn đến kết cục là tất cả nhóm bỏ ra ngoài phản đối, để lại hai chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu. Trời ơi, có điều gì trong việc cậu và tớ ở bên nhau lại khiến mọi người ghét chúng ta thế nhỉ?) Cậu rất tuyệt vời, xinh đẹp, thông minh và giỏi giang, và nếu cậu biết gì về giải phẫu tim mạch thì chính tớ sẽ thuê cậu ngay.

Tớ xin gợi ý thêm là cậu đã được nhận vào học ở Đại học Boston, điều này rất ấn tượng, vì vậy mọi việc sẽ ổn thôi. Hãy là chính mình và họ sẽ thích cậu.

Nói thêm một điều nữa thôi nhé. Tổ đặc biệt đề nghị là lần này cậu hãy nộp đơn vào một công việc cậu thật sự thích. Cậu sẽ ngạc nhiên khi thấy thật dễ dàng để ra khỏi giường vào buổi sáng khi cậu làm gì đó không khiến chính cậu muốn nhảy ra khỏi tầng trên của xe buýt (tớ hơi lo lắng khi nhận được email đó đấy). Thế cuối cùng việc tìm một chỗ làm trong khách sạn thì sao? Cậu đã luôn muốn thế từ khi ở khách sạn Holiday Inn ở London hồi bảy tuổi ấy, nhớ không?

Hãy tìm cái việc làm ấy và cho tớ chút tình hình cậu nhé.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đến thăm Boston?

Vừa mới nghỉ ngơi một tí sau khi trình diễn tiết mục “phẫu thuật thùy não” xong, gửi một email nhanh hỏi thăm xem cậu đã tiến hành tìm việc đến đâu rồi. Cậu còn một tuần cho đến khi Andy Máu đá cậu ra khỏi ghế ghim kẹp của ông ta, vì thế vẫn còn khối thời gian và nếu tình cờ không có gì bắt mắt cậu lúc đó, tớ có thể gửi một tấm séc để góp phần giúp cậu khỏi chết chìm trong một thời gian (nhưng chỉ khi cậu muốn có sự giúp đỡ ấy của tớ).

Tớ muốn về nhà ngay bây giờ và đi ngủ, tớ mệt quá. Tớ vừa trực ca đúp nên ngày mai tớ sẽ không phải nhúng tay vào máu nữa; tớ có cả ngày nghỉ, thật may mắn quá... Vấn đề là khi tớ về đến nhà thì Sally sẽ đang chuẩn bị để vào ca trực của cô ấy. Bọn tớ không có nhiều thời gian cho gặp tiếp xã hội trên đời này lắm – à, không có trừ phi cậu tính cả việc nói chuyện với những người đang lẫn lộn vì đau trên giường bệnh viện. Xin lỗi, việc đó không buồn cười nữa.

Tớ mệt quá, Sally với tớ không thật sự có nhiều thời gian cho nhau, và khi bọn tớ có thời gian thì thường là bọn tớ mệt quá nên chỉ ngồi thở thôi.

Có một ý rất hay đây. Nếu cậu đến đây với Katie và cái-anh-chàng-tên-là-gì-đó ấy thì tớ sẽ nghỉ phép vài ngày và chúng ta đều có thể ngắm cảnh, đi ăn nhà hàng, thư giãn và tớ có thể ngủ. Và cuối cùng tớ sẽ gặp cái-anh-chàng-tên-là-gì-đó ấy. Tớ đã có vài tuần chữa ra gì; tớ thật sự cần sự nhẹ nhõm vui tươi của cậu vô cùng! Hãy thực hiện phép màu của cậu đi, Rosie Dunne, và làm cho tớ cười xem nào.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Rosie đây!

Chào nhé, người đàn ông khôn khổ. Đừng sợ, Rosie đây! Rất tiếc vì gần đây mọi thứ của cậu đã chữa ra gì. Tớ nghĩ cuộc đời thỉnh thoảng thích làm điều đó; nó nhấn chìm cậu và khi cậu thấy không thể chịu được nữa thì mặt nước lại êm đềm trở lại. Nhưng cho đến lúc đó thì bạn của tôi ơi, tớ sẽ cố gắng giúp cậu giải trí bằng cách giải thích những sự kiện của đời tớ cho cậu nghe.

OK, đầu tiên cậu đã có một ảnh hưởng vô cùng xấu đối với tớ. Sau khi tớ đọc cái tuyệt phẩm đã từng là CV của tớ, và sau khi tớ đọc bức thư của cậu, tớ cảm thấy thật có động lực vô cùng và phần chần chừ đến độ tớ đã mặc bộ cánh thể thao của tớ vào, đeo băng đô buộc tóc, băng đeo cổ tay và giày chạy bộ (không hẳn là giày chạy bộ) và tớ đã chạy quanh thành phố Dublin như một người phụ nữ mang trên vai một sứ mệnh cao cả ấy.

Cậu đúng là một tên kinh khủng. Cậu đã khiến tớ cảm thấy như tớ có thể làm bất cứ chuyện gì, cứ như tớ có thể gánh vác cả thế giới ấy (đừng bao giờ làm thế nữa), vì thế đã rải CV của tớ khắp các khách sạn mà tớ từng muốn làm việc nhưng lúc nào cũng e sợ. Thật đáng xấu hổ cho cậu vì đã cho tớ sức mạnh ấy, vì nó đã nhanh chóng biến mất và tớ thấy mình phải đối mặt với hàng triệu tỷ cuộc phỏng vấn với hàng triệu tỷ

những công ty kiêu căng căm ghét tớ và sự ngạo ngược của tớ chỉ vì tớ đã dám nghĩ tớ có thể làm việc cho họ cơ đấy.

Xem nào, cuộc phỏng vấn đáng xấu hổ nào tớ nên kể cho cậu nghe trước đây? Hmm... có nhiều lựa chọn quá đi mất. Ừ, hãy bắt đầu với cuộc phỏng vấn gần đây nhất đi nhĩ. Hôm qua tớ có một cuộc phỏng vấn vị trí tiếp tân ở khách sạn Two Lakes – cậu biết đấy, cái khách sạn hết sức choáng lộn ở thành phố ấy mà. Phía trước tòa nhà khách sạn làm toàn bằng kính, thế nên ta có thể nhìn thấy những chùm đèn treo to tướng sáng long lanh lóng lánh rủ xuống từ cách xa hàng dặm. Vào buổi tối trông tòa nhà cứ như đang bốc cháy ấy, sáng trưng cả lên. Nhà hàng ở tầng trên cùng, vì thế ta có thể nhìn xuống toàn bộ thành phố. Thật sự thì khách sạn rất đẹp.

Nhưng đó cũng là một trong những nơi có một anh chàng (thật sự là quý ông thì đúng hơn) mặc một chiếc áo choàng và đội một chiếc mũ cao đứng ở cả và không phải ai cũng cho vào. Tớ đã phải mất mười phút chỉ để vào được cửa thôi đấy. Anh ta chẳng thèm nghe, cứ liên tục nói rằng tớ cần phải là khách ở đó mới được.

Thành thật mà nói thì làm sao ta có thể trở thành khách trọ tại đó nếu người ta không cho ta qua cửa cơ chứ? Cuối cùng anh ta cũng để tớ vào và tớ gần như trượt đi trên lớp sàn đá cẩm thạch quá bóng lộn.

Chỗ đó thật yên lặng đến độ ta có thể nghe tiếng một cái đinh rơi. Không, tớ nói nghiêm túc luôn đấy: người phụ nữ ở quầy tiếp tân thật sự đã đánh rơi một cái đinh. Tớ nghe thấy tiếng nó. À, tớ cho là khách sạn này không yên lặng đến mức ấy: có tiếng piano lan canh vang ra từ phòng chờ, có một đài phun nước ở khu vực hành lang – âm thanh ấy thật bình thản. Còn có những thứ đồ gỗ khổng lồ mà từ khi còn bé tớ vẫn luôn yêu thích, như những tấm gương khổng lồ, những chiếc gương treo to khủng khiếp, những cánh cửa cao bằng tường nhà tớ. Khi tớ bước đi trên những tấm thảm, tớ nghĩ mình sắp sửa bay bật lên đến tận ban công ấy, mấy tấm thảm ấy thật là mềm xốp quá.

Tớ được ngồi ở một cái Bàn Dài Chưa Từng Thấy để tham gia phỏng vấn. Có hai ông và một bà ngồi ở bên bàn – hay ít ra thì tớ nghĩ đó là nơi họ ngồi; tớ ngồi xa đến mức gần như chẳng nhìn thấy gì (tớ suýt nữa đã nhờ họ chuyển cho lọ muối như kiểu ngồi ở bàn ăn nữa đấy).

Rồi tớ nghĩ tớ sẽ thử và tự buộc mình thích công ty này, như cậu đã dặn tớ, vì thế tớ hỏi họ xem khách sạn này sao lại có tên ấy vì tớ chẳng thấy có cái hồ nào trong thành phố cả. Hai người đàn ông bắt đầu cười và tự giới thiệu họ tên là Bill Lake và Bob Lake. Họ là chủ khách sạn. Thật là xấu hổ quá.

Vì thế về cơ bản tớ cứ tiếp tục nói những gì cậu bảo: tớ thích làm việc nhóm như thế nào, rằng tớ thân thiện với mọi người như thế nào, rằng tớ thích điều hành khách sạn như thế nào và rằng tớ đã là một người chăm chỉ như thế nào và luôn luôn để hết tâm trí vào công việc và hoàn thành những gì đã bắt tay vào làm như thế nào... v.v... Và sau đó tớ lải nhải khoảng một tiếng đồng hồ về việc tớ thích khách sạn từ khi còn bé và luôn muốn làm việc trong khách sạn như thế nào. (À, việc sống trong một khách sạn rõ là một thứ xa xỉ nhưng chúng ta đều biết là tớ không đủ tiền chi cho việc đó.)

Và sau đó họ bắt đầu làm hồng hết khi nói câu gì đó ngu ngốc kiểu như: “Vậy thì Rosie, sau thời gian cô làm việc ở công ty Kẹp giấy Andy Sheedy, có những gì cô nghĩ có thể đem đến chiếc bàn tại khách sạn Two Lakes này không?”

Làm ơn đi, cứ như thể câu ấy đáng hỏi lắm ấy.

OK, tớ phải đi đây, thật đấy, vì Katie vừa đi học về với một vẻ mặt xấu xa đáng ngờ và tớ vẫn còn chưa nấu cơm tối.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Khách sạn Two Lakes Thật đáng tiếc là cậu phải vội đi. Tớ thích cái email ấy lắm. Thật vui khi nghe tin các buổi phỏng vấn của cậu đã tiến triển tốt đẹp – điều này làm tớ vui lên đấy!

Nhưng tớ nóng lòng muốn biết câu trả lời của cậu cho câu hỏi của họ đến chết đi được ấy. Cậu đã trả lời thế nào?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Khách sạn Two Lakes

Alex, không phải đã rõ ràng rồi hay sao?

Kẹp giấy chứ còn gì nữa!

(Họ chỉ cười khi trả lời câu đó thật dễ dàng). OK, giờ tớ sẽ đi đây. Katie đang giở mấy bức tranh nó vẽ ở trường vào mặt tớ. Ôi, với lại có một bức nó vẽ cậu đấy... cậu trông có vẻ gầy đi nhiều đấy. Tớ sẽ scan cho cậu...

Thưa cô Rosie Dunne,

Chúng tôi rất vui mừng được thông báo với cô rằng chúng tôi xin mời cô đảm nhiệm vị trí tiếp tân trưởng tại Khách sạn Two Lakes.

Trong một ghi chú hơi có chút cá nhân, chúng tôi rất vui được tiếp cô tại đây sau buổi phỏng vấn thành công tuần trước. Cô đã xuất hiện như một phụ nữ trẻ sáng sủa, thông minh và trí tuệ; đúng típ người chúng tôi muốn mời làm việc tại khách sạn này. Chúng tôi tự hào với việc tuyển vào làm việc những người mà chính chúng tôi thích được họ chào đón tại khách sạn mà chúng tôi có một niềm tin to lớn rằng nụ cười của cô đem tới cho chúng tôi khi chúng ta gặp nhau cũng sẽ xuất hiện trên khuôn mặt các khách của khách sạn khi họ đến quầy tiếp tân. Chúng tôi vui mừng có cô là một thành viên của nhóm, và hy vọng quan hệ làm việc của chúng ta sẽ còn phát triển thành công nhiều năm sau này.

Đề nghị cô liên lạc với Shauna Simpson ở quầy tiếp tân về vấn đề đồng phục làm việc.

Trân trọng,

Bill Lake Bob Lake

TB: Chúng tôi cũng sẽ rất cảm ơn nếu cô có thể mang kẹp giấy đến – nguồn cung cấp văn phòng phẩm khá hạn hẹp!

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Ôi trời ơi, Ruby, có lẽ nào em thật sự sẽ có một hay nhiều ông chủ tốt bụng ư? Em nghĩ cuối cùng mọi thứ cũng đã ở đúng chỗ của nó.

Ruby: Và thế là cô ấy tiến lên và tự gây rắc rối ỉn. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ học được điều gì...

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Chúc mừng

Em thật vui khi nghe nói chị và anh Pierre đính hôn! Mặc dù đêm qua mình đã nói chuyện điện thoại mấy tiếng đồng hồ rồi nhưng em vẫn muốn gửi chị email này. Chúc mừng chị! À với lại gần đây chị có tin tức gì về Kevin không? Nó chẳng bao giờ gọi điện hay email cho em cả - em nghĩ nó sợ em sẽ nhờ nó trông trẻ nữa.

Có gì đó rất kỳ lạ đang xảy ra với cuộc đời em, Stephanie ạ. Em có một người bạn trai yêu em và em cũng yêu anh ấy, em sắp làm việc ở một khách sạn trong mơ, Katie thật xinh xắn và khỏe mạnh và ngộ nghĩnh, và cuối cùng em đã cảm thấy mình là một bà mẹ tốt. Em thấy hạnh phúc. Em muốn tận hưởng cảm giác này và say sưa với vận may của mình, nhưng có gì đó ở sâu thẳm trong em cứ không yên thế nào ấy. Có một giọng nói thì thầm với em “Mọi sự quá hoàn hảo”. Gần như cảm giác về sự bình lặng trước cơn bão vậy.

Có phải đây là cách một cuộc đời bình thường cần phải thế không? Vì em đã quen với các tấn bi kịch rồi. Em đã quen với những thứ từ chối đi vào đúng con đường của em. Em đã quen với việc phải vật lộn, rên rỉ và khóc than trên chặng đường đi đến một cái gì đó không chính xác là cái em muốn mà chỉ đơn giản là cái diễn ra. Đây không phải là cái sẽ “diễn ra”, đây là sự hoàn hảo; chính xác là cái em muốn. Em muốn được ai đó yêu, em muốn Katie ngừng phân vân tự hỏi có phải là lỗi của nó không khi nó không có bố như tất cả những đứa trẻ khác, em muốn cảm thấy rằng hai bọn em không chỉ thuộc về nhau mà trên đời này còn có

người khác chấp nhận bọn em trong đời anh ta nữa, em đã muốn thấy mình quan trọng, em đã muốn cảm thấy mình là ai đó, em đã muốn rằng nếu em gọi điện báo nghỉ ốm thì người ta sẽ nhớ em. Em đã muốn không thấy tủi thân nữa, và em đã có được những điều đó.

Mọi sự đang thật tuyệt vời. Em thật sự đang cảm thấy mình thật tuyệt vời và em không hoàn toàn quen với việc đó lắm. Đây là một Rosie Dunne mới. Một Rosie trẻ và bối rối đã ra đi rồi. Phần hai của cuộc đời em giờ đây sẽ bắt đầu...

14. Chương 14

Thưa cô Dunne,

Tôi hy vọng cô có thể đến trường để thảo luận về cách cư xử đang nhanh chóng trở nên xấu đi của Katie ở trường.

Thứ Tư sau giờ học có được không? Cô có thể gặp tôi tại trường. Cô đã biết số điện thoại rồi đấy.

Cô Casey

Gửi Katie

Cậu định nói gì cơ, mẹ cậu chỉ cười thôi á?

Từ Toby

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chi tiết về chuyến bay

Chào cậu, OK chuyến bay của bọn tớ hạ cánh lúc 1 giờ 15 chiều – số chuyến bay là EI4023. Tớ sẽ là cái bà túm tóc một ông trông rất kinh hoàng tay kia thì lôi theo một con nhóc đang bị gió lùa quá mức và chân thì kéo hai mươi cái va li. (Greg ghét bay, Katie thì phấn chấn đến độ tớ thật sự lo là nó sẽ nổ tung mất, và tớ không tài nào quyết được nên mang những gì theo, thế nên tớ đã đóng gói toàn bộ tủ quần áo của tớ để mang theo.)

Cậu có chắc là Sally biết cô ấy đang tự đưa mình vào tình cảnh nào không khi cho phép tớ và gia đình điên rồ của tớ ở cùng hai người?

Từ Sally

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Việc ở lại của Rosie

Dĩ nhiên là không OK rồi, Alex. Anh đã chọn được một thời điểm không thể nào tệ hại hơn để mời cô ấy đến và anh biết thừa là thế.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Chi tiết về chuyến bay

Dĩ nhiên Sally không thấy có vấn đề gì đâu. Tớ nóng lòng muốn gặp cậu và Katie, và gặp cái-anh-chàng-tên-là-gì-đó kia. Tớ sẽ chờ cậu ở sân bay.

Alex thân mến,

Cảm ơn cậu vì kỳ nghỉ! Tớ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Boston còn đẹp hơn trong trí nhớ của tớ, và tớ thật vui khi lần này không phải về nhà sớm trong xấu hổ.

Katie thích tất cả trải nghiệm này và con bé không ngừng kể chuyện về cậu!

Greg cũng thật sự thấy thích. Tớ rất vui là cuối cùng cậu đã gặp anh ấy và cũng nhận ra rằng mặt anh ấy không thật sự xanh xao như khi anh ấy mới rời khỏi máy bay. Thật cứ như một phần thưởng khi cuối cùng cũng có hai người đàn ông tôi ưa thích ở trong cùng một đất nước, ấy là chưa nói đến ở cùng một phòng nữa! Vậy cậu nghĩ gì về anh ấy? Anh ấy có được bạn thân nhất của tôi đóng dấu phê duyệt không?

Vậy nên ngoài cái việc là vợ cậu hoàn toàn căm ghét tớ ra thì tất cả mọi thứ khác đều thoải mái và thích thú cực kỳ. Nhưng thật sự tớ chẳng để tâm, Alex ạ; tớ chỉ chấp nhận sự thật thôi. Điều đó khiến những gì tớ nghĩ được khẳng định và công khai: vì lý do nào đó không ai biết, tất cả các cô bạn gái hay cô vợ nào của cậu, bất kể cô nào, cũng căm ghét tớ vĩnh viễn. Và đối với tớ thì điều đó rất ổn thôi. Tớ đã vượt qua nó rồi.

Tớ chỉ hy vọng là cô ấy sẽ để cho tớ nhìn con trai hay con gái của cậu khi nào đứa trẻ ra đời. Hiện giờ đang có một thứ gì đó tớ chưa bao giờ tưởng tượng nổi sẽ xảy ra! Alex Stewart sẽ làm cha! Mỗi khi nghĩ về điều đó tớ lại bật cười to lên. Trời đã thật sự ưu ái con của cậu khi cho nó một người cha như cậu! Nói đùa đấy – cậu biết là tớ thích lắm mà! Mặc dù tớ không thể tin được cậu có thể giữ bí mật với tớ đến mấy tháng. Cậu thật là đáng xấu hổ.

Tiền đây thì tớ rất xin lỗi vì Katie đã làm đổ hết đồ uống của nó vào cái váy mới của Sally. Tớ không biết điều gì đã xảy ra với con bé nữa; bình thường nó không đến nỗi hậu đậu thế đâu! Tớ đã bảo nó viết một lá thư xin lỗi Sally. Hy vọng cô ấy sẽ không ghét bọn tớ lắm.

Dù sao thì bây giờ những tuần vui vẻ của tớ cũng đã qua; cần phải quay lại với thực tế thôi. Tớ sẽ bắt đầu công việc mới vào thứ Hai. Suốt đời tớ đã muốn làm việc trong một khách sạn và tớ đã gắn chặt suy nghĩ đó với toàn bộ những giấc mơ còn lại trong đời. Tớ chỉ hy vọng đó không phải là địa ngục hoặc tất cả những bong bóng mơ mộng nhỏ bé của tớ sẽ không cùng vỡ tan ngay ra lập tức.

Có một điều nữa tớ cần kể cho cậu nghe. Greg đã đề nghị tớ và Katie dọn đến ở cùng anh ấy. Tớ chẳng biết chắc tớ cảm thấy thế nào về việc này nữa. Giữa bọn tớ với nhau thì mọi sự lúc này đang thật tuyệt vời, nhưng đâu phải chỉ cần suy nghĩ về mỗi tớ không thôi. Katie thật sự thích Greg, và nó thích dành nhiều thời gian ở bên cạnh anh ấy (có thể ở Boston việc này không rõ ràng như thế vì nó thật phần khởi quá khi được gặp cậu), nhưng tớ không biết liệu nó đã sẵn sàng cho sự thay đổi to lớn đó trong đời nó chưa. Bọn tớ mới chỉ ở riêng gần hai năm và bọn tớ đang học cách sống một cuộc đời chỉ có hai bọn tớ thôi. Tớ không chắc việc đảo lộn tận gốc rễ cuộc sống của con bé liệu có phải là một việc đúng đắn không? Cậu nghĩ thế nào?

À, tớ cho là tất cả những gì tớ cần làm là hỏi con bé. Nhưng nhờ con bé nói không thì sao? Liệu tớ có thể nói với Greg “À... Xin lỗi, em yêu anh và tất cả những gì thuộc về anh, nhưng con gái 8 tuổi của em không muốn sống với anh?” Tớ sẽ bảo Katie là “Không may là con sẽ phải chuyển nhà nữa,” hay nên làm những gì nó muốn? Rõ ràng tớ không chỉ đơn giản làm những gì tớ muốn vì có đến hai người khác liên quan tới việc này. Tớ sẽ dành thời gian nghĩ về điều này sau vậy.

Cảm ơn lần nữa vì kỳ nghỉ thoải mái vừa qua. Thật sự tớ cần nghỉ ngơi. Tớ sẽ đảm bảo để Katie gửi bức thư ấy đến Sally.

Thân mến,

Rosie

Rosie thân mến,

Chào mừng cô đến với ngày làm việc đầu tiên tại Two Lakes. Tôi hy vọng cho đến giờ mọi người đang và sẽ giúp cô ổn định sớm công việc. Tôi rất tiếc là không thể có mặt tại đó để chào đón cô vì bây giờ tôi đang ở Mỹ để hoàn thành nốt một số việc tại Khách sạn Two Lakes mới của chúng tôi ở San Francisco.

Trong thời gian này, Amador Ramirez, trợ lý giám đốc khách sạn sẽ có mặt ở đó để cho cô xem mấy chiếc váy ngắn. Nếu có vấn đề gì hãy cho tôi biết.

Một lần nữa chào mừng cô đến với khách sạn!

Bill Lake

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Còn nhớ chị không?

Rosie: Em xin lỗi, chị Ruby, chỉ là vì em không có thời gian ngồi máy tính nhiều như công việc lúc trước nữa. Ở đây hơi khó giả vờ là em đang làm việc.

Ruby: Chị cho em một tháng...

Rosie: Cảm ơn sự ủng hộ của chị; sự ủng hộ đó luôn được đánh giá rất cao.

Ruby: Không có gì. Vậy cuộc sống với Greg thế nào?

Rosie: Tuyệt, cảm ơn.

Ruby: Vậy là hai người chưa ghét nhau?

Rosie: Không, chưa.

Ruby: Chị cho em một tháng...

Rosie: Một lần nữa xin cảm ơn.

Ruby: Chỉ là nghĩa vụ của một người bạn thôi mà. Có tin gì mới về em không?

Rosie: À, thực ra thì em có một ít tin đây. Em chỉ mới kể cho Alex thôi và chị không được phép kể cho ai đâu đấy.

Ruby: Ôi, chị thích điều đó! Đó là những lời kỳ diệu nhất mà ta có thể nghe thấy trong một câu nói. Cái gì thế?

Rosie: À, mấy tuần trước, khi em đi làm về thì thấy Greg đã chuẩn bị một bữa tối ngon mắt, bàn ăn xếp sẵn, nếu được thắp lên và nhạc thì đang mở.

Ruby: Nói tiếp đi...

Rosie: À, anh ấy hỏi...

Ruby: Cười em!

Rosie: Không, thực ra thì anh ấy hỏi em có thích dọn về ở với anh ấy không.

Ruby: Có thích không ấy à?

Rosie: Ừ.

Ruby: Có phải đó chính xác là lời anh ta không?

Rosie: À, ừm, em nghĩ vậy. Sao cơ?

Ruby: Em cho thế là lãng mạn, đúng không?

Rosie: À, anh ấy đã dành rất nhiều công sức để nấu bữa ăn, và sắp xếp bàn, và...

Ruby: Chúa ơi, ngày nào mà em chả làm mấy cái việc ấy, Rosie. Em không cho là nghe đề nghị ấy giống một đề nghị làm ăn à?

Rosie: Theo cách nào cơ?

Ruby: Nếu chị muốn mở một tài khoản ngân hàng chung với Teddy chị sẽ nói “Teddy ơi, anh có thích mở một tài khoản ngân hàng chung không?” Nếu chị muốn dọn đến ở với Teddy, chị sẽ không nói “Teddy, anh có thích chúng ta dọn đến ở cùng nhau không?” Em có thấy ý chị muốn nói gì không?

Rosie: À, em cho là em...

Ruby: Đó không phải cách để bắt đầu chủ đề câu chuyện đâu. Thế còn cười xin thì sao? Anh ta có nói gì về chuyện đó không? Hoặc về Katie? Nếu em và anh ta cười nhau, anh ta có muốn nuôi Katie không? Hai người có thảo luận với nhau những điều ấy không?

Rosie: À, thật ra... không, bọn em thậm chí còn không nói đến hôn nhân. Mà em nghĩ chị là người phản đối hôn nhân cơ mà.

Ruby: Đúng là thế, nhưng chị không phải là cái người muốn cưới và là người đang có quan hệ với một người đàn ông không muốn cưới. Có vấn đề ở đó đấy.

Rosie: Em có bao giờ nói rằng em muốn cưới anh ấy đâu.

Ruby: Vậy thì, nếu cả hai người đều không thấy thoải mái với việc cưới nhau thì cứ tiếp tục và dọn đến ở với nhau đi; cái đó nghe có vẻ như một ý tưởng tuyệt vời lắm đấy!

Rosie: Xem này, em không nhớ có nghe ai nói rằng Greg không muốn cưới em, và dù sao thì đó cũng chính là việc mà chị và Teddy đang làm còn gì nữa!

Ruby: Chị trước đây đã từng cưới rồi và Teddy cũng thế. Bọn chị đều không muốn trải qua điều ấy nữa. Chị đã ở đó, trải qua rồi, trong khi đây mới chỉ là khởi đầu của em.

Rosie: Dù sao thì cũng chẳng sao vì em đã bảo anh ấy là em chưa sẵn sàng dọn đến ở với anh ấy ngay bây giờ. Chưa phải lúc, khi em đang cố gắng ổn định công việc và mọi thứ, và Katie thì đang quen với cuộc sống trong căn hộ này. Em cần có thêm một khoảng thời gian nữa để Katie có thể thích ứng với hoàn cảnh. Đó sẽ là một thay đổi to lớn trong đời nó.

Ruby: Vậy là em vẫn tiếp tục nói thế.

Rosie: Điều đó sẽ có nghĩa là gì?

Ruby: Em đã ở trong căn hộ đó hơn một năm rồi, em đã làm công việc mới của em được vài tuần rồi, chị đã thấy Katie và nó ổn, Rosie, nó rất vui tươi. Nó đã thích ứng với “sự thay đổi to lớn” này. Chị nghĩ rằng có lẽ chính em mới cần phải thích ứng đấy.

Rosie: Thích ứng với cái gì cơ?

Ruby: Alex bây giờ đã lấy vợ rồi, Rosie. Hãy đi tiếp con đường của em và tự làm mình hạnh phúc đi thôi!

Rosie đang xuất.

Steph: Tại sao Greg không hỏi cưới em?

Rosie: Em không thấy là anh ấy phải làm thế.

Steph: Em có muốn anh ta làm thế không?

Rosie: Chị biết em mà, Steph: nếu có ai quỳ một gối xuống và ngỏ lời cầu hôn (trên bãi biển, với một dàn nhạc tứ tấu đằng sau) thì em sẽ thích. Em là người thích lãng mạn kiểu cổ điển.

Steph: Và em có thất vọng không khi anh ta đề nghị em dọn đến ở cùng mà không cưới em?

Rosie: À, em cho là nếu anh ấy ngỏ lời cầu hôn thì điều đó cũng có nghĩa là em phải dọn đến ở cùng anh ấy, vì thế em thật sự không tan nát cõi lòng đến thế. Em may mắn khi gặp được một người như Greg.

Steph: Thôi nào Rosie, em không chỉ “may mắn” khi gặp được Greg. Em xứng đáng được hạnh phúc. Việc em muốn nhiều hơn em được nhận cũng tốt chứ sao.

Rosie: Em đã quyết định dọn đến ở với anh ấy. Bọn em sẽ tiến mỗi lần một bước.

Steph: Nếu điều đó làm em hạnh phúc.

Rosie: Nếu giữa bọn em mọi sự vẫn hoàn hảo như bây giờ, em sẽ mong chờ căn phòng đầy những hoa hồng và nến thấp sáng.

Cô Sally thân mến,

Xin lỗi cô vì cháu đã phun đầy nước cam lên chiếc váy mới của cô hồi mấy tuần trước lúc mẹ con cháu đến chơi. Đây là vì lúc ấy cháu nghe thấy cô chê bai cái váy mới của mẹ cháu và cháu bị sốc, thế nên nước uống của cháu mới đổ hết lên người cô. Cũng tương tự như hôm sau, lúc cô cười với bạn cô về việc mẹ cháu có cháu ấy, tai nạn vẫn hay xảy ra mà.

Hy vọng cái váy của cô không bị ố, vì nó có vẻ đắt. Hy vọng cô sẽ đến thăm ngôi nhà mới của hai mẹ con cháu. Bọn cháu đã dọn đến ở với chú Greg. Ngôi nhà ấy to hơn nhà của chú. Ở Boston hai mẹ con cháu đã rất vui khi mẹ và chú Alex chụp mấy tấm ảnh thẻ cho chiếc mặt dây chuyền hình trái tim của cháu. Cháu sẽ giữ hình ảnh họ chụp cùng nhau ở trong ấy mãi mãi.

Thân mến,

Katie

TB: Bạn Toby của cháu gửi lời chào cô và nói rằng cậu ấy đã làm đổ nước cam lên cái áo đi học của cậu ấy và vết ố không hết kể cả sau khi giặt. Mẹ cậu ấy đã phải vứt nó đi. Nó cũng màu trắng. Nhưng may cho cậu ấy là cái áo ấy không đắt tiền như cái váy của cô.

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Chào, anh thế nào?

Phil: Anh đã lướt net hàng giờ rồi để tìm mấy cái ống xả crom cho chiếc Ford Mustang 1968 của anh. Và em có nghĩ là anh có thể tìm được mấy cái biển hiệu và mấy cái ghế da hai sắc cho chiếc Corvette đời 1978 không?

Alex: Ừm... không à?

Phil: Chính xác, nhưng anh không nghĩ là em muốn nghe các vấn đề của anh. Chuyến đi của Rosie thế nào? Có thêm sự im lặng nào nữa không?

Alex: Ôi, bỏ qua vụ đó đi anh Phil.

Phil: He he. Thế cậu bạn trai của nó thế nào?

Alex: Anh ta ổn. Không có gì đặc biệt. Anh ta không phải loại người em muốn Rosie gắn bó.

Phil: Anh ta không phải em, ý em là thế.

Alex: Không, ý em không phải thế. Anh ta không chính xác là linh hồn của những buổi tiệc.

Phil: Anh ta nên là linh hồn của những buổi tiệc à?

Alex: Vì Rosie, đúng thế.

Phil: Có lẽ anh ta sẽ có một ảnh hưởng trầm tĩnh đến Rosie.

Alex: Đúng, có thể. Anh ta lịch sự và thân thiện, nhưng anh ta không nói nhiều về bản thân. Em không thể đoán hết về anh ta được. Anh ta là một trong những người không có vẻ có ý kiến về bất cứ cái gì. Anh ta chỉ đơn giản đồng ý với tất cả những gì mọi người nói. Thật khó có thể cảm nhận gì về anh ta. Tuy nhiên Sally và anh ta rất hợp nhau.

Phil: Có lẽ anh ta chỉ có vấn đề với em thôi.

Alex: Cảm ơn Phil, anh luôn có một cách hay ho nào đấy để khiến em thấy khá hơn.

Phil: Và không phải đó là lý do tại sao em nói với anh tất cả những rắc rối nho nhỏ của cuộc sống hay sao?

Alex: Đúng. Thế Margaret và bọn trẻ thế nào?

Phil: Tuyệt. Maggie nghĩ cô ấy lại có bầu nữa.

Alex: Chúa ơi, một đứa nữa à?

Phil: Anh là một người đàn ông đã được nạp hoàn toàn đầy ứ rồi, Alex ạ.

Alex: Rất vui khi được biết điều ấy, Phil.

Alex đăng xuất.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Dọn đến ở với Greg?

Vậy theo tớ hiểu thì cậu sẽ dọn đến ở với Greg? Trong tuần Sally đã nhận được một bức thư của Katie, nhưng cô ấy không cho tớ đọc. Cô ấy chỉ nói rằng bây giờ họ đã hiểu nhau. Tớ rất vui. Dù điều đó có nghĩa là gì đi nữa.

Để trả lời cho câu hỏi của cậu về Greg, ừ, anh ta là một người tốt. Không phải là kiểu người tớ trông đợi cậu sẽ ổn định cuộc sống cùng đâu, anh ta lặng lẽ và dè dặt quá. Mà lại già hơn cậu nhiều nữa. Anh ta bao nhiêu tuổi, ba mươi bảy? Còn cậu thì hai mươi bảy. Mười năm đấy Rosie. Cậu sẽ cảm thấy thế nào khi anh ta đã già hơn em lụ khụ và cậu thì vẫn còn trẻ và xinh đẹp? Làm sao cậu có thể nhìn vào đôi mắt mờ đục đầy nước và hôn lên đôi môi khô cần nức nẻ ấy? Làm sao cậu có thể lấy tay vuốt ve những bắp thịt bị giãn tĩnh mạch chẳng chịt trên chân anh ta và chạy qua những cánh đồng nắm tay anh ta mà không phải luôn lo sợ về trái tim yếu ớt của anh ta?

Đó là những thứ mà cậu cần phải nghĩ đến đấy, Rosie ạ.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Cậu có uống thuốc không đấy???

Alex: Chỉ mấy viên nho nhỏ màu hồng thôi...

Rosie: Cậu là bác sĩ, phải tự cứu mình chứ. OK, tớ đoán ra từ cái thư trả lời đầy-cố-gắng-để-tỏ-về-dĩ-dỏm-nhưng-thật-ra-muốn-nói-rõ-rằng-cậu-không-thích-Greg. Tớ đã có đủ những nhận xét đầy ác ý của cậu về Greg rồi đấy. À, để nói toạc sự thật ra thì cũng xin nói là tớ không thể chịu nổi Sally. Ta-da!

Tớ ghét Sally và cậu ghét Greg. Bây giờ chúng ta đã học được thực tế là chúng ta không thể nào yêu hết tất cả được. Katie và tớ sẽ dọn đến ở chung với Greg tuần sau. Mọi thứ rất tuyệt. Bọn tớ hạnh phúc như được trời phù hộ vậy. Tớ chưa bao giờ yêu say đắm như thế trong đời,v.v... Bây giờ hãy ngừng làm phiền tớ ngay và làm quen với điều đó đi. Greg sẽ ở lại đây. Thế cậu có gì để nói về việc đó nào?

Alex đăng xuất.

Rosie, Katie và Greg thân mến,

Chúc Giáng sinh Vui vẻ và Chúc mừng Năm mới!

Thân mến. Alex, Sally và em bé Josh.

Gửi Alex, Sally và em bé Josh những lời chúc nồng hậu nhất cho Năm mới!

Thân mến,

Katie, Rosie và Greg.

15. Chương 15

Chào em gái,

Đừng lo lắng nữa! Em làm chị còn căng thẳng hơn cả em! Rosie, lần cuối cùng chị nói nhé, hoàn toàn bình thường nếu như bạn bè không hòa hợp với những người vợ/chồng/người yêu của nhau. Chị của Pierre làm chị điên lảm ấy chứ, nhưng cũng chẳng sao cả. Tuy nhiên như thế không có nghĩa là em và Alex sẽ không bao giờ nói chuyện với nhau nữa.

Vấn đề của hai đứa là cả hai quá thành thật. Chị không nghĩ chị có thể nói thoải mái với người bạn nào đó của chị rằng “Tớ ghét chồng/vợ của cậu”, và nếu chị có nói một điều gì, dù chỉ là một chút thôi, với Pierre về việc chị của anh ấy làm người ta thất vọng đến thế nào thì ngay lập tức anh ấy sẽ chẹn họng chị và bảo vệ chị anh ấy. Không ai có thể tốt đến mức là bạn thân của ta cả, Rosie ạ. Alex có lẽ đang nghĩ rằng em có thể làm được nhiều thứ tốt hơn Greg và em cũng nghĩ tương tự về Sally. Sally và Greg đâu có gốc gác ghê;

có lẽ họ cũng cảm thấy điều đó. Greg biết rằng Alex là người đàn ông quan trọng nhất đời em (anh ta cũng biết rằng em đã từng phải lòng cậu ta, điều này chẳng làm sự tình tốt hơn tí nào cả). Và Alex biết rằng cậu ta đã bị thế chỗ. Vậy là cả Greg và Alex đều sẽ hơi có vẻ cạnh tranh với nhau một chút. Điều này cũng tự nhiên thôi.

Dù sao thì cũng đừng tự gây ra những cơn đau đầu với tất cả mớ lộn xộn này nữa, em chỉ cần gọi điện cho anh chàng hay email hay viết thư hay làm gì đó mà hai đứa thường làm. Với lại nếu em không thích Pierre thì chị cũng chẳng buồn quan tâm đâu. Chị yêu anh ấy, vì thế cứ việc giữ ý kiến của em cho riêng em thôi!

Gửi cho chị những số đo của em nhé. Và đừng có nói dối, Rosie. Cái này là cho bộ váy phù dâu của em đây và nếu em giả vờ là em gầy gò hơn thực tế và cái váy không vừa thì kiểu gì sau đấy em cũng vẫn phải mặc vì chị chẳng có tiền may cho em cái khác đâu. Em thích màu đỏ hay màu rượu chát nào? Báo cho chị biết.

Yêu em,

Người chị đau đớn của em

TB: Tiện đây thì em có thể gọi điện cho Alex và bảo cậu ta rằng hai vợ chồng cậu ta được mời đi dự đám cưới nhé. Bây giờ em đã có lý do để nói chuyện với cậu ta rồi đấy.

Gửi Rosie,

Gửi lời chúc mừng sinh nhật từ tất cả gia đình chúng tớ!

Chúc mừng sinh nhật thứ 28 – cậu đang sắp sửa bắt kịp tớ rồi đấy!

Thân mến,

Alex, Sally và Josh

Gửi Katie

HÔM NAY CHÁU 9 TUỔI!

Chúc mừng cháu! Hy vọng cháu có thể mua gì đó hay hay với cái này!

Yêu cháu,

Alex, Sally và Josh

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tin tuyệt vời!

Alex Stewart, tại sao cậu không trả lời điện thoại? Giờ thì tớ đã trở thành bạn thân vú em của Josh và cả hai bọn tớ đã đi đến thống nhất ý kiến là cậu và vợ cậu làm việc nhiều quá. Em bé tội nghiệp Josh có biết ai là bố mẹ của nó không, hay cả hai vợ chồng cậu có vui không nếu biết thằng bé nghĩ cả hai chỉ là những người tốt bụng hay bế nó lên và nựng nó vài lần mỗi ngày?

À mà lý do tớ email cho cậu là vì tớ có một vài điều hay ho thật sự muốn kể cho cậu nghe và tớ từ chối cho cậu biết qua một cái máy tính! Vì thế hãy gọi điện cho tớ khi nhận được thư này. Lời khuyên hay ho của cậu có lẽ rất cuộc sẽ có ích và tớ xin cảm ơn cậu vì điều đó!

Hãy gọi cho tớ! Gọi cho tớ! Gọi cho tớ đi!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Tin tuyệt vời!

Tớ từ chối không gọi cho cậu dựa trên cơ sở của việc tớ quá tức giận vì cậu đã đả kích những kỹ năng làm cha mẹ của tớ. Nếu có thêm một người nữa dạy dỗ tớ làm thế nào để trở thành một người cha tốt với con trai tớ thì tớ sẽ nổ tung ra ngay đấy.

Lúc này mọi sự đang rất căng do giờ làm việc của tớ và Sally. Phần lớn thời gian bọn tớ chỉ về được căn nhà khi Josh đã ngủ và tớ phải tự ngăn không cho mình đánh thức nó dậy để nói lời chào nó. Bọn tớ chẳng bao giờ có ngày nghỉ trùng nhau và có vẻ như không thể nào có những khoảng thời gian nghỉ ngơi chất lượng bên nhau. Có vẻ như bọn tớ chỉ tình cờ đi ngang qua nhau trong phòng và vội vàng chớp lấy vài khoảnh khắc ngắn ngủi của một thứ hạnh phúc gượng ép trước khi chạy ra cửa.

Đó không phải là một tình cảnh hay lắm đối với Josh nhưng đơn giản bọn tớ không thể nào đủ khả năng tài chính để chi trả mọi thứ nếu ngừng làm việc và lúc nào cũng ở bên cạnh nó. Và tiện đây thì xin khuyên cậu là đừng bao giờ, chớ bao giờ lấy chồng.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Ngạc nhiên!

Ôi, khiếp, cậu đã làm hỏng sự ngạc nhiên của tớ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Ngạc nhiên!

Rosie Dunne, cậu sắp lấy chồng à?

16. Chương 16

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Ngạc nhiên!

Ngạc nhiên chưa! Thật là một cách đáng yêu quá khi muốn kể cho cậu biết. Tớ không tài nào hình dung ra một cách hay hơn để chia sẻ tin vui này với bạn thân nhất của tớ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Hôn nhân

Ôi, tớ xin lỗi, đó thật là một tin tuyệt vời. Đừng để ý những gì tớ nói, tớ chỉ mệt quá và hơi cau có thôi. Vậy mọi sự đã diễn ra như thế nào? Ngày nào sẽ là cái ngày trọng đại ấy? Tớ cứ nghĩ cái-anh-chàng-tên-là-gì-đó không muốn cưới chứ.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Cuối cùng cũng cưới!

Ôi Alex, cậu không cần phải giả vờ quan tâm đến tất cả những chi tiết nhỏ nữa, không sao mà. Và nhân tiện tên anh ấy là Greg. Bây giờ tâm trí cậu đang đầy ứ rồi nên tớ sẽ làm cho cậu chán ốm vào lúc khác. Tớ chỉ muốn cậu biết rằng “ngày trọng đại” sẽ chẳng hoành tráng lắm đâu. Sẽ chỉ có một buổi đoàn tụ gia đình và bạn bè thân thiết thôi. Greg không thật sự muốn có gì đó quá CẦU KỲ và tớ cũng hạnh phúc đến nỗi đồng ý.

Katie là bé gái trao hoa/như kiểu phù dâu của tớ và tớ muốn cậu là phù dâu nam[4] của tớ. Nếu Greg được phép có một phù rể thì tớ cũng nên có chứ. Làm ơn đồng ý nhé, Sally và Josh cũng sẽ được chào đón. Hãy biến dịp này thành một kỳ nghỉ gia đình. Tớ cá là lâu rồi cậu chưa có kỳ nghỉ nào. Cậu có thể thư giãn và vui vẻ một chút vì tất cả bọn cậu đều xứng đáng được thế. Cuối cùng gia đình cậu cũng có thể ở cùng nhau vài ngày như một gia đình.

Tớ sẽ không đi vào chi tiết về lời cầu hôn đâu; tớ biết nó sẽ xảy ra nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Thật là lãng mạn!

Ôi chị Stephanie, thật là lãng mạn quá. Em hoàn toàn không biết anh ấy sẽ cầu hôn! Anh ấy đưa em đi nghỉ cuối tuần ở cái làng nhỏ tí ở miền Tây mà em chưa bao giờ nghe nói đến này và em cũng chẳng muốn cố đánh vần tên nó đâu. Bọn em ở trong cái nhà trọ nhỏ xíu dễ thương này và ăn ở một nhà hàng tên là Cú quăng lưới của Ngư ông. Bọn em có nguyên cả nhà hàng chỉ cho riêng mình. Không khí thật tuyệt diệu và Greg đưa ra lời cầu hôn lúc ăn tráng miệng. Sau đó bọn em đi quanh hồ và quay lại nhà trọ. Không tiện nghỉ lắm và rất tĩnh lặng nhưng rất lãng mạn!

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Thật là lãng mạn!

Thật là buồn cười, Rosie, vì chị luôn nghĩ em thích pháo hoa và sự lãng mạn, những cánh hoa hồng và đàn violin và rồi người đàn ông của em quỳ một bên gối và cầu hôn trước một đám đông thở hổn hển và rơm rớm nước mắt chứ. Lời cầu hôn của Greg nghe có vẻ được, nói chung là vậy, nhưng có chuyện gì đã xảy ra với giấc mơ đó thế?

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Pháo hoa và những cánh hồng...

À, những cái đó không phải là gu của Greg; chị biết anh ấy thế nào rồi đấy. Sẽ thật có vẻ ngớ ngẩn nếu Greg treo mình lủng lẳng từ trên một cái đèn chùm và hát nhạc Sinatra trong khi rắc những cánh hồng nhung xuống đầu em (mặc dù đó là một ý kiến tuyệt vời đấy). Ngoài ra thì đâu phải lời cầu hôn mới đáng kể, hôn nhân mới đáng kể chứ...

Ruby: Anh ta cầu hôn với em dưới những mái nhà kiểu Bogger?

Rosie: Ừ, đó là một cái làng nhỏ đáng yêu...

Ruby: Em GHÉT mấy cái làng nhỏ đáng yêu cơ mà! Em thích thành thị, phố xá, tiếng ồn, không khí ô nhiễm, ánh đèn sáng, những con người thô lỗ và những tòa nhà cao tầng cơ mà!

Rosie: Nhưng bọn em ở trong cái nhà trọ nhỏ bé đáng yêu của một người chủ rất đáng mến...

Ruby: Em ghét nhà trọ cơ mà! Em bị ám ảnh với các khách sạn. Em làm việc ở một khách sạn. Em muốn điều hành khách sạn, sở hữu khách sạn, sống trong khách sạn và hoàn toàn có thể là khách sạn. Cách khoản đãi hậu hĩnh nhất đối với em là được ở trong một khách sạn và anh ta thì dẫn em đến một cái nhà trọ tồi tàn ở một nơi đồng không mông quạnh.

Rosie: Ôi, nhưng nếu chị được nhìn nhà hàng nhỏ đó. Nó có tên là Cú quăng lưới của Ngư ông và có những cái lưới đánh cá quây quanh trần nhà...

Ruby: Em đã làm con cá vàng của Katie chết đói cho đến khi nó nổi lên bênh lên mặt bể cá và sau đó em cho nó vào toilet xả đi. Em nôn khan mỗi khi em nhìn thấy ai ăn hàu (tiện đây thì xin nói rằng đó là điều cực kỳ đáng xấu hổ trong các nhà hàng). Em bịt mũi lại mỗi khi chị ăn cá ngừ, em nghĩ cá hồi xông khói là một thứ quái quỷ và tôm hùm khiến em phát nôn.

Rosie: Em đã có một món xa lát ngon lành, xin cảm ơn chị vô cùng.

Ruby: Em lúc nào cũng nói rằng xa lát là dành cho thỏ và các siêu mẫu cơ mà.

Rosie: Dù sao thì bọn em đã kết thúc buổi tối bằng việc đi dạo tay trong tay dưới ánh trăng dọc theo bờ hồ...

Rosie: Em YÊU BIỂN. Em muốn sống bên một bờ biển. Em thậm lặg muốn là một người cá. Em nghĩ mấy cái hồ thật chán, em nói rằng chúng thiếu sự “kịch tính” của biển.

Rosie: Ôi làm ơn ngừng lại đi Ruby!

Ruby: Không! Em làm ơn ngừng nói dối chính bản thân đi, Rosie Dunne.

Roise đăng xuất.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề SOS

Alex, làm ơn cứu gia đình và bạn bè tớ với. Họ đang hoàn toàn làm tớ phát loạn cả lên.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Ê. Có vấn đề gì thế?

Rosie: Tớ không thật sự muốn nói về việc ấy lắm. Tớ muốn tâm trí tớ thoát khỏi điều đó.

Alex: Thế cũng công bằng thôi. Tớ có thể hiểu được. Đây cũng là một việc làm tớ sao nhãng đầu óc đi thêm một tí. Vậy tại sao cậu không kể cho tớ nghe việc cầu hôn của anh-chàng-tên-là-gì-đó?

Rosie: OK... đây tớ kể lại đây. Greg dẫn tớ đến một làng nhỏ yên tĩnh ở vùng quê. Bọn tớ ở trong một nhà trọ rất tuyệt. Bọn tớ ăn ở một nhà hàng đáng yêu có tên là Cú quăng lưới của Ngư ông. Anh ấy cầu hôn khi tớ đang đẩy một mồm những bánh phồng nhân sô cô la, tớ nói đồng ý, rồi bọn tớ đi dọc bờ hồ và ngắm trăng soi xuống mặt nước. Lãng mạn không?

Alex: Ừ, lãng mạn.

Rosie: Đó là tất cả những gì cậu cần nói à?? Chỉ có hai từ về một trong những tối quan trọng nhất đời tớ?!

Alex: Lẽ ra có thể tuyệt hơn.

Rosie: Tuyệt hơn bao nhiêu? Cậu đã làm gì để nó tuyệt hơn? Tớ thậm được biết điều ấy muốn chết đi được! Tất cả mọi người đều có vẻ biết về tớ nhiều hơn chính bản thân tớ, thế thì nói tiếp đi nào, cười nhạo tớ đi!

Alex: OK, cái đó nghe như một thách thức ấy nhỉ! Ừ, đầu tiên là tớ sẽ đưa cậu đến một khách sạn dọc bờ biển để phòng hạng nhất của cậu có thể nhìn ra biển ở góc đẹp nhất. Cậu có thể ngủ thiếp đi khi nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá, tớ sẽ rắc đầy trên giường những cánh hồng đỏ và đốt đầy nến xung quanh phòng, tớ sẽ bật đĩa ưa thích của cậu với âm lượng nho nhỏ làm nền.

Nhưng tớ sẽ không cầu hôn với cậu ở đó. Tớ sẽ đưa cậu đến nơi có một đám đông thật lớn để họ có thể há hốc mồm khi tớ quỳ một gối xuống và cầu hôn. Hoặc cái gì tương tự như thế. Ghi chú là tớ đã in nghiêng tất cả những từ quan trọng nhất nhé.

Rosie: Ồ.

Alex: Đó là tất cả những gì cậu có thể nói à? Mỗi một từ về một trong những tối quan trọng nhất của cuộc đời chúng ta à? Tớ đã quỳ xuống và yêu cầu cậu vĩnh viễn ở bên tớ và cậu nói “Ồ”. Cậu có thể làm tốt hơn chứ?

Rosie: OK, vậy đó cũng sẽ là một lời cầu hôn rất tử tế. Tớ đã nói nhiều về những lời cầu hôn đến thế à, Alex?

Alex: Luôn luôn, bạn tôi ạ. Luôn luôn. Bất kỳ ai bít dù chỉ một nửa con người cậu thôi cũng sẽ nhận ra tương đối những gì cậu luôn mơ ước. Nhưng một kỳ nghỉ cuối tuần ở một nhà trọ nghe có vẻ cũng ổn đấy.

Gửi Alex, Sally và em bé Josh

DENNIS VÀ ALICE DUNNE

Hân hạnh mời các cháu tới dự đám cưới của con gái yêu quý
của chúng tôi

ROSIE và GREG COLLINS

Vào ngày 18 tháng Bảy năm nay

17. Chương 17

Rosie thân mến,

Vậy là cậu đã tiếp tục và đã làm được. Cậu đã cưới anh-chàng-tên-gì-đó. Trông cậu xinh lắm, Rosie, tớ thật tự hào được đứng bên cậu ở chỗ bàn thờ, và được ở bên cậu vào ngày đặc biệt đó. Tớ thật tự hào là phù dâu nam của cậu, nhưng như cậu nói hôm đám cưới của tớ, hôm đó tớ không phải là người quan trọng nhất, cái-anh-chàng-tên-gì-đó mới là người đàn ông của buổi lễ. Hai người trông thật tuyệt vời bên nhau.

Tớ có một cảm giác kỳ lạ nhất đời khi cậu quay lưng lại phía tớ để đi dọc giữa hai hàng ghế với Greg. Có lẽ nào đó là một cú đánh của sự ghen tị? Cái đó có bình thường không? Cậu có cảm giác ấy vào ngày cưới của tớ không hay tớ đã hoàn toàn bị điên rồi? Tớ cứ nghĩ mãi trong đầu: bây giờ mọi thứ sẽ thay đổi, mọi thứ sẽ thay đổi. Greg là người đàn ông của cậu, bây giờ anh ta sẽ nghe hết những bí mật của cậu, và tớ thì bị bỏ rơi ở đâu? Đó là một cảm giác kỳ quặc, Rosie, mặc dù cuối cùng nó cũng đã qua.

Tớ không dám nói về cảm giác ấy với bất cứ ai, nhất là Sally, vì khi đó cô ấy sẽ quá vui mừng khi nghĩ rằng cái lý thuyết nhỏ về việc đàn ông và đàn bà không thể nào “chỉ là bạn” là đúng. Không phải là tớ ghen vì tớ muốn là chồng cậu đâu, chỉ là... ồ, tớ cũng không biết giải thích thế nào nữa. Tớ cho là tớ chỉ đơn giản cảm thấy bị bỏ rơi, thế thôi.

Tớ vui là Josh cuối cùng cũng được đặt chân lên đất Ireland - ừ, thật ra là gần như đặt móng thì đúng hơn, nhưng nó đã ở đó. Tớ đã định đưa nó về nhà từ lâu rồi nhưng rồi cứ bận rộn với công việc. Buồn cười thật, tớ vừa nhắc đến Ireland như là nhà mình; tớ đã không làm thế từ lâu rồi. Khi ở đó vào tuần trước tớ cảm thấy như đang ở nhà. Dù sao thì Josh ở đó cũng tốt, và tớ nghĩ Katie vui sướng đến nỗi cứ để mắt đến thằng bé suốt cả tuần.

Nó là cậu đấy, Rosie. Cô bé với mái tóc màu đen nhánh như quạ và làn da xanh xao ấy là cô bé tớ từng đi học cùng. Thật kinh ngạc. Thậm chí khi nói chuyện với nó tớ cũng cảm thấy mình lại như một Alex trẻ con. Tuy nhiên Toby giữ một con mắt e ngại đối với tớ; tớ nghĩ nó đang lo tớ sẽ ăn trộm bạn nó đi mất. Tớ cảm thấy như tớ cũng giữ một con mắt e ngại với nó, vì nó sẽ ăn trộm bạn tớ đi mất. Tớ phải liên tục tự nhắc mình rằng con bé không phải là cậu.

Tớ không biết liệu kế hoạch của cậu để đoàn tụ với tớ, Sally và Josh tiến hành đến đâu rồi. Như cậu có thể đoán ra, vài ngày qua Sally không trong tâm trạng thân thiện lắm. Tớ nghĩ kỳ nghỉ này sẽ giúp bọn tớ, nhưng rõ ràng là không. Nó chỉ cho bọn tớ một cơ hội để nói chuyện với nhau nhiều hơn thôi. Và đó không phải là một điều hay ho nhất khi cả hai bọn tớ chẳng có gì hay để nói. Tớ nghĩ tớ có thể nói một cách an toàn rằng kỳ trăng mật đã qua. Bây giờ bọn tớ đã sống với nhau được chín năm rồi.

Dù sao tớ cũng hy vọng cậu và Greg đang thưởng thức tuần trăng mật của hai người và tớ chắc lá thư này sẽ nằm trên tấm thảm ở cửa chờ cậu về. Tớ luôn nghĩ rằng cậu muốn đến một bãi biển tuyệt vời trong kỳ trăng mật, tớ không bít cậu lại thích ngắm cảnh Rome cơ đấy. Dù tin chắc rằng ở đó rất đẹp, tớ chỉ nghĩ rằng cậu quá nông cạn để có thể chú ý đến vẻ đẹp ấy thôi! Đùa tí.

Liên lạc với tớ khi nào cậu về nhé. Hãy chứng minh cho tớ thấy rằng ít nhất có một số thứ không thay đổi.

Thân mến,

Alex

Lời chào từ Rome!

Chào Alex. Thời tiết ấm áp, các tòa nhà rất đẹp. Nhưng quan trọng hơn cả là những khách sạn tuyệt vời!

Thân mến,

Rosie x

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tớ về rồiiiiiii!

Mới về nhà được vài phút từ chuyến đi trăng mật và đã đọc thư của cậu. Cậu nghe có vẻ rất suy sụp vì thế tớ gọi điện cho cậu, và thử đoán xem nào? Ngạc nhiên, ngạc nhiên quá, cậu không có ở đó. Vì thế tớ lại email cho cậu vậy.

Tớ biết tớ chưa bao giờ thật sự thích Sally lắm, nhưng tớ muốn hai người vượt qua cái thứ gì đó, bất kỳ cái gì, đang làm bọn cậu chán. Có một thay đổi lớn khi có em bé – tớ biết quá rõ – và có thể đối với cả hai con người luôn làm việc chăm chỉ (hơn bất kỳ ai tớ biết) thật khó khăn hơn nhiều khi phải xử lý thêm một thứ nữa trong cuộc sống của họ.

Có lẽ điều hai người cần là thời gian để thích ứng nhưng có lẽ hai người nên đi gặp chuyên gia tư vấn hay gì đó. Có trời mới biết được rằng tớ phải mất bao lâu mới chấp nhận được một thực tế rằng Katie xuất hiện và sẽ ở lại, cũng như tớ yêu nó đến thế nào. Đó đã và vẫn là một việc khó khăn. Vì thế hãy làm những gì cậu có thể làm tốt nhất và tiếp tục việc đó.

Dĩ nhiên tớ không giả vờ là một người biết hết mọi thứ, nhưng đừng có nói với tớ về việc cậu cảm thấy như thế nào nữa mà hãy kể cho Sally nghe. Tớ luôn có mặt ở đây bên cậu, Alex, dù tớ có chồng hay không.

Chú Alex thân mến,

Cháu hy vọng chú khỏe. Thật hay khi gặp chú ở đám cưới. Josh rất ngộ. Mẹ trông đáng yêu hết sức và chú cũng thế. Cháu và Toby đang cãi nhau. Tuần sau nó sẽ tròn mười tuổi và nó nghĩ nó hay lắm chỉ vì nó lớn hơn cháu một tí. Nó đã không mời cháu đến dự sinh nhật trong khi cháu không hề làm gì sai cả. Tuần trước bọn cháu cãi nhau về việc đến lượt ai chơi trước trên máy tính và cháu vẫn cứ chơi trước mặc dù cháu nhớ lần trước cháu đã chơi trước rồi. Cháu không nghĩ nó nên chắc nó sẽ không cáu với cháu đâu. Ngoài ra cháu chẳng làm gì sai trái nữa cả.

Mẹ gọi điện đến cho mẹ Toby để xem tại sao nhưng mẹ Toby cũng chẳng biết. Toby không thêm nói chuyện với cháu. Cháu ghét nó. Cháu sẽ tìm bạn mới. Mẹ bảo cháu viết thư kể cho chú vì chú là bố nuôi của cháu.

Mẹ nghĩ Toby thật là tệ và rằng cháu sẽ bị tổn thương tinh thần khi cháu lớn lên vì không được mời đến một buổi lễ sinh nhật. Mẹ nói chú biết mẹ định nói gì.

Yêu chú,

Katie

Cháu Katie yêu quý nhất đời,

Người mẹ khôn ngoan và vô cùng thông minh của cháu đã đúng, như mọi khi. Chú đồng ý rằng Toby thật lạnh lùng và thật tính toán kinh khủng. Không mời bạn thân tới dự sinh nhật lần thứ mười của mình thật là một điều xấu xa quá sức mà một người có thể làm với một người khác, dù họ là ai đi nữa. Chú tin chắc rằng đây là một tội ác. Toby thật là ích kỷ và đây thật là một hành động không thể tha thứ được và, không còn nghi ngờ gì, sẽ ám ảnh nó nhiều năm nữa, có lẽ thậm chí cho đến khi nó gần ba mươi tuổi ấy chứ, thực tế là thế.

Chú nghĩ không hình phạt nào đủ nặng để phạt nó và nó không được phép quên chuyện này. Toby đã không thể hiện chút khoan dung nào, đã rất kém chín chắn và rất, rất là... can đảm. Vì thế hãy nói với mẹ cháu và nói với Toby rằng chú sẽ làm hết sức để đảm bảo rằng nó và chú lấy lại phong độ cũ để có thể đi trên đường với mái đầu ngẩng cao.

Yêu cháu,

Chú Alex

Chú Alex thân mến,

Đó là một bức thư kỳ quặc. Cháu không biết nó có ý gì nhưng mẹ nói rằng Toby còn tệ hơn tất cả những gì chú nói. Nhưng mẹ cười khi đọc thư nên cháu không biết mẹ có ý nói thế thật không nữa. Cháu không nghĩ Toby tệ đến thế.

Hai người thật là kỳ quặc.

Yêu chú,

Katie x

Toby thân mến,

Chú Alex đây (bạn của mẹ Katie từ Mỹ đến).

Chú nghe nói tuần sau cháu sẽ tròn mười tuổi. Chúc mừng sinh nhật! Chú biết có thể cháu đang nghĩ rằng việc chú viết thư cho cháu thật là kỳ quặc nhưng chú nghe nói cháu đã không mời Katie đến buổi tiệc sinh nhật và chú không thể tin vào tai mình nữa.

Katie là bạn thân nhất của cháu! Chú biết thật sự tiệc sinh nhật của cháu sẽ chẳng vui lắm đâu nếu không có Katie. Điều này từng xảy ra một lần với chú. Cháu sẽ nhòm cái cửa như một con diều hâu, hy vọng rằng cô bạn sẽ bước vào phòng để hai đứa có thể chơi vui với nhau. Có ai thèm quan tâm việc bạn thân của cháu là con gái đâu? Có ai thèm quan tâm nếu những cậu con trai khác cười cơ chứ? Ít nhất thì cháu cũng có một người bạn thân và, hãy tin chú về điểm này đi, thật khó có thể sống cuộc sống của cháu nếu không có một người bạn thân, nhất là nếu cháu học ở một trường buồn chán với cô Casey Mũi to suốt cả ngày quát cháu. Nếu cháu không mời Katie đến thì rồi cháu sẽ xúc phạm đến cảm xúc của cô bé và như thế không tốt đâu.

Có một người bạn thân là điều tốt nhất trên thế giới – kể cả nếu đó là một cô gái. Hãy cho chú biết tình hình của cháu nhé.

Chú Alex

TB: Hy vọng cháu có thể mua gì đó hay hay cho sinh nhật cháu với món quà này...

Từ Toby

Gửi Katie

Tiêu đề BIẾT không phải BÍT

Bạn của mẹ cậu viết sai chính tả chữ “biết”, cũng như cậu ấy. Chú ấy nói BÍT chứ không phải BIẾT. Nhân tiện thì cậu có muốn đến dự sinh nhật tớ tuần sau không?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Những người phụ nữ nhà Dunne

Rất láu cá, ông Stewart ạ, nhưng ông vẫn chưa lấy lại phong độ đâu. Chúng tôi – những người phụ nữ nhà Dunne – khá là khó tính đấy, ông biết mà...

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Những người phụ nữ nhà Dunne (Không Cải Thiện Được)

Tớ thấy rồi. Cậu đúng là một người phụ nữ không thể cải thiện được. À, tớ có một lý thuyết muốn chia sẻ với cậu. Có nên không?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Lý thuyết... suýt suýt

Nói đi nếu thấy cần phải làm thế. Có thể tớ sẽ đọc nếu có thời gian.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Lý thuyết của tớ

Ừ tớ thấy cần phải làm thế, và cậu sẽ đọc nó thôi. OK, nếu tớ đã mời cậu đến dự sinh nhật mười tuổi của tớ thì Brian Nhè sẽ không được mời. Nếu Brian đã không đi thì cậu ta sẽ không ném pizza đầy túi ngủ của James và nếu cậu ta đã không làm thế và làm hỏng hoàn toàn sinh nhật của tớ thì cậu và tớ sẽ không ghét cậu ta đến thế. Nếu cậu và tớ không ghét cậu ta đến thế thì cậu sẽ không phải uống nhiều đến thế để có thể đi cùng cậu ta đến buổi tiệc thành niên. Nếu cậu không làm thế... thì... à... có thể cậu đã không say đến thế và con gái yêu Katie của cậu đã không được sinh ra. Thế thì tớ đã làm ơn cho cậu đấy còn gì!

Và đó, Rosie Dunne ạ, chính là lý thuyết của tớ.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Lý thuyết của tớ

Rất lấu cá, Alex, rất, rất lấu cá. Nhưng cậu không cần phải đi xa đến độ nhận trách nhiệm về Katie đâu. Đây là lý thuyết của tớ.

Nếu tớ đứng bên cậu trong buổi tiệc thành niên, tớ sẽ không phải đi cùng Brian Nhè tí nào. Nếu cậu xuất hiện ở sân bay ngày hôm đó thì cuộc đời của chúng ta có thể đã rất khác.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Cuộc đời

Ừ, đó là điều tớ đang bắt đầu tự hỏi mình đấy.

Ruby: Họ LÀM GÌ? Họ ly dị à??

Rosie: Ừ, họ đã chia tay rồi. Buồn nhỉ?

Ruby: À, không thật sự buồn lắm. Tại sao họ ly dị?

Rosie: Những khác biệt không thể hòa giải. Không phải đó là những điều người ta luôn nói hay sao?

Ruby: Không phải trường hợp của chị. Trường hợp của chị là cái tên lừa dối khốn kiếp ấy cơ. Vậy ai nuôi Josh?

Rosie: Sally sẽ mang Josh đi và về sống với bố mẹ cô ta.

Ruby: Ôi tội nghiệp Alex. Vậy thì tiến tới đi, bắt mí đi.

Rosie: À, em không biết gì cả...

Ruby: Đồ nói dối. Alex kể cho em nghe tất cả, điều này có lẽ cũng có lý do của nó.

Rosie: Xin lỗi; xin làm ơn đừng buộc tội em là nguyên nhân khiến cho cuộc hôn nhân của cậu ấy tan vỡ. Như thế thật là xúc phạm. Chỉ là hàng nghìn những thứ bất đồng nho nhỏ cuối cùng đã bay trực diện vào họ thôi.

Ruby: Vậy khi nào thì em đến với cậu ta?

Rosie: Tuần sau.

Ruby: Em có dự định quay về không?

Rosie: RUBY! THÔI ĐI!

Ruby: OK, OK. Nhưng mà thật là buồn nhỉ?

Rosie: Ừ. Alex đang tan nát cõi lòng.

Ruby: Không, ý chị không phải thế. Sự mĩa mai của tất cả những thứ này khiến chị thấy buồn; chị không thể hình dung được làm em nên cảm thấy thế nào.

Rosie: Sự mĩa mai nào?

Ruby: Ồ, em biết đấy... em chờ và chờ cậu ta bao năm trời cho đến khi cuối cùng phải bỏ cuộc và tiếp tục sống cuộc đời của em. Cuối cùng em quyết định cưới Greg và vài tuần sau thì Alex chia tay Sally. Em biết đấy, hai đứa toàn thực hiện những việc không đúng thời điểm hết chỗ nói. Khi nào thì hai đứa học được cách bắt kịp nhau?

18. Chương 18

Hôm nay bé một tuổi!

Chúc ngày đặc biệt của bé thật nhiều niềm vui!

Không phải ngày nào cũng có một cậu bé tròn một tuổi!

Chúng tôi yêu cậu bé đặc biệt bé nhỏ của chúng tôi,

Vì bé đã đem tới cho chúng tôi nhiều niềm vui!

Gửi Josh (và bố của bé),

Chúng tôi yêu cả hai người và hy vọng cả hai có ngày sinh nhật và lễ Tạ ơn vui vẻ bên nhau.

Yêu bé nhiều,

Rosie và Katie

Rosie và Katie thân mến,

Cảm ơn con gấu mà hai người đã gửi tặng sinh nhật cháu. Cháu gọi nó là “Gấu”. Bố đã tự đặt tên ấy đấy. Bố rất thông minh. Cháu thích cắn tai nó và nhè dãi ra khắp mình nó để khi bố ôm nó sẽ đầy đầy nước dãi ra khắp mặt bố. Cháu cũng thích ném Gấu ra khỏi nôi vào nửa đêm và sau đó hét lên với bố cho đến khi bố nhặt lên cho cháu. Cháu làm thế để cười cho vui. Bố chẳng cần phải ngủ làm gì. Bố chỉ việc ở đây để cho cháu ăn và thay tã cho cháu thôi.

Cháu phải đi rồi. Cháu sẽ có một kỳ nghỉ cuối tuần rất bận rộn với bố, cháu được ăn lúc chín giờ, sau đó là trở hay nôn ra và rồi cháu sẽ thử đi vài bước trong phòng khách xem sao. Cháu bít cháu có thể làm được điều đó. Một ngày nào đó cháu sẽ không tiếp đất bằng móng nữa...

Cảm ơn đã tặng cháu Gấu.

Em hai người và nhớ cả hai người,

Josh (và Bố)

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chúc mừng sinh nhật 30 tuổi

Tớ không thể tin được là cậu không tổ chức lễ sinh nhật 30 tuổi! Hay cậu có tổ chức và chỉ không mời tớ thôi? Tớ biết cậu đã từng có tiền lệ làm những việc như thế trong quá khứ rồi. Chúa ơi, hình dung xem đó là 20 năm trước. Tớ không bao giờ nghĩ rằng chúng ta có thể đến được cái tuổi này và nhớ lại những gì đã xảy ra từ lâu như thế rồi. Dù sao thì cũng Chúc mừng Sinh nhật. Ăn hộ tớ một lát bánh nhé.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Cảm ơn

Xin lỗi vì đã không liên lạc, tớ gần như không còn sống ở đây nữa để có thể tiếp tục học thêm hai năm chương trình giải phẫu tim từ xa. Một trăm năm học hành của tớ đã gần xong rồi! Năm nay tớ không làm sinh nhật gì cả, bận quá vì đang cố trả cho hết khoản vay học đại học đến hàng triệu đô la của tớ mà.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: GREG.

Greg: Chào em yêu, ngày của em thế nào?

Rosie: Ôi, có vẻ như là một trong những ngày không bao giờ kết thúc. Cuối tuần này do có buổi lễ diễu hành lễ Thánh Patrick, khách sạn đã hoàn toàn kín chỗ. Nhưng đợt sóng du khách khổng lồ đang lũ lượt đổ về suốt cả ngày nên em phải liên tục làm thủ tục nhập phòng cho họ. Bây giờ đã yên tĩnh hơn rồi, vì thế em đang giả vờ rất bận rộn làm nhiệm vụ đặt chỗ với cái máy tính, thế nên đừng có làm em cười đấy, nếu không cái vỏ cái trang của em sẽ bị lộ mất. À, khi em nói “yên tĩnh” thì ý em là không có ai làm phiền ở quầy tiếp tân nhé. Cường độ tiếng ồn ở khách sạn này hoàn toàn là một câu chuyện khác. Ở quán bar có một nhóm người Mỹ đông đảo đang hát theo các bài Ireland cổ. Anh có tin là họ đã mời ban nhạc Paddy vào khách sạn theo một dịch vụ đặc biệt không? Em chưa bao giờ thấy nhiều bộ mặt xanh và bộ tóc nhuộm đỏ thế trong đời.

Không may là một số người trong gia đình Bill Lake đã bay từ Chicago đến. Có đến 30 người tất cả nên em phải làm việc thật tốt. Cháu trai của sếp là một nhạc công kèn trompet thuộc ban nhạc diễu hành trường phổ thông ở Chicago có tham gia vào buổi diễu hành ngày Chủ nhật.

Em đang mong hết ngày đến chết đi được. Cười nhiều quá mặt em phát đau và mắt em thì cứ phải nhìn chăm chăm vào cái màn hình chết tiệt này. Em thật sung sướng quá vì Bill cho em nghỉ cuối tuần! Ông ấy thật là tốt. Em không nhớ lần cuối cùng em được nghỉ thứ Bảy hay nghỉ hai ngày liền là lúc nào nữa. À, như thế có nghĩa là chúng ta có thể đi chơi tối nay và em sẽ không phải lo về việc dậy sớm vào buổi sáng nữa. Chúng ta có thể gặp Ruby và Ted. Em đã nghĩ đến việc dẫn Katie và Toby đi xem diễu hành vào Chủ nhật – anh nghĩ thế nào?

Xin lỗi vì đã lan man, nhưng em cảm thấy như lại đang ở trường vào một chiều thứ Sáu, chờ tiếng chuông cuối cùng để được nghỉ cuối tuần ấy.

Greg: Ôi, Rosie, xin lỗi phải làm nhụt tinh thần đang lên cao của em nhưng anh phải đi Belfast tối nay. Anh chỉ mới biết sáng nay thôi, hoàn toàn là ở vấn đề phút cuối cùng. Anh xin lỗi.

Rosie: Ôi không! Tại sao anh lại phải đi Belfast?

Greg: Có buổi hội thảo về một vấn đề mà anh phải đi mới được.

Rosie: Hội thảo gì thế?

Greg: Một hội thảo tài chính.

Rosie: À, dĩ nhiên là một hội thảo tài chính rồi. Làm sao có thể là hội thảo về ẩm thực Pháp được. Anh có nhất thiết phải đi không? Họ có để ý nếu anh không có ở đấy không?

Greg: Không, họ sẽ không để ý, nói thật là thế, nhưng anh muốn đi. Hội thảo khá thú vị, em biết đấy, và anh muốn đi đón đầu trong lĩnh vực của anh.

Rosie: Làm sao anh có thể học về những cái ngân hàng chết tiệt ấy thêm được nữa chứ? Chúng đem lại cho anh tiền và đòi lại nhiều gấp mười lần. Thế đó.

Greg: Xin lỗi, Rosie.

Rosie: Thật là chán quá. Trong tất cả những ngày nghỉ cuối tuần khốn kiếp mà Bill cho em nghỉ thì đây chính là cái ngày anh phải đi. Anh biết em sẽ không được nghỉ cuối tuần trong một năm nữa, có phải không?

Greg: Anh thích cái cách em không bao giờ phóng đại, Rosie. Nghe này, anh phải đi, được không? Nói chuyện với em sau nhé. Yêu em.

Rosie: Ôi, chờ đã, trước khi đi sáng nay anh có thấy hóa đơn điện thoại tháng này không?

Greg: Sao thế, cao quá à?

Rosie: Đoán thử xem.

Greg: Thật là... Đó là em và tất cả thời gian em sử dụng để vào mạng gửi email, em biết rồi đấy. Anh không hiểu tại sao em và Ruby không thể sắp xếp để gặp nhau như những người bình thường.

Rosie: Vì không có nơi nào cho phép bọn em bỏ ra chiếc ghế dài của họ trong bộ pyjama và hút thuốc. Ở nhà thoải mái hơn nhiều. Mà có khi nào tiền trong hóa đơn điện thoại lại liên quan đến những giờ anh nói chuyện với mẹ anh, thuyết phục bà rằng bà hoàn toàn có thể sống một mình không?

Greg: Đôi khi anh nghĩ em không thật sự chú ý đến việc anh mất hàng tiếng đồng hồ đó để thuyết phục mẹ anh cơ đấy, em yêu.

Rosie: Đúng! Ồ, giá như chúng ta biết một quản lý ngân hàng có thể cho chúng ta một khoản vay... cuộc sống sẽ đơn giản biết bao...

Greg: Không may là mọi sự không như thế, Rosie ạ.

Rosie: Và hãy hình dung sự thất vọng của em khi phát hiện ra điều đó sau khi lấy anh.

Greg: Em cũng vẫn rửa ráy anh như thế - xin cảm ơn em vì điều đó. Bây giờ anh phải đi làm việc và từ chối không cho ai đó thế chấp đây, em biết việc đó thế nào rồi đấy. Yêu em.

Rosie: Yêu anh.

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Người chị yêu quý của em

Chào bà chị yêu quý mà em thích nhất quả đất. Kevin đây. Email lại em khi nào chị có thể nhé. Em đang dùng máy tính của trường đại học nên internet miễn phí và em muốn hỏi chị cái này.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Đáp: Người chị yêu quý của em

Tại sao chị chỉ thấy em liên lạc khi em muốn gì đó?

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Đáp: Người chị yêu quý của em

Chị nói cứ y như con bồ cù của em ấy. Điều gì khiến chị nghĩ là em muốn gì đó? Có lẽ em chỉ muốn cập nhật thông tin của bà chị em xem có gì xảy ra với cuộc đời bà ấy thôi. Katie thế nào? Bảo nó là em hỏi

thăm nó nhé. Greg thế nào? Nhắn anh ấy em hỏi thăm nhé. Alex thế nào? Nói anh ấy em hỏi thăm nhé. Thấy em quan tâm đến cuộc đời chị chưa? Nếu có bao giờ chị cần một người trông trẻ trông Katie thì cứ cho em biết, em sẽ vô cùng vui sướng được giúp đỡ. Đó cũng là tất cả những gì em muốn nói, hãy giữ sức khỏe và giữ liên lạc nhé.

TB: Chị có thể hỏi sếp chị xem có công việc nào cho em không?

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề A-HA!

A-HA! Chị biết sẽ có một cú chộp mà! Em chẳng bao giờ quan tâm đến những gì xảy ra trong đời chị đâu. Katie khỏe, cảm ơn, Greg cũng vậy, và Alex cũng thế. Em có thể thấy họ bằng chính đôi mắt của em nếu có lúc nào em buồn đến đây. Ừ, chị thật quý em quá về việc trông Katie, cảm ơn em rất nhiều, nhưng chị không chắc chị có thể tin tưởng em sau những gì đã xảy ra lần trước không nữa.

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Sáu năm trước!

Ồi thôi nào Rosie! Đó ít nhất là sáu năm trước rồi, lúc ấy em mới chỉ 17! Làm sao chị có thể trao cho một đứa trẻ 17 tuổi cả một căn nhà và trông đợi rằng nó sẽ không mời vài người bạn đến cơ chứ? Đó là chuyện thường mà.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Chuyện thường!

Kevin, em đã phá tan căn nhà. Katie tội nghiệp đã sợ chết khiếp và chị không đánh giá cao việc thấy em đang ngủ trên giường chị với... dù cô ta là gì đi nữa...

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Nước dưới chân cầu

À, chị hãy nói tự nhiên như ở nhà... dù sao thì đó cũng là chuyện nước chảy chân cầu rồi, bây giờ chúng ta đều là người lớn cả. (Chị thì già hơn một tí – tháng sau là 30 rồi.) Em sẽ thật sự cảm ơn nếu chị có thể giúp em. Em sẽ mãi mãi biết ơn và rất thành thật và thực sự muốn nói như thế.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Em nợ chị đấy!

OK, OK, nhưng chị không hứa sẽ có phép lạ nào đâu đấy. Đừng có làm loạn lên, Kevin, nếu không Bill sẽ không nghe chị và điều này sẽ làm hỏng kế hoạch to lớn là tiếp quản khách sạn này của chị đấy.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Cuộc sống!

Chúa ơi, Alex, ai mà biết Kevin lại học cách đi đứng và nói năng cơ chứ? Tổ cứ nghĩ nó vẫn còn đang đi học. Nó bỗng nhiên đã lớn. Không phải nó đã chia sẻ câu chuyện cuộc đời của nó với tớ. Nó rất kín tiếng. Chính thế giới phải lo lắng cho những người như nó.

Mọi thứ thay đổi thật nhanh. Ngay khi bạn quen với cái gì đó, thì ầm! Nó thay đổi. Ngay khi bạn bắt đầu hiểu ai đó, thì ầm! Họ lớn lên. Điều tương tự cũng xảy ra với Katie. Nó thay đổi hàng ngày; mặt nó trở nên giống như mặt người lớn mỗi khi tớ nhìn nó. Đôi khi tớ phải giả vờ thích những gì nó nói để nhận ra rằng thật tình là tớ có thích. Bọn tớ đi mua sắm quần áo cùng nhau và tớ nhận những lời khuyên từ nó. Bọn tớ đi ăn trưa cùng nhau và cùng cười khúc khích về những điều vớ vẩn. Tớ không thể nào khiến tâm trí mình quay lại đúng cái thời điểm đứa con của tớ không còn là một đứa bé và trở thành người lớn nữa.

Và trở thành một mẫu người xinh đẹp. Tớ không chắc rồi trong email này tớ sẽ đi đến đâu, Alex ạ, nhưng gần đây tớ đã nghĩ nhiều về mọi thứ và đầu tớ hơi rối loạn một chút.

Cuộc đời của chúng ta do thời gian tạo nên. Ngày của chúng ta được tính bằng giờ, lương của chúng ta cũng được tính bằng giờ đó, kiến thức của chúng ta được bằng năm. Chúng ta chớp lấy vài phút vội vàng trong một ngày bận rộn để nghỉ uống cà phê. Chúng ta vội vàng quay lại bàn làm việc, chúng ta xem đồng hồ, chúng ta sống bằng những cuộc hẹn. Ấy thế mà cuối cùng thời gian cũng hết và ta tự nhủ với trái tim ta liệu những giây, phút, giờ, ngày, tuần, tháng, năm và thập kỷ có đang được sử dụng theo những cách tốt nhất có thể chưa.

Mọi thứ đang quay xung quanh ta – công việc, gia đình, bạn bè, người yêu... ta chỉ cảm thấy như muốn hét lên “NGỪNG LẠI!”, nhìn quanh, sắp xếp lại thứ tự một vài thứ và sau đó lại tiếp tục. Tớ đoán có lẽ cậu hiểu tớ muốn nói gì. Tớ biết cậu đang có một khoảng thời gian thật sự khó khăn. Hãy nhớ rằng tớ luôn ở đây bên cậu.

Thân mến, Rosie.

19. Chương 19

Chú Alex thân mến,

OK, có lẽ chú đã biết, tháng sau là sinh nhật thứ 30 của mẹ, cháu và Toby đang dự định tổ chức một buổi lễ sinh nhật bất ngờ cho mẹ. Chú đến nhé?

Đến giờ này bọn cháu đã mời bà, ông, bác Stephanie, cậu Kevin (mặc dù bọn cháu không muốn vì cậu ấy làm bọn cháu sợ), cô Ruby, chú Teddy, bố mẹ Toby, Toby và cháu. Cho đến giờ thì đó là tất cả. À và cả dương Greg nữa nếu dương có ở đây. Dương lúc nào cũng làm việc và mẹ thì luôn kêu ca dương về chuyện đó. Cuối tuần trước mẹ được nghỉ và suốt tuần mẹ đã thật sự phấn khởi vì kỳ nghỉ đó vì đã dự định làm bao nhiêu thứ với cô Ruby và dương Greg. Cháu biết mẹ cảm thấy thế nào vì cháu ghét trường học và khi kỳ nghỉ cuối tuần đến thì cháu thích ghê lắm. Nhưng dương Greg lại phải đi đúng vào phút cuối cùng. Sau đó cô Ruby gọi điện cho mẹ và nói rằng cô bị ốm, thế là mẹ ở nhà xem ti vi suốt với cháu và Toby, và mẹ cho phép cậu ấy ngủ lại.

Toby có cái đèn pin mới này này. Hình như đây là cái đèn pin tốt nhất trên đời. Khi mẹ đi ngủ, bọn cháu chiếu đèn pin qua cửa sổ và ánh đèn rọi lên đến tận các đám mây và những thứ khác, ánh đèn chiếu rất mạnh. À, bọn cháu cũng chiếu đèn dọc đường phố và bọn cháu có thể nhìn thấy ông bà Gallagher trong nhà họ. Toby nghĩ là ông bà ấy đang chơi trò ếch nhái. Thật là buồn cười lắm, trừ mỗi việc bà Gallagher mặc váy ngủ đi trên phố và càu nhàu lên với bọn cháu, và bà ấy gõ ầm ầm vào cửa hét gọi mẹ. Mẹ càu nhàu đến nỗi đã nói sẽ không dẫn bọn cháu đi xem diễu hành nữa. Nhưng rồi mẹ vẫn cho bọn cháu đi.

Cháu và Toby đi vẽ mặt trong trị trấn, trông hay cực ấy. Bọn cháu thậm chí còn làm cho mẹ một cái mặt có quốc huy Ireland nữa và mẹ cũng vẽ mặt luôn, nhưng lúc ấy mẹ ước gì đã không vẽ vì trời bắt đầu mưa và thế là sơn xanh, trắng và vàng chảy ròng ròng trên mặt tất cả mọi người. Trông cứ như là nước mắt cầu vồng ấy. Tóc Toby dính đầy sơn, cháu đã lấy tay dụi nhâm vào mắt và thế là màu xanh vào hết cả mắt. Ngứa đến nỗi cháu không thể nào mở mắt được và chẳng nhìn thấy gì cả, vì thế mẹ Toby nắm tay dắt cháu về nhà. Bọn cháu phải đi trước khi buổi diễu hành bắt đầu.

Bọn cháu ướm sũng khi về đến nhà và bộ cánh mới của mẹ phủ kín một lớp sơn màu xanh lá cây. Cái bà đã vẽ mặt cho bọn cháu nói rằng khi nào giặt quần áo thì sơn sẽ đi hết. Chả hết gì cả. Toby có mái tóc xanh lè suốt cả tuần đi học và cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi không vui lắm. Chú có tin được là bây giờ cô ấy là hiệu trưởng không? Mẹ nói là trường này hẳn là đã thật sự hết hy vọng rồi. À mà khi từ thị trấn về bọn cháu đã xem diễn hành trên ti vi nhưng chỉ được xem một đoạn cuối thôi vì mãi mới về được đến nhà vì cái bọn khách du lịch khốn kiếp kia đông quá. Đó là câu mẹ nói đấy.

Thế chú sẽ đến buổi lễ sinh nhật nhé? Chú mang cả Josh đến cũng được. Với lại bọn cháu cũng cần thêm người. Bác Stephanie không đến được vì tháng sau bác sẽ đẻ em bé và cháu không nghĩ là chú phi công sẽ cho bác ấy bay đâu vì bác ấy nặng quá hay đại loại thế. Ông bà đang sang chơi thăm bác ấy, bác Pierre và em bé mới đẻ nếu nó ra đời. Cậu Kevin không đến được vì cậu ấy vừa bắt đầu công việc mới là làm đầu bếp ở một khách sạn mới gần nông thôn. Vậy là chỉ có cô Ruby và chú Teddy, và cô Ruby nói rằng cô ấy không thể hứa trước là chú Teddy sẽ có mặt vì cô ấy không thích lên kế hoạch hẹn hò với chú ấy trước xa như thế. Tuy nhiên chỉ có hai tuần thôi mà.

Cháu muốn buổi sinh nhật có vẻ đặc biệt với mẹ, vì tuần này mẹ lại trở nên thật sự buồn bã rồi. Những ngày này mọi sự có vẻ lạ lắm. Cháu nghĩ đó là vì điện thoại bị hỏng. Mỗi khi điện thoại reo và mẹ nhắc máy lên là lại không có ai ở đầu kia cả. Việc này xảy ra cả khi cháu nghe điện thoại nữa. Nhưng mà không xảy ra khi dương Greg nhắc máy.

Dương Greg nói dương sẽ bảo ai đó đến sửa điện thoại và mẹ chỉ phun đồ uống vào dương. Thật sự cháu không nghĩ đến điện thoại bị hỏng. Cháu nghĩ ai đó gọi điện vì chỉ muốn nói chuyện với dương Greg thôi chứ không phải với cháu và mẹ.

Sẽ thật hay nếu chú đến – chú thật vui vẻ. Chú còn có thể ngủ ở đây nữa nhưng không được ngủ trong phòng cho khách vì bây giờ cháu nghĩ đó là phòng của dương Greg. Chú có thể ngủ trên trường kỷ, nếu không cháu có một cái giường gấp trong phòng cháu đấy. Chú nhớ là không gọi điện nhé vì đây là một bí mật và mẹ vẫn gác máy lên mà chẳng nói xin chào hay gì đâu. Nếu chú muốn thì email cho cháu nhé.

Yêu chú,

Katie

Từ Alex

Gửi Katie

Tiêu đề Đáp: Sinh nhật 30 tuổi của Rosie

Cám ơn cháu đã viết thư. Ý của cháu và Toby rất hay nhưng chú không thể chờ đến sinh nhật mẹ cháu được, nếu cháu không phiền. Chú sẽ có mặt ở đó ngay khi có thể.

Chúc mừng sinh nhật 30 tuổi, em gái!

Xin lỗi anh chị không có mặt ở đó được.

Yêu em, Stephanie, Pierre và Jean-Louis

Gửi con gái của bố mẹ

Chúc mừng sinh nhật 30 tuổi.

Xin lỗi bố mẹ không có mặt ở đó được. Hãy vui với ngày của con nhé, con yêu, và chúng ta sẽ gặp lại con khi nào về.

Yêu con, Bố mẹ

Chúc mừng sinh nhật 30 tuổi, chị gái.

Xin lỗi em không thể có mặt ở đó nhưng cảm ơn chị vì đã tìm cho em công việc này. Em nợ chị một lần này.

Hãy thưởng thức buổi tối nay nhé.

Kevin

Chúc mừng Sinh nhật.

Hãy cùng xin nào.

Yêu em, Ruby

Rosie ơi,

Ngày mai tớ sẽ về Boston nhưng trước khi đi tớ muốn viết bức thư này cho cậu. Tất cả những ý nghĩ và cảm giác dần lớn lên trong tớ cuối cùng cũng trào ra khỏi ngòi bút này và tớ để lại bức thư cho cậu để cậu không cảm thấy rằng tớ đặt cậu dưới bất cứ sức ép nào. Tớ hiểu rằng cậu sẽ cần có thời gian để cố gắng quyết định về điều tớ sắp sửa nói đây.

Tớ biết điều gì đang diễn ra, Rosie. Cậu là bạn thân nhất của tớ và tớ có thể thấy nỗi buồn trong mắt cậu. Tớ biết Greg không đi làm vắng vào cuối tuần. Cậu không bao giờ có thể nói dối với tớ được đâu; lúc nào cậu cũng nói dối kém kinh khủng. Mắt cậu đã phản bội lại cậu hết lần này đến lần khác. Đừng có giả vờ rằng mọi việc đều hoàn hảo vì tớ có thể thấy không phải như thế. Tớ thấy Greg là một người đàn ông ích kỷ không hề biết rằng anh ta may mắn đến thế nào và điều đó khiến tớ phát ốm lên được.

Anh ta là người đàn ông may mắn nhất thế giới vì đã có cậu, Rosie, nhưng anh ta không xứng đáng với cậu và cậu xứng đáng được những gì tốt hơn nhiều. Cậu xứng đáng với một người yêu cậu với mỗi nhịp đập trái tim, người luôn nghĩ về cậu, người mà mỗi phút trong mỗi ngày đều tự hỏi cậu đang làm gì, cậu đang ở đâu, cậu đang ở bên ai và cậu có ổn không. Cậu cần một người có thể giúp cậu vượt tới những giấc mơ của cậu và có thể bảo vệ cậu khỏi những nỗi sợ của cậu. Cậu cần ai đó đối xử với cậu bằng sự kính trọng, yêu mỗi phần con người cậu, nhất là những thiếu sót của cậu. Cậu cần phải ở bên một ai đó có thể làm cho cậu hạnh phúc, thật sự hạnh phúc, hạnh phúc đến nhảy múa trên không được ấy. Ai đó lẽ ra đã phải nắm lấy cơ hội ở bên cậu nhiều năm trước chứ không phải sợ hãi e ngại phải thử.

Tớ không còn sợ nữa, Rosie. Tớ không sợ phải thử. Tớ biết cảm giác của tớ hôm đám cưới cậu là gì – đó là ghen tuông. Trái tim tớ tan nát khi nhìn thấy người phụ nữ tớ yêu quay khỏi tớ để đi dọc theo lối giữa hai hàng ghế với một người đàn ông khác, một người cô ấy dự định sống cùng trong suốt cả phần đời còn lại. Đây như một án chung thân với tớ, bao nhiêu năm dài phía trước tớ sẽ không thể nói cho cậu biết tớ cảm thấy gì hay ôm cậu theo cách tớ muốn.

Đã hai lần chúng ta đứng bên nhau dưới bàn thờ, Rosie. Hai lần. Và hai lần chúng ta đã nhầm. Tớ cần cậu có mặt ở đó vào ngày cưới của tớ nhưng tớ quá ngu ngốc và không thấy được rằng tớ cần cậu để là lý do cho ngày cưới của tớ.

Lẽ ra tớ không bao giờ nên để đôi môi của cậu rời khỏi môi tớ hồi ở Boston bao nhiêu năm trước ấy. Lẽ ra tớ không bao giờ được kéo môi mình ra. Lẽ ra tớ không bao giờ được hoảng sợ. Lẽ ra tớ đã không phí hoài bao nhiêu năm không có cậu. Hãy cho tớ một cơ hội để nói điều đó với cậu. Tớ yêu cậu, Rosie, và tớ muốn ở bên cậu và Katie và Josh. Luôn luôn.

Hãy nghĩ về điều đó. Đừng phí thời gian với Greg. Đây là cơ hội của chúng ta. Đừng e ngại nữa và hãy nắm lấy cơ hội này. Tớ hứa sẽ làm cho cậu hạnh phúc.

Gửi đến cậu tất cả tình yêu của tớ,

Alex

20. Chương 20

Ruby: Chị đã quyết định rồi. Chị sẽ cho Gary nhà chị ăn kiêng.

Rosie: Chị cho nó ăn kiêng à? Làm thế nào mà chị có thể kiểm soát những gì mà cậu con trai 21 tuổi của chị ăn cơ chứ?

Ruby: Ôi, dễ ấy mà. Chị chỉ đơn giản ghim chặt mọi thứ xuống sàn nhà.

Rosie: Vậy đó là loại ăn kiêng gì thế?

Ruby: Chị không biết. Chị đã mua một tạp chí, nhưng ở đây có nhiều món ăn kiêng ngớ ngẩn đến độ chị chả biết nên chọn món nào nữa. Còn nhớ cái chương trình ăn kiêng lồ bịch mà em và chị đã thử năm ngoái không? Cái chương trình thực hiện theo bảng chữ cái rồi mình phải ăn thức ăn bắt đầu với một chữ cái cho mỗi ngày ấy.

Rosie: Ồ có! Bọn mình đã thực hiện cái đó trong bao lâu ấy nhỉ?!

Ruby: Ừm... dĩ nhiên là có 26 ngày, Rosie.

Rosie: Ồ... đúng... dĩ nhiên. Chị đã tăng cân vào ngày thứ ba.

Ruby: Đó là bởi vì ngày thứ ba là ngày may mắn bắt trúng chữ “B”... Bánh kem... Mmmm

Rosie: À, mình đã theo chương trình ăn kiêng đó đến ngày cuối cùng; thực tế là em đã đuổi theo lũ ngựa vằn[5] vòng quanh vườn bách thú với một con dao bép. Có thể ăn hết cả vườn bách thú ấy chứ, em cho là thế...

Ruby: Có lẽ chỉ cần sáng tác ra một chương trình ăn kiêng của riêng chị và đưa cho những tờ tạp chí lồ bịch kia thì bọn chúng chắc sẽ tranh nhau mà nộp tiền cho chị ấy nhỉ.

Rose: Vậy thì ý tưởng của chị là gì?

Ruby: Hmm... OK, ta chỉ cần ăn bất kỳ loại thức ăn nào mà ta trông giống nó.

Rosie: Em cá là những chuyên gia ăn kiêng của mấy cái tạp chí ấy đang run rẩy trong đôi ủng của họ đấy.

Ruby: Không, thật đấy! Chị nghĩ chị sẽ sáng tác ra món gì đó ở đây! Teddy lúc nào cũng khiến chị nhớ đến một quả cà chua với bộ mặt màu đỏ béo mập chín dừ của anh ấy. Hai bên tóc mai của anh ấy cứ dựng lên như lá ở thân cây ấy. Lúc nào chị cũng cảm thấy có nhu cầu bức thiết là nhúng đầu anh ấy vào một dụng cụ pha rượu và lắc lên với vodka và nước sốt hạt tiêu. Một món cocktail Bloody Teddy[6]. Simon ở chỗ làm của chị thì khiến chị nhớ đến món cải Brussels. Anh ta thật là nặng mùi và...

Rosie: Xanh lá cây?

Ruby: Không, chỉ nặng mùi thôi.

Rosie: Trông em thế nào?

Ruby: Câu hỏi hay đấy... hmm, chị nghĩ trông em hơi giống một củ hành tây.

Rosie: Tại sao? Em có mùi hành và khiến mọi người khóc à? Tại sao? Em có mùi hành và khiến mọi người khóc à?

Ruby: Tại sao em tự lặp lại lời mình thế?

Rosie: Hành thì thế mà, đúng không nào – chúng làm ta ợ[7] lên.

Ruby: Là một củ hành ngô nghĩnh nữa. Không, chị nghĩ đó là bởi vì em có quá nhiều lớp vỏ, Rosie Dunne ạ, và khi năm tháng qua đi, một lớp vỏ khác lộ ra, chị nghĩ có thêm nhiều lớp vỏ khác ở dưới nữa hơn là người ta tưởng. Vậy chị nghĩ là gì?

Rosie: Hmm... một cái bánh kem. Ngọt như đường với một hạt cherry ở trên.

Ruby: Và béo và không khỏe mạnh nữa chứ.

Rosie: Nhìn xem, chị Ruby, chị đã phát minh ra chế độ ăn kiêng này. Nếu chị trông giống một cái bánh thì tất cả những gì chị ăn sẽ là bánh kem. Hãy nghĩ về điều đó xem nào.

Ruby: Ừ, chị đã tóm được ý của em rồi. Chị lúc nào cũng thầm nghĩ rằng chị được một cái bánh kem chuối Banofffi Pie chạm vào người thì tốt thôi. Nhưng đó sẽ không phải là một chế độ ăn kiêng đúng đắn trừ phi trông em giống hết một loại rau hay quả nào đó và Gary nhà chị (mặc dù có lẽ nó có nhiều đặc tính của rau) thì lại không phải là rau hay quả gì cả.

Rosie: Chị nghĩ Greg trông như cái gì?

Ruby: À, cái đó thì dễ. Một quả ngầu pín bò.

Rosie: HA! Người ta ăn ngầu pín bò từ khi nào thế?

Ruby: Đó là một món kiểu thổ dân... Thôi được, thế là một con sên vậy. Một con sên chậm chạp đầy nhót kinh tởm.

Rosie: Em không nghĩ Greg sẽ ăn một con sên đâu.

Ruby: Ai thèm quan tâm cái thằng cha khốn kiếp lừa lọc ấy ăn gì cơ chứ? Em nghĩ Alex trông như cái gì nào?

Rosie: Một thanh Skye.

Ruby: Em nghĩ người-bạn-cao-hơn-mét-tám, tóc-nâu, mắt-nâu, da-sáng-màu của em trông như một thanh kẹo sô cô la với mạch nha ở trong à?

Rosie: Đúng.

Ruby: Thế thì thật là gốc ghéech...

Rosie: À, xin lỗi Thừa Bà-Tôi-Nghĩ-Teddy-Có-Một-Cái-Đầu-Cà-Chua.

Ruby: Xem này, tất cả cuộc nói chuyện về việc ăn kiêng này làm chị đói quá. Chị sẽ đi ăn trưa sớm đây, OK?

Rosie: OK! Chị làm em vui lên, chị Ruby ạ.

Ruby: Ôi khiếp, xin lỗi, chị không định làm thế đúng không?

Rosie: Không, nhưng chị được tha thứ.

Ruby: Ồ tốt. Chào em yêu.

Rosie: Tạm biệt...

Ruby đăng xuất.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thêm thời gian?

Alex đây. Đã khá lâu rồi kể từ khi tớ nghe tin cậu lần cuối... Tớ đang hy vọng rằng lẽ ra đến bây giờ cậu đã liên lạc với tớ. Nếu cậu cần thêm thời gian thì tớ hiểu mà. Hãy cho tớ biết điều gì đang xảy ra nhé.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Thêm thời gian?

Ê xin chào Skye! Xin lỗi vì tớ đã không viết thư cho cậu một thời gian, tớ bận đi làm tới mất tới mũi. Ở đây đang khá là bận. Có lẽ vì mặt trời đang bắt đầu ló ra trở lại; vùng nông thôn trông đẹp hơn nhiều khi có mặt trời chiếu sáng. Cậu muốn nói gì thế, tớ có cần thêm thời gian không à? Cũng không mất lâu đến thế để tớ chấp nhận thực tế rằng tớ đã 30 tuổi đầu!

Nhân đây thì xin cảm ơn cậu đã đến vào ngày sinh nhật tớ. Katie và Toby thật dễ thương làm sao khi tổ chức buổi sinh nhật, kể cả nếu như chỉ có mỗi cậu và Ruby là những người khách duy nhất. Xin lỗi tớ có một cái mặt hơi nhăn nhó nhĩ. Tớ cho là tớ chỉ hơi sa sút tinh thần vì bước sang tuổi 30 và gần như tất cả mọi người đều đi vắng thôi. Lẽ ra sẽ tuyệt hơn nếu có thêm nhiều người đến, nhưng không sao, cũng chẳng phải ngày tận thế. Cậu có ở đó và như thế là đủ với tớ. Tớ thật vui khi gặp cậu. Cậu lúc nào cũng ở bên tớ, Alex, và tớ trân trọng điều đó. Cậu giữ cho tớ mạnh mẽ khi tớ không cảm thấy mình mạnh mẽ.

À, thế mọi sự của cậu thế nào? Josh thế nào? Tớ gửi đến thằng bé một cái hôn to đầy nước dãi và một cái ôm nhé.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Cậu không nhận được thư của tớ à?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư?

Có gì đó về một lá thư à? Có lẽ nó bị chậm lại ở bưu điện; có lẽ tớ sắp nhận được rồi. Cậu gửi bao giờ?

Chú Alex thân mến,

Cảm ơn chú đã đến dự buổi sinh nhật mẹ và cảm ơn vì đã tặng cháu quà nữa. Mẹ cháu thật sự rất buồn trước khi chú đến nhưng cháu nghĩ chú đã làm mẹ cháu vui hơn. Cháu phải đi đây vì giáo viên đang nhìn cháu.

Từ Katie

Katie thân mến,

Cảm ơn bức thư của cháu. Chú hy vọng cháu không gặp rắc rối gì ở trường vì đã viết thư cho chú. Chú rất vui khi thấy cháu thích món quà. Hãy bảo Toby là chú gửi lời chào và rằng chú sẽ gửi cái thiết bị bóng chày ấy cho cậu ta sớm thôi.

Mẹ cháu thế nào? Mọi thứ ở nhà thế nào? Cháu có tình cờ bắt một cái Skye là cái gì không?

Yêu cháu,

Chú Alex

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Tớ không gửi bưu điện lá thư ấy; tớ để nó trên bàn bếp trong nhà cậu ngay trước khi tớ đi ra sân bay. Cậu không nhận được à?

Chú Alex thân mến,

Toby thật sự thích cái thiết bị bóng chày ấy lắm. Mọi việc gần như trở lại bình thường rồi. Bây giờ dựng Greg chỉ ngủ ở phòng dành cho khách vài đêm thôi. Mẹ nói dựng ở đây vì dựng ngáy to quá. Cháu không tin mẹ vì Toby và cháu đã để một cái băng ghi âm trong phòng và dựng chả ngáy gì cả. Nhưng mà dựng bị mộng du! Dựng nói “Đừng có gửi lũ ngựa đến cầu vòng!” Đúng như thế đấy, bọn cháu đã ghi lại mà.

Mọi việc gần như ổn nhưng không giống hồi trước nữa. Thật là hay khi chú ở đây. Bây giờ cháu thích ở lại nhà Toby hơn. À mà Skye là một thanh sô cô la. Đó là món ăn yêu thích của mẹ. Mẹ yêu chúng. Mẹ nói có thể mẹ thích một chế độ ăn kiêng toàn Skye cả ngày. Một hôm khác thì mẹ nói mẹ đang yêu một thanh Skye sau đó mẹ bắt đầu hôn nó và cười.

Tại sao chú lại muốn bắt? Chú cũng muốn một cái à? Cháu có thể gửi bưu điện cho chú một cái nếu chú muốn, nếu họ không bán món đó ở nước Mìn. Cháu đã từng làm thế trước đây khi đi nghỉ ở Anh và cháu đã gửi bưu điện về cho Toby một thanh sô cô la vì họ không bán loại đó ở đây và khi nó nhận được thì tất cả đã chảy nhoét ra và dính vào giấy. Nó không thể nào đọc được thư nhưng cháu rất vui vì cháu nhớ nó khi ở xa và cháu đã viết trong thư những điều ngớ ngẩn và thật là đáng xấu hổ.

Thế cháu có nên gửi cho chú một thanh sô cô la không? Mẹ cháu nói mẹ không thể sống thiếu thanh Skye của mẹ. Mẹ là một người kỳ lạ.

Yêu chú, Katie

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Chào Rosie. Có một điều quan trọng tớ sẽ nói với cậu ngay bây giờ. Đó là về bức thư. Tớ đã viết một số điều thật sự quan trọng ở trong ấy và tớ mong cậu sẽ đọc nó nếu có thể. Làm ơn thử tìm nó đi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư của cậu

Chào Alex. Tớ đã lục khắp cả nhà từ sàn lên nóc ngày hôm qua khi đi làm về. Chẳng có dấu hiệu gì của bức thư cả. Mọi việc có ổn không? Có thể cậu chỉ cần email cho tớ nội dung cái thư ấy được không?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Chúa ơi, Rosie, tớ sẽ gọi điện cho cậu trong vòng năm phút nữa.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư của cậu

Alex! Cậu không thể gọi điện đến chỗ làm của tớ, cậu sẽ làm tớ bị đuổi việc mất! Cái đó là về cái gì vậy?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Vậy thì hãy giả vờ như đang nói chuyện với một người khách đi, Rosie! Tớ nghiêm túc đấy, hãy trả lời điện thoại đi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư của cậu

Ôi chờ đã, Greg đang online. Trước khi cậu lên cơn đau tim tớ sẽ xem anh ta có nhìn thấy lá thư không.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư của tớ

Đừng có mà rò lên hỏi hấn ta!

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Greg, anh có nhìn thấy một lá thư trên bàn làm việc gửi cho tôi không?

Greg: Một bức thư? Không, anh nghĩ ở đó chỉ có hóa đơn điện thoại di động của em và hóa đơn tiền điện.

Rosie: Không, tôi không nói sáng nay; tôi đang nói về hai tuần trước, cái ngày nghỉ cuối tuần có sinh nhật tôi ấy.

Greg: Nhưng Rosie, em đã không muốn anh có mặt vào ngày nghỉ cuối tuần ấy. Anh đã ngủ trên trường kỷ trong căn hộ của Teddy, còn nhớ không?

Rosie: Ôi con người tội nghiệp. Dĩ nhiên là tôi nhớ chứ còn gì. Tôi nghĩ có lẽ anh thích thế vì hồi trước thấy anh hay ngủ ở nhà của người khác mà. Tôi không ngu đâu, Greg. Ô mà xin lỗi, tôi quên là anh nghĩ tôi ngu.

Greg: Em yêu, anh...

Rosie: Đừng có gọi tôi là em yêu. Anh có thấy cái thư khốn kiếp ấy không thì bảo? Anh đã ở nhà vào thứ Hai ngay sau khi Alex đi.

Greg: Không, nói thật là anh không nhìn thấy.

Rosie: À, có lý do để không tin ông, ông Thành Thật ạ.

Greg: Này Rosie, chúng ta không thể tiếp tục nếu em không tha thứ và học lại cách tin tưởng anh.

Rosie: Ôi, hãy đi mà nhét sự tha thứ của anh vào đít anh ấy. Tôi không có thời gian nói chuyện thêm kiểu này với anh nữa. Rất đơn giản thế này. Alex đang online chờ tôi kia. Cậu ấy đã để lại cho tôi một bức thư. Cậu ấy muốn biết có ai trong chúng ta tìm thấy nó không. Vì thế tôi mới hỏi anh thêm một lần nữa rằng Greg, anh có nhìn thấy lá thư hay không?

Greg: Không, anh xin cam đoan là anh không nhìn thấy.

Từ Bill Lake

Gửi Rosie Dunne

Tiêu đề Email cá nhân

Tôi hy vọng những bức email cô vừa mới gửi trong vòng nửa giờ vừa rồi của cô là email công việc, Rosie. Có một nhóm khách độ 80 người sẽ đến trong vài phút tới để tham dự một buổi hội thảo kinh doanh cuối tuần ở Phòng hạng nhất De Valera Suite. Nhiều việc phải làm đấy Rosie.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư của cậu

Alex, Greg đã không nhìn thấy bức thư. Có lẽ cậu chỉ cần viết cho tớ lá thư khác hay gọi điện cho tớ sau khi tớ về nhà rồi và không phải khi HAI ANH EM SẾP VĨ ĐẠI đang ngó từ cái camera an ninh ngu ngốc khốn kiếp đang chĩa vào tớ kia. Bây giờ xin cả hai ông để tôi yên trước khi tôi bị đuổi việc.

Từ Greg

Gửi Alex

Tiêu đề Thư của cậu?

Tôi nghe nói là cậu đang online nên tôi hy vọng có thể tóm được cậu đúng lúc. Tôi tình cờ đã vấp phải cái thứ mà tôi nghĩ là cậu đang tìm kiếm. Tôi sẽ vô cùng trân trọng nếu cậu ngừng gửi thư tình cho vợ tôi. Cậu có vẻ đã quên cô ấy là phụ nữ đã có chồng. Chồng cô ấy là tôi, Alex ạ.

Rosie và tôi có những vấn đề như tất cả các cuộc hôn nhân khác, nhưng chúng tôi sẵn lòng để mọi thứ ra phía sau và cho cuộc hôn nhân này một cơ hội. Cậu cần hiểu rằng không có lá thư nào của cậu thay đổi được điều đó. Cậu đã tự nói lên điều đó: cậu đã có cơ hội nhưng bây giờ cơ hội của cậu đã trôi qua.

Hãy cùng thực tế một phút, Alex. Cậu và Rosie đều đã 30 tuổi. Hai người đã biết nhau từ khi lên năm. Cậu không nghĩ là với ngần ấy thời gian thì nếu có gì được mặc định sẽ xảy ra giữa hai người, nếu đúng đó là số phận thì cho đến nay đã có gì xảy ra rồi không? Hãy nghĩ về điều đó. Cô ấy không còn quan tâm nữa đâu.

Tôi không còn bao giờ muốn liên hệ lại với cậu nữa. Nếu cậu đặt chân vào nhà tôi, tôi sẽ cực kỳ vui mừng được cho cậu thấy cậu không được chào đón như thế nào. Để cậu khỏi xấu hổ như thế, tôi sẽ không nói đến bức thư của cậu nữa. Và tiện đây xin nói là cậu đã nhầm. Tôi cực kỳ đánh giá cao việc Rosie là vợ tôi. Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời, đầy yêu thương, nồng hậu và quan tâm, và tôi thật vui khi cô ấy chính là người phụ nữ đã chọn tôi để sống cùng trọn đời. Vì thế cậu cứ tiếp tục theo dõi cô ấy quay lưng khỏi cậu dưới bàn thờ đi vì cô ấy sẽ không quay lại đâu.

Từ Alex

Gửi Greg

Tiêu đề Rosie

Ông nghĩ là cái nỗ lực lố bịch của ông nhằm làm tôi sợ sẽ có hiệu quả à? Ông đúng là một gã đàn ông bé nhỏ buồn bã hoảng loạn. Rosie có tâm hồn của cô ấy và cô ấy chẳng cần ông ra những quyết định này thay cho cô ấy.

Từ Greg

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Rosie

Vậy thì cậu sẽ làm gì nếu cô ấy nói đồng ý, Alex? Cậu sẽ làm gì nào? Chuyển đến Dublin à? Để Josh ở lại? Trông đợi Rosie nhổ bật gốc rễ của Katie lên, rồi bỏ công việc cô ấy yêu thích và chuyển đến Boston à? Nghĩ đi, Alex.

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Cô ấy đã không nhận được bức thư, anh Phil ạ.

Phil: Ôi trời đất quý thần ơi, Alex. Anh đã bảo cậu đừng có cho những kiểu thông tin ấy vào một trong mấy cái bức thư khốn kiếp ấy mà. Cậu lẽ ra nên nói cho cô ấy biết. Anh không biết tại sao cậu lại không thể sử dụng cái mồm của cậu như tất cả những người khác.

Alex: Greg đã tìm thấy bức thư.

Phil: Cái thằng chồng ngốc ấy à? Anh nghĩ là họ đã chia tay rồi cơ mà?

Alex: Rõ ràng là không. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì, Phil ạ. Em vẫn yêu cô ấy.

Phil: Ồ, nhưng cô ấy vẫn đang có chồng, đúng không? Cậu sẽ không thích điều anh nói, và đây chỉ là ý kiến của anh thôi, Alex, và có trời biết rằng cậu sẽ chẳng bao giờ nghe lời khuyên của ai đâu, nhưng anh sẽ không đụng vào vợ của một người khác. Đó là anh.

Alex: Nhưng hẳn ta là một thằng khốn kiếp, Phil!

Phil: Và cậu cũng thế nhưng cậu là em trai anh và anh yêu quý cậu.

Alex: Em nghiêm túc đấy. thằng cha lừa gạt cô ấy. Hẳn làm toàn điều sai trái với cô ấy.

Phil: Ừ, nhưng sự khác biệt giữa bây giờ và trước đây là bây giờ Rosie biết hẳn ta lừa gạt cô ấy. Cô ấy biết hẳn ta là một thằng khốn kiếp. Nhưng cô ấy vẫn ở cùng hẳn. Chắc là cô ấy thật sự yêu hẳn, Alex ạ. Anh nói nên rút lui thôi. Đây chỉ là ý kiến của anh nhưng anh nói nên rút lui.

Alex: Em không đồng ý thế, Phil.

Phil: Tốt thôi! Cậu làm chủ bản thân cậu; đúng như cậu muốn. Anh biết cậu muốn những điều tốt đẹp nhất cho Rosie, nhưng ở đây cậu hơi ích kỷ. Hãy nhìn mọi việc qua con mắt của Rosie. Cô ấy vừa mới phát hiện ra là thằng chồng khốn kiếp của cô ấy lừa gạt cô ấy, chắc là cô ấy đã rất khó khăn và vì lý do nào đi nữa thì cô ấy cũng đã quyết định làm rõ mọi chuyện và ở lại với hẳn. Đó là bởi vì cô ấy đã quen với ý tưởng đó, liệu có bao giờ trong một điệu vals, cậu, người bạn thân mặc áo giáp, tuyên bố tình yêu của cậu dành cho cô ấy không? Cậu có muốn làm người phụ nữ tội nghiệp ấy rồi bởi thêm không? Cậu thấy đấy, nếu cuộc hôn nhân đó là một thảm họa, vậy thì nó là một thảm họa và chỉ vài tháng nữa nó sẽ kết thúc và

Rosie sẽ đến với cậu. Đừng có là cái gai cổ găng đâm nát cuộc hôn nhân của cô ấy nữa. Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu vì đã làm thế đâu.

Alex: Vậy anh nghĩ là em nên để điều đó xảy ra một cách tự nhiên à? Để cô ấy tự đến với em khi cô ấy sẵn sàng?

Phil: Kiểu thế. Anh đang nghĩ là một trong những chương trình biểu diễn trên ti vi đã bắt đầu rồi. Cậu biết đấy, một trong những chương trình tư vấn ấy.

Alex: Anh thực hiện cái chương trình ấy với em hàng tuần, Phil ạ. Xin cảm ơn.

Phil: Không có gì. Bây giờ trong khi cậu đi trao cho ai đó một trái tim mới, anh sẽ cho cái ô tô một chiếc động cơ mới. Thế là xong với cậu rồi nhé. Hãy làm những gì cậu cần làm.

Alex đăng xuất.

21. Chương 21

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thư?

Alex, tớ đã lục lọi khắp các xó xỉnh trong bếp để tìm bức thư của cậu, tớ đã không chừa một ngõ ngách nào và Greg và Katie thề là không hề động một ngón tay vào cái bức thư ấy nên tớ chẳng biết liệu nó có thể ở đâu nữa. Cậu có chắc đã để nó ở đây không? Sáng hôm đó bọn tớ hơi vội khi đưa cậu ra sân bay, thế nên có thể cậu đã bỏ quên rồi. Tớ đã kiểm tra cái phòng cho khách mà cậu đã ngủ. Tất cả những gì tớ tìm thấy là một cái áo phông cậu bỏ quên, nhưng bây giờ nó là của tớ, thế nên cậu sẽ không nhận lại được đâu!

Thế có gì trong cái thư ấy? Hôm qua cậu không gọi điện cho tớ khi tớ đi làm về. Cậu đã thật sự khiến tớ bị treo lơ lửng đấy, Alex!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thư

Mọi thứ giữa cậu và Greg thế nào rồi? Cậu có hạnh phúc không?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Greg

Ồ, hãy thay đổi chủ đề tí nào. Đây là một câu hỏi rất trực diện.

OK, tớ biết cậu có thể cảm thấy rằng anh ấy và tớ đang trải qua một giai đoạn xấu và cậu thấy lo lắng. Và tớ cũng biết rằng cậu hoàn toàn không thể chịu nổi anh ấy, điều này thật sự hơi khó khăn cho tớ vì tớ thật sự mong cậu nhìn nhận anh ấy như tớ nhìn nhận.

Sâu thẳm bên trong, dưới tất cả những lớp vỏ ngu ngốc, anh ấy là một người đàn ông tốt. Anh ấy có thể cư xử quá ích kỷ, nói toàn những câu không đúng lúc nhưng phía sau những cánh cửa đóng kín thì anh ấy là bạn tốt. Tớ hiểu rằng anh ấy có xu hướng ngốc nghếch và tớ vẫn có thể yêu anh ấy vì điều đó. Anh ấy có thể không phải là người cậu cảm thấy thoải mái khi ngồi bên cạnh ở một bữa tiệc tối nhưng đối với tớ anh ấy là người tớ cảm thấy thoải mái khi chia sẻ cuộc đời cùng.

Tớ biết những người khác thật khó hiểu anh ấy là người như thế nào. Tất cả những gì cậu thấy là một sự hỗn loạn điên cuồng của sự tự bảo vệ quá mức, nhưng Chúa ơi, điều đó khiến tớ an toàn và được cần đến. Và sự ngu ngốc của anh ấy khiến tớ cười! Bọn tớ còn cả một chặng đường dài để trở thành một cặp hoàn hảo. Bọn tớ dĩ nhiên không sống một cuộc hôn nhân như trong truyện cổ tích, anh ấy không tung cánh hoa hồng như mưa xuống đầu tớ và đưa tớ đi Paris vào kỳ nghỉ cuối tuần, nhưng khi tớ cắt tóc thì anh ấy nhận ra. Khi tớ ăn mặc diện để đi chơi vào buổi tối thì anh ấy khen tớ. Khi tớ khóc anh ấy lau nước mắt cho tớ. Khi tớ cảm thấy cô đơn anh ấy khiến tớ cảm thấy mình được yêu. Và ai cần Paris chứ khi ta có thể có một cái ôm?

Đâu có trên con đường ấy mà tớ cũng không nhận ra chính xác là khi nào, tớ đã trưởng thành, Alex ạ. Tớ đã từng không thể nhờ ai ở xung quanh khuyên nên làm gì và không nên làm gì. Tớ không thể chạy đến bố mẹ và không thể so sánh cuộc hôn nhân của tớ với cuộc hôn nhân của ai khác. Chúng ta đều tuân theo luật của riêng mình. Tiếp nhận lại Greg là quyết định tớ sẽ làm và tớ sẽ không làm thế nếu tớ không cảm thấy Greg sẽ thay đổi, và quan trọng nhất là tớ đã học được điều gì đó. Tớ biết rằng điều đã xảy ra sẽ không bao giờ xảy ra nữa và tớ thật sự, thật sự tin là thế. Bởi vì nếu tớ không thấy chắc chắn về tương lai của bọn tớ đến thế thì không thể nào tớ có thể bỏ qua chuyện này.

Tớ có cảm giác rằng đó là điều cậu viết trong bức thư kia, Alex ạ, nhưng đừng lo lắng về tớ. Tớ ổn cả. Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn vì đã quan tâm nhiều đến tớ như thế. Có bao nhiêu bạn như cậu trên thế giới này cũng chẳng bao giờ là đủ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Greg

Và đó là tất cả những gì tớ muốn biết. Để cậu hạnh phúc.

Chị Stephanie thân mến,

Bà mẹ trẻ thế nào rồi? Em hy vọng chị bắt kịp với mọi thứ. Em biết đó là một thay đổi lớn – nhưng là một thay đổi tuyệt vời. Chị có ngủ được không? Hy vọng là có. Em luôn biết rằng chị sẽ là một người mẹ tuyệt vời: chị luôn biết chăm sóc em gái bé của chị (và con gái bé của nó!)

Nhân tiện thì cảm ơn chị vì những chi tiết đầm máu về sự ra đời của cháu. Chị còn tuyệt vời hơn em nghĩ nhiều! Và không, em không muốn Pierre gửi cái băng video của cái trải nghiệm “kỳ diệu” đó đâu. Em vẫn nhớ lại những gì xảy ra được mà... Chị còn nhớ họ từng cho chúng ta xem những băng video này ở trường khi chúng ta còn nhỏ để khiến chúng ta sợ làm tình không? À, rõ ràng không ai trong chúng ta sợ đến thế. Nếu họ thật sự muốn ngăn cản chúng ta thì lẽ ra họ nên cho chúng ta xem quá trình thay tã. Cái đó sẽ khiến chúng ta ba chân bốn cẳng chạy vào nhà tu kín ấy chứ.

Trong ảnh trông mọi người đều rất hạnh phúc bên nhau – cứ như một gia đình hoàn hảo vậy. Có một cái gì như thế không nhỉ, bởi vì nếu có thì cái đơn vị gia đình nhỏ của em đã không phải xếp hàng chờ được phong danh hiệu ấy.

Em thật sự không chắc em có làm đúng không khi tiếp nhận lại Greg. Thật khó biết nên quyết định thế nào. Chúa ơi, chị Stephanie, em lúc nào cũng là người đầu tiên hét lớn lên rằng nếu chồng em không chung thủy thì kể cả hàng triệu năm sau em cũng không thể nào tiếp nhận lại anh ta. Em lúc nào cũng nói đó là điều em không bao giờ tha thứ (à, điều đó và việc bỏ đứa con chưa sinh ra nữa) vì thế em đang làm cái gì thế này, tiếp nhận lại anh ta à?

Em nghĩ rằng việc bắt anh ta dọn đồ ra đi là việc dễ nhất trên đời, nhưng một phần trong lý do em tiếp nhận lại anh ta là vì em không thể nào đối mặt với việc phải xử lý tất cả một mình thêm một lần nữa. Em cứ hình dung ra em và Katie lại đơn độc một mình và em không thể chịu được. Bây giờ em đang bắt đầu đặt dấu hỏi với quyết định của em. Em có nên ở lại với anh ta và học cách yêu lại anh ta hay em nên ra đi và học cách tự tồn tại và sống độc lập? Em chỉ không nghĩ rằng em có thể đối mặt với một căn hộ bé tí khác và một món lương cơm côi khác để em và Katie tồn tại.

Nhưng nếu em đơn giản có thể tha thứ cho anh ta... nếu em có thể xóa bỏ đi hình ảnh môi anh ta áp lên

môi ai đó khác mỗi khi anh ta nói chuyện với em... Những đụng chạm của anh ta khiến em nổi gai ốc và em cảm thấy căm ghét anh ta kinh khủng, điều đó làm em mất hết nhuệ khí. Thật khó để chữa lành những vết thương của em bởi chính cái người đàn ông đã gây ra chúng.

Và anh ta thật sự rất sốt sắng về mọi thứ mới diên chứ. Anh ta chính là ngài Hằng hái về việc bọn em đi gặp chuyên gia tư vấn cùng nhau, và anh ta dành vài tiếng mỗi ngày nói chuyện với em, thật sự là nói chuyện với em. Tất cả đúng như là giải pháp đầy sách vở về cách “làm thế nào để khiến vợ mình vui lòng sau khi đã ngủ với người đàn bà khác”. Đầu tiên bạn sẽ hẹn gặp nhà tư vấn, phải đảm bảo là bạn đánh trống khua chiêng về việc phải hủy những cuộc hẹn gặp quan trọng thế nào, sau đó ngày nào cũng nấu bữa tối và rửa bát, hỏi vợ một triệu lần mỗi ngày xem vợ có ổn không và bạn có thể làm gì cho cô ta không, thực hiện việc mua sắm hàng tuần, nhớ kèm theo những món quà chu đáo như món bánh sô cô la ưa thích của cô ta hay cuốn sách bạn nghĩ cô ta sẽ thích đọc, dành vài tiếng trong ngày ngồi trong yên lặng cùng vợ tổng kết lại ngày của bạn và sau đó thảo luận xem quan hệ của bạn đã đi đến đâu. Mỗi ngày làm việc này năm trăm lần, bổ sung thêm nước và khuấy lên.

Và vấn đề là cái ông Greg em đã cưới sẽ không bao giờ làm tất cả những điều này. Anh ta sẽ không bao giờ thay cuộn giấy mới trong toilet, sẽ không bao giờ dọn dẹp thức ăn trên đĩa trước khi cho vào máy rửa bát. Mọi thứ đã thay đổi. Kể cả những thứ nhỏ nhỏ lặp lại hàng ngày khiến bạn dễ chịu cũng đã thay đổi.

Nếu em có thể tìm thấy sức mạnh trong em để bỏ được anh ta, em sẽ bỏ, nhưng em đã bị kẹt trong cái tình trạng lằng lằng không ràng buộc này. Bây giờ em chỉ muốn quyết định cho đúng. Em không muốn là một bà già cay đắng để sau bốn mươi năm nữa vẫn còn nhận xét rủa rới về những gì Greg đã làm. Để cuộc hôn nhân này có hiệu quả, em cần phải biết trước em có thể làm gì, nếu không quên đi thì ít nhất cũng phải là tha thứ. Em cần biết chút tình yêu nhỏ bé em cảm thấy với anh ta có lớn lên lại như trước đây nữa hay không. Điều khiến em mạnh mẽ thêm hơn nhiều là em biết anh ta sẽ không làm thế với em nữa. Bọn em đã quá nhiều đêm dài đầy nước mắt vài cái cọ vì thế cả hai bọn em đều không muốn lại trải qua những thứ đó nữa.

Nếu Alex sống ở đất nước này, em sẽ biết phải làm gì. Tất cả những gì em cần là sự hậu thuẫn. Cậu ấy là thiên thần nhỏ ngồi trên vai em thì thào vào tai em “Cậu có thể làm được mà!”. Thật là buồn cười. Em đã ba mươi tuổi rồi và em vẫn cảm thấy mình như một cô bé gái. Em vẫn nhìn quanh để kiểm tra và xem những người khác đang làm gì để chắc chắn rằng em không hoàn toàn khác biệt; em vẫn nhìn quanh tìm sự giúp đỡ, hy vọng một cú thúc khuỷu tay thật nhanh và một lời khuyên thì thầm. Nhưng em không thể bắt được ánh mắt một ai. Không ai quanh em có vẻ đang nhìn quanh và phân vân nên làm gì. Tại sao em lại cảm thấy em là người duy nhất bối rối và quan tâm về những lựa chọn em đã chọn và nơi em đang đến? Em nhìn đi đâu cũng thấy mọi người đã thỏa lòng với lựa chọn của mình. Có lẽ em nên đơn giản là làm theo họ.

Yêu chị,

Rosie

Rosie thân mến,

Đừng có tự tra tấn mình với những câu hỏi mà em không biết câu trả lời. Bây giờ em đang trải qua một thời gian khó khăn, nhưng em sẽ vượt qua và sau này em sẽ còn vượt qua nữa. Mỗi cú đánh bị bật lại sẽ khiến ta mạnh hơn.

Chị không thể bảo em nên ở lại với Greg hay không – chỉ em mới có thể đưa ra quyết định đó – nhưng tất cả những gì chị có thể nói là nếu có chút tình yêu nào ở đó thì em nên huy động đến nó. Tất cả những thứ nhỏ bé đều lớn lên khi ta chăm sóc nó, Rosie. Tình yêu cũng thế thôi. Nhưng nếu nó khiến em thấy khó khăn, hãy đi và tìm thứ khác đem lại cho em hạnh phúc, thứ mà em xứng đáng có.

Hãy nghe xem con tim em đang nói gì và đi theo sự dẫn dắt của bản năng, nó sẽ dẫn em đi đúng đường. Rất tiếc là chị chẳng có lời khuyên khôn ngoan nào cho em, Rosie, nhưng ít nhất em biết rằng em không có mỗi một mình; những người khác cũng không có câu trả lời cho tất cả mọi câu hỏi được đâu. Đôi khi tất cả chúng ta đều bối rối như nhau cả thôi.

Giữ gìn sức khỏe nhé,

Yêu em,

Stephanie

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Trái tim yên lặng

Tim em chẳng nói gì cả và bản năng của em thì bảo rằng em nên đi ngủ, cuộn tròn lại thành một quả bóng và khóc lóc.

Ghi chú cho bản thân:

Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được yêu nữa.

Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được tin một người nào nữa.

Mua loại khăn giấy đặc biệt Kleenex có tẩm dầu cọ calendula bảo vệ da vì khi đó sẽ không bị nhảm là đến tháng nữa.

Phải ăn.

Phải ra khỏi giường.

Và, vì Chúa, phải thôi khóc.

Từ Mẹ

Gửi Stephanie

Tiêu đề Cái đó có hiệu quả không?

Mẹ nghĩ mẹ vừa mới nghiên cứu xong cái công nghệ email này. Dù sao thì mẹ cũng muốn xem liệu kế hoạch cho ngày sinh nhật thứ 60 của bố con có như cũ không. Ông ấy cứ nghĩ đó sẽ kiểu như là một vài ly uống lặng lẽ với Jack và Pauline thôi, vì thế đừng có email lại mẹ vào địa chỉ này vì bố cũng có thể đọc đấy. Hãy gọi theo số máy di động của mẹ. Mẹ thật sự muốn con đến. Sẽ thật tuyệt khi tất cả chúng ta lại có mặt cùng nhau và mẹ nghĩ điều đó sẽ tốt cho Rosie. Mẹ lo cho nó, nó đã buồn bực về vụ Greg đến nỗi sụt bao nhiêu cân. Bố con chỉ còn thiếu nước đấm Greg một quả vào mặt, mà làm thế chẳng hay cho ai cả. Nhất là cho quả tim của bố con. Kevin cũng không nói chuyện với Greg, điều này cũng không làm cho cuộc sống của Rosie tội nghiệp dễ thở thêm tí nào.

Dù sao thì càng có thêm nhiều người thân quanh nó thì càng tốt.

22. Chương 22

Ruby: OK, dù em đang thực hiện chế độ ăn kiêng gì đi nữa thì chị cũng muốn Gary nhà chị áp dụng chế độ ấy.

Rosie: Em không thực hiện chế độ ăn kiêng nào cả, chị Ruby.

Ruby: Nhưng trông em ốm lắm ấy, chẳng khỏe tí nào; chính xác đấy là cái vẻ chị muốn thằng Gary có đấy. Không hấp dẫn, gầy như que củi, kiệt quệ...

Rosie: Xin cảm ơn.

Ruby: Chị chỉ muốn giúp em thôi, Rosie. Hãy nói cho chị biết có chuyện gì đang xảy ra vậy.

Rosie: Chị chẳng giúp được gì đâu, Ruby ạ. Greg và em sẽ tự mình làm rõ mấy vấn đề này thôi. À, em, Greg và cả Ursula – nhà tư vấn hôn nhân tuyệt vời ấy nữa chứ. Tất cả bọn em đã trở thành một nhóm tuyệt vời đến mức em muốn phát khóc lên được ấy.

Ruby: Bọn em thật là tuyệt đấy. Ursula có ích một cách hết sức tuyệt vời như thế nào?

Rosie: Có ích một cách tuyệt diệu. Hôm qua cô ta bảo em rằng em có vấn đề với việc thảo luận về các cảm giác của em.

Ruby: Và?

Rosie: Và em bảo cô ta rằng điều đó khiến em bực lắm và rằng cô ta hãy rút đi mà tự tư vấn cho chính mình ấy.

Ruby: Nói hay lắm. Thế Greg nói gì về chuyện đó?

Rosie: Ôi, chờ đã; cái đó thì xứng đáng được trao giải thưởng lắm. Người chồng có bản năng tuyệt vời của em nghĩ rằng em “có vấn đề với việc trao đổi và hiểu Ursula”.

Ruby: Ôi trời ơi.

Rosie: Ôi trời ơi, đúng là thế đấy, vì thế em đã đề nghị rằng Ursula và em nên cùng tham gia quá trình tư vấn về mối quan hệ để có thể có các kỹ năng giao tiếp tốt trong quá trình tư vấn hôn nhân cho em.

Ruby: Thế Greg nói gì về chuyện đó?

Rosie: À, em không hoàn toàn nghe rõ anh ta nói gì vì tiếng sập cửa ô tô to quá. Chắc là không thể nào tích cực được. Mũi anh ta tóe lửa và anh ta cứ cần nhằn em suốt. Em cũng đã nghĩ đến việc mua một cái giường lớn hơn để có chỗ cho Ursula. Có lẽ cô ta cũng biết gần như mọi thứ về bọn em rồi. Có lẽ cô ta còn có thể đếm được em đánh bùm bao nhiêu lần trong một đêm ấy chứ...

Ruby: Thật sự là tệ đến mức ấy à?

Rosie: Em chẳng thấy chuyên gia tư vấn giúp được gì cho người ta cả. Ursula chỉ làm cho bọn em cãi nhau thêm khi cứ bắt bọn em phải thảo luận tất cả những thứ nhỏ nhỏ khiến bọn em chán nhau. Nếu có bao giờ bọn em đồng ý với nhau thì em gần như có thể thấy cô ta có vẻ lo lắng về khoản tiền thuê cô ta tư vấn tháng sau ấy. Tuần trước bọn em đã tranh luận suốt một tiếng về việc em ghét chuyện Greg cố tình để lại một vệt sữa trên ria để làm cho em cười thế nào, sau đấy khi em không cười thì anh ta đi theo em khắp quanh nhà, chạm vào vai em vẫn với cái ria dính sữa ấy cho đến khi em cười mới thôi.

Hôm qua bọn em đã cãi nhau về việc em đã thấy bị làm phiền thế nào khi miệng anh ta bắt đầu chồm lại mỗi khi em làm gì sai. Nếu em nói bầu trời màu vàng, môi trên của anh ta sẽ bắt đầu chồm lại theo đúng xì-tai đặc biệt của Elvis ấy. Điều làm em điên tiết là anh ta không thể nào mặc kệ không để ý đến chuyện ấy. Anh ta nhất thiết phải cho em biết theo một hình thức nào đấy rằng em sở hữu một thông tin “thiết yếu” nào đó không đúng. Ôi không, cỏ màu xanh chứ đâu phải màu hồng! Ôi trời ơi là trời, thông tin đó mới làm cho cuộc đời chúng ta thay đổi làm sao chứ!

Tuần sau em nghĩ em sẽ đưa ra thảo luận thực tế rằng anh ta luôn đi đôi tất độc đáo dở hơi mà bà mẹ yêu quý của anh ta mua cho. Anh ta nghĩ cái mớ tất ấy thật nực cười. Thỉnh thoảng anh ta gọi điện cho mẹ chỉ để kể cho bà ấy nghe rằng anh ta đang đi mấy cái đôi tất ấy. Quả tất vàng chấm hồng và tất xanh lơ sọc đỏ ấy. Chắc đồng nghiệp của anh ta ở ngân hàng nghĩ cái chỗ tất ấy vô cùng ngộ nghĩnh. Ngài quản lý ngân hàng vô cùng thú vị và tân tiến đi tất hồng, ôi ôi, và hãy đi đàm phán về một vụ cầm cố với anh ta nào! Với lại khi anh ta ngồi xuống, quần sẽ bị kéo lên và người ta có thể nhìn thấy đôi tất ấy cách xa từ cả mấy kilomet ấy chứ...

Ruby: Ôi, ấy thế mà họ nói rằng em có vấn đề trong việc thể hiện chính mình cơ đấy...

Rosie: Quan điểm của em là họ quá yêu thích việc đi sâu vào những chi tiết chẳng liên quan gì. Quan trọng quái gì việc mỗi sáng Greg nên hôn em lên trán hay lên má; vấn đề là liệu anh ta có nên hôn em hay không.

Ruby: Vậy việc tư vấn kỳ lạ này có tí chút gì ảnh hưởng tích cực đến cuộc hôn nhân của em không?

Rosie: Không thật sự lắm. Em nghĩ Greg và em sẽ còn tốt hơn nếu không có cô ta.

Ruby: Em có nghĩ cả hai người sẽ chia tay với cô ta không?

Rosie: À, chắc là bọn em nên làm thế, với lại đến lúc Greg bốn mươi tuổi thì bọn em chắc gì còn ở bên nhau nữa đâu...

Cho Chồng Tôi,

Chúc mừng Sinh nhật 40 tuổi, anh yêu.

Yêu anh nhiều,

Rosie

Chúc mừng sinh nhật thứ 40!

Bây giờ trông dường còn xấu hơn và già hơn nữa.

Gửi dường Greg.

Từ Katie và Toby

Alex thân mến,

Tớ nghĩ tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc săn tìm. Cậu đã rơi ra khỏi rìa trái đất rồi hay sao? Cậu có còn sống không đấy?

Hôm nọ tớ gọi điện cho mẹ cậu và bác cũng đã rất lâu không thấy tin tức gì của cậu. Mọi thứ có ổn không? Bởi vì nếu không thì tớ có quyền được biết chứ. Cậu mặc định là sẽ phải tâm sự với tớ vì tớ là bạn thân nhất của cậu và... đó là luật. Và nếu mọi sự ổn thì cũng nhớ liên lạc với tớ nhé. Tớ cần phải tán phét với cậu. Đây là phần hai của cái luật trên.

Mọi thứ ở đây vẫn diễn rò và không thể đoán trước được như mọi khi. Như cậu đã biết đấy, Katie 11 tuổi rồi. Cảm ơn cậu đã gửi quà cho con bé. Nó đã lớn đến độ nó bảo tớ là nó không cần thông báo cho tớ biết trong ngày nó sẽ đi đâu hay khi nào thì nó về nhà. Rõ ràng một bà mẹ cần gì phải biết mấy cái thông tin không quan trọng như thế. Tớ nghĩ chắc chỉ vài năm nữa thôi là nó sẽ thành một con quái vật; nó sẽ coi tớ như một chướng ngại vật luôn can thiệp và cố tình sắp đặt để phá hoại cuộc đời nó. (OK, ừ thì thỉnh thoảng tớ cũng làm thế.) Bây giờ con bé còn đánh son nữa cơ đấy, Alex ạ. Son hồng, có nhũ lấp lánh. Nó bôi nhũ lên mắt, lên má và lên tóc; tớ đang vận động xin tài trợ một cái sàn nhảy disco cho cô con gái đây. Bây giờ tớ đang được hướng dẫn cách gõ cửa phòng ngủ của nó, cụ thể là gõ ba lần trước khi được phép vào để nó có thể nhận diện kẻ xâm nhập. (Tớ khá là ghen tị vì Toby chỉ cần gõ một lần. Tuy nhiên Greg thì phải gõ 13 lần. Tội nghiệp Greg. Đôi khi, à mà nói chung hầu như luôn luôn, anh ta quên mất đã đếm đến lần thứ mấy và Katie từ chối không cho anh ta vào vì lý do an ninh. Tớ thì nghĩ thật sự làm quái gì có ai khác đứng ở cửa phòng nó mà gõ những 13 lần, hoặc ít ra cũng cố gắng gõ 13 lần cơ chứ?! À mà tớ đã rất láu cá và thỉnh thoảng chỉ gõ một lần thôi, như thế nó sẽ nghĩ tớ là Toby và cho tớ vào xem cái khu vực linh thiêng của Katie Dunne ấy. Cậu chắc sẽ cho là chỗ ấy có tường đen, không đèn, đầy những tấm poster kinh dị trên tường, nhưng căn phòng ấy lại gọn gàng và sạch sẽ một cách đáng ngạc nhiên đấy.)

Tớ không chắc nó có viết thư cho cậu không, nhưng nếu nó cho cậu biết tí khía cạnh thú vị nào về cuộc sống bí mật và cực kỳ bận rộn của nó thì hãy cho tớ biết nhé. Tớ là mẹ nó và điều đó rõ ràng là luật rồi.

Mọi thứ ở nơi làm việc đều tốt. Tớ vẫn làm ở khách sạn ấy và bây giờ tớ chính là nhân viên lâu năm nhất mà họ có. Buồn cười nhỉ? Nhưng – luôn có một chữ “nhưng” với tớ - tớ biết tớ luôn bị ám ảnh với những gì đó bên trong các khách sạn, nhưng tớ lại có cảm giác kiểu như thế này “Có phải nó đây không? Đây là tất cả sao?”. Làm những gì tớ đang làm thì cũng ổn, nhưng tớ muốn tiến lên một chút. Tớ sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi tớ làm người quản lý các khách sạn Hilton.

Greg nói rằng tớ điên rồi. Anh ta nói tớ hẳn là rất điên thì mới bỏ một công việc tương đối tốt, sắp tốt và giờ làm việc tốt như thế. Anh ta nghĩ ở đây tớ sống dễ dàng và tớ cần phải thỏa lòng với điều đó. Tớ cho là anh ta đúng.

Josh thế nào? Tớ rất mong được gặp lại thằng bé. Bọn mình cần thu xếp để gặp nhau sớm thôi. Tớ không muốn thằng bé không biết tớ là ai. Mình đã luôn hứa rằng con mình sẽ là những người bạn tốt của nhau,

nhớ không? Tớ không muốn là một trong những người lạ đến thăm nó và, năm thì mười họa, nhét tiền vào tay nó. Dù rất thích kiểu người như thế, cá nhân tớ vẫn muốn Josh nhận được nhiều hơn thế.

OK, đó là tất cả những tin tức thú vị về tớ dành cho cậu bây giờ đây. Hãy viết thư cho tớ, gọi điện, email hay bay đến chỗ tớ thăm tớ. Hoặc là làm tất cả những việc ấy. Hãy làm bất kỳ điều gì để tớ biết rằng cậu vẫn còn trên trái đất này đi.

Nhớ cậu.

Thân mến,

Rosie

Rosie thân mến,

Chỉ vài dòng để cậu biết tớ còn sống – gần như thế. Đạo này Sally có vẻ đã hút cạn hết sức sống của tớ. Bọn tớ đang hoàn thành nốt việc ly dị... thật là một cơn ác mộng.

Vậy đó chính là những gì đang xảy ra với tớ. Bây giờ tớ phải đi đây, phải thọc tay vào lồng ngực ai đó.

Gửi tình yêu của tớ đến Katie nhé.

Alex

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Đáp: Tán gẫu!

Cảm ơn bức thư của chị, Steph. Em hoàn toàn ổn, cảm ơn. Mọi người đều khỏe mạnh; bọn em chẳng phàn nàn gì cả. Em cảm thấy em đã quyết định đúng về Greg và với những gì nghe từ Alex về thủ tục ly dị, em rất vui vì Greg và em đã không đi theo con đường đó. Ít nhất thì Sally và Josh đã không đi xa Alex lắm nên cậu ấy có thể thu xếp để gặp Josh khá thường xuyên.

Cơn ác mộng tệ hại nhất của em là mất Katie. Em không biết mình sẽ làm gì lúc đó nữa. Nó có thể xem kênh MTV cả ngày, bật nhạc âm ỉ trong phòng nó, phá hoại ngày nghỉ của em bằng việc khiến em phải đến trường nó để cãi nhau với cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi, làm nhũ rơi lung tung trên trường kỷ và thậm, làm em lo muốn chết khi nó về muộn một phút so với giờ giới nghiêm lúc 9 giờ của nó, nhưng nó là thứ quan trọng nhất đối với em trong đời. Lúc nào nó cũng là số 1. Em thật vui là Alex đã bỏ lỡ bữa tiệc thành niên và em thật vui là Brian Nhè là người đáng chán như thế. Những người đàn ông trong đời em có lẽ đã làm em thất vọng nhưng cô gái nhỏ trong đời em thì khiến cho mỗi ngày của đời em đều đáng sống.

Thưa cô Rosie Dunne,

Tôi hy vọng cô có thời gian rảnh rỗi vào thứ Hai ngày 16 lúc 9 giờ sáng để gặp tôi ở trường. Bố mẹ của Toby Flynn cũng có mặt. Cuộc gặp là về những kết quả gần đây của kỳ thi toán mùa hè. Có vẻ như Katie và Toby có câu trả lời giống nhau cho tất cả các câu hỏi. Điều làm tôi kinh ngạc nhất là phần lớn những câu trả lời này đều sai. Tôi đã nói chuyện này với Katie và Toby và hai đứa khẳng định rằng điều đó là tình cờ.

Như cô đã biết rõ đây, gian lận trong thi cử được coi là một tội nặng ở trường trung học St Patrick. Có vẻ như tôi có một ca lặp lại, Rosie... Hãy gọi điện để khẳng định sự có mặt của cô.

Cô Casey

23. Chương 23

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Những người trưởng thành

Chúng ta như thế nào nhỉ? Tổ sắp nói rằng ai mà biết được chúng ta đã trải qua những “chuyện của người trưởng thành” nhiều đến thế cơ chứ, nhưng tổ không coi việc cậu trải qua một cuộc ly dị và việc tổ cố nhặt nhanh những mảnh vỡ hôn nhân của mình là những việc nhất thiết mà người trưởng thành phải làm. Tổ nghĩ hai chúng ta đã nghiên cứu kỹ điều này khi chơi trò công an bắt gián điệp ở vườn sau rồi. Bây giờ thì ta đã ở dưới chân đồi!

Thời tiết ở đây mấy tuần qua rất đẹp. Tổ yêu tháng Sáu ở Dublin này. Những tòa nhà màu xám có vẻ ít xám hơn, những gương mặt không vui có vẻ tươi sáng hơn. Nhưng ở chỗ làm thì hơi nóng. Toàn bộ phần phía trước của tòa nhà khách sạn làm toàn bằng kính và vào những ngày như hôm nay có cảm giác như bọn tổ làm việc trong một cái nhà kính ấy. Đúng là một sự tương phản với những tháng mùa đông, khi tiếng những giọt mưa nặng hạt đập vào mặt kính vọng lại quanh phòng chờ yên tĩnh. Đó là một âm thanh đẹp, nhưng nếu là mưa đá thì hơi ồn và mạnh như sắp đập tan mái thủy tinh ra ấy. Ngay lúc này đây tổ đang nhìn lên bầu trời xanh đậm với những đàn cừu mây lốm đốm trắng. Thật đẹp.

Những chiếc xe thể thao mui rời đã hạ mui xuống và bật nhạc điếc cả tai, một số doanh nhân chậm rãi đi xuống phố ngang qua khách sạn với áo khoác vắt trên vai và mắng séc sơ mi xắn cao lên, miễn cưỡng quay lại phòng làm việc. Sinh viên đại học đã quyết định hoãn kế hoạch đến trường của mình để ngủ thiếp thành những vòng người rộng lớn trong công viên. Lũ vịt tập bên rìa ao, vui mừng vì hôm nay chúng tôi không cần phải đi tìm thức ăn nữa. Hàng núi bánh mì chưa ăn ầm ứ trôi nổi trên mặt nước chỉ chờ được mổ.

Một đôi thanh niên đang tán tỉnh nhau chạy đuổi bắt quanh đài phun nước lớn hứng lấy những tia nước mát lên cánh tay và chân trần của họ cho mát. Những lứa đôi yêu nhau nằm duỗi dài trên cỏ và nhìn nhau đắm đuối. Trẻ con chơi ở sân chơi trong khi bố mẹ chúng thư giãn dưới nắng, một mắt nhắm một mắt lười biếng trông chừng lũ con rất phấn khích của mình đang kêu rú lên vui mừng.

Những người chủ cửa hàng đứng ở cửa gian hàng trống không của mình ngắm nhìn cả thế giới đi qua. Nhân viên văn phòng liếc ra ngoài cửa sổ một cách mơ màng từ phòng làm việc ngọt ngào và ầm ứ của họ, nhìn sự rộn ràng của thành phố với niềm thú vị.

m thanh của tiếng cười đầy trong không gian, ai cũng tươi cười và trong mỗi bước đi lại có một cái nhún nhảy. Hiên khách sạn đầy những người đang thưởng thức đồ uống dưới ánh mặt trời: món trà đá Long Island, rượu gin và tonic, nước cam thơm với đá bào, đồ uống pha từ chanh xanh, cocktail hoa quả và những bát kem. Người ta cởi bớt quần áo ra và vắt chúng lên lưng ghế.

Những người lao công lau dọn và khe khẽ hát một mình trong cổ họng, mỉm cười trong lúc đánh bóng đồ đồng cứ như cảm thấy nhữn tia nắng mặt trời đang rơi xuống gương mặt họ vậy. Nhưng ngày như thế này không thường xuyên xuất hiện và có thể đoán rằng tất cả mọi người đều mong có nhiều ngày như thế.

Và tổ ngồi đây và nghĩ về cậu. Tổ gửi cậu tình yêu thương của tổ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Hạnh phúc!

Nghe giọng cậu có vẻ rất hạnh phúc và hết sức thơ thẩn vẫn vợ! Tổ mới đi nghỉ cuối tuần cùng Josh về. Bây giờ nó đã là một sinh vật nhỏ hăng hái vô cùng Rosie ạ. Nó chạy quanh cổ túm lấy vật gì đó và tất cả mọi thứ ở bên phải, bên trái và ở giữa. Tổ gần như không dám chớp mắt, sợ rằng căn phòng sẽ tan tành ra quanh tổ mất. Nhưng thằng bé rất khỏe mạnh và tổ cảm thấy thật hạnh phúc và như trẻ lại sau kỳ nghỉ cuối tuần này. Việc gặp nó lúc nào cũng khiến tổ tươi vui lên nhiều, cứ như một cái công tắc ở đâu đó trong người tổ được bật lên ấy. Tổ có thể ngắm nó mãi. Ngắm nó học hỏi, nó tự dạy mình thế nào, nó tự tìm ra cách để làm gì đó mà không cần ai giúp ra sao. Josh tận dụng mọi cơ hội; nó dừng cảm hơn tổ. Nó luôn bước thêm những bước xa hơn khi nó biết là nó không nên. Nó vẫn cứ làm và nó học được nhiều điều. Tổ nghĩ người lớn chúng ta cần học nhiều từ điều ấy. Có lẽ là học cách không e sợ và quá quan tâm đến việc đạt được mục tiêu.

Vậy là tớ đang nhận những lời khuyên từ Josh. Một nhà phẫu thuật kiệt xuất sẽ có bài nói chuyện trong tuần này. Sẽ có vài ngày hội thảo về một quy trình xử lý tim mới mà ông đã phát triển nên. Tớ sẽ thử gặp ông ấy – tớ và hàng nghìn bác sĩ phẫu thuật tim tương lai khác sẽ có mặt ở đó. Có tin đồn là ông từ Ireland đến đây để phát triển việc nghiên cứu của mình – và cần một vài sự hỗ trợ.

Hãy nắm tay lại cầu nguyện để một điều kỳ diệu xảy ra nhé.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Cuộc gặp bí ẩn

Tớ sẽ có một cuộc gặp bí ẩn với Bill, sếp của tớ, vào tuần sau. Tớ chẳng biết nội dung cuộc gặp sẽ về cái gì, nhưng tớ khá căng thẳng. Sếp đã bay đến đây ngày hôm qua, trông không có vẻ gì vui lắm và sẽ có một loạt cuộc gặp bí mật suốt cả ngày. Khá nhiều người trông rất khả nghi mặc vest màu sẫm đã đến nói chuyện với ông suốt. Tớ thấy có một cảm giác kinh khủng từ đáy lòng.

Điều làm mọi thứ có vẻ còn tệ hơn là anh của sếp, ông Bob, sáng mai cũng sẽ bay đến. Họ chỉ có mặt cùng nhau để làm những việc sa thải và tuyển dụng thôi. Tớ nghĩ đó là tất cả những gì Bob làm, thật sự mà nói là như thế. Bill làm tất cả mọi việc ở các khách sạn trên khắp thế giới của họ và Bob thì chỉ tiêu xài phần lợi tức của mình của mình vào các ngôi nhà, ô tô, kỳ nghỉ và đàn bà, đây là tớ nghe nói thế. Tại sao người ta luôn xếp đàn bà vào cùng một nhóm với ô tô và các kỳ nghỉ nhỉ, cứ như đàn bà bọn tớ là phần thưởng trong một show diễn truyền hình ấy? Nếu tớ có hàng triệu đô la thì không có chuyện cậu sẽ nghe người ta nói rằng “Trời ơi, hãy nhìn Rosie Dunne kìa. Tất cả những gì cô ta làm là tiêu xài tiền bạc vào giày dép, quần áo và đàn ông.” Nghe thế chẳng ổn tí nào nhỉ, đúng không?

Hy vọng là họ không đuổi tớ. Tớ không biết nên làm gì. Tớ nghĩ chắc tớ sẽ ngủ với ông ta để được ở lại đây mất. Đây là cách để thể hiện tình yêu của tớ với nơi này đây. Hay nói thể để cho cậu thấy là tớ sợ lại phải đi tìm một công việc ở nơi khác như thế nào. Hoặc là tớ đã tuyệt vọng với việc được ngủ với một người đàn ông nào khác ngoài Greg để có sự thay đổi đến thế nào. Tớ yêu anh ấy nhưng, cầu trời phù hộ cho anh ấy, anh ấy thật là nhàm chán, cứ như máy ấy.

Tốt hơn có lẽ tớ nên đi ra kia và tỏ vẻ bận rộn đến mức họ sẽ hoàn toàn chẳng có cơ sở gì để đuổi tớ cả. Hãy nắm tay lại cầu nguyện cho tớ đi, và tớ sẽ cầu nguyện cho cậu.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Cuộc gặp bí ẩn

Đừng lo, mọi sự rồi sẽ ổn thôi! Họ chẳng có lý do gì để đuổi cậu cả! (Đúng không?) Cậu chẳng làm gì sai kể từ ngày bắt đầu làm việc ở đây. Thực tế là cậu còn chẳng mấy khi gọi điện xin nghỉ ốm ấy chứ! Mọi thứ sẽ ổn thôi. Tớ sắp đi đến chỗ hội thảo đây. Chúc cả hai bọn mình may mắn!

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Đáp: Cuộc gặp bí ẩn

Cậu đã đúng. Họ không thể đuổi tớ được. Tớ ngốc quá. Tớ là một nhân viên tuyệt vời. Họ chẳng có lý do gì mà đuổi tớ cả. Ít nhất là không có lý do gì mà họ biết. Ý tớ là họ sẽ không thể nào biết được cái lần tớ dẫn Ruby đến để cho chị ấy xem phòng áp mái. Và kể cả nếu họ biết thế thì họ cũng không thể nào biết là bọn tớ đã đặt phòng và ngủ ở đấy qua đêm. Họ có thể biết không nhỉ?

Có lẽ họ đã biết về mấy bộ đồ tắm thất lạc. Nhưng mấy cái bộ ấy mặc thật dễ chịu lắm ấy, tớ phải lấy một bộ về nhà chứ...

Hoặc có lẽ đó là việc cái mini bar trong tủ lạnh trống rỗng. Nhưng tớ có nhớ là đã nhờ Peter xếp lại đồ uống vào tủ lạnh rồi mà và anh ta nợ tớ cái lần tớ cho bố mẹ anh ta khoản giảm giá dịp Lễ Valentine vào hồi giữa tháng Năm ấy. Thế thì chắc là không phải... Ôi trời ơi, cái thứ này đang giết tớ đây. Tớ thật sự

chẳng muốn quay lại làm việc cho Andy Máu đầu, và tớ không nghĩ tớ có đủ năng lượng để lại gửi CV xin việc. Cả cái sự căng thẳng của việc đi phỏng vấn xin việc nữa.

Họ chỉ muốn gặp tớ thôi. Nhưng Bill không cười với tớ khi ông ta nói thế và mắt ông ta không lấp lánh như mọi khi. Cậu nghĩ thế nghĩa là gì? Ôi trời ơi, hôm nay cô nàng gầy gơ xương mới đến có một cuộc gặp với sếp. Cô ta là nhân viên tệ nhất mà tớ từng thấy. Có lẽ cô ta chẳng bao giờ ăn cái gì. Giờ nghỉ trưa đối với cô ta thật vô dụng. Cô ta chỉ nhìn trừng trừng vào bàn ăn nơi có đĩa thức ăn của người ta với một vẻ mặt kinh khủng, cứ như thức ăn là một con quỷ, và cô ta chỉ nhấp có vài ngụm nước thôi. Rồi uống được một nửa chai nước thì cô ta no, vặn nắp và để lại cái chai đấy.

Tốt hơn là tớ nên bắt đầu đi tìm việc thôi, tớ nghĩ thế.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Bình tĩnh nào!

Vì Chúa, Rosie Dunne ơi, tớ yêu cậu với cả trái tim nhưng cậu cần phải bình tĩnh lại đi!

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Ô ồ, vậy là cậu ta yêu em với cả trái tim à, đúng không nhỉ?

Rosie: Ôi, đề nghị thôi đọc email của em ngay đi, chị Ruby.

Ruby: À, lấy một cái mặt mã khó đoán hơn một tí đi. “Mao Lương Hoa Vàng”. Gần đây hai đứa toàn tán tỉnh nhau thôi.

Rosie: Không phải thế! Làm thế nào mà bọn em lại có vẻ tán tỉnh nhau cơ chứ?!

Ruby: Em tự biết mình thôi.

Rosie: Ôi làm ơn đi, em cứ nghĩ chị đang sắp sửa có một lý luận nghe được dù chỉ là một lần trong đời chứ.

Ruby: Chị có lý luận ấy và em biết thế mà.

Rosie: Bọn em chỉ đang hòa hợp với nhau như hồi trước thôi, thế đó. Alex đã lấy lại phong độ cũ, em nghĩ cậu ấy vui vẻ trở lại rồi.

Ruby: Vì cậu ấy đang iu mà lại...

Rosie: Cậu ấy không đang yêu iếc gì cả. À mà không... với em.

Ruby: Ô, xin lỗi, chị bị nhầm lẫn vì cậu ấy nói trong email là cậu ấy “yêu em với cả trái tim.”

Rosie: Như một người bạn yêu một người bạn, chị Ruby.

Ruby: Em là bạn chị và chị không yêu em với cả trái tim. Mẹ kiếp, chị khó mà yêu Teddy với cả trái tim được.

Rosie: Thôi được rồi, Alex và em đang yêu nhau điên cuồng và bọn em sắp sửa bỏ trốn và có một vụ áp phe ái tình say đắm đấy.

Ruby: Em thấy chưa? Thừa nhận thì có làm sao đâu, đúng không nào?

Rosie: Chờ máy nhé, Ruby.

[Rosie rời khỏi máy tính].

Rosie: Ôi trời ơi, que củi mới về sau cuộc gặp với Bill và Bob và cô ta đang khóc lòi cả mắt ra kìa. Họ vừa mới đuổi cô ta. Em sẽ là người tiếp theo. Quái quỷ. Em nên đi thôi. Thật là khổn kiếp. Khốn kiếp. Khốn kiếp.

Rosie đăng xuất.

24. Chương 24

Kevin thân,

Chào con trai. Bố biết bố không phải là người hay viết thư, nhưng bố không chắc con có đưa cho mẹ con và bố đúng số điện thoại ở chỗ con không nữa. Lúc nào bố gọi cũng thấy chuông kêu suốt, đêm hay ngày cũng thế. Hoặc là con đã đưa nhầm số cho bố, hoặc là có gì đó không ổn với điện thoại của con, hoặc tất cả mọi người đều bận rộn đến độ không có ai ở đó để trả lời điện thoại. Bố không thích cái ý tưởng phải chia sẻ một cái điện thoại với những ba mươi nhân viên cùng làm khác. Con không thể mua một cái điện thoại di động à? Như thế thì thỉnh thoảng gia đình mới có thể liên lạc được với con chứ.

Hy vọng là con không làm gì dại dột ở đây chứ. Rosie thật sự đã phải giờ đầu chịu báng để xin cho con cái công việc ở bếp ấy. Đừng có làm loạn lên như những lần mà con đã gây rối đấy. Đây là cơ hội để con có một khởi đầu tốt đẹp với cuộc đời con. Bây giờ bố già của con đã 60 rồi; bố sẽ không có ở đây mãi để con trông cậy đâu, con biết rồi đấy!

Thật tiếc là con đã không về nhà được vào buổi liên hoan về hưu của bố. Công ty bố đã mời cả nhà mình đến. Hôm đó họ thật sự đã rất tốt với nhà ta – thực tế là họ đã đối xử với bố rất tốt suốt hơn ba mươi năm qua. Stephanie, Pierre và Jean-Louis từ Pháp về. Rosie, Greg và Katie bé bỏng cũng có mặt. Đó là một đêm vui. Bố sẽ không chỉ trích con đâu, con trai, chỉ là mong con cũng có mặt ở đó thôi. Nói chung đó là một đêm nhiều cảm xúc. Nếu con có mặt ở đó, con sẽ thấy bố già của con khóc.

Cuộc đời thật là buồn cười. Bố đã làm việc cho họ bốn mươi năm và bố vẫn nhớ ngày đầu tiên làm việc cho họ cứ như thể đó mới chỉ là ngày hôm qua. Bố vừa tốt nghiệp ra trường rất hăng hái. Bố muốn bắt đầu kiếm được tiền ngay để có thể cầu hôn với mẹ con và mua nhà. Tuần làm việc đầu tiên mọi người ở cơ quan bố tổ chức buổi tiệc về hưu cho một trong những người già nhất. Bố đã không chú ý nhiều đến ông ấy. Mọi người đọc diễn văn, tặng quà cho ông ấy, kể về những ngày xưa. Nhưng lúc ấy tất cả những gì bố quan tâm là họ đã khiến bố phải ở lại làm khuya mà không được trả công trong khi bố chỉ muốn đi về cầu hôn với mẹ con. Ông già về hưu ấy đã làm việc ở đó suốt cuộc đời lao động của mình, nước mắt lấp lánh trong mắt và ông ta thật sự không vui vì phải về hưu. Ông ấy có một bài phát biểu dài phát khiếp. Bố nghĩ chắc chẳng bao giờ ông ấy nói cho xong để bố có thể đi về được. Lúc ấy bố đã có nhẫn đính hôn trong túi rồi. Tay bố cứ để trong túi quần để chắc chắn rằng chiếc hộp nhung vẫn còn ở đó. Bố không thể nào chờ ông già kia nói xong được.

Tên ông ấy là Billy Rogers.

Ông ấy muốn dắt bố ra giải thích một vài điều về công ty trước khi ông ấy đi vì thấy bố là người mới. Bố đã chẳng nghe lấy một câu trong những gì ông ta nói. Ông ta cứ nói và nói mãi cứ như thể chẳng bao giờ có ý định rời khỏi văn phòng ấy. Bố đã giục ông ta. Lúc ấy công ty đối với bố chẳng quan trọng đến thế.

Tuần nào ông ấy cũng quay lại thăm mọi người ở văn phòng. Ông ấy đi quanh các bàn, làm phiền tất cả những người mới và cả một số người cũ nữa, đưa ra những lời khuyên và kiểm tra những thứ không còn là việc của ông nữa. Lúc ấy bọn bố chỉ muốn được làm việc của mình cho yên thôi. Ông ấy thì muốn chỉ sống và hít thở không khí ở nơi ấy. Tất cả bọn bố đã bảo ông ấy hãy tìm một thú vui. Hãy giữ cho mình bận rộn. Và bọn bố nghĩ như thế là giúp ông ấy. Chỉ là gợi ý vì lòng tốt thôi – chỉ vậy với cả thực tế là ông ấy đã thật sự làm các bạn của ông ấy phát cáu. Vài tuần sau thì ông ấy chết. Bị đau tim trên sân golf. Ông ấy đã nghe lời khuyên của các bạn và đi học chơi golf buổi đầu tiên.

Bố không nghĩ về Billy Rogers suốt gần ba mươi năm nay. Đã hoàn toàn quên bằng ông ấy, thật tình là thế. Nhưng mà cái đêm hôm ấy, kể từ đó bố không thể gạt bỏ suy nghĩ về Billy Rogers ra khỏi đầu được. Nhìn quanh với nước mắt dâng lên trên hàng mi, lắng nghe những bài phát biểu, nhận quà, bắt gặp những cái liếc nhìn đồng hồ của những người mới tư hỏi khi nào thì họ có thể về nhà với bạn gái hay với vợ con hoặc ai đó khác... Bố không thể nào không nghĩ về tất cả những người đã đi qua cửa văn phòng này. Nghĩ về những người bắt đầu công việc ở đây cùng ngày với bố: Colin Quinn và Tom McGuire, những người đã không ở đây đến khi nghỉ hưu như bố. Bố cho rằng cuộc đời là thế. Người ta đến và đi.

Vậy là không còn những buổi sáng sớm dành cho bố nữa. Bố có thể ngủ những giấc thật dài mà bố chưa bao giờ nghĩ mình cần. Khu vườn không có tí lộn xộn nào, mọi thứ hồng hóc trong nhà giờ đã sửa xong hết. Tuần này bố chơi golf ba lần, đến thăm Rosie hai lần, dẫn Katie và Toby đi chơi cả ngày và bố vẫn cảm thấy như muốn nhảy vào cái ô tô của bố phi đến cơ quan và dạy những người mới một vài thứ về cách làm việc. Nhưng họ chẳng quan tâm; họ muốn và cần tự học kia.

Vì thế bố nghĩ bố sẽ tham gia cùng giới phụ nữ nhà Dunne trong việc viết thư. Có vẻ rằng đó là tất cả những gì bọn họ làm. Bố cho là để hóa đơn điện thoại khỏi quá cao. Hãy cho bố biết mọi việc của con thế nào nhé, con trai?

Con có nghe gì về công việc của Rosie chưa?

Từ Bố

Từ Kevin

Gửi Stephanie

Tiêu đề Bố

Mọi việc thế nào chị? Em vừa nhận được một bức thư của bố hôm nay. Việc bố viết thư đã lạ rồi nhưng những gì bố viết thì còn lạ hơn. Bố có ổn không? Bố kể về một ông nào đó tên là Billy Rogers đã chết ba mươi năm trước. Chắc là kể để khỏi quên. Dù sao thì được nghe tin tức của bố cũng tốt, nhưng bố cứ nói như thể là người nào ấy. Chứ không hẳn là một điều không hay. Rất tiếc em đã không có mặt ở buổi tiệc về hưu của bố. Lẽ ra em phải cố gắng hơn để có mặt ở đấy.

Nhắc với Pierre và cháu Jean-Louis là em gửi lời hỏi thăm nhé. Kể cho Pierre nghe là em sẽ đánh bại các kỹ năng nấu nướng của anh ấy khi em gặp anh ấy lần sau! Bố có nói gì đó về công việc của Rosie à? Bây giờ chị ấy làm gì?

Từ Stephanie

Gửi Mẹ

Tiêu đề Kevin và Bố

Chắc phải có gì đó xảy ra ở Ireland vì con vừa mới nhận được một cái email từ con trai của mẹ, tức là em trai Kevin bé bỏng của con – vâng, chính là Kevin, người chẳng bao giờ giữ liên lạc với gia đình trừ phi cần vay tiền. Nó viết thư cho con nói rằng bố viết thư cho nó và nó thấy lo! Mẹ có bao giờ biết rằng bố thậm chí còn biết dán tem thư hay không?

Kevin nhắc đến việc bố lại kể về Billy Rogers. Bố cũng kể cho con nghe về ông ấy. Bố có ổn không? Con cho là bây giờ bố đang rất suy tư về việc mình đã bước sang một kỷ nguyên mới trong đời. Bây giờ ít nhất thì bố cũng có thời gian để nghĩ. Cả hai bố mẹ đã làm việc vất vả suốt cả đời. Bây giờ con trai bé bỏng Kevin của bố mẹ đã đi, Rosie và Katie đã đi, con đã đi và căn nhà cuối cùng cũng hoàn toàn là của bố mẹ. Con cho là con có thể hiểu được bố đã khó khăn thế nào khi quay đầu nhìn xung quanh mình. Cả hai bố mẹ đã từng ở trong một ngôi nhà đầy trẻ con la hét và những cô cậu thiếu niên cãi cọ nhau vì những chuyện vặt vãnh. Khi cuối cùng bọn con cũng lớn lên thì lại có một em bé suốt ngày khóc nhè và bố mẹ đã thật tốt khi giúp đỡ Rosie. Con biết bố mẹ cũng gặp vấn đề về tài chính. Bây giờ chính là lúc để bố mẹ nghỉ ngơi.

Kevin có nói gì đó về công việc của Rosie, con không muốn gọi điện cho con bé cho đến khi con biết tin về chuyện đó từ bố mẹ. Nó lo là nó sẽ mất việc. Bố mẹ cho con biết tin nhé.

Từ Mẹ

Gửi Stephanie

Tiêu đề Đáp: Kevin và Bố

Con hoàn toàn đúng. Mẹ nghĩ bố con đã suy nghĩ rất nhiều và bây giờ thì có đủ thời gian để nghĩ ngơi. Mẹ thích ông ấy có mặt ở nhà biết mấy! Ông ấy không còn phải vội vã hay nghĩ về một vấn đề gì ở chỗ làm cần giải quyết trong khi mẹ cố gắng nói chuyện với ông ấy nữa. Cứ như là bây giờ ông ấy ở đây với mẹ hoàn toàn ấy – cả tinh thần và thể xác. Mẹ cũng cảm thấy như ông ấy khi mẹ về hưu, nhưng mẹ cho là với mẹ

thì hơi khác. Mẹ chỉ làm bán thời gian để giúp Rosie khi nó sinh Katie. Thế nên không phải là một thay đổi ghê gớm với mẹ khi cuối cùng mẹ cũng về hưu hoàn toàn. Nhưng bố con thì đang cố gắng tìm lại bản thân mình.

Mẹ thật ngạc nhiên là con không biết tin về công việc của Rosie. Mẹ nghĩ con phải là một trong vài người đầu tiên nó kể cho nghe chứ (ngoài Alex, dĩ nhiên rồi), nhưng có lẽ nó chưa sẵn sàng để nói về chuyện đó. Con bé thỉnh thoảng lại làm mẹ lo lắng. Thực ra nó đã nói với mẹ suốt cả tuần rằng nó sắp mất việc đến nơi rồi, thế nhưng cuối cùng nó gọi điện cho mẹ để báo rằng nó vừa có cuộc gặp với các sếp của nó và nó được thăng chức!

Ồi Stephanie, tất cả đã lo điên lên vì con bé! Mẹ ngạc nhiên là nó chưa kể cho con nghe tin tốt lành ấy, nhưng mới chỉ được vài ngày thôi mà. À mà mẹ sẽ để nó kể cho con nghe, nếu không thì mẹ sẽ gặp rắc rối vì đã làm hỏng sự bất ngờ ấy. Mẹ phải đi thôi. Bố con đang gọi mẹ. Bố mẹ sắp sửa đi xuống vườn. Nếu bố con mà trồng thêm cây hay hoa nào nữa trong vườn thì bố mẹ sẽ phải xin giấy phép trồng rừng mất thôi!

Giữ gìn sức khỏe nhé con yêu, và gửi những cái ôm hôn đến cháu Jean-Louis từ ông bà nhé!

25. Chương 25

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Thăng chức!

Chị biết em đang làm việc nên chị không gọi điện đâu. Hôm nay chị nhận được thư của mẹ. Chị nghe nói gì đó về việc em được thăng chức đúng không? Email cho chị ngay!

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Thăng chức

Không thể tin được rằng mẹ đã tiết lộ tin tức!

ĐÚNG!! Tin chị nghe nói là đúng và em vui quá không biết bắt đầu từ đâu nữa. Chức danh của công việc là “Người đón tiếp khách đến Khách sạn” và trước khi chị trở nên phấn khích quá y như bố mẹ yêu quý của chúng ta thì em xin thông báo rằng đây không phải là việc của người quản lý đâu. Em sẽ là người cung cấp nguồn thông tin chủ yếu cho khách để đảm bảo rằng khách sẽ thấy vừa lòng ở mức tối đa thôi (đại loại họ bảo em thế...)!

Đây đúng là một ngạc nhiên trong tất cả những ngạc nhiên. Thực sự thì em đã lê xác vào cái căn phòng hội họp dài ngoẵng, chính là nơi em đã có buổi phỏng vấn vào làm mấy năm trước ấy, tìm đập thành thịch và chân mềm nhũn như bún. Tất cả động tác cơ thể của em đều sai, nắm tay em toát mồ hôi, đầu gối em va nhau lập cập và em chỉ toàn thấy viên cảnh em bị buộc phải quay lại làm cho Andy Máu cho đến khi cả hai đều thành những người già về hưu thôi. Thật sự thì em đã rất tin rằng Bill và Bob Lake sẽ yêu cầu em lặng lẽ và bình tĩnh về bàn làm việc thu dọn đồ đạc và rời khỏi khách sạn, không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng họ đã thật rộng rãi với em. Họ đã khiến em tràn đầy tự tin khi điếm qua những gì công việc mới sẽ làm. Họ nói họ rất vui với “thể hiện” của em trong suốt những năm qua (và em thật sự hy vọng rằng họ không nhắc đến lần em nằm dài lên cây đàn piano và hát những bài hát của Barbara Streisand sau khi tất cả khách trọ đã đi ngủ. À, người ta không thể chê trách một cô gái cố gắng sống với một chút tưởng tượng lãng mạn khi cô ta có thể...). Họ ở đó, nói với em rằng em tràn đầy sự tự tin và duyên dáng, khi trong thâm tâm em thật sự đang chờ cái khoảnh khắc họ sẽ mỉm cười và nhìn em như thể em là một con ngốc vì đã tin họ trước khi họ bảo cho em biết rằng việc thăng chức chỉ là một trò đùa. Em cứ liên tục nhìn quanh để tìm cái máy quay phim được giấu kín ở đâu đó.

Nhưng có vẻ là em sẽ chuyển đến một khách sạn mới chưa xây xong (chính vì thế mới có tất cả những cuộc gặp bí mật với các ông bà mặc vest màu sẫm, với những chiếc va li da, những mớ tóc vuốt keo cứng ngắc và vẻ mặt không có tí nụ cười nào kia, những người đi tuần hành dọc hành lang khách sạn; cứ như thể có một việc gì kỳ lạ như trong phim Ma trận đang diễn ra ấy). Nhưng nếu họ nghiêm túc thì công việc của em sẽ chỉ là chịu trách nhiệm điều hành tất cả các lĩnh vực của khu nghỉ dưỡng và em sẽ phải trao đổi với văn phòng chính và nộp các báo cáo tuần. Em chưa bao giờ “trao đổi” trước đây. Nghe từ ấy sexy và nguy hiểm nhỉ. Bất cứ công việc nào nói rằng em phải “trao đổi” với những vị tai to mặt lớn ở văn phòng chính đều là một thắng lợi đối với em. Em có thể hình dung ra mình bị bó cứng trong một chiếc váy chuyên dùng trong các tiệc cocktail đang đứng thành vòng tròn cùng những nhân vật mặc “vest” khác, nói bằng giọng thì thầm về những biểu đồ và hình vẽ và các báo cáo tài chính. Nếu mọi người hỏi em đang làm gì thì em có thể nói một cách thờ ơ là “ôi, đừng để ý đến chúng tôi, chúng tôi chỉ đang trao đổi thôi mà...”

Rõ ràng em có khả năng tổ chức thính nhạy và có các kỹ năng giao tiếp tốt. Bất kỳ ai nhìn thấy em lao đi để mua cho đủ quà Giáng sinh kịp vào những giây khắc cuối cùng trước nửa đêm cũng biết sự thật ấy. Nhưng tất cả chúng ta đều có những cách nhìn nhận sự việc khác nhau.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Chúc mừng!

Tớ thật tự hào về cậu! Nếu tớ ở đó tớ sẽ nhấc và xoay cậu vòng vòng và sẽ tặng cho cậu những cái hôn đầy nước bọt! Cậu thấy đấy, Rosie, mọi thứ có thể xảy ra với cậu chứ, tất cả những gì cậu cần là thêm niềm tin và tự tin vào mình và ngừng ngay việc lúc nào cũng thấy mọi thứ toàn là tiêu cực đi!

Vậy thì khách sạn mới ở đâu? Kể hết cho tớ đi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thăng chức

À, tớ chưa rõ lắm về vị trí cái khách sạn ấy nhưng tớ có một nỗi nghi ngờ thầm kín là nó sẽ ở bên bờ biển. Cậu có thể tin rằng cuối cùng tớ cũng sẽ làm việc trong một khách sạn bên bờ biển không? Sẽ mất nhiều thời gian để đi lại hơn, nhưng cũng đáng khi có thể để thành phố lùi lại sau lưng vài giờ hàng ngày đấy chứ. Tớ sẽ phải có mặt ở đó trong vòng vài tháng nữa. Khu nghỉ dưỡng họ nhắc đến được xây quanh một sân golf 18 lỗ đang thi công. Sẽ có một phòng tập thể dục và bể bơi và thêm nhiều tiện nghi để nghỉ ngơi nữa, không như ở đây, giữa trung tâm thành phố và chẳng có gì trừ các phòng ngủ, một phòng tập bé tí và các nhà hàng. Tớ hơi mơ hồ về các chi tiết vì họ vẫn chưa thông báo đầy đủ cho tớ. Họ mới chỉ hỏi tớ có thích công việc mới này không và dĩ nhiên tớ không thể nào từ chối được!

Nhưng toàn bộ việc này đã dạy cho tớ vài điều. Nó dạy tớ rằng tớ đã sẵn sàng chuyển sang công việc mới. Tớ đã sẵn sàng chấp nhận thử thách mới và, dù không có kế hoạch nào cả, tớ có vẻ vẫn sẽ tiến đến gần hơn giấc mơ của tớ. Có ai lại nghĩ rằng những mơ mộng trẻ con về việc điều hành một khách sạn cuối cùng cũng không xa tầm tay của tớ lắm nào? Thật buồn cười vì khi còn là một đứa trẻ, ta tin rằng ta có thể trở thành bất kỳ ai ta muốn, đi đến bất kỳ đâu ta thích. Không có giới hạn nào cả. Ta trông đợi những gì bất ngờ, ta tin ở điều thần kỳ. Sau đó ta già đi và sự ngây thơ ấy tan tành. Thực tế cuộc đời đã xen vào và ta vấp phải cái thực tế rằng ta không thể trở thành tất cả những gì ta muốn, rằng ta chỉ có thể đứng lại ở một nơi gần ta hơn, gần ngay trước mắt.

Tại sao chúng ta lại ngừng tin tưởng ở bản thân nhỉ? Tại sao ta lại để cho những ngày thực tế và bất kỳ cái gì, trừ những giấc mơ, chi phối cuộc đời ta?

Nhưng bây giờ tâm trí tớ đã thay đổi rồi.

Không có gì là không thể, Alex ạ. Lúc nào nó cũng có ở đó. Tớ chỉ không vươn đủ xa thôi, vậy đó.

Không có gì là không thể. Không một câu kể lể tồi tệ nào đến từ cây bút (hay đúng hơn là từ bàn phím) từ một con người hoài nghi nữa đâu. Cảm ơn sự tin tưởng của cậu ở nơi tớ, Alex. Bây giờ tớ cũng muốn ôm

hôn lại cậu! Nhưng mà lần nữa, có lẽ có gì đó hẳn đã vượt xa hơn tầm với của chúng ta rồi.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Những giấc mơ

Lại nữa, Rosie, cậu không vượn đủ xa thôi. Tổ ở ngay đây mà. Lúc nào cũng ở đây, luôn luôn là như thế.

Tự lưu ý với bản thân:

Mơ, mơ, mơ đi, Rosie Dunne.

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Bức thư gần đây nhất Alex gửi cho em là có ý quái quỷ gì đấy?

Rosie: Vì Chúa, Ruby, ngừng đọc email của em ngay!

Ruby: Xin lỗi, chị không thể dừng được, nhưng chị đảm bảo với em là chị sẽ tiếp tục đọc cho đến khi em quyết định đổi mật khẩu và cho đến khi chị tìm được một việc khiến chị thích làm.

Rosie: À, có vẻ như em sẽ thay đổi mật khẩu vậy...

Ruby: Ha ha. Thế thì đổi đi, chị đã có thể thấy rồi, cậu ta đang nói gì thế? Có vấn đề gì với việc vượn đủ xa?

Rosie: Chị nghĩ câu đó nghĩa là gì nào?

Ruby: Chị đang hỏi em và chị hỏi trước đấy.

Rosie: Ôi Ruby, đừng có trẻ con thế. Chỉ đơn giản một người bạn đang nói với em rằng cậu ấy sẽ luôn ở đó bên em, dù thế nào đi nữa, và rằng cậu ấy không xa em tí nào cả và tất cả những gì em cần làm là gọi điện và cậu ấy sẽ ở đây ngay.

Ruby: Ồ, đúng, OK.

Rosie: Chị lại thế nữa rồi, Ruby, cái giọng giễu cợt ấy! Thế bây giờ lý thuyết của chị là gì nào? Em đoán chị nghĩ đó là một cách bí mật để cậu ấy nói rằng cậu ấy yêu em và rằng cậu ấy sẽ luôn ở đó bên em và nếu em vượn tới cậu ấy thì cậu ấy sẽ bỏ hết tất cả, cuộc sống mới ở Boston, cuộc sống gia đình của cậu ấy, công việc tuyệt vời của cậu ấy để đến cứu em, mang em đi sống ở một ngôi nhà bên bờ biển tại... ồ em không biết... Hawaii chẳng, nơi mà bọn em sẽ sống hạnh phúc mãi mãi, xa rời mọi căng thẳng và phức tạp của thế giới? Em cho đó là điều chị đã suy diễn ra. Chị và cái tâm trí dở hơi của chị lúc nào cũng bẻ cong mọi thứ, cổ làm như thể hai bọn em...

Ruby: Không, Rosie, chị thật sự muốn nói rằng “ồ, OK”. Được rồi, chị tin em.

Rosie: Ôi.

Ruby: Em thấy OK với điều đó không?

Rosie: Có, chắc chắn thế. Em chỉ nghĩ rằng chị có lẽ đã diễn giải ra hơi nhiều thứ, như chị vẫn hay làm, thế thôi.

Ruby: Không, thế cũng được mà. Chị tin rằng cậu ta muốn nói thế theo kiểu một người bạn ủng hộ nhiệt thành.

Rosie: Ôi... cũng được.

Ruby: Sao nào, em còn muốn điều đó có ý nghĩa gì khác à?

Rosie: Chúa ơi không, em chỉ cho rằng chị sẽ tiếp tục bài diễn văn cường điệu của chị, thế thôi...

Ruby: Vậy là em không thất vọng à? Em thấy ổn với việc cậu ta là bạn?

Rosie: Không, tại sao em lại phải thất vọng? Đối với em cậu ấy chỉ thế thôi! Em hạnh phúc một cách hoàn hảo!

Ruby: Và em không muốn được cứu và mang đi sống ở Hawaii?

Rosie: Dĩ nhiên là không! Cái đó sẽ thật là... kinh khủng!

Ruby: Thế thì tốt...

Rosie: Ừ, thật là tuyệt... mọi thứ đều tuyệt...

Ruby: Tốt.

Rosie: Và công việc mới sẽ làm cho mọi thứ tốt hơn!

Ruby: Tốt.

Rosie: Và cuộc hôn nhân của em đã được cứu và em thật sự tin Greg yêu em hơn bao giờ hết...

Ruby: Tốt.

Rosie: Và em sẽ được trả lương cao hơn bao giờ hết, điều này thật tốt. Họ nói rằng tiền không thể mua được hạnh phúc nhưng em là một con người không kiên định, Ruby ạ... Em có thể mua cái áo khoác mới mà em nhìn thấy ở Trung tâm Ilac hôm qua... Em vui quá!

Ruby: Tốt.

Rosie: Cực kỳ! Mà dù sao thì em cũng phải đi thôi, có một số việc phải làm...

Ruby: Thật sự là rất tuyệt, Rosie ạ...

Rosie đã đăng xuất.

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Cuộc đời thật tuyệt vời!

Cuộc đời thật tuyệt vời, cuộc đời thật tuyệt diệu! Em có một công việc tốt, vừa được thăng chức lên một công việc còn tốt hơn. Em có một cô con gái hay nói chuyện với em, một người chồng không nói chuyện với em. Nói đùa đấy! Có một người chồng yêu em! Em có một gia đình ủng hộ em tuyệt vời – mẹ, bố, em trai và chị gái. Em có hai người bạn thân tuyệt vời sẽ làm tất cả vì em và là người em yêu quý với cả trái tim. Em nhớ nhiều năm trước đã kể cho chị nghe ngay trước khi em bắt đầu công việc ở bàn tiếp tân khách sạn rằng giai đoạn thứ hai của cuộc đời em đã bắt đầu. À, rõ ràng đây là khởi đầu của giai đoạn thứ ba! Mọi thứ đang tốt đẹp hơn với em và em thật hạnh phúc quá! Hôm nay em đang trong tâm trạng vui vẻ phát chóng cả mặt như điên, ở tít trên đỉnh cao phấn khích của cuộc đời, chắc là thế!

Từ Ruby

Gửi Rosie

Tiêu đề Cork?

Em muốn nói gì, cái khách sạn khốn kiếp ấy đang được xây ở Cork à? Và bây giờ họ mới nói cho em biết? Em sẽ chuyển đến Cork sống à? Chị tưởng em nói là dọc bờ biển Dublin cơ mà? Họ không nghĩ là thông tin ấy không thích hợp với em à? Vì Chúa, Rosie, làm sao em có thể tha lỗi cả gia đình đến tận phía bên kia của đất nước cơ chứ?

Em có bao giờ muốn chuyển nhà không? Ôi trời ơi, chị nghĩ chị sẽ bị đau tim mất! Email lại cho chị ngay khi có thể nhé!

Từ Rosie

Gửi Ruby

Tiêu đề Đáp: Cork?

Ồ, Ruby, ngay bây giờ thì em đang bị đau đầu đây, em không biết phải làm gì nữa. Em biết rằng em thích công việc này, nhưng có hai người khác cần phải nghĩ đến nữa. Em sẽ phải nói chuyện với Katie và Greg về việc này tối nay. Hãy cầu nguyện cho em! Làm ơn đi Chúa ơi, nếu Người lắng nghe con và đag không bận rắc bụi vàng lên tất cả những con người may mắn trên thế giới, hãy ban ơn cho con và tẩy não cho cả nhà con để họ nghĩ đúng như con muốn một lần thôi. Con xin cảm ơn Người đã dành thời gian và sự kiên nhẫn cho con. Bây giờ thì Người có thể tiếp tục rắc bụi vàng đi ạ.

Từ Ruby

Gửi Rosie

Tiêu đề Chúa

Chào Rosie, Chúa đây. Xin lỗi vì đem đến cho con tin xấu nhưng cuộc đời không như thế đâu. Con phải trung thực với gia đình con và tự mình thuyết phục họ. Hãy kể cho họ nghe ước mơ cả đời con là làm việc mà người ta đang mời và nếu họ không phải là những con người ích kỷ thì họ sẽ hiểu mong muốn được chuyển đến Cork của conn. Bỗng ngộ của ta đã sẵn sàng rồi vì thế ta phải dừng tại đây thôi. Ta đã bỏ lỡ phần đầu chương trình giải trí tối nay rồi. Tối nay ta đang xem cuộc đời của Ruby bạn con. Chúc may mắn với gia đình con.

Mẹ và dượng Greg thân mến,

Đừng lo lắng về bọn con, Mẹ ơi. Con và Toby sẽ ổn thôi. Bọn con chạy trốn vì bọn con không muốn xa nhau. Cậu ấy là bạn thân nhất của con và con không muốn chuyển đến Cork sống.

Yêu mẹ,

Katie và Toby

Từ Rosie

Gửi Ruby

Tiêu đề Chúa

Em không thể nào không nhận thấy rằng Chúa đã đăng nhập trực tuyến dưới tên chị ngày hôm qua. Nếu chị có gặp Người, làm ơn nói cho Người biết rằng Người đang đi tìm các biển cổ rừng rợn, Người nên ghé nhà em hôm nay.

Tự lưu ý với bản thân:

Ngừng mơ đi, Rosie Dunne.

26. Chương 26

Alex thân mến,

Tớ thật vui khi cuối cùng cũng đi ra đóng lại được cánh cửa vào cái ngày kinh khủng này. “Chỉ là một công việc thôi mà”, Greg nói. Ừ, nếu một công việc không quan trọng đến thế thì tại sao anh ấy lại nhất định từ chối không chịu bỏ việc của mình nhỉ? Mà nó không chỉ là một công việc đâu. Họ cho tớ cả một sự thăng tiến, mà với nó họ cũng trao cho tớ cả sự tin cậy và một chút niềm tin ở bản thân. Niềm tin rằng lao động vất vả của tớ đang được đền đáp và tớ đang được người ta đánh giá là có năng lực và thông minh.

Nhưng lần này tớ thậm chí còn không có được sự lựa chọn để tự mình xử lý. Quyết định đó đã được người khác thực hiện thay tớ rồi. Katie sẽ không rời Toby và tớ thì không ghét Greg đến mức có thể cuốn gói đi Cork trong một cơn tức giận của bản thân. Mặc dù là tớ thật sự suýt làm thế. Chúa ơi, người đàn ông ấy làm máu tớ sôi lên! Mọi thứ lúc nào cũng thật là rõ ràng, hoặc trắng hoặc đen đối với anh ta.

Theo ý anh ta thì anh ta có một công việc tuyệt vời ở đây và được trả lương cao và tớ cũng có một công việc tuyệt vời và được trả lương tạm tạm. Tại sao anh ta lại muốn chuyển đến một thành phố khác, một nơi mà vợ anh ta sẽ có một công việc tuyệt diệu và kiếm được những khoản tiền lớn chứ? Ồ, dĩ nhiên, tớ quên mất là ở Cork chẳng có ngân hàng nào cả, vì thế anh ta không thể nào tìm được một công việc hay chuyển công tác đến đây. Ở đây người ta chỉ để dành tiền cất dưới gầm giường – trong các hộp giày – thôi.

Tổng hợp tất cả lại (à, cũng nhiều đấy, ví dụ nhà cửa này) thì mọi thứ ở đó đều rẻ hơn ở đây. Katie có thể bắt đầu năm học đầu tiên của cấp II ở một trường mẫu mực một cách hoàn hảo, vì thế sẽ không có vẻ như nó sẽ bị đuổi học dở chừng như ở đây. Tất cả sẽ thật hoàn hảo.

Mặt khác, tớ có thể trung thực mà nói rằng tình bạn của nó với Toby có lẽ là điều quan trọng nhất đối với nó. Thằng bé là nguồn động viên mạnh mẽ trong mắt con bé; nó khiến con bé vui và giữ được vẻ ngây thơ trong mắt con bé. Trẻ con cần có bạn thân để giúp chúng lớn lên, để khám phá mọi thứ về chính mình và về cuộc đời. Chúng cũng cần bạn thân để giữ cho chúng tỉnh táo, và vì hành động đào tẩu nhỏ bé của Katie mà bây giờ tớ biết rằng việc con bé sống không có Toby, mặc dù chỉ là ở thời điểm này của cuộc đời nó, cũng sẽ dẫn đến những sự thiếu tỉnh táo không thể tả xiết.

Cậu có biết rằng thực sự chúng đã đặt vé máy bay đến chỗ cậu qua mạng bằng thẻ tín dụng của Greg không? Lúc cảnh sát tìm ra chúng thì hai đứa đã đứng xếp hàng làm thủ tục ở sân bay rồi! Tớ có thể hình dung ra hai đứa: một đứa bé gái nhỏ với mái tóc đen nhánh và làn da màu vani chẳng có tí hành lý nào ngoài một cái túi hình gấu bông cuộn tròn trên lưng. Bên cạnh nó là một thằng nhóc tóc vàng xoắn tít rồi bù phụ trách việc mua vé và làm hộ chiếu. Một cặp đôi mini đi hưởng tuần trăng mật. Một ngày nào đó tớ sẽ nhìn lại sự việc này và cười. Sau khi tớ đã vượt qua cơn sốc, sự kinh hoàng, nỗi cay đắng và oán giận này. Có lẽ là ở kiếp sau.

Vậy là tớ không thể nhận công việc trong mơ của tớ vì gia đình tớ sẽ không thể chuyển đi với tớ. Thật là một vụ thỏa thuận lớn. Cứ như thể không phải là tớ thu mình lại phía sau vì họ. Cứ như thể không phải là tớ đi làm về mệt mỏi mà vẫn chuẩn bị bữa tối trên bàn cho họ, cứ như thể không phải là tớ thể hiện vai trò người vợ ủng hộ hết mình khi có hàng triệu thứ khác tớ có thể làm. Cứ như thể không phải là tớ bảo vệ con gái ở trường, thường xuyên cãi nhau với thầy cô giáo về việc nó không phải là con gái của quỷ Satan như thế nào. Cứ như thể không phải là tớ đã chịu đựng mẹ Greg đến ăn tối mỗi Chủ nhật và lắng nghe bà ấy kêu ca về thức ăn nấu không đúng cách thế nào, hay về tóc tớ, về cách tớ ăn mặc, về cách tớ nuôi dạy Katie và sau đó ngồi hàng giờ xem lại bộ phim truyền hình ưa thích của bà ấy. Cứ như thể không phải là tớ luôn là người nghỉ làm khi Katie ốm hay bỏ qua các kế hoạch mà tớ đã vạch ra để giúp mọi người trong lúc khó khăn.

Cứ như thể tớ không hề làm bất kỳ điều gì như thế ấy.

Nhưng ai quan tâm đâu? Mỗi năm một lần vào sáng Ngày của Mẹ, tớ nhận được món bánh mì nướng cháy và trà sữa như lời cảm ơn. Và cần phải đền đáp lại điều ấy, đúng không? Greg luôn bảo rằng tớ sẽ mãi mãi theo đuổi một chiếc cầu vồng. Có lẽ bây giờ tớ phải dừng lại thôi.

Thân mến,

Rosie

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Rosie Dunne!

Tớ ghét thấy cậu bỏ lỡ thêm một cơ hội nữa. Cậu không thể làm gì khác để thuyết phục cái-tay-có-tên-là-gì-đó được à?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Gia đình

Cảm ơn, Alex, nhưng không. Tớ không thể buộc gia đình tớ phải xa rời tổ ấm của họ nếu họ không muốn. Họ rất quan trọng đối với tớ.

Tớ phải trân trọng những mong muốn của Greg; tớ không nghĩ chính tớ sẽ vui khi phải rời xa công việc và bạn bè trong trường hợp anh ấy phải chuyển đi vì công việc. Tớ không thể sống cuộc đời của tớ và giả vờ như chỉ có mình tớ trên thế giới. Nhưng như thế sẽ dễ dàng hơn biết bao! Dù sao thì đây cũng chỉ là một cơ hội bị bỏ lỡ khác mà thôi.

Vậy là đã nói đủ về tớ rồi – những buổi học của cậu thế nào? Đã tìm ra ai là Ông Bác sĩ Phẫu thuật Tuyệt vời chưa?

Cảm ơn sự ủng hộ của cậu, như vẫn luôn thế.

Từ Katie

Gửi Toby

Tiêu đề Bị mắc kẹt rồi!

Tớ không thể tin được là bọn mình bị mắc kẹt. Và ngay trong kỳ nghỉ hè của mình chứ! Bố mẹ bọn mình không cần phải làm om sòm lên về việc đó! Bọn mình sẽ không biến mất ở đâu cả - bọn mình chỉ cách xa nhà có gần một tiếng bay thôi mà. Chẳng đáng phải nhốt bọn mình trong nhà những hai tuần. Tớ đã bảo cậu bọn mình nên đón một chuyến phà đi sang Pháp hay gì đó mà. Trên phim thì những nơi đầu tiên cảnh sát kiểm tra sẽ là các sân bay. Đó chính là điểm mà chúng ta đã sai lầm. Tớ đã nghiên cứu kỹ vấn đề này và lẽ ra nên đến Bus Arás và đón một chuyến xe đi Rosslare thì hơn. Lần sau mình sẽ làm thế vậy.

Cậu nghĩ chú Alex sẽ làm gì khi chúng ta đến trước cửa nhà chú ấy? Mẹ nói rằng chú ấy thậm chí còn chẳng có ở nhà, rằng chú ấy luôn đi họp hay gì đó, nhưng tớ nghĩ là mẹ chỉ đang nói dối để chứng minh rằng kế hoạch của bọn mình không thể thành công được thôi. Tớ không nghĩ là chú ấy sẽ cáu điên lên đâu. Chú Alex rất hay. Nhưng có lẽ chú ấy sẽ gọi điện cho mẹ và mẹ sẽ gửi mười triệu xe cảnh sát và máy bay cứu hộ đến để đón chúng mình mất.

Tội nghiệp mẹ. Tớ mừng vì nhà tớ không dọn đi nhưng tớ thấy buồn cho mẹ. Mẹ thích làm công việc đó lắm và bây giờ mẹ lại kẹt cứng ở cái bàn mà mẹ đã làm việc bao năm rồi. Tớ thấy có gì như tội lỗi ấy. Tớ biết mẹ cũng sẽ mang tớ đi thôi nếu được Greg đồng ý nhưng tớ vẫn thấy tội cho mẹ. Mẹ đi lang thang quanh nhà trông thật sự buồn bã và cứ liên tục thở dài cứ như mẹ thật sự chán lắm và chẳng biết phải làm gì nữa. Giống như bọn mình vào các ngày Chủ nhật ấy. Mẹ đang ngồi trên một cái trường kỷ thì đứng lên, đi sang ngồi trên một cái ghế ở một phòng khác. Sau đó mẹ lại đứng lên và đi sang phòng khác và nhìn chằm chằm ra cửa sổ đến hàng thế kỷ ấy, thở dài độ ba triệu lần, lại đi sang phòng khác, đi ra, đi vào, đi vào, đi ra... tớ chỉ nhìn mẹ thôi cũng đủ chóng mặt rồi. Thỉnh thoảng tớ chỉ theo mẹ đi vòng quanh, vì rõ là tớ không được phép đi ra thế giới ngoài kia và chẳng có gì hay hơn để làm cả.

Hôm qua tớ lại đi theo mẹ và mẹ bắt đầu đi mỗi lúc càng nhanh hơn, đến cuối cùng thì tớ đi theo mẹ khắp nhà và thật là buồn cười quá đi. Mẹ mở cửa trước rồi chạy ra ngoài, vẫn mặc bộ đồ ngủ, lại còn trêu tớ vì tớ không được đi ra ngoài nữa chứ (bị phạt mà). Nhưng tớ vẫn cứ chạy ra và cả hai mẹ con chạy vòng quanh khu nhà trong bộ đồ ngủ, tớ thì mặc bộ pyjama xanh lơ có hình trái tim hồng còn mẹ thì mặc bộ đồ ngủ màu vàng! Ai cũng nhìn mẹ con tớ nhưng thật là vui. Bọn tớ chạy đến cửa hàng của ông Birdie ở góc phố và mẹ đãi tớ món kem dâu, đây đúng là đỉnh cao của ngày hôm ấy. Ông Birdie thì chẳng có vẻ gì là quá ấn tượng khi nhìn thấy mẹ con tớ, nhất là khi biết tổng mẹ tớ chẳng mặc gì nữa dưới bộ đồ ngủ, nhưng mẹ đã kịp thò chân ra khoe với ông cụ Fanning đang mua báo ở đấy. Trông ông cụ như sắp bị lên cơn đau tim đến nơi ấy. Vậy là ít nhất tớ cũng được đi ra ngoài một lúc.

Ngay khi mẹ con tớ vào nhà thì mẹ lại tiếp tục đi vòng quanh nhà cứ như mẹ đang đi xem bảo tàng hay gì đó vậy. Được Greg nói rằng cứ như thế mẹ đang có một cái dằm ở mông ấy. Mẹ nói rằng mẹ sẽ rất thích nếu được nhét một cái sào vào mông được. Thế là suốt hôm ấy được chẳng nói gì nữa.

Toby này, nếu bọn mình lên được đầu hàng mua vé ở chỗ sân bay ấy thì cậu có nghĩ là mình sẽ lên được máy bay không? Tớ không chắc liệu tớ có thể xa mẹ không, nhưng tớ không nghĩ là bây giờ mẹ sẽ tin nếu tớ kể điều đó cho mẹ đâu. Có lẽ mẹ chỉ nghĩ là tớ đang cố tìm cách thoát khỏi bị phạt thôi, mặc dù đây cũng không phải một ý tồi đâu. OK, tớ phải đi đây!

Email lại cho tớ trước khi tớ chết vì buồn chán nhé!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Trách nhiệm gia đình!

Cậu và những “trách nhiệm” của cậu với gia đình. Tớ chỉ không muốn cậu là người duy nhất tuân theo nguyên tắc đó, thế thôi.

Các bài giảng thật tuyệt vời. Cậu sẽ không bao giờ tin được ai là vị bác sĩ phẫu thuật ấy đâu! Chính là con người mà cậu ưa thích vô cùng – Reginald Williams.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Reginald Williams!

Đưa ngay cho tớ một cái xô đi trong khi tớ đang buồn nôn. Cậu có ý muốn nói là bố của Bethany Lẳng lơ à? Có phải họ đã quay về từ quá khứ tồi tệ để ám bọn mình không thế??!!

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Reginald Williams!

OK mà Rosie, hãy hít thở sâu vào! Ông ấy không tệ đến thế đâu. Đó là một người rất thông minh.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Reginald Williams!

Bây giờ ông ấy đang làm gì, nhà thôi miên à? Ông ấy đã can thiệp vào đầu óc của cậu chưa? Vậy đó là lý do tại sao ông ấy xuất hiện trên khắp các báo ở đây đây. Tớ đã từ chối không đọc để phản đối ông ta và sự tồn tại của gia đình ông ta. Ôi trời ơi – Reginald Williams! Vậy cậu có nghĩ là cậu đang có cơ hội để trở thành một trong “một vài người được lựa chọn” để làm việc cho ông ta không, vì cậu đã suýt là con rể của ông ta mà? Chẳng có gì như kiểu một chút thôi miên để giữ cho thế giới này là một nơi công bằng và bình đẳng nhỉ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Thôi miên!

Tớ nghĩ cơ hội để việc đó xảy ra là rất nhỏ. Tớ nghĩ tớ đã đóng dấu chính ngày tận thế của mình khi bỏ rơi cô con gái ưng duy nhất của ông ấy!

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Bethany Lẳng lơ

Ôi, tớ không biết về việc đóng dấu ngày tận thế. Tớ nghĩ có lẽ đó là hành động hay nhất mà cậu từng làm đấy. Khi nghĩ lại về điều này tớ mới nhớ ra là có đến mười năm rồi tớ chưa gặp Bethany Lẳng lơ ấy! Tớ tự hỏi liệu cô ta thế nào rồi nhỉ. Có lẽ là đang sống trong một lâu đài trên đồi, đếm kim cương và cười một cách xấu xa...

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Bạn thân ở bên ta mãi mãi

Ồi, chị Stephanie khôn ngoan và tuyệt vời của em ơi, chị nói đúng! Khi em 17 tuổi, chị bảo em rằng bạn gái có thể đến và đi còn bạn thân thì ở bên ta mãi mãi. Hôm nay em thấy chính mình đang nói “Tớ không hiểu bây giờ Bethany Lăng lơ đang làm gì...” Đây chính là cái câu mà em không muốn Alex nói về em. Lúc ấy em đã không tin chị nhưng bây giờ thì chắc chắn là em tin rồi!! Cảm ơn chị Stephanie. Bạn thân thì ở bên ta mãi mãi!

27. Chương 27

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Vậy là em đã tìm thấy con gái rồi nhỉ?

Rosie: Vâng, bọn em đã huấn luyện để nó chạy về sau ba tiếng huyết sáo và một lần vỗ tay.

Ruby: Ăn tượng đấy...

Rosie: Em tự nhắc mình nhớ lại rằng Alex và em đã bỏ trốn vài lần cùng nhau khi bọn em còn nhỏ. Lần đầu tiên bọn em bỏ trốn là vì bố mẹ Alex không chịu cho cậu ấy đi công viên chủ đề thăm Đại úy Tornado vào cuối tuần. Bây giờ em đã hiểu quan điểm của bố mẹ cậu ấy vì, à, công viên chủ đề ở tận nước Úc... trong một cuốn phim hoạt hình. Dù sao thì bọn em cũng chỉ bỏ trốn có năm hay sáu lần gì đó thôi. Bọn em sắp cấp đi học và chạy trốn. Chạy trốn đúng theo nghĩa đen. Bọn em nghĩ rằng đó là điều bọn em cần làm, chạy dọc đường cái, một việc cực kỳ là khó có ai nhìn thấy, dĩ nhiên rồi...

Bọn em mất cả ngày phi như điên trên những phố mà bọn em chưa từng đến trước đó, nhìn những ngôi nhà và tự nhủ liệu món tiền tiêu vặt mà bọn em đã để dành tuần đó có đủ để mua một ngôi nhà cho riêng mình không. Bọn em thậm chí còn nhìn những ngôi nhà không có biển đề bán. Bọn em chưa hoàn toàn nắm được cái khái niệm ấy. Ngay khi trời tối, hai đứa bắt đầu chán cái tự do của mình và lại còn hơi sợ nữa. Cuối cùng bọn em quyết định quay về nhà để xem sự phản kháng của mình có làm nên sự khác biệt nào về vấn đề Đại úy Tornado hay không. Bố mẹ bọn em thậm chí vẫn còn chưa nhận ra là bọn em đã trốn đi nữa. Bố mẹ Alex nghĩ là bọn em ở nhà em và bố mẹ em thì nghĩ bọn em ở nhà Alex.

Em không biết liệu Katie có lên chiếc máy bay đó nếu nó có cơ hội không. Em rất muốn nghĩ rằng em đã thực hiện tốt vai trò của một người mẹ với nó để nó hiểu chạy trốn không phải là cách để giải quyết vấn đề. Bạn có thể chạy và chạy nhanh như bạn muốn, nhưng sự thật là dù bạn chạy đi đâu thì bạn vẫn ở đó thôi. Thật ra hôm nay con bé đã cố gắng nói với em rằng nó yêu em với cả trái tim và rằng nó sẽ không bao giờ có thể rời xa em. Em nghĩ em đã cảm thấy được sự chân thành trong mắt và giọng nó, nhưng ngay khi em vươn tay ra để vỗ về nó thì mặt nó bèn sáng lên và nó hỏi liệu có phải như thế nghĩa là nó sẽ không bị phạt nữa không. Em sợ rằng nó cũng là một kẻ cơ hội như bố nó thôi.

Chị đã bao giờ bỏ trốn khỏi nhà khi còn nhỏ chưa?

Ruby: Chưa. Nhưng cho em biết là chồng trước của chị đã bỏ trốn khỏi nhà với một đứa nhóc chỉ bằng nửa tuổi hần ta, nếu điều ấy làm em thấy dễ chịu hơn.

Rosie: Đúng... à, không, không dễ chịu hơn, nhưng cảm ơn chị vì đã chia sẻ với em tất cả điều đó.

Ruby: Có gì đâu.

Rosie: Vậy chị có làm gì nhân ngày sinh nhật thứ 40 không? Sắp đến rồi.

Ruby: Chị sẽ chia tay với Teddy.

Rosie: Không! Không thể! Chị và Teddy là một cặp mà!

Ruby: Ha! Đó chính là điểm quan trọng. OK, có lẽ chị sẽ không chia tay. Chị chỉ nghĩ đến những cách mới và thú vị để thay đổi cuộc đời mình thôi. Thật buồn cười vì đó chính là điều đầu tiên xuất hiện trong đời chị.

Rosie: Chị không cần phải thay đổi cuộc đời chị, Ruby; nó cũng được đấy chứ.

Ruby: Chị sắp 40 rồi Rosie, BỐN MƯƠI. Chị trẻ hơn ca sĩ Madonna, thế mà em có tin không, trông chị cứ như mẹ cô ta ấy. Ngày nào chị cũng tỉnh dậy trên một chiếc giường bừa bộn bên cạnh một người đàn ông hôi rình đang ngủ, chị sẽ phải quơ đi hàng núi quần áo để tìm được đường ra cửa, chị loạng choạng đi xuống bếp và tự pha cho mình một cốc cà phê và ăn một lát bánh mì còn lại. Trên đường về lại phòng ngủ chị sẽ gặp con trai ở phòng khách. Thỉnh thoảng nó nhận ra sự có mặt của chị nhưng nói chung thì nó không nhận ra.

Chị phải đánh nhau với nó để sử dụng vòi hoa sen và ý chị không phải là việc ai là người được dùng trước đâu – thật sự chị phải bắt nó tắm. Chị đánh nhau với cái vòi hoa sen để khỏi bị hoạc là bỏng rộp lên hoặc là lạnh cứng mà chết. Chị mặc những bộ quần áo chị đã dùng quá nhiều năm rồi với cái cổ khiến chị phát ốm lên, nhưng như thế khiến chị mất đi được cái tinh thần để quan tâm đến việc làm một điều gì đấy cho... bất cứ cái gì – hoặc làm bất cứ cái gì cho một điều gì đấy.

Teddy sẽ lâu nhàu nói tạm biệt với chị, chị sẽ tự nhét mình vào chiếc ô tô Mini phản chủ già nua hoen gỉ móp mép sáng nào cũng chết máy trên đường, là thứ thích hợp với một bãi đậu xe hơn là đường cái.

Chị đậu xe, lại đi làm muộn và bị mắng mỏ bởi ai đó mà chị buộc phải đặt tên lóng là Andy Máu. Chị ngồi ở bàn làm việc nơi chị bịa ra những câu chuyện giúp chị thoát khỏi văn phòng và chuồn ra thế giới bên ngoài một lúc để làm một điều thuốc. Ngày nào chị cũng làm thế vài lần. Cả ngày chị chẳng nói gì với ai và chẳng ai nói gì với chị và rồi chị đi về nhà lúc 7 giờ tối, cảm thấy hoàn toàn kiệt sức và chết đói đến nơi, trở về một ngôi nhà không bao giờ được lau dọn và một bữa tối không bao giờ được nấu sẵn. Ngày nào cũng thế.

Vào các tối thứ Bảy chị gặp em, chúng ta đi chơi và suốt cả ngày Chủ nhật chị phải chịu đựng một cơn đau đầu do say xỉn. Điều đó có nghĩa là chị biến thành một con cóc và nằm ườn trên trường kỷ như một chiếc xúp lơ xanh. Ngôi nhà vẫn sẽ không được dọn dẹp, và dù bị la hét kêu gào, nó vẫn không chịu tự dọn dẹp lấy. Sáng thứ Hai chị tỉnh dậy khi nghe tiếng gào rú kinh khủng từ cái đồng hồ báo thức chỉ để lại bắt đầu một tuần như thế nữa.

Rosie, làm sao em có thể nói rằng chị không cần thay đổi? Chị cần thay đổi đến tuyệt vọng ấy chứ.

Rosie: Ruby, cả hai chúng ta đều cần thay đổi.

Tặng một người bạn đặc biệt,

Chúc đây là khởi đầu của một năm thật sự hạnh phúc và thành công của chị!

Xin lỗi Ruby vì đây là chiếc thiệp sinh nhật bán-lich sự (mà không có phần tiếp theo về việc cuộc đời sắp tàn như thế nào) duy nhất mà em tìm thấy được. Xin cảm ơn vì đã luôn ở bên em, mặc dù tốt hơn là chị không nên ở đó! Có một người bạn như chị thật tuyệt vời. Hãy vui vẻ trong ngày sinh nhật và chúc chị may mắn với tuổi mới.

Yêu chị, Rosie

TB: Hy vọng chị thích món quà. Đừng có bao giờ kêu ca về việc phải thay đổi nữa đấy!

Thẻ quà tặng này cho phép người sở hữu được tham dự 10 buổi học nhảy ở lớp nhảy salsa.

Ricardo sẽ là thầy dạy nhảy của bạn vào các ngày thứ Tư lúc 8 giờ tối ở sảnh trường cấp II St Patrick.

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Chị từ bỏ salsa thôi! Lần gần đây nhất chị đau như thế là khi Teddy nhận được món quà Giáng sinh là một cuốn Kama Sutra[8] từ mấy thằng cha làm cùng. Thật sự chị đã phải dùng nạng để đi làm sau kỳ nghỉ ấy, có nhớ không? Ừm, lần này thì thật sự chị phải xin nghỉ cả buổi sáng. Em có tin được không?!

Chị tỉnh dậy ngỡ rằng mình đã bị tai nạn ô tô nghiêm trọng; rồi chị nhìn sang Teddy và tin chắc đúng là thế. Nhưng chị quên rằng những tiếng động ồn ào khó chịu, mồ hôi đầm đìa và nước dãi nhoe nhoét ấy chính

là một phần gia sản của Teddy. Phải mất hai mươi phút chị mới đánh thức được hẳn ta dậy để hẳn giúp chị ra khỏi giường. Lại mất thêm hai mươi phút nữa để ra được khỏi giường. Các khớp xương của chị đòi biểu tình. Chúng đều lười biếng đi vờ vẫn xung quanh trong khi những bộ phận cần đình công đứng đó hét “Khớp xương đang đình công, khớp xương đang đình công!” Cái hông chính là kẻ cầm đầu âm mưu này.

Vậy là chị gọi điện cho sếp và đưa cái điện thoại lại gần cái hông để sếp có thể nghe thấy được. Vậy là sếp đồng ý với chị và cho chị nghỉ buổi sáng. (À, bây giờ thì ông ta kêu là ông ta chưa hề đồng ý nhưng chị vẫn kiên định giữ nguyên lập trường về câu chuyện này.)

Chị chẳng bao giờ biết đau lại có thể kinh khủng thế.

Sinh con chẳng là gì so với việc tập tành, mặc dù Gary là một em bé to con. Đây chính là điều người ta nên áp dụng cho tù nhân chiến tranh khi tra hỏi. Hãy bắt họ tập salsa. Chị biết mình vốn không khỏe, nhưng Chúa ơi, việc lái chiếc Mini hôm nay thật là thê thảm. Mỗi khi vào số chị lại cảm thấy như có ai đó đang lấy búa gỗ vào cánh tay chị. Số đầu tiên – đau nhức, số thứ hai – đau đớn, số thứ ba – tra tấn. Cuối cùng là chị đã lái đến chỗ làm với số hai vì đau quá. Chẳng an toàn hay tốt cho xe lắm đâu nhưng cuối cùng thì nó cũng ho khù khụ và thở phì phì đưa được chị đến chỗ làm, nói chung trong tình trạng cũng như chủ nó vậy.

Theo cái cách chị đang đi lại thì thể nào em cũng bảo rằng Teddy và chị đã tìm cách nghiên cứu xong cuốn Kama Sutra ấy. Thậm chí gõ bàn phím cũng là một việc gây đau đớn kinh người khi chị phát hiện ra rằng xương ngón tay chị được nối với xương cánh tay, cái này chả hiểu sao lại đang kéo cái gân khoeo chân của chị, trong khi cái gân khoeo này đang làm chị đau đầu điên lên. Lẽ ra chị nên biết trước rằng chị sẽ gặp phải tình trạng này mới phải.

Đêm qua lúc em cho chị xuống chị đã cứng đơ đến độ suýt nữa thì bò lăn ra cửa, rồi ở đấy tai chị được những tiếng càn nhảu đồng thanh của Teddy và Gary chào đón trong phòng khách. Chị nhận ra rằng đó chính là cách thức giao tiếp lạ thường của hai người ấy.

Vậy là chị tạm biệt gia đình thông minh tuyệt vời của chị và ngậm mình trong bồn tắm và ngẫm nghĩ xem có nên tự cho mình chết đuối không. Rồi chị nhớ ra là chị vẫn còn bánh sô cô la còn dư từ hôm qua, vậy là chị lại trôi lên để thở. Vẫn còn một vài thứ mà vì chúng cuộc đời đáng sống.

Nhưng cảm ơn món quà của em, Rosie ạ; trong lớp học nhảy salsa chúng ta đã thật vui vẻ, đúng không? Chị không nhớ có bao giờ trong đời lại cười nhiều như thế chưa, sau này nghĩ lại thì có thể đấy chính là lý do tại sao dạ dày chị lại đau đến vậy. Cảm ơn em đã nhắc chị nhớ lại rằng chị là một phụ nữ, rằng chị vẫn còn hông, rằng chị có thể sexy và rằng chị có thể cười và vui vẻ.

Và cảm ơn em đã đem chàng Ricardo sexy vào cuộc đời chị. Chị nóng lòng chờ để có thể có cảm giác thế này vào tuần sau quá. Bây giờ sau những lời rên rỉ than vãn của chị thì em thấy thế nào?

Rosie: Ôi, tuyệt, cảm ơn. Không phàn nàn gì.

Ruby: Ha!

Rosie: OK, OK, em cảm thấy hơi cứng đơ.

Ruby: Ha!

Rosie: Ôi, OK, vậy là xe buýt phải hạ bớt dốc thoải dành cho người đi xe lăn xuống cho em sáng nay vì em không thể nào nấc chân lên được.

Ruby: Nghe có vẻ gần với sự thật rồi đấy.

Rosie: Ôi, và Ricardo đẹp trai, Ruby ơi!! Đêm qua em mơ về anh chàng đấy. Em tỉnh dậy và đã thấy mình cỡi trần và gối thì đầy nước dãi. (OK, thực ra thì không.) Cái giọng Ý sexy ấy hét “Ros-ie!! Chú ý ý!” và “Ros-ie!! Đừn cừi núu!!” và “Ros-ie!! Đứn thẳng trên sàng sêm nàu!!” khiến cho xương sống em rùng cả mình. Nhưng chính cái tiếng “Làm tút lắm, Rosie, đánh hông tuyệt vời!” mới làm em ngây ngất. Mmm, Ricardo ngon lành với cái hông...

Ruby: Đúng! Cái hông! Nhưng mà theo chị nhớ thì hình như cái câu “đánh hông tuyệt vời” đó là nói về chị hay sao ấy.

Rosie: Ôi Ruby, một cô gái không được mơ à? Em thật ngạc nhiên khi thấy có nhiều đàn ông ở đây đến thế, chị thì sao?

Ruby: Ủ! Điều ấy làm chị nhớ lại khi chị còn nhỏ, lúc ở sàn nhảy của trường; chị luôn là một trong những cô chuyên nhảy với một cô gái khác. Tối qua có nhiều đàn ông nhảy với đàn ông hơn là đàn bà nhảy với đàn bà.

Rosie: Ủ, em biết, nhưng em có cảm giác đó là do lựa chọn cá nhân thôi. Mặc dù họ có vẻ hơi nghiêm trọng với việc đi giày cao gót quá, đúng không? Chị có hình dung ra Greg và Teddy đi với bọn mình đến lớp học nhảy không?

Ruby: Ôi, đây chắc sẽ là một cảnh nhìn mà đau cả mắt! Teddy không thể nào vòng tay quanh người chính mình được, nói gì đến chuyện ôm chị chứ. Cái lúc hấn có thể quay để làm động tác xoay một vòng chắc phải đến năm sau mắt.

Rosie: Ha! Ủ, và Greg có lẽ sẽ bị ám ảnh với việc Ricardo đếm các bước thật to đến độ anh ta sẽ đếm thềm trong đầu, cộng thêm, nhân lên, trừ số đầu khỏi mẫu số bình phương của số thứ sáu hay gì đó mất. Greg, quản lý ngân hàng và vụ áp phe tình ái của anh ta với các con số. Có vẻ như sẽ chỉ có chị và em thôi, Ruby.

Ruby: Có vẻ thế... Vậy gần đây Alex thế nào rồi?

Rosie: Cậu ta vẫn loằng ngoằng quanh bố của Bethany Lẳng lơ, cố gắng để được nhận vào làm cái việc chặt cơ thể người thành từng khúc ấy.

Ruby: O...k, ai là Bethany, tại sao cô ta lại là Lẳng lơ và bố cô ta đang làm trong ngành gì thế?

Rosie: Ô xin lỗi, Bethany là người tình thời thơ ấu và là mối tình đầu của Alex, cô ta là một con mụ lẳng lơ vì chính em nói thế và bố cô ta thì là một bác sĩ phẫu thuật hay cái gì đó tương tự.

Ruby: Thật là thú vị nhỉ - việc một trong những bạn gái cũ của Alex tái xuất ấy. Hấn sẽ là một móc son lịch sử đây.

Rosie: Không, cô ta không còn xuất hiện nữa; Alex chỉ đang tham dự một vài khóa học do bố cô ta tổ chức thôi.

Ruby: Ô, Rosie Dunne, hãy trông đợi những điều không được trông đợi đi, một lần thôi. Có lẽ lần này em sẽ không bị sốc lắm nữa đâu khi mọi việc không như em nghĩ.

28. Chương 28

Cung Bạch Dương

Sự kết hợp chủ đạo của sao Thiên Vương trong cung Bạch Dương cùng với sao chủ mệnh là sao Mộc đối diện sao kim và Mặt Trời tạo thành một góc vuông với sao Diêm Vương cso ngãi là những sự phức tạp.

Trăng non đem lại chút nhẹ nhõm – nhưng với một bước ngoặt số phận lạ lùng.

BÁC SĨ GIẢI PHẪU NGƯỜI IRELAND HỢP TÁC CÙNG

BÁC SĨ WILLIAMS

- Cliona Taylor –

Bác sĩ giải phẫu người Ireland tên là Reginald Williams, người gần đây đã gặt hái thành công với phương pháp giải phẫu tìm mạch được công bố rộng rãi, hôm nay tuyên bố rằng ông chào đón người anh em Ireland là Bác sĩ Alex Stewart vào nhóm cộng tác vừa giành giải thưởng của mình. Vị bác sĩ 30 tuổi tốt nghiệp trường Harvard phát biểu, “Tôi đã luôn dõi theo những nghiên cứu của Bác sĩ Williams với sự quan tâm sâu sắc và lòng hâm mộ” và anh cũng nói rằng anh rất vui sướng và vinh dự được trở thành thành viên mới

của nhóm ứng dụng phương pháp giải phẫu có tính tiên phong này, và quan trọng hơn là có thể cứu sống con người.

Bác sĩ Stewart sinh ra tại Dublin, và chuyển đến Boston năm 17 tuổi khi bố anh nhận một vị trí làm việc với hãng luật Mỹ nổi tiếng Charles & Charles. Bác sĩ Stewart đã trải qua năm năm tại Bệnh viện Trung tâm Boston trong một chương trình đào tạo phẫu thuật từ xa trước khi tham gia cùng Bác sĩ Williams trong các nghiên cứu sâu hơn về phẫu thuật tim mạch. Ảnh trên (từ trái sang phải) là Bác sĩ Reginald Williams với vợ và Miranda và con gái Bethany, người đi cùng bác sĩ Williams đến Quỹ Reginald Williams để tham gia buổi khiêu vũ từ thiện của Quỹ cho Bệnh Tim tối qua.

Xem trang 4 để biết thêm về các chất bổ sung sức khỏe cho báo cáo của Wayne Gillespie về phương pháp phẫu thuật tim mới này.

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Ê chị Ruby, chị sẽ chẳng bao giờ đoán ra thứ em vừa mới đọc trên báo sáng nay đâu.

Ruby: Tử vi của em.

Rosie: Ôi, làm ơn đi mà! Hãy cho em chút niềm tin; chị nghĩ là ngày nào em cũng đọc mấy thứ ấy à?

Ruby: Chị biết ngày nào em cũng đọc mà. Cái đó giúp em quyết định nên vui hay nên cau kính. Hôm nay chị không thể nào hiểu là chị vui hay buồn nữa. Tử vi của chị nói rằng: “Hãy tận dụng hết cỡ các điều kiện tài chính linh hoạt của bạn để nắm bắt ý tưởng vào cuối tháng. Sao Hỏa đã dịch chuyển vào cung của bạn và bạn sẽ tràn đầy năng lượng. Dự đoán sẽ có nhiều trải nghiệm mới thú vị.”

Chị chưa bao giờ hết sạch tiền như thế, kiệt sức và buồn chán như thế trong đời. Thế có nghĩa đó chỉ là thứ rác rưởi thôi. Thật sự chị đang trông chờ buổi học nhảy tiếp theo của bọn mình đây. Không thể tin được rằng tuần này mình sẽ học xong và bọn mình được chuyển lên lớp trên nhanh như thế. Các tuần lễ cứ trôi vùn vụt. À mà có gì đó trên báo em đọc mà không phải là xem tử vi à?

Rosie: Hãy đọc trang ba tờ Times đi.

Ruby: OK, trang ba, chị vừa gõ vừa ngó xuống các bài báo đây... ôi trời ơi, nhìn này. Chị đoán đó là Bethany Lăng lơ?

Rosie: Chị có cần phải hỏi không cơ chứ?

Ruby: Xin lỗi em yêu, nhưng đối với chị thì trông cô ta như một cô gái 30 tuổi bình thường ăn mặc diện con nhà giàu mà thôi, nhưng chị sẽ gọi cô ta là Bethany Lăng lơ nếu em cứ khẳng khẳng như thế.

Rosie: Em thật là vui tính nhỉ.

Ruby: OK...Ồ nhìn này, Rosie, trên báo là hình “Bethany Lăng lơ” chụp với Alex. Trên trang ba. Nhìn này... ừm... thật là lăng lơ.

Rosie: Em thấy rồi. Dù sao thì cô ta cũng 32 tuổi rồi. Cung tử vi của em nói rằng...

Ruby: À-ha! Chị đã bảo mà!

Rosie: Ôi, làm ơn tắt cái câu “Chị đã bảo mà” đi cho em và nghe đây. Cung tử vi của em nói rằng em sẽ cảm thấy hơi nhẹ nhõm nhưng đó là vì một bước ngoặt số phận lạ lùng.

Ruby: Và...? Tử vi của chị nói rằng chị giàu – thế thì sao nào?

Rosie: À, em rất vui là Alex cuối cùng đã nhận được công việc mơ ước mà cậu ấy đã muốn có hàng bao năm trời, nhưng thật mỉa mai rằng cô ta chính là người cậu ấy phải gặp để có được công việc ấy.

Ruby: Chị đã bảo em hãy trông đợi những điều không được trông đợi mà lại, Rosie. Và đừng có chú ý đến những thứ bói tử vi ấy. Chúng là thứ rác rưởi thôi.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chúc mừng!

Đã nghe nói về tin mừng của cậu. Hôm nay tờ báo nào ở đây cũng có cậu cả. (Tớ đã cắt và giữ lại các bài báo này cho cậu), và tớ nghe nói là sáng nay cậu nói chuyện trên đài phát thanh. Tớ không biết rõ cậu đã nói gì nhưng có vẻ như cậu đang bị cảm thì phải. Vậy là thực sự cậu có thể đưa người khác trở về từ cõi chết nhưng lại không thoát khỏi việc bị ngạt mũi được.

Josh thế nào? Hôm nọ tớ đã gọi điện cho mẹ cậu và cuối tuần đó thằng bé đang ở với bà. Bác kéo Josh đến nghe điện thoại và thật không thể tin được rằng tớ thực sự có thể nói chuyện với thằng bé! Nó rất thông minh so với cái tuổi thứ ba của nó, một chàng trai sáng sủa như bố nó hồi trước và chẳng có gì giống mẹ nó cả. Nó kể cho tớ nghe hết các con vật nó đã nhìn thấy ở vườn thú và tiếp tục mô tả tiếng kêu của từng con. Tớ gợi ý với mẹ cậu rằng nên làm giả tiếng con đười ươi cùng thằng bé vì chẳng thấy thằng bé nói gì cả, nhưng bác bảo rằng con đười ươi ấy trầm cảm đến độ nó chỉ ngồi trong cái lồng của nó và im thin thít. Thế nên Josh chắc cũng là một nghệ sĩ ẩn tượng và cũng là một cậu nhóc thông minh.

Tớ rất muốn một lúc nào đấy có thể gặp lại thằng bé. Tớ muốn gặp cậu. Bọn mình cần phải cập nhật cuộc sống của nhau. Hãy kể cho tớ điều gì đó về cậu mà báo chí, truyền hình và radio không thể cho tớ biết đi.

Alex thân mến,

Lại là Rosie đây. Tớ không biết liệu cậu có nhận được email của tớ cách đây mấy tuần không. Chỉ mấy câu chúc mừng cậu với những tin tuyệt vời ấy thôi. Mọi người ở đây đều thật tự hào về cậu; mẹ tớ, bố tớ, Steph, Kev, Katie và Toby đều chúc mừng cậu. Tớ nghĩ Toby muốn trở thành bác sĩ khi nó lớn lên chỉ để giống cậu vì như thế nó sẽ được lên đài truyền thanh và được đăng ảnh trên báo. (Ngoài ra nó cũng tiết lộ là nó muốn rạch thùng tim người ta ra như họ vẫn làm trên truyền hình ấy. Suy nghĩ ấy thực sự khiến tớ thấy bị làm phiền lắm.) Katie bây giờ đang khẳng khái rằng nó muốn sẽ là một DJ ở một câu lạc bộ khiêu vũ. Cậu sẽ chẳng có ảnh hưởng gì đến nó trong lĩnh vực ấy cả; nó sẽ làm trong một ngành khiến người ta bị đau tim ấy chứ.

Tớ vẫn đang làm ở khách sạn Two Lakes. Vẫn làm tiếp tân; vẫn cung cấp cho công chúng xấu xa một mái nhà thủy tinh trên đầu. Sếp tớ đã đi Mỹ, ở đấy ông đã mở một khách sạn mới vì thế tớ nghĩ cả hai anh em nhà sếp sẽ không có mặt ở đây lâu. Họ đã sắp xếp để các chuyên gia thiết lập nhóm có vẻ mặt hết sức buồn bã thay thế họ đến đây dạy bọn tớ cách làm thế nào để hòa hợp với nhau. Tuần sau nhóm trưởng Simon sẽ dẫn bọn tớ đi ca nô và như thế bọn tớ có thể giao tiếp với nhau bên ngoài môi trường làm việc. Bọn tớ sẽ phải học cách để thảo luận về những vấn đề của bọn tớ.

Làm thế nào tớ có thể cho Tania, người cũng đang làm tiếp tân, rằng lý do tớ không muốn nói chuyện với cô ta là vì chả hiểu sao tớ không thể nào chịu được cái giọng chói tai của cô ta, rằng tớ ghét làm sao khi cô ta nói “Chị nghĩ thế nào?” ở cuối mỗi câu nói, rằng cô ta xịt thứ nước hoa mùi quá sức nhức đối với một nhân viên cấp thấp và rằng son hồng dính vào răng cô ta và cái màu đó đã và sẽ không bao giờ hợp với màu tóc cô ta? Hơi thở buổi sáng của Steven toàn mùi tã bẩn; tớ thấy thích khi anh ta nghỉ giữa giờ đi uống cà phê lần đầu vì điều đó có nghĩa là anh ta sẽ quay lại với mùi gần như hoa hồng, nếu so với mùi kia. Geoffrey có vấn đề “viêm cánh” nghiêm trọng; Fiona có vấn đề nghiêm trọng với việc đầy hơi – chẳng biết cô ta ăn cái gì nữa. Tabitha lúc nào cũng gật đầu khi tớ nói chuyện với cô ta, nói “đúng thế” gần như sau mỗi từ, và khó chịu hơn nữa là cố gắng nói nốt câu nói của tớ cho tớ. Điều thật sự làm khó chịu nhất là cô ta toàn nói sai. Henry đi tất trắng và giày đen, Grace ngày nào cũng hầm hừ ư ử cái bài hát ấy của Spice Girls, điều này làm tớ điên người lên nhưng khi về đến nhà tớ lại lúc nào cũng hát một mình bài ấy, điều này khiến Katie thấy coi thường bà mẹ cổ lỗ tụt hậu của nó, một người chẳng biết gì về thứ tự xếp hạng âm nhạc của thập niên này cả.

Tất cả bọn họ làm tớ phát điên lên. Có lẽ thực ra chuyến đi ca nô này rốt cuộc là một ý hay; tớ có thể dìm chết bọn họ. Alex này, viết thư lại cho tớ nhé và cho tớ biết cái gì đang diễn ra trong cuộc sống của cậu.

Thân mến,

Rosie

Rosie ơi,

Xin lỗi vì gần đây tớ đã hơi xa cách, nhưng dạo này tớ bận quá. À mà đây cũng không phải là lý do để không liên lạc. Chắc cậu đã biết nhiều tin tức về công việc của tớ, thế tức là chẳng cần nói thêm về vấn đề ấy nữa. Bố mẹ tớ đều khỏe, họ vẫn đang treo lên khung những tấm ảnh cậu và Katie mà cậu đã gửi đến. Nơi này đang bắt đầu trông như một cái miếu thờ hai cô gái nhà Dunne nhà cậu ấy.

Tớ có tin tốt lành đây! Tháng sau tớ sẽ quay lại Ireland chơi. Bố mẹ tớ cũng sẽ về và Sally đã đồng ý để tớ dẫn Josh đi hai ngày vì Giáng sinh vừa rồi thằng bé đã ở chỗ cô ta. Đã lâu lắm rồi tất cả gia đình mới về cùng nhau và mẹ tớ đã quyết định rằng bà muốn ở cùng Phil, hai mươi đứa nhóc nhà anh ấy và tất cả những người khác trong gia đình và tất cả bạn bè của bà trong dịp kỷ niệm lễ cưới lần thứ 40 của bà.

Bốn mươi năm rồi – thử hình dung mà xem. Còn tớ thì khó có thể kéo dài được đến hai năm; không biết hai người làm thế nào mà làm thế được. Cậu cũng đã làm khá tốt. Cậu và cái-tay-tên-là-gì-đó đã ở bên nhau bao lâu rồi? Khá lâu rồi đấy, tớ có thể hình dung được.

Tớ không thể nhớ được cái lần cuối cùng tớ trải qua mùa Giáng sinh ở Dublin. Nhưng bọn mình sẽ sớm gặp lại nhau thôi mà, Rosie.

Alex

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chuyến về chơi của cậu

Đấy đúng là tin hay! Tớ thật vui là cậu sẽ về nhà. Cậu có muốn ở nhà tớ không hay cậu và bố mẹ cậu đã có kế hoạch khác rồi?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyến về chơi của tớ

Không, không, tớ không muốn cái-tay-có-tên-là-gì-đó ra khỏi nhà. Thật ra thì tớ chẳng cần lịch sự làm gì; tớ ghét chồng cậu bỏ xừ đi. Thế nên Josh và tớ sẽ ở cùng anh Phil và chị Margaret và tớ đã đặt phòng cho bố mẹ tớ ở khách sạn. Dù sao thì cũng cảm ơn đã mời nhé.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề G.R.E.G

Hmm... Alex, cậu sẽ phải học thuộc tên chồng tớ trước khi ghé qua nghe chưa. Đó là Greg. G.R.E.G. Cố gắng nhớ đi, làm ơn.

Tớ đã kể cho cậu nghe rằng Ruby và tớ là các nữ hoàng salsa chưa? Khóa học đầu tiên là tớ tặng Ruby nhân ngày sinh nhật thứ 40 của chị ấy mấy tháng trước và hai chị em đã thích đến độ quyết định đi học tiếp lên cao. Thực sự Ruby làm tớ ngạc nhiên với tài năng của chị ấy nhưng xin nói thầm là tớ đã chán phát ốm lên với việc lúc nào cũng nhảy chân nam rồi.

Greg không chịu đến lớp học nhảy cùng tớ nhưng cũng không vấn đề gì nếu được dạy nhảy trên giường khi Katie không có nhà, cửa phòng ngủ cài chốt và một cái ghế chèn vào đó, cửa sổ đóng kín và rèm kéo xuống. Kể cả ti vi cũng cần phải được tắt đi để phòng có một diễn viên hay người dẫn chương trình nào tình cờ có năng lực phi thường là nhìn được vào nhà người ta. À, toàn bộ việc này là để bọn tớ có thể vui vẻ cùng nhau, nhưng xét việc tớ luôn phải nhảy chân nam ở lớp thì thật khó có thể nhảy chân nữ ở nhà được (và tớ cũng chưa bao giờ giỏi trong việc đóng vai trò là một người nữ ở nhà). Rồi bọn tớ sẽ giẫm vào chân nhau, đá vào bắp chân nhau, trở nên thật sự thất vọng với nhau, làm một trận đua võ mồm tranh cãi về việc chân ai đặt ở đâu và lê ra cần phải ở đâu và sau đó ôm sôm với nhau.

Ruby bắt đầu đi học nhảy hai buổi một tuần rồi nhưng vào thứ Hai thì tớ không đi được vì tớ phải đưa Katie đi tập bóng rổ. Ruby cứ khẳng định là sẽ chẳng vui nếu không có tớ, vì chị ấy phải nhảy với Hoa

hậu Thân thiện mặc váy vũ ba lê có đôi chân dài nhất và mái tóc vàng, một cô nàng đang cố gắng học salsa để biểu diễn ở câu lạc bộ gay ở đây.

Dù sao thì Ruby và tớ cũng đang rất hưởng thụ cuộc đời và tớ thấy mình ngóng chờ buổi học tiếp theo mỗi khi một buổi học kết thúc. Ruby rất vui sướng vì chị ấy sụt cân một tí (rõ ràng chị ấy chỉ sụt cân tí ti thôi, không nhiều lắm). Thật hay khi tìm ra được một thú vui khiến bạn thích thú và khiến bạn mong chờ đến tuần tiếp theo thay vì những ngày lo sợ thường xuyên. Hy vọng cậu cũng đang sống và hưởng thụ cuộc đời theo cách nào đó, Alex, và rằng cậu không làm việc quá sức. Gần đây có hẹn hò với cô nào không?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Hẹn hò?

Có lẽ là tớ đang có...

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Tớ đang đồng hết cả tai lên đây. Tớ có biết người đó không?

Alex: Nhưng mà có lẽ là tớ đang không...

Rosie: Thôi đi! Ai là cô gái bắt hạnh đó thế? Tớ có biết cô ấy không?

Alex: Có lẽ...

Rosie: Ôi, làm ơn nói cho tớ biết, có thể là bất kỳ ai trừ Bethany Lăng lơ đấy nhé.

Alex: À, tốt hơn là tớ phải đi thôi vì tớ phải chuẩn bị cho tối nay. Giữ gìn sức khỏe nhé, Mao Lương Hoa Vàng.

Rosie: Cậu có hẹn hò à?

Alex: Có lẽ... nhưng mà...

Rosie: Phải phải, tớ hiểu rồi, có lẽ không... À, dù có làm gì đi nữa thì cũng chúc cậu vui vẻ. Nhưng đừng có mà vui vẻ quá.

Alex: Tớ còn không dám mơ thế nữa cơ!

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Vừa mới chat chút với Alex vài giây trước.

Ruby: Vậy à? Thế cậu ta có nói gì thú vị không?

Rosie: Không. Bọn em chỉ nhớ lại thời xa xưa thôi, chị biết như thế là thế nào rồi đấy.

Ruby: Tốt cho hai người. Em và Greg có kế hoạch gì tối nay không thế?

Rosie: Cậu ta sắp đi hò hẹn, chị Ruby.

Ruby: Ai cơ? Greg ấy à?

Rosie: Không! Alex.

Ruby: Ô, hóa ra mình vẫn đang nói chuyện về cậu ta à? Cậu ta hò hẹn với ai thế?

Rosie: Em không biết. Cậu ấy không nói với em.

Ruby: À, cậu ấy được quyền có đời sống riêng tư chứ, đúng không?

Rosie: Ừ, em cho là thế.

Ruby: Và cũng tốt nếu em cảm thấy thế. Em là một người bạn tuyệt vời, Rosie, lúc nào cũng muốn điều tốt nhất cho Alex.

Rosie: Ừ. Em đúng là người như thế.

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Chào Phil.

Phil: Chào Alex.

Alex: Anh đang làm gì đấy?

Phil: Lướt internet, tìm một cái vỏ bình xăng có quay tay cho chiếc Dodge Sedan đời 1939. Đây là một cái xe hiếm. Một người đẹp thực sự. Vừa mới đặt thanh chống va trước mở rộng cho chiếc Chevrolet đời 1955. Hàng đã được gửi đi.

Alex: Ừ.

Phil: Có gì trong đầu em thế, Alex?

Alex: Không, không có gì.

Phil: À, thế em nhắn tin cho anh có mục đích gì cụ thể không?

Alex: Không, chỉ là để xem anh thế nào thôi. Muốn cập nhật cuộc sống của anh mình thôi.

Phil: Được rồi. Công việc của em thế nào?

Alex: Tối nay em có một cuộc hẹn.

Phil: Thật à? Hay đấy.

Alex: Ừ hay.

Phil: Vui khi thấy em có tiến triển.

Alex: Ừ.

Phil: Lại tìm thấy hạnh phúc.

Alex: Ừ.

Phil: Gặp được ai đó mới sẽ khiến em không làm việc nhiều đến thế.

Alex: Ừ.

Phil: Rosie có biết không?

Alex: Có. Vừa mới nói chuyện với cô ấy qua mạng trước khi em nhắn tin cho anh mà.

Phil: Có phải đó là một sự tình cờ không? À, thế con bé phản ứng thế nào?

Alex: Thật ra thì không giống với phản ứng lắm.

Phil: Nó không cáu điên lên à?

Alex: Không.

Phil: Hay ghen tuông?

Alex: Không.

Phil: Nó không van xin em đừng hò hẹn với người đàn bà khác à?

Alex: Không.

Phil: Thế thì tốt nhỉ? Vậy em có một người bạn tốt. Một người muốn em có tiến triển trong đời, gặp những người mới và tìm thấy hạnh phúc.

Alex: Ừ. Thật hay. Rất tốt là có một người bạn như thế.

Cung Bạch Dương

Bạn vẫn còn chịu ảnh hưởng nặng nề của sao Hải Vương, hành tinh sẽ đem đến cho bạn những giấc mơ lãng mạn.

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chị nói đúng, Ruby, dấu hiệu từ các ngôi sao đúng là một mớ rác rưởi.

Ruby: Cừ lắm.

29. Chương 29

Gửi Cô Rosie, chị Katie và chú Greg.

Mọi người được mời đến sinh nhật lần thứ tư của cháu vào ngày 18 tháng Mười một. Cháu sẽ có một nhà ảo thuật. Ông ấy có thể biến bóng bay thành con thú. Ông ấy sẽ cho mọi người một con thú để nuôi. Bữa tiệc sinh nhật của cháu bắt đầu lúc 11 giờ sáng và sẽ có rất nhiều kẹo và rồi mọi người có thể về nhà với bố mẹ.

Cảm ơn.

Thân mến,

Josh

Bạn có một tin nhắn từ: KATIE.

Katie: Trông tớ cứ như đồ dở hơi ấy.

Toby: Cậu không trông như đồ dở hơi đâu.

Katie: Cậu còn không biết đồ dở hơi trông như thế nào cơ mà.

Toby: Thế trông như thế nào nào?

Katie: Như tớ. Trông tớ cứ như một chủng loại người của tương lai kết hợp với người máy ấy.

Toby: Trông cậu không như thế.

Katie: Ôi trời ơi, ai cũng nhìn tớ chăm chăm.

Toby: Katie, bọn mình ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong lớp. Tất cả mọi người trong phòng đều quay lưng lại với mình. Họ KHÔNG nhìn chăm chăm vào cậu trừ phi họ có mắt ở sau đầu.

Katie: Mẹ tớ có mắt sau đầu đấy.

Toby: Nhìn này, đây chỉ là nẹp chỉnh răng thôi Katie. Không phải là ngày tận thế. Dù sao thì tớ cũng biết cậu cảm thấy thế nào mà. Khi đeo kính tớ cũng cảm thấy như ai cũng nhìn tớ chăm chăm mà.

Katie: Đó là bởi vì họ nhìn thật.

Toby: Ôi. Cậu có thể làm ơn cho tớ tí được không?

Katie: Cái gì cơ?

Toby: Nói thêm một lần câu Xúc xích kêu xèo xèo xem nào.

Katie: TOBY! Không buồn cười thế đâu. Cậu nói là cậu sẽ không cười cơ mà. Bây giờ thì tớ sẽ phải đeo cái mớ đường ray tàu hỏa ngu ngốc này hàng năm trời và chẳng phải lỗi của tớ nếu chúng làm tớ nói ngọng. Tuần sau tớ còn phải đeo cái này để chụp ảnh sinh nhật cơ đấy.

Toby: Vụ này to đấy.

Katie: Đây là sinh nhật thứ 13 của tớ. Khi lớn hơn tớ không muốn nhớ lại mình trong những tấm ảnh với hai cục kim loại to tướng nhét trong mồm mình đâu. Đã thế tất cả mọi người sẽ đến bữa tiệc sinh nhật, có cả những người đã bao năm rồi tớ không gặp và tớ muốn mình trông thật ổn.

Toby: Để tớ thử đoán xem nhé, chắc là cậu lại sẽ cố gắng trông thật ổn trong một bộ đồ đen chứ gì?

Katie: Đúng.

Toby: Cậu đúng là đồ đầu óc không bình thường.

Katie: Không, Toby, tớ chỉ là người phức tạp thôi. Màu đen hợp với màu tóc tớ. Trong các tạp chí của tớ nói thế. Nhưng cậu vẫn có thể mặc cái quần soóc và cái áo phong phanh nheo tàn tạ của cậu đến nếu muốn. Chẳng ích gì khi thay đổi thói quen của cả cuộc đời.

Toby: Đó là điều các tạp chí của tớ cho cậu biết.

Katie: Không, tớ bí mấy cái tạp chí kinh tởm của cậu bảo cậu làm gì rồi và đây không phải là vấn đề về chuyện mặc quần áo. Là chuyện cởi quần áo thì đúng hơn.

Toby: Nhưng dù sao tớ cũng được mời.

Katie: Có lẽ thế. Nhưng mà... có thể không.

Toby: Katie, tớ sẽ đi dù cậu có mời tớ hay không. Tớ sẽ không bỏ lỡ buổi tiệc sinh nhật thứ 13 của cậu chỉ vì cậu lại lên cơn hâm hấp. Tớ chỉ muốn xem cái bánh sinh nhật dính nhoe nhoét vào cái nẹp chỉnh răng của cậu, phòi qua các kẽ răng và bắn vào mặt người ta khi cậu nói chuyện trông thế nào thôi.

Katie: Thế nào cũng được. Tớ đảm bảo rằng lúc ấy tớ sẽ nói chuyện với cậu nhiều nhất.

Toby: Thế có những ai sẽ đi?

Katie: Chú Alex, bác Steph, bác Pierre và Jean-Louis, ông bà, cô Ruby, chú Teddy và cái anh con trai kỳ quặc của cô chú ấy, cái anh chả bao giờ mở miệng nói gì ấy, mẹ, tất nhiên rồi, và một vài cô bạn ở nhóm chơi bóng rổ.

Toby: Ôi chà. Thế ông cậu Kevin của cậu thì sao?

Katie: Có bao giờ cậu ấy đến buổi lễ nào không? Cậu ấy vẫn đang làm việc ở cái khách sạn bóng lộn ở Kilkenny ấy. Cậu ấy nói rất tiếc vì không đến được nhưng cậu có gửi cho tớ một cái thiệp mừng có một tờ 10 bảng ở trong.

Toby: À, hóa ra đây là cái cậu muốn. Thế còn dượng Greg?

Katie: Không, dượng sẽ đi Mỹ công tác một tuần. Dượng cho tớ 13 euro. Mỗi euro cho một năm.

Toby: Hay đấy. Cậu sẽ giàu to. May là dượng ấy bận đi làm, chứ tớ ghét chuyện dượng ấy và chú Alex ở cùng một phòng tắm. Việc ấy làm tớ khó chịu.

Katie: Tớ bí. Thậm chí còn tệ hơn nữa nếu mẹ cũng có mặt trong phòng ấy vì mẹ chỉ suốt ngày chạy từ bên này sang bên kia cứ như trọng tài đám bốc ấy.

Toby: Chú Alex sẽ đá đít dượng Greg nếu họ chơi đám bốc với nhau.

Katie: Rõ ràng là như thế. Mẹ sẽ đá đít cả hai người nếu họ dám làm gì nhau. Bây giờ ít ra tớ cũng sẽ được đeo cái mặt dây chuyền chú Alex tặng mà không bị dượng Greg nhìn như muốn giật toạc nó ra.

Toby: Ồ, chắc dượng ấy ghen tị vì không có hình dượng ấy ở trong dây ấy mà.

Katie: Đầu dượng ấy to quá, làm sao nhét vừa cái mặt dây chuyền ấy được.

Toby: Vậy có ai dưới tuổi 18 cũng đến buổi tiệc mà không phải là người của cái đội bóng rổ dở hơi của cậu không?

Katie: Chú Alex sẽ dẫn Josh đến.

Toby: Josh mới 4 tuổi, Katie.

Katie: Chính xác. Cậu sẽ có nhiều điểm tương đồng với nó đấy. Cùng một năng lực đầu óc như nhau mà.

Toby: Ôi ha ha, đúng là miệng có gang có thép. Cậu có nghĩ là cậu sẽ hát bài “Xúc xích cocktail kêu xèo xèo” ở buổi tiệc sinh nhật của cậu không?

Katie: Cậu thật là lố bịch, Toby. À, tớ cho là tình cảnh của tớ chắc là một triệu lần tệ hại hơn. Tớ có thể bị kẹt cứng với cặp kính trong suốt phần đời còn lại như cậu.

Toby: Thật là khó khăn, ha ha. Tớ chỉ đang nghĩ là có lẽ cậu sẽ không thể rời khỏi nước mình trong vài năm tới vì các máy dò kim loại ở sân bay sẽ không cho cậu qua. Cậu sẽ là một mối nguy hiểm thực sự đối với cộng đồng. Mấy cái nẹp chỉnh răng ấy có thể biến thành vũ khí chết người được đấy.

Katie: Thế nào cũng được.

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Tuần sau em bé của em sẽ trở thành một thiếu niên.

Ruby: Hãy cảm ơn các vì sao may mắn của em vì mọi thứ giờ đã gần như xong đi, em yêu.

Rosie: Không phải đây mới là khởi đầu thôi à? Và nếu em có ngôi sao may mắn nào thì hẳn là bây giờ chúng đã thực sự bị vứt hết đi rồi. Điều gì khiến cho con gái bé xinh của em lớn lên và trở thành một cô gái rất xì-po và đào hoa trong khi em thì tàn héo ngay trước mắt chính mình? Con em càng lớn thì em càng già.

Ruby: Thật là một khám phá thông minh.

Rosie: Nhưng điều đó không được phép xảy ra. Vì em thậm chí còn chưa buồn bắt đầu cuộc đời em nên cũng chẳng sao nếu đưa thêm một người khác vào thế giới này và giúp người ấy qua được mọi thứ. Thật sự thì em chưa làm được gì đáng kể cả.

Ruby: Một số người có thể lập luận rằng việc tạo nên cuộc sống đã là đáng kể rồi. Có gì chị có thể mang đến bữa tiệc không nhỉ?

Rosie: Chỉ cần mang chị đến thôi.

Ruby: Rõ rồi, có cần gì khác nữa không?

Rosie: Chị sẽ phải đến dù chị có muốn hay không.

Ruby: Ô thế cũng được. Ít nhất Greg cũng sẽ không buộc một cái xích chó vào cổ em để lôi em ra khỏi Alex.

Rosie: Ừ. Lần này có lẽ em có thể thoải mái để kỳ nghỉ của Alex yên tĩnh rồi.

Ruby: Hy vọng là thế. Vậy chị sẽ mua gì cho cô bé đang dậy thì kia, cái cô bé cái gì cũng muốn ấy?

Rosie: Hàm răng đều, kem tẩy mụn thần diệu, diễn viên Colin Farrell và một người mẹ gọn gàng.

Ruby: À, bây giờ thì cái vấn đề người mẹ gọn gàng ấy là thứ chị có thể làm gì đó được đấy.

Rosie: Cảm ơn chị Ruby.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Các chi tiết chuyến bay

Chuyến bay của tớ hạ cánh lúc 2 giờ 15 chiều mai. Thật sự mong được gặp lại cậu và Katie. Cái-thằng-cha-tên-là-gì-đấy có mặt ở đó để chào đón tớ không?

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề CHỒNG TỚ

Tên chồng tớ là GREG. Và không đâu, anh ấy sẽ không có mặt ở đó để đón cậu đâu vì anh ấy đi công tác rồi. Bây giờ anh ấy đang ở Mỹ, vậy là cả hai người đều sẽ có cái may mắn là tráo đổi đất nước trong vài ngày tới. Hy vọng rằng như thế sẽ tốt hơn nhiều cho cả hai người.

Gửi con gái tuyệt vời của tôi,

Con đã là một thiếu niên rồi đấy!

Chúc mừng sinh nhật, con yêu.

Yêu con nhiều,

Mẹ

Gửi Katie,

Hôm nay con đã lớn,

Thật là vui hơn hớn!

Đúng là một ngày lớn,

Hôm nay con đã lớn!

Dượng Greg

Cháu là một cô gái tuyệt diệu!!!

Chúc mừng sinh nhật, cô gái.

Yêu cháu nhiều, em bé bằng kẹo dẻo ạ!

Yêu cháu.

Ông bà

Chúc mừng sinh nhật, Cô gái Tỏa hào quang!

Hãy cầm số tiền này và tự mua cho mình một món đồ không phải màu đen để mặc nhé. Thách cháu đấy!

Yêu cháu, cô Ruby, chú Teddy và Gary

Gửi cháu gái của bác,

Chúc mừng sinh nhật thứ 13, cháu xinh đẹp!

Bon Anniversaire!

Yêu cháu, bác Stephanie, Pierre và Jean-Louis

Gửi con gái nuôi của tôi,

Chúc mừng sinh nhật 13 tuổi, người lớn bé nhỏ ạ!

Chú thật vui khi được chia sẻ ngày này cùng cháu,

Gửi đến cháu tất cả tình yêu thương,

Chú Alex

Cậu có thể trở thành một thiếu niên nhưng cậu vẫn xấu y như cũ.

Từ Toby

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyến đi chơi bí mật!

Kevin đây. Em không thể nào gọi điện cho chị được, thế nên em email cho chị xem thế nào vì có vẻ viết email là tất cả những việc chị làm hàng ngày.

Xin lỗi em không về dự sinh nhật Katie được nhưng công việc của em đúng là bận điên lên được. Giải golf mở rộng sẽ được tổ chức ở đây tuần này và tất cả các golf thủ vĩ đại nhất thế giới cùng lũ chó và cá vàng của họ đã đặt phòng. Em lúc nào cũng bận như điên nhưng may mà cuối tuần này họ sẽ đi cả. Có vẻ là em lại tiếp tục bỏ lỡ những việc nên làm (hoặc không nên làm) cùng gia đình rồi.

À, lý do em email cho chị là vì không tin chị có thể giữ bí mật với em chuyện chị sẽ đến đây cuối tuần này! Đừng có mà hỏi em làm gì với chuyện kiểm tra việc đặt phòng trước nhưng có vẻ như chị đã đặt phòng đi nghỉ tuần trăng mật cuối tuần này nhỉ!

Greg già tử tế lóe sáng nhỉ, bỏ tiền ra chi hết vụ này, đúng không nào? Dù sao thì em cũng vui vì cuối cùng chị cũng đến đây thăm em. Lâu quá rồi đấy. Không nghĩ được em đã gặp chị từ Giáng sinh. Em sẽ đảm bảo để tất cả các nhân viên tiếp đãi bọn chị thật đặc biệt, và em sẽ còn dọn mấy thùng cha trong bếp đừng có nhỏ nước bọt vào đồ ăn của bọn chị nữa.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật

Xin lỗi em trai bé bỏng, nhưng chắc đây là Rosie Dunne khác rồi. Ước gì đây là chị!

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật!

Chỉ có một Rosie Dunne mà thôi! Không, thực ra thì phòng được đặt dưới tên Greg. Khỉ thật! Hy vọng em đã không làm hỏng một điều bất ngờ. Hãy QUÊN những gì em đã nói đi nhé. Xin lỗi.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật

Đừng lo, Kev – phòng đặt vào ngày nào thế?

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật

Từ thứ Sáu đến thứ Hai. Ôi làm ơn đừng kể cho anh ấy nghe là em đã nói cho chị biết nhé. Em thật ngốc nên mới nói ra. Lẽ ra em nên sử dụng cái đầu của mình trước. Thật sự lẽ ra em không nên nhìn lịch đặt phòng mới phải. Greg đúng là một thằng cha ngu ngốc. Lẽ ra anh ấy phải biết em làm việc ở đây chứ.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật

Và để anh ấy biết là em làm việc ở đâu thì hai người thỉnh thoảng phải nói chuyện với nhau mới được chứ. Đừng lo! Greg sẽ đi Mỹ cả tuần nên chị có thể che giấu không cho anh ấy thấy sự hăm hở của chị! Tốt hơn là chị nên đi sắm thêm vài bộ đồ mới. Khách sạn của em xịn lắm!

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyển đi chơi bí mật

Hãy thưởng thức nó và hẹn gặp lại chị vào cuối tuần. Em sẽ có vẻ mặt giả vờ sốc nhé.

Ruby: Chị phải thừa nhận là chị ngạc nhiên lắm. Anh ấy thật lãng mạn quá!

Rosie: Em biết! Em thấy hăm hở quá, Ruby. Em đã mơ được ở khách sạn ấy bao năm rồi. Ôi, em cá là những gói dầu gội đầu nhỏ và mũ tắm trong phòng tắm sẽ là những thứ đẹp nhất.

Ruby: Chúa ơi Rosie, em có thể mở cửa hàng riêng để bán cái chỗ đồ dùng khách sạn mà em đã ăn cắp đấy.

Rosie: Đấy không phải là ăn cắp. Những cái đồ ấy có mặt ở đấy có phải chỉ để ngắm đâu. Tuy nhiên dạo này có vẻ hơi khó tháo máy sấy tóc ra.

Ruby: Mà chắc là em không đủ sức để lôi cả cái giường ra khỏi phòng khách sạn.

Rosie: Người ta sẽ nhìn thấy em ở bàn tiếp tân mất. Tuy nhiên mấy tấm ga trải giường mà em có được từ khách sạn em ở gần đây nhất cho đến giờ vẫn là mấy cái tấm ga em thích nhất đấy.

Ruby: Rosie, em có vấn đề đấy. Nhanh chân lên, thế khi nào thì em tóm được cái cú vuốt ve của sự xa xỉ ấy nào?

Rosie: Thứ Sáu. Em không thể nào chờ được! Gần như em đã sử dụng hết cả thẻ tín dụng để mua mấy bộ đồ mới cho kỳ nghỉ cuối tuần này. Em thật vui là anh ấy đã nỗ lực như thế. Mọi thứ giữa em và Greg đã đạt tới đỉnh điểm. Có vẻ như bọn em sẽ quay lại thời kỳ trăng mật. Em thật sự, thật sự rất hạnh phúc.

Từ Rosie

Gửi Greg

Tiêu đề Về nhà?

Thứ Sáu rồi và em đang nghĩ mấy giờ thì anh về nhà? Chắc là anh đang ở trên máy bay vì điện thoại của anh nói thẳng tới máy trả lời tự động. Có lẽ anh có thể trả lời qua cái máy xách tay từ trên chín tầng mây ấy!

Từ Greg

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Về nhà?

Chào em yêu. Anh đã bảo em là anh sẽ ở Mỹ đến thứ Hai cơ mà. Anh sẽ về nhà vào tầm chiều tối. Anh sẽ gọi điện cho em từ sân bay để em ra đón nhé? Xin lỗi nếu có gì khiến em nhầm lẫn. Anh chắc là đã bảo em rằng anh về nhà vào thứ Hai, không phải thứ Sáu. Ước gì đấy là ngày hôm nay, em yêu, thật sự mong thế.

Katie thế nào sau buổi liên hoan tuổi thiếu niên điên cuồng của nó? Anh chẳng nghe thấy tin tức gì của nó cả. Anh nghĩ lẽ ra đến giờ con bé đã phải cảm ơn anh vì món quà của anh rồi chứ nhỉ.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Cuối tuần này?

Em có nghĩ là có thể em nhầm lẫn về việc đặt phòng cuối tuần này không?

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Cuối tuần này?

Chắc chắn đúng, chị Rosie. Greg đã nhận phòng sáng nay. Chị không ở đây à?

30. Chương 30

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Thăng-cha-có-tên-là-gì-đó

Thăng-cha-có-tên-là-gì-đó đã ra đi. Mà mãi.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Thăng-cha-có-tên-là-gì-đó

Tớ đã đặt vé máy bay cho cậu và Katie đến đây ngay lập tức. Tớ sẽ cho cậu biết các chi tiết trong vòng một tiếng nữa. Đừng lo.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chờ đã

Cho tớ ít thời gian trước khi cậu đặt máy chuyến bay đó đã. Có vài thứ tớ muốn xử lý ở đây trước khi đi. Và một khi tớ đến chỗ cậu ở Boston thì tớ sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Chỉ cần chờ tớ một chút thôi.

Chào, tớ đây, Alex đây.

Đây này, tớ thật sự rất xin lỗi nhưng tối nay tớ không đi ăn tối với cậu được. Tớ xin lỗi vì nói với cậu điều này qua thư nhưng đó là cách tốt nhất mà tớ biết. Cậu là một phụ nữ tuyệt vời và thông minh, nhưng trái tim tớ đã dành cho người khác mất rồi. Điều ấy đã xảy ra nhiều năm trước. Tớ hy vọng khi gặp nhau ít nhất mình cũng vẫn là bạn bè.

Alex

31. Chương 31

Ông Bill Lake thân mến,

Thật buồn khi tôi phải nộp đơn xin thôi việc. Tôi vẫn sẽ làm việc tại khách sạn Two Lakes thêm hai tuần nữa như trong hợp đồng đã thỏa thuận.

Một điều này có chút riêng tư hơn là tôi xin cảm ơn ông vì năm năm tuyệt vời ông đã cho tôi làm việc trong công ty. Đó là một niềm vinh dự đối với tôi.

Trân trọng,

Rosie Dunne

Từ Toby

Gửi Katie

Tiêu đề Thảm họa!

CẬU LÀM SAO CÔ? Cậu KHÔNG THỂ dọn nhà đi được! Thật là kinh khủng! Hãy hỏi mẹ cậu xem cậu có thể ở lại với tớ một thời gian không. Tớ cũng sẽ hỏi bố mẹ tớ. Chắc chắn họ sẽ nói đồng ý thôi. Cậu không thể đi được.

Thế còn trường học thì sao?

Thế còn đội bóng rổ thì sao?

Thế còn việc muốn làm DJ cho câu lạc bộ Sauce thì sao?

Thế còn ông bà cậu thì sao? Cậu không thể bỏ họ mà đi. Họ đã già rồi.

Thế còn công việc của mẹ cậu và ngôi nhà và tất cả các thứ khác thì sao? Cậu không thể bỏ lại tất cả phía sau.

Thế còn tớ thì sao?

Từ Katie

Gửi Toby

Tiêu đề Đáp: Thảm họa!

Tớ không thể làm mẹ đổi ý. Tớ không thể ngừng khóc được.

Đây là điều tồi tệ nhất từng xảy ra với tớ trong suốt cả đời tớ. Tớ thậm chí cũng chẳng muốn đến Boston. Boston có gì hay đâu? Tớ không muốn kết bạn mới. Tớ không muốn có gì “mới” cả.

Ồi, tớ ghét dượng Greg thế cơ chứ. Cậu út là dượng ấy còn chẳng về nhà vì dượng sợ mẹ. Mẹ thật đáng sợ khi mẹ nổi điên lên. Tớ thỉnh thoảng còn sợ phải nói chuyện với mẹ nữa. Mẹ hét vào điện thoại với dượng cứ như điên ấy. Chẳng có gì ngạc nhiên khi dượng không về nhà. Mẹ nói rằng nếu dượng về, mẹ sẽ cắt cái-gì-đó-của-dượng. Nếu tớ có hy vọng dượng về nhà thì chỉ vì thế thôi.

Vì lỗi của dượng mà bọn tớ phải đi. Vì lỗi của dượng mà mẹ cáu. Tớ ghét dượng, tớ ghét ông ta, tớ ghét ông ta.

Ít nhất thì chú Alex và Josh cũng có mặt ở Boston. Đây cũng là một điều để suy nghĩ. Tớ nghĩ bọn tớ sẽ ở với họ một thời gian. Vì thế bọn tớ thật sự sẽ đi đấy, Toby. Mẹ không dọa đâu. Mẹ bảo dượng Greg là mẹ không thể chịu được việc ở cùng một đất nước với dượng, còn nói gì đến ở cùng một ngôi nhà. Tớ cho là tớ út mẹ cảm thấy thế nào. Tớ thấy thương mẹ nhưng thật sự tớ không muốn đi. Tớ đã khóc cả đêm, Toby ạ. Thật là bất công.

Ông bà cố gắng nói chuyện với mẹ về vấn đề này. Tối nay bọn tớ sẽ ở bên nhà ông bà vì mẹ không thể chịu được việc ở nhà. Mỗi khi chạm vào đồ vật gì đó của dượng Greg là mẹ lại rùng mình và lau tay. Cô Ruby vẫn cứ bảo mẹ hãy đi đến nơi nào có trái tim mẹ hay gì đó. Đây là lần đầu tiên tớ thấy cô Ruby khóc. Và mẹ ngày nào cũng khóc qua điện thoại với bác Stephanie hàng tiếng đồng hồ. Đêm qua tớ có thể nghe thấy mẹ nôn trong phòng vệ sinh nên tớ ngồi dậy và pha cho mẹ một tách trà. Mẹ ngừng lại một lúc. Mẹ ngủ trên giường tớ đêm qua. Đây là một cái giường đơn và nói chung hai mẹ con cứ nằm như cá hộp ấy, nhưng rất hay. Mẹ ôm chặt lấy tớ cứ như tớ là gấu bông ấy.

Bây giờ mẹ đang gói ghém đồ đạc. Tí nữa mẹ sẽ giúp tớ gói ghém đồ của tớ. Mẹ nói mẹ rất tiếc phải đưa tớ đến Boston và tin mẹ. Tớ không trách mẹ vì mẹ rất buồn. Đây là lỗi của dượng Greg nhưng tớ thật sự chưa thấy ông ấy làm gì đáng kể để mẹ thấy dễ chịu hơn.

Mẹ nói lúc nào cậu cũng có thể đến thăm bọn tớ. Hứa là cậu sẽ đến đi. Cậu có thể làm tớ thấy dễ chịu lên rất nhiều, Toby ạ, vì cậu là bạn thân nhất của tớ trên thế giới này và tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy. Dù cho cậu là một cậu con trai.

Lúc nào bọn mình cũng có thể viết thư cho nhau. Đó là điều mẹ và chú Alex đã làm khi họ còn bé và khi chú ấy phải dọn nhà đi đấy.

Thân mến,

Katie

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Vậy là hai tuần nữa em sẽ đi.

Rosie: Ủ.

Ruby: Em đang làm đúng đấy, em biết mà.

Rosie: Buồn cười thật. Chị là người duy nhất nghĩ thế.

Ruby: Chị là người duy nhất biết em cảm thấy thế nào về cậu ta.

Rosie: Ô không, em đang không trong tâm trạng để nhảy sang một mối quan hệ khác đâu. Em không đủ năng lượng. Tim em có cảm giác cứ như bị xé ra khỏi lồng ngực và bị nhảy múa lên ấy. Bây giờ em ghét tất cả đàn ông.

Ruby: Kể cả Alex à?

Rosie: Kể cả Alex, bố em, George người bán kẹo và em trai em vì đã kể cho em biết nữa.

Ruby: Em chắc sẽ muốn biết mà.

Rosie: Ủ, và em sẽ không trách nó đâu. Nó không biết gì về việc Greg làm trò. Lại làm trò nữa. Kể nói dối khôn kiệp ấy... aaaaa! Em chỉ cảm thấy muốn đâm cho hắn ta học máu ra. Em không nghĩ trong đời em đã bao giờ nổi giận đến thế chưa. Lần đầu tiên hắn ta làm thế em chỉ thấy đau đớn; bây giờ em chỉ đơn giản là muốn tề vào vụ này thôi. Em nóng lòng muốn ra khỏi đất nước này. Em mừng là Kevin đã kể cho em vì em sẽ không còn là con ngốc nữa.

Ruby: Nghe nói Kevin đang gặp rắc rối ở chỗ làm. Có phải là vì đã kiểm tra lịch đặt phòng không?

Rosie: Không, đấy là vì nó điếu qua nhà hàng của khách sạn và đâm thẳng vào mũi Greg trước mặt cô bồ của hắn và toàn thể khách của khách sạn.

Ruby: Thật tốt cho hắn. Hy vọng là hắn đã bị vỡ mũi.

Rosie: Thì đã. Đó là lý do tại sao Kevin gặp rắc rối.

Ruby: Thế bây giờ chị đi học salsa với ai đây?

Rosie: Em chắc Hoa hậu Thân thiện sẽ rất vui khi được là bạn nhảy của chị đấy.

Ruby: Cuối cùng thì chị cũng sẽ nhảy với một người đàn ông và ông ta lại mặc quần bó. Ôi, chị sẽ nhớ em lắm đấy Rosie Dunne. Không dễ gì có được một người bạn như em.

Rosie: Và em cũng thế, chị Ruby, nhưng khi Greg làm em tổn thương thì hắn cũng đã cho em một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu. Em sẽ thoát khỏi hắn ta và em sẽ mạnh mẽ hơn vì thế.

Tuần sau tôi sẽ đi, Greg. Đừng cố liên lạc với tôi, đừng cố đến thăm tôi, tôi chẳng muốn có gì thêm với anh cả. Anh đã phản bội tôi khi tôi đã phải học cách để yêu anh trở lại. Điều này không thể xảy ra nữa. Anh đã vứt bỏ tất cả nhưng tôi cảm ơn anh vì đã làm thế. Cảm ơn anh đã cho tôi thấy tôi đã cưới phải cái gì à đã giải thoát cho tôi.

Katie có muốn tiếp tục gặp anh nữa hay không là tùy ở nó. Anh phải chấp nhận quyết định của nó.

Alex: Anh đã đúng, Phil. Cô ấy đến với em. Em đã phải để kệ và để cô ấy đến với bước chân của cô ấy.

Phil: May là anh đã đúng! Đoán giỏi đấy chứ, đúng không? Vậy là cô ấy nói với em rằng cô ấy yêu em, rằng cô ấy lẽ ra không bao giờ nên cưới thằng ngu ấy và rằng cô ấy chỉ muốn ở bên em thôi và tất cả những thứ linh tinh khác mà người ta nói trong phim ấy hả?

Alex: Không.

Phil: Cô ấy không nói với em là cô ấy yêu em à?

Alex: Không.

Phil: Thế em có nói với cô ấy không?

Alex: Không.

Phil: Thế thì cô ấy đến đây làm gì?

Alex: Cô ấy chỉ nói rằng cô ấy muốn ra khỏi Dublin và rằng cô ấy cần sự thay đổi không khí và một gương mặt thân thiện.

Phil:Ồ.

Alex: Anh nghĩ điều ấy nghĩa là gì chứ?

Phil: Có lẽ chính xác như cái câu ấy đấy. Vậy là em không biết liệu cô ấy cảm thấy thế nào về em à?

Alex: Không. Phil à, cuộc hôn nhân của cô ấy vừa mới kết thúc. Còn khối thời gian khi cô ấy đến đây để nói về tương lai của bọn em.

Phil: Em nói thế nào cũng được. Thế nào cũng được.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Cậu và Katie

Tớ thật vui là cả hai sẽ đến đây sớm. Josh thật sự đã chạy vòng quanh vì phấn khích. Nó yêu quý Katie và rất vui vì quyết định đến sống ở đây một thời gian của hai mẹ con. Tớ có người bạn sở hữu một khách sạn và họ đang tìm người quản lý. Cậu thừa khả năng làm việc ấy.

Tớ có thể giúp cậu vượt qua chuyện này, Rosie. Hãy nhớ là tớ đã từng trong tình cảnh như cậu. Tớ bít trải qua một cuộc hôn nhân tan vỡ thì như thế nào. Tớ ở đây bên cậu 100%. Chuyển đến sống ở Boston có lẽ là đã muộn 14 năm so với kế hoạch của cậu, nhưng thà muộn còn hơn không. Josh và tớ sẽ ở đây chờ nhé. Hẹn gặp lại tuần sau.

Chị chuyển đi!

Chúc may mắn, Rosie. Tất cả mọi người ở đây, tại khách sạn Two Lakes này đều nhớ chị. Từ Bill, Bob, Tania, Steven, Geoffrey đến Fiona, Tabitha, Henry và Grace.

Hu hu hu.

Chị sẽ nhớ em, Rosie Dunne.

Chúc may mắn với cuộc sống mới của em. thỉnh thoảng gửi email cho bọn chị nhé.

Yêu em nhiều,

Ruby

Rosie và Katie yêu quý,

Thật buồn là hai đứa thấy cần chuyển đi. Thật buồn là hai mẹ con có lý do để đi như thế. Thật buồn là điều này đã xảy ra. Bố mẹ sẽ nhớ cả hai mẹ con lắm, nhưng bố mẹ hy vọng con có thể tìm thấy hạnh phúc mãi mãi. Không còn nước mắt với hai cô con gái của bố mẹ nữa. Hãy để thế giới đối xử tốt với hai mẹ con nhé. Hãy gọi điện cho bố mẹ khi hai mẹ con xuống máy bay.

Yêu hai mẹ con. Bố mẹ

Chúc may mắn với việc chuyển nhà này. Chị nắm tay lại cầu nguyện cho em và Katie. Tất cả bọn chị sẽ có mặt ở đây khi em cần.

Yêu em,

Stephanie, Pierre và Jean-Louis

Rất tiếc là chị phải đi. Chúc may mắn.

Kev

Katie,

Chúc may mắn ở nhà mới. Tớ sẽ nhớ cậu.

Thân mến,

Toby

Bố mẹ thân yêu,

Không phải con sẽ biến mất mãi mãi. Bọn con chỉ cách có vài giờ bay thôi mà. Lúc nào bố mẹ cũng có thể đến chơi với bọn con mà. Bọn con yêu bố mẹ lắm và cảm ơn bố mẹ vì lúc nào cũng ủng hộ bọn con. Lần này bọn con cần tự tìm đường cho mình thôi.

Yêu bố mẹ nhiều,

Rosie Dunne

32. Chương 32

Rosie thân mến,

Trước khi xé tan lá thư ày xin làm ơn cho anh một cơ hội giải thích. Trước hết anh chân thành xin lỗi từ đáy lòng vì những năm qua, vì đã không ở bên hai mẹ con, không giúp đỡ và hỗ trợ hai mẹ con những gì hai mẹ con đáng được nhận. Lòng anh tràn đầy hối hận và tự thất vọng với bản thân vì cách cư xử của mình và cách sống của anh đã chọn. Anh biết anh chẳng thể làm gì để thay đổi hay cải thiện những ngày tháng anh đã cư xử thật ngu ngốc và đối xử tệ với cả hai mẹ con.

Nhưng ít nhất làm ơn hãy cho anh cơ hội để xây dựng nên một tương lai tốt đẹp hơn, để sửa sai. Anh có thể hiểu hẳn em phải cảm thấy tức giận, thấy bị phản bội và đau khổ đến mức nào, và chắc là em ghét anh lắm nhưng hãy dừng chỉ nghĩ về bản thân em không thôi. Nhìn lại cuộc đời mình, anh tự hỏi mình phải thể hiện gì trong suốt những năm ấy? Trong đời anh đã không làm được nhiều việc để có thể tự hào. Anh chẳng có câu chuyện thành công nào đáng kể, anh cũng chưa kiếm được một triệu đô la nào. Chỉ có một thứ trong đời anh có thể tự hào. Và đó là con gái nhỏ của anh.

Sự thật là anh có một cô con gái nhỏ, mà thực ra không còn “nhỏ” nữa. Anh không tự hào về cách mình đối xử với con. Vài tuần trước, một buổi sáng anh tỉnh dậy đúng vào ngày sinh nhật thứ 32 của mình và bỗng nhiên có vẻ như tất cả những khả năng cảm nhận thiếu vắng trong suốt ba hai năm qua đã đến với anh chỉ trong một khoảnh khắc. Anh nhận ra là mình có một cô con gái, một cô con gái tuổi thành niên mà anh chả biết gì về nó cả, và nó cũng không biết gì về anh. Anh rất muốn có cơ hội được biết thêm về nó. Người ta nói với anh rằng nó tên là Katie. Đây là một cái tên hay. Anh tự nhủ không hiểu nó trông thế nào. Có giống anh không?

Anh biết anh đã không thể hiện được gì xứng đáng với điều này, nhưng nếu em và Katie sẵn lòng để anh bước vào cuộc đời hai người, anh có thể chứng minh với hai người rằng đó sẽ không phải là một sự lãng phí thời gian. Katie sẽ gặp bố nó và anh sẽ gặp con gái mình – làm sao điều đó có thể coi là một sự lãng phí được? Xin hãy giúp anh hoàn thành ước nguyện của anh.

Hãy liên lạc với anh, Rosie. Hãy cho anh một cơ hội để chuộc lại những lỗi lầm của quá khứ và góp phần tạo dựng nên một tương lai mới cho Katie và anh.

Chúc những điều tốt đẹp nhất,

Brian

Rosie: Không không không không không không không không không không

Ruby: Chị biết, em yêu, chị hiểu. Nhưng ít ra hãy nhìn những lựa chọn khác mà xem.

Rosie: Lựa chọn? Những LỰA CHỌN QUÁI QUỶ nào? Em chẳng có lựa chọn nào cả. KHÔNG CÓ! Em phải đi thôi. Ở lại đây không phải là một lựa chọn.

Ruby: Rosie, bình tĩnh nào. Em đang cáu giận.

Rosie: Quả đúng là em đang cáu giận. Làm thế quái nào mà em cứ phải thử và cố lấp ghép cuộc đời mình lại khi mọi người quanh em vẫn cứ tiến lên đều đều? Khi nào thì đến lượt em được sống cuộc đời của em cho chính em thay vì cho ai đó khác? Em đã chán lắm rồi, Ruby. Em chán lắm. Đối với em thế là đủ rồi. Em đi đây. Người đàn ông đó là ai? Suốt 13 năm trời anh ta đã ở xó xỉnh quỷ quái nào? Anh ta đã biến đi đâu trong suốt những năm quan trọng nhất đời Katie – hay đời em, thử xét mà xem?

Ai đã thức suốt đêm cho con bú, đi quanh quẩn trong phòng và hát những cái bài hát ru khốn kiếp ấy để cho tiếng la hét ngừng lại? Ai đã thay tã bẩn, lau mũi dãi và vết nôn trên quần áo của nó hàng ngày? Ai đã bị những vết cào xước dài, bộ ngực chạy xệ và tóc hoa râm ở tuổi 32? Ai đã đi họp phụ huynh, đưa đón nó đi học, nấu bữa tối, bày thức ăn lên bàn, trả tiền thuê nhà, đi làm, giúp con làm bài tập, đưa ra lời khuyên, lau sạch những giọt nước mắt, giải thích những thắc mắc giới tính, giải thích tại sao bố không có mặt, chẳng giống những ông bố đã chết của những đứa trẻ khác? Ai thức cả đêm lo lắng khi nó ốm, đo nhiệt độ và mua thuốc, đi đến gặp bác sĩ lúc nửa đêm? Ai đã bỏ lỡ việc học đại học, nghỉ làm và ở nhà vào cuối tuần để chăm sóc nó? Con ngốc đó là em đây. Còn lúc ấy thì cái thằng cha khốn kiếp đó ở đâu?

Và hẳn ta còn có đủ sự trơ tráo để quay lại cuộc đời của mẹ con em sau 13 năm, khi tất cả những việc khó khăn đã qua, với một cái nhún vai và sự hối lỗi thê lương nhỏ bé, chỉ ngay sau khi chồng em lừa dối em, cuộc hôn nhân của em tan vỡ, cuối cùng khi em quyết định chuyển đến Boston, nơi lẽ ra em đã phải đến nếu không vì có cái thằng cha khốn kiếp xảo trá ấy làm hỏng kế hoạch, làm đảo lộn cuộc đời em và lủi sang một đất nước khác với cái của quý ở giữa hai chân hẳn.

Thằng cha khốn kiếp ấy nên cút đi với quý.

Lần này là vì em, Rosie Dunne, và không vì ai khác cả.

Ruby: Nhưng Rosie, em sai rồi. Cũng là vì Katie nữa. Nó cần phải biết rằng cậu ta muốn gặp nó. Đừng trừng phạt nó vì những sai lầm trong cuộc đời của em.

Rosie: Nhưng nếu em cho nó biết, thì nó sẽ muốn gặp hẳn ta. Nó sẽ rất hẳn hỏ muốn gặp hẳn ta và có lẽ hẳn ta sẽ lại làm nó thất vọng và làm tim nó tan nát nữa. Và ai sẽ là người giải quyết mớ lộn xộn ấy? Em chứ ai. Em sẽ là người cố gắng hàn gắn lại trái tim tan vỡ của con gái em. Em sẽ phải nhặt từng mảnh tim lên và lau nước mắt cho con bé. Em sẽ phải khoác bộ mặt vui tươi lên, nhún vai và nói “À, đừng lo, con gái 13 tuổi của mẹ, không phải tất cả đàn ông đều là lũ bỏ đi đâu – chỉ vài kẻ mà con biết thôi.”

Ruby: Nhưng Rosie, có thể mọi sự hóa ra lại hay. Có thể cậu ta đã thay đổi thật sự. Ta chẳng bao giờ biết được!

Rosie: Chị nói đúng, ta chẳng bao giờ biết được. KHÔNG BAO GIỜ. Và thêm một điều nữa, làm sao nó có thể biết bố nó khi bọn em ở tận phía bên kia thế giới? Em không muốn ở lại đây, Ruby. Em muốn thoát ra. Em muốn thoát ra khỏi cuộc đời rồi ren này.

Ruby: Nó không rồi ren, Rosie. Cuộc đời còn lâu mới hoàn hảo, ai cũng vậy. Em không phải là người duy nhất. Không có một đám mây đen to tướng treo trên đầu em và những người khác. Chỉ là cảm giác thôi. Nhưng nhiều người cảm thấy thế. Em chỉ cần tận dụng hết những gì em có và em may mắn vì có một cô con gái xinh đẹp, một cô gái khỏe mạnh, thông minh và vui tính, người coi em là tất cả. Đừng có quên điều đó. Nếu Katie muốn biết Brian thì em nên ủng hộ nó. Em có thể vẫn cứ chuyển đi, cậu ta có thể đến gặp hai mẹ con – hoặc nếu em nghĩ điều đó quan trọng đủ khiến hai mẹ con ở lại thì hãy ở lại.

Rosie: Katie sẽ muốn ở lại. Tháng trước em đã nghĩ em đang ở thiên đường. Cuộc đời đúng là thay đổi trong nháy mắt.

Ruby: À, đó là vấn đề của thiên đường đấy. Không có gì hấp dẫn một kẻ xảo quyệt nhiều đến thế.

Stephanie thân mến,

Chúc mừng chị sắp có thêm em bé! Em rất mừng cho chị và anh Pierre. Em chắc rằng em bé thứ hai cũng sẽ là một niềm vui như cháu Jean-Louis. Em cho là mẹ đã kể cho chị nghe tin. Mẹ rất vui là em không đi Mỹ nữa. Alex thì không. Cậu ấy chửi rửa, chửi thề và gào thét đủ mọi từ xấu xa tồn tại dưới bầu trời này với em. Cậu ấy nghĩ em lại đầu hàng và để ai đó giẫm lên mình vì thế bây giờ cậu ấy đang lên cơn cáu giận

và không nói chuyện với em. Có lẽ em đã để cho người ta giẫm lên mình trước đây nhưng lần này thì không phải thế. Katie quan trọng số một trong đời em, và lẽ sống của em là đảm bảo nó sẽ có cơ hội tốt nhất có thể để được hạnh phúc.

Gần đây nó đã trải qua nhiều điều, chuyện Greg, rồi phải quay lại sống với ông bà và sau đó là chuẩn bị chuyển đến sống ở Mỹ. Nó đã chịu khá nhiều căng thẳng. Lẽ ra nó chỉ phải lo lắng về trứng cá, áo ngực và các cậu con trai thôi, chứ không phải ngoại tình, việc chuyển đến sống ở một châu lục khác và việc bố nó làm một cú tái xuất thần kỳ trở lại. Mấy điều ấy chẳng phải lỗi của nó và vì em đã đưa nó vào thế giới này, ít nhất điều em có thể làm là tiếp tục công việc tốt đẹp mà em đang làm. Nó không phải là con nghiện, không thô lỗ, đang học khá ở trường, chân tay đầy đủ lành lặn và chưa hề làm điều gì thực sự ngu ngốc với cuộc đời nó. Vậy là, so với tất cả những câu chuyện khủng khiếp mà chị từng nghe nói thì em nghĩ em vẫn đang làm được một số việc thành công.

Em đang chờ để nhìn thấy Alex lao đến cửa nhà bất cứ lúc nào. Em chắc cậu ấy sẽ nhảy lên cái máy bay đầu tiên để đến đây và đánh cho Brian một trận. Em cho đó đúng là những gì một bạn thân cần làm. Em không thể không khóc khi nghĩ đến cái cuộc đời lẽ ra em có thể có ở Boston. Em hoàn toàn không biết ra khỏi đây rồi thì em nên đi đâu. Em không có việc làm, không có nhà và em lại quay về sống với bố mẹ. Mọi thứ trong ngôi nhà này làm em nhớ lại quãng thời gian em không hạnh phúc. Em đã có một tuổi thơ tuyệt vời nhưng những năm tháng cùng Katie là những năm khó khăn, đó là ký ức mạnh mẽ nhất mà em có về ngôi nhà này – mùi mè, những tiếng động, giấy dán tường, các phòng ngủ đều làm em nhớ lại những đêm muộn, các buổi sáng sớm và muôn nỗi nhọc nhằn.

À, tha lỗi cho em vì đã không liên lạc nhiều trong thời gian qua nhưng em đã phải mất nhiều thời gian để xử lý các việc ấy. Em đang cố để hiểu cái câu “mọi sự xảy ra đều có lý do của nó” đây, và em nghĩ em đã hiểu lý do là gì – là để làm em điên lên mà thôi.

Khi bắt đầu đi học em nghĩ mấy người ở lớp sáu thật già và hiểu biết nhiều, mặc dù họ chẳng già hơn cái tuổi mười hai là mấy. Khi đến tuổi mười hai thì em cho là những người trên mình sáu năm học, ở tuổi 18, hẳn là đã biết hết mọi thứ. Khi đến tuổi mười tám em nghĩ một khi học xong đại học thì em chắc sẽ thật sự chín chắn. Ở tuổi hai mươi em vẫn chưa đi học đại học, vẫn chẳng biết gì về cuộc đời và có một cô con gái bảy tuổi. Em tin chắc rằng khi đến tuổi 30 thì ít nhất em sẽ có manh mối nào đó về những gì sẽ diễn ra.

Không, điều ấy vẫn chưa xảy ra.

Vì thế nên em bắt đầu nghĩ rằng khi năm mươi, sáu mươi, bảy mươi, tám mươi, chín mươi tuổi thì em vẫn sẽ chẳng tiến được tới gần sự khôn ngoan và hiểu biết thêm tí nào. Có lẽ những người trên giường hấp hối, những người đã sống rất lâu, đã nhìn thấy hết, đã đi vòng quanh thế giới, đã có con, đã trải qua những cơn đột quỵ của chính mình, đã đánh bại những con quỷ và học được những bài học khó khăn của cuộc đời sẽ nghĩ: Chúa ơi, con người trên thiên đường chắc mới thật sự hiểu biết mọi thứ.

Nhưng em cá là khi chết họ cuối cùng cũng sẽ gia nhập đám đông ở tít trên đó, ngồi quanh và theo dõi những người yêu quý mà họ đã bỏ lại, và vẫn nghĩ rằng kiếp sau họ mới tìm hiểu kỹ được hết mọi thứ.

Nhưng em nghĩ em đã tìm hiểu được hết mọi thứ, chị Steph. Em đã ngồi bao năm trời suy nghĩ về việc này và em đã khám phá ra rằng không ai, kể cả cái ngài tai to mắt lớn trên cao kia có tí ti manh mối nào về những gì sẽ xảy ra.

Rosie

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Cuộc đời.

Ồ, không phải đó là việc mà cuối cùng em đã khôn ngoan hơn sao? Tuổi tác đã dạy em biết điều gì đó. Đó là không ai biết được điều gì sẽ xảy ra.

Xin chào,

Hãy nhận những lời xin lỗi chân thành nhất của tớ vì đã gửi cậu bức thư nực cười tuần trước. Hãy coi nó là một sự nhầm lẫn nhất thời, tớ đã là một thằng ngốc hết sức (như cậu đã biết rõ rồi đó) và tớ hoàn toàn chẳng biết tớ đã nghĩ gì lúc đó nữa. Nhưng cậu sẽ vui (tớ hy vọng thế) khi biết là tớ đã hạ cánh về mặt đất với một ngón chân cái, tớ đang sẵn sàng và đủ khả năng cho chúng ta một cơ hội khác. Vậy thì đừng để phí thêm thời gian quý giá của ta nữa mà hãy đi ngay vào vấn đề quan trọng thôi. Liệu chúng ta có giữ lời hứa tới nay không?

Alex

33. Chương 33

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Vậy là em vẫn ở đây à?

Rosie: Ôi, không phải hôm nay chứ chị Ruby, làm ơn đi mà. Em không thật sự có tâm trạng lắm.

Ruby: Chị khá mệt với em rồi đấy, Rosie Dunne. Đầu tiên em nói em sẽ chuyển đến Cork, rồi em không chuyển, rồi em nói em sẽ chuyển đến Boston (lại nữa) và rồi em cũng không chuyển. Rồi chị mong đợi em cuối cùng cũng thừa nhận tình yêu của em với Alex và em không làm, rồi cậu ấy vẫn chẳng biết gì cả. Chị không thể bắt kịp em và các hoạt động kiểu như “rời khỏi đất nước/thay đổi việc làm/bỏ chồng” của em được. Đôi khi chị nghĩ em cần phải bị đá thật mạnh vào đít vì đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội tốt như thế. Em đúng là một con người khiến người ta thất vọng không gì tả xiết, Rosie.

Rosie: À, hiện giờ thì em đúng là một người đàn bà khiến người ta thất vọng không gì tả xiết đây. Và em không “bỏ phí” các cơ hội tốt đâu; việc đó gọi là “tặng cho con gái của em những cơ hội mới” thôi.

Ruby: Em có thể gọi việc ấy bằng cái tên gì tùy thích nhưng suy cho cùng thì một cơ hội bị bỏ lỡ vẫn là một cơ hội bị bỏ lỡ. Nhưng đừng lo, chị nghĩ trong tất cả chuyện này em đều rút ra được một bài học nào đó.

Rosie: Làm ơn nói cho em biết lý do nào đó của tất cả những điều này. Bài học là gì?

Ruby: Là em không cần phải quan tâm đến việc cố gắng làm gì nữa, vì em sẽ chẳng đi đâu cả. Vậy thì thật ra em thế nào?

Rosie: Ổn.

Ruby: Em có chắc không? Ôi thôi nào, Rosie, đến trái tim chị còn chẳng chịu nổi điều đang xảy ra với em thì chị không thể hình dung nổi em đang cảm thấy thế nào đâu.

Rosie: Ôi, tim em đã vỡ tan ra; ngừng đập cách đây hai tuần rồi.

Ruby: À, thật hay là em biết một người đàn ông có thể chữa lành nó.

Rosie: Không, không, không, đó là nguyên tắc không được nói ra. Cậu ấy đã chữa lành trái tim của những người khác, không phải của em. Bây giờ em hiểu đó chính là cách việc ấy diễn ra.

Ruby: Có một ý này này, Rosie. Tại sao em không đơn giản là cuối cùng đưa ra hết những cảm xúc đó cho người ta biết và dọn dẹp cái đầu nhỏ lộn xộn của em đi? Ít nhất thì khi đó cậu ta cũng biết em sẽ không đến không phải vì không quan tâm tới cậu ta, mà thực tế là em yêu cậu ta, hơn là cậu ta tưởng, nhưng em cần ở lại đây vì Katie. Như thế là đá bóng sang sân của cậu ta. Cậu ta có thể quyết định có nên đến với em hay không.

Rosie: Nhưng thế còn công việc của cậu ấy? Thế còn Josh?

Ruby: Đó là quyết định của cậu ấy.

Rosie: Ruby, em không thể. Làm sao em có thể nói cho cậu ấy biết được? Nếu bọn em chuyển đến sống ở Boston thì em có thể làm rõ mọi chuyện hơn một chút, xem cậu ấy cảm thấy gì về em và sau đó nói cho cậu ấy biết. Tuần trước cậu ấy vừa có hò hẹn xong, vì Chúa – em sẽ có vẻ ngu ngốc đến thế nào khi nói với cậu ấy rằng em yêu cậu ấy khi cậu ấy đang gặp gỡ một ai đó? Như thế lại giống với trường hợp Sally hồi trước. Bây giờ mọi sự thật phức tạp và hiện giờ điều sau cùng trên đời này mà em lo lắng là nên yêu người nào. Dù sao thì cậu ấy cũng sẽ không buồn gọi lại cho em đâu. Cậu ấy nghĩ em đã quyết định thật ngu ngốc.

Ruby: Hãy cho cậu ấy thời gian. Cậu ấy đã thất vọng khi thấy mọi sự lại hóa ra như thế này đây mà.

Rosie: Em xin lỗi – cậu ấy thất vọng á? Cậu ấy thất vọng? Em nghĩ em và phần còn lại của thế giới đang gặp phải một vấn đề trong giao tiếp ở đây. Có phải tất cả mọi người đều nghĩ rằng em sung sướng mê ly với những tiết lộ này không? Ý em là em không thật sự tìm kiếm sự cảm thông hay gì cả nhưng...

Ruby: Có, em có.

Rosie: Xin lỗi chị nói gì?

Ruby: Sự cảm thông. Em có tìm kiếm nó. Ừ đúng thế.

Rosie: Xin cảm ơn chị đã giải mã cho em điều ấy. OK, vậy thì có lẽ sẽ thật hay nếu ít ra có ai đó nhận ra thực tế là chồng em đã lãng nhãng, cuộc hôn nhân của em đã kết thúc và em đang cách xa Alex hàng triệu dặm đường và chẳng bao giờ biết em cảm thấy thế nào về cậu ấy, người bố bỏ chạy của con gái em thì quay lại Ireland và EM KHÔNG CÓ VIỆC LÀM! Một cái vỗ vai, một nụ cười thông cảm và một chút âu yếm thực sự sẽ rất hay. Vài tháng nằm cuộn tròn trên giường thành một quả bóng, trùm chăn kín mít trong căn phòng kéo rèm che tối đen, mặc một bộ pyjama to đùng chính là ý tưởng của em về thiên đường, nhưng không may là hiện giờ em không làm thế được vì em có một cô con gái đang thở hổn hển khi biết rằng bố nó, người nó chưa gặp bao giờ, đã xuất hiện trong đời nó và em cần phải quên chính em đi và hãy mạnh mẽ lên vì nó. Nhưng một chút cảm thông cũng hay chứ.

Ruby: Thở đi, Rosie.

Rosie: Không, đó là cách tất cả các vấn đề của em xảy ra. Nếu em không thở thì mọi thứ sẽ ổn.

Ruby: Đừng có nói năng như thế.

Rosie: Ôi, chị im đi. Em chẳng có thời gian để tự tử đâu; em quá bận rộn với việc bị suy sụp thần kinh rồi.

Ruby: À, chị cho đó là tin tốt, kiểu thế. Cuộc gặp của em với Brian thế nào?

Rosie: OK. Anh ta đặt vé bay đến đây ngay khi anh ta bỏ điện thoại nói chuyện với em xuống vì thế nên có vẻ anh ta cũng nghiêm túc với vai trò làm bố mới của mình. Anh ta bảo em rằng anh ta sống ở Ibiza suốt 13 năm qua, nơi đó anh ta có một câu lạc bộ đêm. Điều này đem lại cho những kẻ uống rượu phạm pháp vì chưa đủ tuổi và hứng thú với sex ở Ireland một vài kỷ niệm hay về việc uống rượu đây.

Ruby: Cậu ta có rậm nắng và trông tuyệt không?

Rosie: Em chưa bao giờ đặt các từ “Brian Nhè” với “rậm nắng và trông tuyệt” trong cùng một câu trước đây. Anh ta vẫn khá giống hồi trước, ít tóc và có béo bụng hơn.

Ruby: Em cảm thấy thế nào khi gặp anh ta?

Rosie: Em đã phải vận dụng hết cả sức mạnh của mình để ngăn mình khỏi đâm anh ta. Katie đã căng thẳng với việc gặp anh ta đến mức nó run lên như một cái lá và bám vào em. Nó trông đợi em sẽ là người mạnh mẽ. Hình dung xem – có ai đó trông cậy vào em. Bọn em gặp anh ta ở một quán cà phê ở trung tâm thương mại đường Jervis và, em phải thừa nhận rằng khi bọn em đến gần đến bàn anh ta, em thấy buồn nôn lắm. Phát ốm với nỗi tức giận rằng người đàn ông bé nhỏ khốn khổ kia là người em sẽ buộc mình phải tử tế với hắn trong vòng một giờ tới, và là người em sẽ giúp để trở thành một phần của cuộc đời con gái em, cũng chính là người đã khiến em bị đau đớn nhiều đến thế trong quá khứ. Em phải giúp anh ta. Cũng thật lạ là, vẫn cảm thấy mềm yếu như khi em mang Katie vào thành phố trên chiếc xe buýt sáng hôm ấy, vẫn mệt mỏi, căng thẳng, tức giận và thất vọng vì em phải làm những việc đó, nhưng em nhận ra rằng hai con người này cần em để đưa họ lại với nhau. Vậy là vì quan hệ của Katie với Brian, dù em cảm thấy kinh tởm thế nào đối với anh ta thì em cũng phải giữ điều ấy cho riêng mình thôi.

Ruby: Em đã làm một việc tốt, Rosie. Chắc là khó khăn lắm. Có lẽ trong suốt một thời gian dài mọi sự sẽ rất khó khăn khi thấy họ trở nên gần gũi với nhau hơn đây.

Rosie: Em biết. Em đã phải cắn chặt lưỡi để ngăn mình không nói cho Katie biết bố nó chẳng phải là anh hùng tạo nên khi nó kể cho em nghe một vài điều mà anh ta đã làm trong đời.

Ruby: Anh ta thế nào với con bé?

Rosie: Anh ta còn căng thẳng hơn cả Katie, vì thế em là người phải bắt đầu cuộc nói chuyện của hai người họ. Chị biết đấy, việc là người mạnh mẽ nhất trong ba người thật sự giúp em thấy rằng quyết định không chuyển đến Boston của em là một quyết định đúng đắn. Katie cần em. Cả hai người đó cần em. Có vẻ như anh ta thật sự quan tâm đến cuộc đời em và Katie. Anh ta muốn biết tất cả về con bé và em đã khá vui thích khi kể câu chuyện của em trong những năm qua. Đầu tiên em kể chuyện với một nỗi tức giận bởi lẽ anh ta đã không có ở đó khi những tình cảnh ấy xảy ra, và rồi em nhận ra là em đang nói dối. Điều đó khiến em vui lên theo một cách kỳ lạ nào đấy và khiến em nhận ra em đã may mắn đến thế nào, cũng nhiều như việc em ca thán và cầu kinh về trách nhiệm làm mẹ ấy. Nó cũng giúp em nhìn rõ “sự đặc biệt” trong trường hợp của Katie và em; bọn em là hai người duy nhất chia sẻ những ký ức này. Và những gì bọn em muốn cho những người khác biết hoàn toàn phụ thuộc vào bọn em. Nếu Brian hoàn toàn làm đảo lộn mọi thứ khác trong đời em thì ít nhất anh ta cũng tình cờ giúp em nhận ra điều đó.

Tuy nhiên không may đây không thật sự là thời điểm thích hợp nhất trong đời em để gặp lại một cố nhân. Trong những hoàn cảnh thế này, ta lẽ ra đã phải trở nên hạnh phúc và thành công trong cuộc đời hơn thật nhiều so với khi ta gặp họ lần cuối, để có thể nói rằng “Na na na na na, hãy nhìn xem tôi đã làm được gì kể từ khi anh ra đi đây này”. Một cuộc hôn nhân thất bại, không nghề nghiệp và việc sống cùng bố mẹ chẳng phải là hoàn cảnh đáng mơ ước gì.

Ruby: Chẳng có điều nào vui trong mấy điều ấy quan trọng cả, Rosie. Em cần phải vui vì anh ta đã trưởng thành hơn một chút. Anh ta sẽ ở đây bao lâu?

Rosie: Vài tuần và rồi anh ta phải quay lại Ibiza một thời gian. Các tháng mùa hè rõ ràng là thời gian anh ta bận rộn nhất. Anh ta sẽ quay lại đây vài lần để thăm Katie, dĩ nhiên rồi, và sau đó anh ta sẽ thuê ai đó khác điều hành câu lạc bộ để anh ta có thể ở lại Dublin vào mùa đông. Anh ta thật sự có vẻ coi điều này là chuyện nghiêm túc và em vui cho Katie. Việc Brian có mặt quanh đây đối với em không hẳn sẽ tuyệt vời cho lắm, nhưng nếu điều đó đem đến một nụ cười trên gương mặt con bé thì cũng đáng.

Ruby: Có may mắn nào trong việc tìm việc không?

Rosie: À, em vừa mới bật máy tính lên để tìm trên Internet thì chị nhắn tin cho em.

Ruby: Ồ, OK, thế thì chị đi đây và để em trở thành một bà mẹ có trách nhiệm nhất mà em nên thế nhé. Nhân tiện thì chị đang bắt Gary đi học nhảy salsa với chị đây. Buổi liên hoan mùa hè vào tuần trước Hoa hậu Thân thiện đã uống hơi nhiều rượu sangrias và ngã chống mặt cá chân xuống để đỡ cái phom người mét rưỡi của cô ta. Tất cả những gì bọn chị có thể nghe thấy là một tiếng RẮC to! Chị quay lại và thấy cô ta nằm ngửa với một dòng máu trong cái quần bó và bộ tóc giả nằm bên cạnh cô ta trên sàn nhà.

Rosie: Ôi trời ơi, chị có phải đưa cô ta vào viện không?

Ruby: Ồ không, cô ta chỉ làm gãy gót giày cao gót thôi, và vì đây là “đôi giày nhảy duy nhất” của cô ta, cô ta từ chối không đi học nữa cho đến khi có giày khác. Không may đây là đôi duy nhất có ở cửa hàng ở New York nên cô ta phải chờ cho đến khi người ta làm giày tiếp và gửi đến. Vậy là chị không có bạn nhảy và chị sẽ không buồn hỏi em đâu vì chị biết em sẽ nói không.

Rosie: Chị nói đúng. Nhưng thế quái nào mà chị lại lôi được Gary đồng ý đến lớp học nhảy với chị thế? Chị có đe dọa đến tính mạng nó hay làm gì không?

Ruby: Có.

Rosie: Ồ. À, em hy vọng nó thích.

Ruby: Đừng có ngớ ngẩn thế, nó ghét lắm và gào lên với chị hàng tuần liên tục nhưng ít ra thì nó cũng sẽ lại nói chuyện với chị. À chị phải đi thôi; chị phải mua cho nó một cái quần nịt và quần bó vào giờ nghỉ trưa.

Chị biết bọn chị thật sự không phải mặc cái quần ấy nhưng cũng bỏ công nhìn cái vẻ mặt của nó khi chị lôi cái quần ra khỏi túi chị.

Rosie: Chị đúng là một người đàn bà độc ác xấu xa.

Ruby: Cảm ơn. Bây giờ thì tìm việc đi. Trong một khách sạn ấy. Sau tất cả những thứ vô nghĩa này trong đời em thì chị muốn em trở thành nhân viên khách sạn thành công nhất trên thế giới. Không. Nhiều hơn. Lợi ngược dòng. Em có nghe thấy chị nói gì không?

Rosie: Nghe thấy rất To và Rõ.

Alex thân,

Khi nào cậu ngừng đối xử với tớ bằng sự im lặng đó đây? Cậu cần hiểu rằng tớ không thể ra quyết định thích hợp với mỗi mình tớ được. Tớ cần phải nghĩ cho cả Katie nữa. Đối với nó, việc tìm hiểu về Brian rất quan trọng. Hơn mọi người khác cậu lẽ ra phải hiểu cảm giác muốn và cần có mặt ở đó với con mình như thế nào chứ. Cuối cùng thì Brian cũng nhận ra rằng anh ta cần có mặt ở đây vì Katie. Thà muộn còn hơn không, như cậu vẫn thường nói đấy. Có một số thứ như thế.

Tớ nghĩ tớ đã nhấn mạnh lời xin lỗi của tớ với cậu qua chiếc máy ghi âm tự động của cậu, nhưng bây giờ tớ muốn viết thư để cảm ơn. Cảm ơn cậu đã luôn ở đó bên tớ như bao năm rồi cậu luôn như thế. Cảm ơn vì đã sắp xếp bao nhiêu việc vì tớ khi tớ thậm chí còn chẳng nghĩ được cho mạch lạc. Tuần đó thế giới của tớ đã đảo lộn, những thứ đã từng an toàn và chắc chắn bỗng bị nhổ bật rẽ lên, đổ sụp lộn nhào xuống đầu tớ. Đừng để sự không đồng tình của cậu hay quyết định của tớ mãi làm ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta nhé.

Có lẽ lúc nào đó, một ngày nào đó chúng ta có thể sum họp theo cách chúng ta đã lên kế hoạch khi mới 7 tuổi. Tớ thật may vì có một người bạn như cậu, Alex Stewart a; cậu thật sự là ánh trăng lúc nào cũng chỉ đường cho tớ. Tớ không biết lời hứa ta đã hứa với nhau khi còn nhỏ có tính thực tế như thế nào, cái lời hứa là chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi ấy nhưng ta vẫn là bạn dù cách cả mấy đại dương trong suốt 20 năm, và tớ chắc chắn điều đó là một thành công.

Suốt cả tuần tớ đi tìm việc. Mục tiêu của tớ là thử tìm một việc trong khách sạn, ngạc nhiên, thật ngạc nhiên chưa, nhưng mùa hè đã bắt đầu, sinh viên và người nhập cư quá sẵn sàng làm việc với đồng lương rẻ mạt và đã lấy hết việc trong vài tháng tới. Món tiền còn từ những việc này thật sự không đủ để giúp tớ và Katie đứng lại trên đôi chân của mình. Tớ sẽ hòa giọng ca vào giai điệu rền rĩ không thể chịu nổi của đất nước Ireland thế kỷ 21 trong bản đồng ca “mọi thứ ngày nay thật là đắt đỏ”. Tớ đang chờ nghe quyết định của hội đồng về việc có một ngôi nhà nhưng tớ đã từng ở đấy rồi và danh sách chờ thì còn dài.

Không may là vị trí của tớ ở khách sạn Two Lakes đã có người thay thế. Brian muốn trợ cấp tiền nuôi con nhưng tớ không muốn nhận tiền của anh ta. Trước đây tớ đã xoay sở được mà không cần anh ta; dĩ nhiên bây giờ tớ cũng không cần sự giúp đỡ của anh ta. Anh ta có thể cho Katie bất kỳ thứ tiền tiêu vặt gì mà trái tim anh ta muốn nhưng tớ không yêu cầu hay đòi hỏi gì tiền của anh ta cả.

Gần đây không có động tĩnh gì từ cái thằng-cha-có-tên-là-gì-đó. Người đàn ông ấy sợ cả cái bóng của chính mình, nói gì đến tớ. Tuần trước tớ đã nộp đơn xin ly dị; tớ muốn anh ta ra khỏi cuộc đời mình mãi mãi. Tớ đã cho anh ta đủ tình yêu và đủ cơ hội nhưng anh ta đã vứt hết lại vào mặt tớ. Tớ sẽ là một con ngốc nếu còn ở lại với những hy vọng về anh ta lần nữa. Như thế không tốt cho tớ hay Katie. Tớ sẽ nhảy nuy trên phố khi cuộc ly hôn này xong xuôi.

Cậu có nghe nói về việc chị Stephanie lại có bầu không? Chị ấy sẽ sinh vào tháng Mười một, vì thế nên cả gia đình đều rất vui vẻ. Bố mẹ tớ rất phong độ, lúc nào cũng hỏi thăm về cậu và Josh, và cả hai rất vui hưởng tuổi về hưu cùng nhau. Thật sự thì bố mẹ tớ đã nói về việc bán nhà và chuyển về sống ở nông thôn để ít tốn kém hơn và có thể sử dụng số tiền thừa để đi du lịch khắp thế giới cùng nhau trong những năm còn lại. Tớ nghĩ đấy là một ý hay. Bố mẹ tớ chẳng cần mấy phòng trống trong nhà làm gì (trừ những khi tớ về nhà khóc với họ) và cả hai người đều chẳng cần sống ở thành phố. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là tớ phải nhanh nhanh tìm một việc làm để có thể dọn ra ngoài với Katie. Bố mẹ chẳng giục tớ nhưng hai người muốn đem nhà ra thị trường rao bán cho nhanh trong mùa hè. Lúc đó tớ sẽ là thành viên gia đình

duy nhất còn lại ở Dublin, điều này trong hình dung của tớ sẽ thật cô đơn. Kevin ở Kilkenny, Steph ở Pháp và bố mẹ sẽ đi du lịch. Chỉ còn tớ và Katie. Và Brian Nhè.

Chị bạn Ruby của tớ sẽ dẫn con trai Gary của chị ấy đi học salsa từ tuần này, việc này chắc là buồn cười lắm. Cậu đã gặp Gary rồi, và tớ chắc là cậu cũng đồng ý rằng nó rõ ràng không phải người thể hiện mình hay nhiều cảm xúc nhất trên thế giới này cho lắm. Nhưng đây là một ý hay, tớ cho là thế. Katie và tớ cũng nên làm gì đó cùng nhau. Nó sẽ đi ra ngoài trong ngày với bố nó nhưng hai mẹ con chưa bao giờ làm gì tương tự cùng nhau cả. Lúc nào hai mẹ con cũng ở nhà cắn cấu nhau. Tớ sẽ nghĩ ra cái gì đó hay hay mà tớ thích, có lẽ đưa nó đi xem hòa nhạc chẳng hạn. Có Greg trong nhà, tớ lúc nào cũng là một bà mẹ hay ho để cứu nạn, nhưng bây giờ với Brian ở đây, anh ta là một ông bố thú vị điều hành một câu lạc bộ đêm sành điệu và tớ thì là bà mẹ tẻ nhạt luôn bắt nó lau dọn phòng của nó. Dĩ nhiên việc biết Brian có một câu lạc bộ đêm chỉ làm mong ước trở thành DJ của Katie mạnh mẽ hơn bao giờ hết thôi. Tớ không biết bọn tớ đã tạo nên cái gì nữa. Nó bật nhạc ngày càng to hơn. Bố mẹ tớ đã quen với nhà cửa yên tĩnh vài năm nay rồi nên tớ nghĩ bố tớ sẽ nổi điên mất nếu Katie còn làm loạn lên với nhạc nhè nhẹ nữa.

Dù sao thì đó cũng là tất cả tin tức của tớ. Tớ sống qua ngày một cách chậm chạp, đón nhận mỗi ngày như cách nó đến cùng tất cả những khuôn mồm. Hãy gọi lại cho tớ đi. Tớ muốn việc mất đi người bạn thân sẽ là việc cuối cùng xảy ra trên thế giới này. Kể cả nếu bạn thân của tớ có là đàn ông cũng thế.

Gửi đến cậu tất cả tình yêu thương của tớ.

Rosie

Phil: Vậy là cậu điên lên vì bây giờ cô ấy không đến Boston nữa, vì người cha của đứa trẻ, người mà cô ấy không gặp suốt 13 năm đã quay trở lại và muốn gắn bó với Katie?

Alex: Ừ.

Phil: Chúa ơi. Ai đã viết kịch bản cho cậu thế?

Rosie thân mến,

Tớ xin lỗi, Rosie. Tớ biết đây là những tuần tồi tệ nhất trong đời cậu và lẽ ra tớ nên giữ liên lạc. Đôi khi tớ thấy thật là thất vọng khi nhìn vào cuộc đời cậu nhưng tớ biết tớ không thể kiểm soát nó cho cậu được. Cậu phải tự quyết định thôi. Tớ không hề giận dữ với cậu; tớ chỉ thất vọng với cậu thôi. Tớ muốn lúc nào cũng thấy cậu hạnh phúc và tớ biết là cái thằng-cha-tên-là-gì-đó không làm cậu hạnh phúc. Tớ đã thấy được điều ấy bao nhiêu năm rồi. Tồi tệ y như bây giờ vậy, thế nên việc không ở bên cạnh hẳn tưởng không may mà là may mắn đấy. Dù sao thì trong tuần tới tớ cũng sẽ nói tiếp về vấn đề đó qua điện thoại nhé, vì tớ có thể nói liên hồi kỳ trận về cái thằng cha ấy đấy.

Nếu tớ có thể giúp cậu điều gì về tài chính, hãy cho tớ biết nhé, nhưng tớ chắc rằng cậu sẽ bỏ qua câu nói đó và cáu điên lên vì tớ đã đề nghị. Tuy nhiên lời đề nghị thì vẫn còn đấy. Gần đây công việc đã tiến triển thật sự rất tốt. Nhờ các chế độ ăn uống và lối sống của thế giới hiện đại, ngành phẫu thuật tim trở nên thực sự cấp thiết. OK, điều đó không buồn cười lắm nhĩ.

Sẽ nói chuyện với cậu sớm, Mao Lương Hoa Vàng. Tớ biết cậu sẽ ổn thôi.

Alex

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Tin nhắn

Alex Stewart, cậu BIẾT là tớ sẽ ổn.

Từ Alex

Gửi Katie

Tiêu đề Cập nhật

Chính là bố nuôi yêu quý của con đây. Chú viết email cho cháu để xem cháu thế nào rồi và mọi thứ ra sao với bố cháu. Giữ liên lạc nhé. Gần đây chú không có tin tức gì của cháu và chú cho rằng mọi chuyện đã khá khó khăn. Cho chú biết chuyện âm nhạc của cháu thế nào nữa nhé. Cháu vẫn muốn là một DJ đấy chứ?

Từ Katie

Gửi Alex

Tiêu đề Đáp: Cập nhật

Xi lỗi chú đây là một email thật sự nhanh chỉ để chào chú và rằng cháu ổn, cảm ơn chú. Cháu đang vội vì sắp lên xe mô tô đi chơi với bố. Đi xem hòa nhạc ở Nhà hát Point. Bố có vé miễn phí vì bố biết ban nhạc. Cháu thấy hơi tệ vì hóa ra mẹ cũng mua vé cho buổi này để tạo sự ngạc nhiên thú vị cho cả hai mẹ con. Mẹ bảo hai mẹ con nên đi với nhau nhiều hơn. Đại loại thế. Không biết mẹ còn định nói gì nữa vì ngày nào hai mẹ con chả gặp nhau. Nhưng bố chắc chắn có vé chỗ đẹp hơn nên cháu đi với bố, còn mẹ đi với cô Ruby. Mẹ và cô có mấy cái vé ở chỗ rất xấu tí dưới góc xa của nhà hát ấy. Bố Brian rất hay nhé. Bố bảo chú và bố là bạn cùng trường và chú đã đến dự buổi SN thứ 10 của bố còn bố thì đã tổ chức buổi liên hoan tiễn chú đi Mỹ. Nhưng bố nói chú và mẹ cùng nhau biến mất chỉ sau có 10 phút ở đó. Như thế hơi thô lỗ đấy!

Mẹ cười ngất khi bố làm mẹ nhớ lại chuyện ấy. Mẹ không kể cho cháu nghe mẹ và chú đã đi đâu lúc ấy. Thế hai người đã đi đâu?

Ồi bố đây rồi – cháu phải đi đây.

Katie: Bố tớ hay đấy chứ, Toby?

Toby: Ừ.

Katie: Khi nào học xong tớ sẽ có thể chuyển đến Ibiza và làm DJ ở câu lạc bộ của bố. Thật là hoàn hảo. Tất cả đều khớp với kế hoạch lớn của tớ.

Toby: Bố cậu nói rằng cậu có thể làm việc trong câu lạc bộ của ông à?

Katie: Không, nhưng làm sao bố có thể nói không được chứ?

Toby: Không biết được. Câu lạc bộ đấy tên là gì?

Katie: Dyna Mite Club[9]. Tên hay đấy nhỉ?

Toby: Ừ.

Katie: Cậu cũng có thể đến nếu muốn.

Toby: Cảm ơn. Cậu muốn sống ở Ibiza à?

Katie: Để khởi đầu với những gì tớ muốn có thì đúng vậy đấy. Đầu tiên tớ sẽ có kinh nghiệm trong câu lạc bộ của tớ và sau đó tớ có thể đi du lịch thế giới và làm việc trong các câu lạc bộ ở những đất nước khác nhau. Thử hình dung có thể chơi và nghe nhạc mà lại được trả tiền xem? Nghe cứ như thiên đường ấy.

Toby: Lúc ấy cậu phải có công cụ ghi âm và chơi nhạc đúng không?

Katie: Ừ. Bố tớ nói bố sẽ lấy cho tớ. Bố có nhiều bạn là DJ và họ có thể mua được các thiết bị cần thiết giá rẻ hơn ở cửa hàng. Nghe được đấy chứ?

Toby: Ừ. Thật lạ - cậu gọi chú ấy là Bố.

Katie: Ừ, tớ biết. Tớ thật ra không gọi thẳng bố là bố, chỉ khi nhắc đến với người khác thôi. Cứ lạ lạ thế nào ấy. Tớ mong là tớ sẽ quen cách gọi ấy.

Toby: Ừ, tớ cho là thế. Cậu đã có tin gì từ dương Greg không?

Katie: Không. Sao thế?

Toby: Đừng có kể cho mẹ cậu đấy nhé, tớ và bố mẹ tớ tới qua đi ăn đồ Trung Quốc và chú ấy ở đây với một cô nào ấy. Trông chú ấy thật ngượng ngập khi nhìn thấy tớ và tỏ ra thật là tử tế và thân thiện bằng cách gọi tớ với qua bàn, kiểu thế.

Katie: Ôi trời ơi. Thế cậu nói gì với dượng ấy?

Toby: Chẳng nói gì cả. Tớ lờ chú ấy đi. Tớ đi thẳng qua bàn của họ.

Katie: Tốt. Đáng đời dượng ấy. Bố mẹ cậu có cáu điên lên không?

Toby: Không. Mẹ nháy mắt với tớ và bố giả vờ như không nhìn thấy chú Greg.

Katie: Thế ông ấy đi cùng ai?

Toby: Ai cơ, bố tớ á?

Katie: Không, đồ ngu. Cái người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cơ mà.

Toby: Một cô tóc vàng. Nhưng mà đừng có kể cho mẹ cậu biết đấy. Mẹ cậu đã có việc làm chưa?

Katie: Chưa, nhưng ngày nào mẹ cũng đi phỏng vấn. Gần đây mẹ ở trong tâm trạng tẻ CHƯA TỪNG THẤY, đập lung tung trong nhà cứ như một kẻ nổi loạn[10] ấy. Ông nói rằng bây giờ tớ có nhiệm vụ phải cư xử như tớ 13 tuổi vậy. Mẹ thật là một người hay cau có kinh khủng.

Toby: Cậu sắp đến bác sĩ chỉnh răng à?

Katie: Ừ, mai ông sẽ dẫn tớ đi. Cái nẹp chỉnh răng của tớ lại bị gãy rồi. Thế sao nào?

Toby: Tớ đi cùng cậu được không?

Katie: Tại sao lúc nào cậu cũng muốn đi thế? Tớ bị sưng bao nhiêu là chỗ trong miệng và ông bác sĩ sẽ tấn công tớ trong khi cậu thì ngồi đó mát mẻ.

Toby: Tớ thích đi. Tớ cá là sáng nay cậu ăn sáng bằng món bánh ngô.

Katie: Cậu là cái gì thế, bác sĩ tâm lý à?

Toby: Không, nó dính đầy lên cái nẹp chỉnh răng của cậu kìa.

Katie: Ôi, hãy đi mà sống cuộc đời của cậu đi, Toby.

Toby: Tớ có một cuộc đời mà. Thế mai tớ đi được không?

Katie: Cậu có cái kiểu ám ảnh gì với các nẹp chỉnh răng thế, đồ lập dị?

Toby: Chỉ là chúng rất thú vị thôi mà.

Katie: Ừ, cũng thú vị như bài kiểm tra địa lý này ấy. Nào, câu trả lời của câu hỏi số 5 là gì? Thủ đô của Úc là Sydney phải không?

Toby: Ừ, Katie, đúng nó đấy.

Thưa cô Rosie Dunne,

Chúng tôi rất vui mừng được mời cô nhận vị trí gần đây cô đã nộp đơn dự thi. Chúng tôi mong cô có thể bắt đầu làm việc từ tháng Tám. Xin vui lòng phúc đáp lại cho chúng tôi biết quyết định của cô và xin hãy liên hệ với Jessica ở số điện thoại sau.

34. Chương 34

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Hãy cảm ơn Chúa vì Người đúng là người tạo nên những điều kỳ diệu đi! Chị yêu con trai chị, nó thật là hoàn hảo, thật đúng là một thiên tài!

Rosie: Có một cú xoay chuyển để lưu vào sổ sách đây!

Ruby: Ủ, cũng như chị em sẽ đồng ý rằng em vừa mới chứng kiến sự tái sinh của Fred Astaire[11]. Không những chị đau hết cả người vì nhảy nhót cứ như chưa từng bao giờ khiêu vũ trước đây mà chị còn bị sốc đến tận xương tủy! Ngay khi tiếng nhạc bắt đầu, sự thần kỳ liền xảy ra!

Ý chị là không hẳn Ricardo dễ tính với Gary đâu, mặc dù đây là lần đầu tiên thằng bé tập khiêu vũ. Thầy giáo nói, “Rub-ee, đây là lớp salsa nâng cao, Gar-ee sẽ phải cố gắng mà theo thôi”. Và ôi trời ơi, Gary của chị đã theo kịp giỏi đến độ chị suýt nữa thì ngất mất. Ricardo thậm chí còn đếm “1,2,3, Maria” theo nhịp bài Azuquita nữa mà em biết rồi đấy, Rosie, nhịp ấy nhanh đến thế nào, nhanh đến nỗi mà chị em mình lẫn ùng ra sàn khi mới được có nửa bài, nhanh đến nỗi mà đầu quay vòng vòng và mắt tóe sao ấy. Cái cách Gary di chuyển thật là không thể tin nổi. Trông nó thật duyên dáng, quay vòng quanh và xoay tít quanh sàn nhà, mồ hôi lấp lánh cứ như một... hệ mặt trời ấy. Ricardo nói Gary đúng là một ngôi sao đang hình thành và rằng nó và chị tạo nên một đôi nhảy tuyệt vời.

Teddy thì chẳng lấy làm ấn tượng gì với cái tin này khi chị chia sẻ với anh ta. À, chị phần khởi khi về đến nhà đến độ đã buột miệng nói ra luôn mà không nhận ra là mấy thằng cha bạn lái xe tải cùng teddy cũng đang ở trong phòng xem tivi và bọn họ đều chẳng ấn tượng gì với chuyện đó y hệt như nhau. Teddy thậm chí mặt còn đỏ hơn bình thường và bắt đầu thao thao rủa xả bọn vũ công nam toàn là bọn gay và rằng chị đừng có mà làm cho thằng Gary thích con trai. Chị bảo anh ta rằng chị đang cố giúp nó ra khỏi cái vỏ của nó một chút, chứ không phải là hoàn toàn ra khỏi chuẩn mực. Nhưng mấy thằng cha chả hiểu gì. Bọn hấn nghĩ việc cũng bĩa vào đầu nhau, đánh bums (sau đó hít hít không khí và cười rú lên), gào thét với những cầu thủ bóng đá trên ti vi (cứ như chính bọn hấn có thể đá hay hơn nếu bọn hấn ở trên sân cỏ ấy), bình phẩm về tất cả những người đàn bà xuất hiện trên ti vi (cứ như bọn hấn không có mấy cái bụng bĩa bự tướng và cả chục năm rồi chẳng làm được cái trò trống gì), cứ mười phút một lần lại gọi chị phục vụ thêm hàng vại bĩa (toàn cái loại năm-mười-xu-cả-tá ấy), thế mà còn dám rao giảng cho chị về những gì làm nên một người đàn ông thực thụ, mấy cái thằng cha trời đánh lười biếng ích kỷ ấy.

Rosie: Ôi, ôi, Ruby, mình có vẻ đã hơi bị đi lạc đề ở đây rồi. Thế Gary thấy thế nào khi Teddy và đồng bọn nói thế về nó?

Ruby: À, thằng bé tội nghiệp ngượng đến độ nó lao ra khỏi phòng, chạy ào lên cầu thang và đóng âm cửa phòng ngủ của nó lại.

Rosie: Ôi, Gary thân yêu tội nghiệp. Hy vọng là teddy đã xin lỗi chứ.

Ruby: Em có điên không đấy? Dĩ nhiên là hấn không làm thế. Biểu hiện của Gary chỉ càng cho thấy rõ nso đang trở nên “gay” thế nào qua việc làm “mấy thứ đàn bà” đó thôi. Nhưng chẳng mấy chốc sau chị đã tìm thấy niềm an ủi trong bốn cái bánh ngọt ngon thiên thần có lớp kem màu hồng xinh đẹp. Thế là đẹp hết Fred Astaire và Ginger Rogers đi, Ruby và Gary Minnelli đang đến đây.

Rosie: Minnelli?

Ruby: Ok, chị đã đổi thành một họ nghe hơi giống họ một siêu sao. Ricardo nói anh ta có thể huấn luyện cả hai mẹ con chị để đi thi. Bọn chị thậm chí còn có thể đi du lịch vòng quanh thế giới nếu bọn chị đủ khả năng nữa ấy chứ. Đối với một người đang coi việc đi dạo cho đến hết cái vườn của mình là một chuyến thám hiểm phiêu lưu thì việc đi du lịch thế giới đúng là một giấc mơ. Dĩ nhiên đó là khi bọn chị đủ khả năng khiêu vũ.

Rosie: Ruby, đây đúng là một tin hay. Thế Hoa hậu Thân thiện nói gì khi thấy cô ta đã bị thay thế?

Ruby: Chị khá lo về việc đó; em biết cô ta đã ghen tị đến thế nào khi chị mới chỉ nhìn đàn ông thôi đấy, nhưng kệ cô ta nghĩ gì, chị sẽ mang Gary cùng chị đến thắng giải Vô địch Khiêu vũ Sala thế giới ở Mianmì. Em biết em cần nhìn xa hơn bốn bức tường trong phòng của trường St Patrick mà. Nhìn thấy được những khả năng, ngửi thấy sự thành công trong không khí, nếm hương vị phần thưởng.

Rosie: Chị lại xem chương trình của Oprah đó à?

Ruby: ừ, chính là cái phần “hãy nhớ đến tinh thần của bạn” lúc nào cũng có hiệu quả với chị. Có thể Gary và chị một ngày nào đó sẽ thành công, từ những người không biết gì về salsa thành những triệu phú khiêu vũ salssa chỉ cần nhờ niềm tin thôi.

Rosie: Ôi, đừng có nói với em về việc nhớ đến tinh thần[12] của em đi. Tất cả những gì em có thể nghĩ là chai vodka em đã cưa đổ tối qua.

Ruby: Không phải loại spirit ấy, đồ hâm... Có gì mới trên mặt trận việc làm chưa?

Rosie: À, có, hôm qua em đã nhận được một thư mời làm việc.

Ruby: Tuyệt vời, chỉ là vấn đề thời gian thôi mà. Đây là công việc em muốn hay à việc em không muốn?

Rosie: Chị đã biết em bao năm rồi mà còn phải hỏi cái câu đó à? Thật sự thì chẳng phải công việc em muốn hay không muốn gì cả, đó là công việc em thật sự, thật sự, thật sự không muốn tí nào và sẽ chỉ chấp nhận nếu đó là công việc cuối cùng ở Dublin, nếu em bị ném bịch ra khỏi ngôi nhà của bố mẹ em, và nếu Katie và em đã tuyệt vọng trong việc tìm cái gì để ăn đến mức phải liếm tem thôi.

Thưa ông bà Dunne,

Công ty đấu giá Hyland và Moote đã nhận được lời đề nghị của ông bà và chúng tôi còn hơn cả vui sướng khi được đại diện để bán ngôi nhà của ông bà. Xin cảm ơn đã chọn Hyland và Moote để làm đại diện cho ông bà.

Trân trọng kính chào,

Thomas Hyland.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chào, tớ đây.

Rosie: Chàoooooooooo?

Rosie: Tớ biết cậu ở đó. Tớ thấy cậu vừa đăng nhập trực tuyến.

Alex: Ai đấy?

Rosie: Ô, ha ha, cậu buồn cười quá đi mất. Cái gì vậy? Cùng nhau phá hoại một ngày của Rosie à?! Không may là tớ sẽ bật mí và kể lể câu chuyện buồn thương về cuộc đời nhỏ bé khốn khổ của tớ với cậu dù cậu có thích hay không. Ok, tớ nói đây.

Tớ được mời làm một công việc. Nhưng tớ đã từ chối vì không nghĩ tớ tuyệt vọng đến mức phải nhận việc ấy. Hóa ra là tớ sai. Bỗng nhiên bố mẹ tớ bảo tớ rằng là hai người đã chào bán ngôi nhà vào chính cái ngày ấy và trước khi có tớ có cơ hội thẩm thấu điều bố mẹ nói thì người ta bắt đầu xuất hiện thăm thú ngôi nhà, thò mũi vào phòng ngủ của tớ, chê bai hành lang, cười nhạo lớp giấy dán tường và quay mũi thò sang tấm thảm treo trên tường, bàn với nhau họ sẽ phá bức tường nào, chẻ nhỏ tủ quần áo nào và con gấu bông thỏ nào của tớ sẽ bị hỏa thiêu trong một đồng lửa đốt rác ở vườn sau trong khi họ hò reo nhảy nhót quanh đồng lửa, mặt đầy các vết sọc vẽ bằng máu động vật (OK, ừ thì họ không nói thế). Vậy là có một cặp vợ chồng đã đồng ý mua ngay ngôi nhà không mặc cả, cậu tin được không, chỉ sau khi xem ngôi nhà có mỗi một lần!

Bố mẹ nghĩ một tí – độ 20 giây – và sau đó nói đồng ý!

Alex: Không!

Rosie: Có! Rõ ràng người phụ nữ đã có bầu được độ 8 tháng và họ đang sống trong một căn hộ rất nhỏ và họ cần chuyển nhà thật nhanh trước khi em bé sinh ra mà phải tắm bồn rửa bát và chơi ở ban công.

Alex: Không!

Rosie: Có! Bố mẹ tớ thật sự rất xin lỗi, nhưng tớ không trách bố mẹ vì nói cho cùng thì đó là cuộc sống của họ, và đáng lẽ họ không phải lo cho tớ ngay từ giây phút mà tớ dọn tới chỗ khác ở lần đầu tiên ấy chứ. Và chỉ trong có vài ngày bố mẹ tớ đã bán xong nhà, mọi thứ đã được đóng gói, họ đã mua một ngôi nhà gần như chẳng có đôi đặc gì ở Connemara. Đồ gỗ ngày mai sẽ được đem ra đấu giá (trừ những thứ tớ giành giật được), phần còn lại sẽ được chuyển đến ngôi nhà mới ngày mai (cách đó hàng giờ đi lại). Bố mẹ đã mua vé đi du lịch biển trong hai tháng và thứ Hai này bố mẹ tớ sẽ đi.

Alex: Không!

Rosie: Có! Tất cả những nơi tớ có đủ khả năng chi trả chẳng hiểu thế nào đấy đều thật sự kinh tởm hết sức. Các căn hộ hoặc quá đắt, quá nhỏ hoặc quá xa nơi làm việc của tớ và trường học của Katie. Vậy là bố mẹ tớ bàn luận các vấn đề riêng của tớ (như bình thường họ vẫn làm) với cặp vợ chồng đang sung sướng phát điên lên kia, những người sắp sửa bắt đầu cuộc sống gia đình hạnh phúc trong khi oanh tạc ngôi nhà thơ ấu của tớ. Vậy lag vì bố mẹ đã rất nhanh chóng dọn đi và vì thấu hiểu cho toàn bộ tấn cảnh “dọn đi tong có vài ngày” của tớ, họ gợi ý tớ có thể dọn vào căn hộ mà họ mới vừa dọn ra và đã quyết định cho thuê.

Alex: Không!

Rosie: Có! Nhưng còn vấn đề là họ đã cho một nhóm sinh viên nam thuê nơi đó trong vài tuần, vì thế tớ sẽ phải chờ đến khi mấy thanh niên đó dọn đi. Cho tới lúc đó thì không còn nghi ngờ gì nữa, chỗ ấy sẽ có mùi kinh khủng và bắn phát khiếp.

Alex: Không!

Rosie: Có! Vậy thì tớ sẽ ở với ai trong khi chờ, tớ có thể nghe thấy cậu hỏi thế. À, để thử xem nào, bố mẹ tớ đã dọn đến Connemara như cậu biết đấy nhé. Kev sống trong mấy cái ô vuông nhỏ tí ngộp thở ở khách sạn Two Lakes ở Kilkenny nhé, Steph sống ở Pháp nhé, Ruby chỉ có hai phòng ngủ và chẳng có chỗ nào cho tớ và Katie nhé, và cậu thì ở Boston, đi lại thật chẳng tiện cho tớ chút nào. Vậy ai là con người duy nhất ở Dublin biết tớ bây giờ nào? (và đừng có nghĩ đến cái thần-cha-có-tên-là-gì-đó đấy)

Chẳng có ai khác ngoài Brian Nhè.

Alex: Không!

Rosie: Có! Tớ e là thế đấy. Tớ đang email cho cậu từ phòng kho trong căn hộ đi thuê của Brian Nhè, nơi mà tớ sẽ phải ở trong vài tuần. Tớ có thể hạ thấp mình đến mức nào đây? Mà đó cũng không phải là tin xấu nhất của tớ. Tớ còn chưa nói cho cậu biết sếp mới của tớ là ai. Không ai khác ngoài cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi.

Alex: Không!

Rosie: Có! Bây giờ tớ là thư kí cuat người đàn bà mà chúng ta ghét nhất suốt hồi mới lớn, người đàn bà đã làm cuộc sống ở trường của con gái tớ thành địa ngục, người bây giờ là hiệu trưởng trường tiểu học St Patrick, và là sếp của tớ. Thế quái nào mà cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi lại thuê tớ thì ngoài phạm vi hiểu biết của tớ, nhưng cô ấy đã thuê tớ, và cho đến khi tớ tìm được một công việc khác ở một khách sạn thì tớ sẽ không phàn nàn hay hỏi câu nào hết. Có lẽ cô ấy chỉ muốn biến cuộc sống của tớ thành địa ngục khi tớ là một người phụ nữ trưởng thành cho đến tận khi già khú thôi. Lại nói đến chuyện già khú, cô ấy đã già khi tớ mới có năm tuổi, vì Chúa, và cô ấy vẫn già như thế. Người đàn bà này có đến chín cuộc đời thì phải.

Thế cậu nghĩ gì về tất cả mấy chuyện ấy? Có lời nhắn nhủ nào cậu muốn gửi đến cô giáo yêu quý của cậu không nào?

Rosie: Ê này, Alex?

Rosie: Alex?

Alex: Ừm... xin lỗi, Alex không thật sự trực tuyến.

Rosie: Ô, ha ha. Thế thì làm thế nào mà tên cậu ấy lại xuất hiện trên màn hình của tôi và tôi lại đang chat với cậu ấy được?

Alex: Cô không nói chuyện với anh ấy. Tôi đã đăng nhập để sử dụng máy tính ở nhà của anh ấy. Tôi đoán tên anh ấy đã tự động xuất hiện trong hệ thống của cô. Tôi chưa bao giờ sử dụng hệ thống nho nhỏ này, nó thật là thú vị. Xin lỗi, tôi không biết là cô đang tìm anh ấy.

Rosie: Cái gì?? Quý vị nghĩ là tôi ba hoa cuộc sống riêng tư của tôi với tất cả những người lạ tôi gặp trên máy tính à??? Ai đấy?

Alex: Bethany.

Rosie: Bethany?

Alex: Bethany Williams. Còn nhớ tôi không?

Rosie: Chị đang làm cái quái gì trên máy tính ở nhà của Alex thế?!!

Alex: Ô, xin lỗi, bây giờ mọi việc đều đã sáng tỏ. Alex không kể cho cô nghe à? Tôi cứ nghĩ hai người kể cho nhau nghe hết mọi việc cơ đấy. Chắc chắn tôi sẽ chuyển những tin nhắn nho nhỏ này của cô đến cho anh ấy. Chúng thật buồn cười. Chúc may mắn với công việc mới, Rosie; tôi sẽ để Alex giải thích việc này với cô. Tiện thể cũng nói, bây giờ Alex đang làm việc với bố tôi. Anh ấy kiếm được bọn tiền và đã tự lo được cho bản thân rất tốt. Có lẽ nếu cô bí tiền đến thế, anh ấy có thể cho cô vay đấy.

Rosie đã đăng xuất.

35. Chương 35

Chào mừng đến phòng chat internet Những Người Dublin đã Ly hôn Thanh thảo. Hiện đang có năm người đang chat.

Mao Lương Hoa Vàng vào phòng.

Ly Hôn 1: Quỷ bắt hần đi, quỷ bắt hần đi, quỷ bắt hần đi!

Mao Lương Hoa Vàng: Xin chào mọi người.

Hoa đại: Ôi chà chà! Bạn nói với Ly Hôn 1 đi kìa.

Người Không Chắc: Tôi biết, Ly Hôn 1, nhưng bây giờ đó là vấn đề phải không? Tôi không thể nói “quỷ bắt hần đi” được nữa; anh ta đã đi rồi. Lẽ ra không bao giờ tôi nên để anh ta ra đi nữa. Ôi, tất cả là lỗi của tôi.

Mao Lương Hoa Vàng: Ừm... chào mọi người. Cái này có hoạt động không thế? Tất cả các bạn có đọc được những gì tôi viết không?

Ly Hôn 1: Ôi, thôi đi Người Không Chắc. Tôi đã phát ốm lên khi nghe bạn rên rỉ từ ngày này sang ngày khác. Lỗi của bạn thế nào? Bạn đã kéo anh ta vào xe và đưa anh ta đi đến phòng khách sạn à? Bạn đã kéo quần anh ta xuống tận mắt cá chân và bắt anh ta nằm đè lên cô ta trên giường à?

Người Không Chắc: Dừng lại đi, Ly Hôn 1. Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại! Không, tôi không làm thế.

Quý Bà Cô Đơn: Ôi, để cô ấy yên đi. Không cần phải mô tả sinh động như thế.

Ly Hôn 1: Nghe này, tôi chỉ cố gắng giúp đỡ thôi. Nếu bạn không làm những việc ấy thì thế quái nào đó lại là lỗi của bạn được.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi không rõ việc này có hiệu quả không mà. Xin chào? Xin chào? Xin chào?Mấy cái máy tính ngu ngốc này. Có ai trả lời tôi không?

Người Không Chắc: À, có lẽ tôi đã vô tình đặt anh ta dưới áp lực phải làm việc giỏi hơn. Các bạn biết bây giờ mọi thứ dắt dỏ ra sao đấy và bọn trẻ thì lúc nào cũng muốn thêm nữa, thêm nữa, thêm nữa. Bọn chúng đã đi học lại, còn đồng phục và sách vở thì lúc nào cũng tốn kém, tôi cứ bảo anh ấy rằng chúng ta cần thêm tiền vì eo hẹp quá, tôi cũng không chắc nhưng có lẽ đó là lỗi của tôi, bạn có biết không?

Quý Bà Cô Đơn: Ôi, làm ơn đi Người Không...

Hoa Đại: Ôi, tôi đã nghe đủ cho một ối rồi.

Ly Hôn 1: Nghe này, hãy quên hần ta đi. Hần là một thằng chó chết và đó là tất cả những gì chúng ta có thể nói. Quỷ bắt hần đi.

Mao Lương Hoa Vàng: À, không biết có ai bận tâm không, nhưng chỉ có một kiểu hành động mà chồng bạn đang nghĩ vào tối hôm đó và nó chẳng liên quan gì đến một ngày làm việc ở văn phòng cả.

Hoa Đại: Ô ô ô! Chào mừng Mao Lương Hoa Vàng đến đây!

Ly Hôn 1: Bạn nói đúng, Mao Lương Hoa Vàng, quý bắt hẩn đi.

Người Không Chắc: Bạn có chắc không, Mao Lương Hoa Vàng?

Quý Bà Cô Đơn: Có lẽ là tôi cũng đồng ý với mọi người, Người Không Chắc ạ. Chào mừng Mao Lương Hoa Vàng đến đây. Bạn có muốn chat không?

Hoa Đại: Làm ơn đi, Quý Bà Cô Đơn. Mỗi lần bạn hỏi những quý khách của chúng ta liệu họ có muốn chat không bạn lại làm họ sợ mà chạy mất. Nghe bạn hỏi cứ như thể bạn muốn nói chuyện bậy hay gì đó ấy.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi xin lỗi, bạn biết tôi không có ý nói thế. Tôi chỉ có thói quen kinh khủng là khiến mọi người đi mất thôi.

Hoa Đại: TT của bạn thế nào, Mao Lương Hoa Vàng?

Mao Lương Hoa Vàng: Cái gì của tôi?

Ly Hôn 1: Ô, mọi người nhìn này, một trinh nữ trong phòng chat.

Hoa Đại: TT của bạn đấy, bánh nướng vàng nhỏ ơi – tuổi, giới tính, đại loại thế.

Mao Lương Hoa Vàng: À, tôi 32 tuổi, giới tính nữ, có một con gái 13 tuổi và tôi đã ly dị một cách vui vẻ.

Hoa Đại: Ô ô ô!

Ly Hôn 1: Chúc mừng bánh nướng vàng nhỏ. Quý bắt hẩn đi. Đó là điều tôi nói đấy.

Người Không Chắc: Mao Lương Hoa Vàng, ai là người có lỗi trong cuộc hôn nhân tan vỡ của bạn vậy. Bạn hay anh ta?

Hoa Đại: Kệ cô ta đi, Mao Lương Hoa Vàng. Cô ta đang làm dấy lên làn sóng “ai đáng trách” đấy.

Mao Lương Hoa Vàng: Ok thôi, tôi chẳng để ý gì nữa. 100% đó là lỗi của anh ta.

Ly Hôn 1: Quelle surprise[13].

Quý Bà Cô Đơn: Ít nhất bạn cũng có đứa con gái, Mao Lương Hoa Vàng, và bạn không bị bỏ lại cô đơn trên đời,. Chồng tôi, à, chồng cũ của tôi, đã rời bỏ tôi trước cả khi chúng tôi có cơ hội để bắt đầu một gia đình kia. Tôi không nghĩ mọi sự sẽ khó khăn đến thế nếu chúng tôi đã có con cái. Nếu vậy thì ít nhất tôi cũng sẽ không cảm thấy quá...

Ly Hôn 1: Cô đơn, ôi, ôi. Ừm, hãy tin tôi đi, sẽ khó khăn hơn nếu có con đấy. Không may là bọn quý nhà tôi lại giống y như bố nó và khi nhìn chúng tôi chỉ muốn bóp cổ lũ chó con ấy thôi. Con của bạ trông có giống chồng cũ của bạn không, Người Không Chắc?

Người Không Chắc: Có và không. Một số người nói chúng giống và một số khác thì bảo không. Thật sự tôi không biết chắc...

Hoa Đại: Chúng ta không được thô lỗ nhé, các vị, hãy tự giới thiệu mình với Mao Lương Hoa Vàng. Tôi 62 tuổi, có 5 đứa con và chồng tôi đã bỏ tôi năm ngoái.

Mao Lương Hoa Vàng: Ôi, thật là kinh khủng, tôi rất tiếc.

Ly Hôn 1: HA! Không cần phải lấy làm tiếc đâu, bánh nướng vàng nhỏ. Người đàn ông ấy có lý do chính đáng để rời khỏi bà ta đấy, bà ấy ngủ với người làm vườn của họ.

Mao Lương Hoa Vàng: Ô!

Hoa Đại: Ôi, làm ơn đi mà, cứ như quý vị chưa bao giờ nghĩ đến việc làm thứ gì tương tự ấy.

Người Không Chắc: À, người làm vườn của tôi là phụ nữ.

Hoa Đại: Ý tôi không phải thế.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi sẽ không bao giờ làm như thế với Tommy của tôi. Không bao giờ.

Ly Hôn 1: Chào, Mao Lương Hoa Vàng. Tôi 49 tuổi, có 4 con, và chồng cũ của tôi đã lẳng nhăng với thư kí của hắn. Đồ chó chết.

Mao Lương Hoa Vàng: Quý Bà Cô Đơn, thế còn bạn?

Quý Bà Cô Đơn: Tôi 27 tuổi, vừa lấy chồng năm ngoái, nhưng Tommy của tôi đã bỏ tôi. Anh ấy đơn giản là không thể chịu được cuộc sống hôn nhân, anh ấy nói thế. Một ngày anh ấy chỉ còn để tôi lại... một mình.

Mao Lương Hoa Vàng: Người Không Chắc, thế còn bạn?

Người Không Chắc: Tôi 36 tuổi, có 3 con và xét về mặt giấy tờ mà nói thì tôi không ly hôn. Chúng tôi vẫn sống với nhau... thế còn bạn, Mao Lương Hoa Vàng, bạn và chồng bạn chia tay thế nào?

Mao Lương Hoa Vàng: À, hắn hẹn hò với một số phụ nữ khác nhau khá đều đặn và tôi thấy quá đủ với tất cả chuyện đó rồi.

Ly Hôn 1: Đồ khốn nạn.

Hoa Đại: À, tôi tin rằng tất cả chúng ta có mặt trên trái đất này để có bao nhiêu bạn tình tùy thích.

Ly Hôn 1: Im mồm đi, đồ hippy kiểu mới.

Hoa Đại: Chẳng có gì gây hại khi tôi thể hiện quan điểm cá nhân của mình. Tôi không nhớ tôi đã từng tấn công ý kiến nào của cô.

Ly Hôn 1: Đó là bởi vì các ý kiến của tôi luôn đúng. Mà này, Mao Lương Hoa Vàng, bạn có được căn nhà không?

Mao Lương Hoa Vàng: Không, tôi chỉ cuốn gói ra khỏi đó thôi. Thế cũng tốt đối với tôi rồi.

Ly Hôn 1: Tôi đã bị một vỏ trong việc thu xếp ly hôn. Chồng cũ của tôi nhận được căn nhà nghỉ còn tôi thì nhận được việc chăm sóc lũ trẻ. Điều mà tôi phải đánh đổi là mấy tháng bình lặng yên tĩnh dưới mặt trời.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi phải giữ ngôi nhà và như thế có nghĩa là tôi sẽ phải ở đó một mình với những căn phòng đầy kỉ niệm.

Hoa Đại: Ồ, bỏ nó đi, Cô Đơn. Xem ra hôm nay cô đã phá vỡ một kỉ lục rồi đấy.

Quý Bà Cô Đơn: Cái gì chứ? Tôi sẽ ở với Tommy kể cả nếu anh ấy là đồ giẻ rách. Tôi chẳng quan tâm, tôi chỉ muốn có anh ấy thôi.

Hoa Đại; mặc kệ cô ta đi. Sự cân bằng của cô ta hỏng bét rồi. Cách tốt nhất để bỏ qua một người đàn ông là nằm dưới một người đàn ông khác. Tất cả chúng ta đều biết điều đó.

Người Không Chắc: Tôi không chắc đó là câu trả lời đúng đâu. Dĩ nhiên tôi không có ý định chia sẻ chiếc giường với bất kì ai khác ngoài chồng tôi.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi không hiểu, Người Không Chắc, bạn vẫn đang có chồng à?

Người Không Chắc: Xét về mặt giấy tờ chúng tôi vẫn chưa ly dị. Anh ấy vẫn ngủ trong phòng ngủ chung và tôi thì ngủ trong phòng dành cho khách.

Hoa Đại: Người Không Chắc, bạn để cho anh ta đá bạn sang phòng dành cho khách trong khi anh ta chính là kẻ gây rắc rối à?

Người Không Chắc: Ồ, như thế là sai à? Tôi không biết rõ lắm... Tất cả điều này đối với tôi đều mới mẻ cả....

Quý Bà Cô Đơn: Tôi không quan tâm nếu Tommy và tôi thậm chí còn không thể ngủ cùng giường. Tôi chỉ muốn anh ấy về nhà với tôi thôi.

Ly Hôn 1: Hồi chúa ngọt ngào, tôi đã chẳng dạy tiểu thư các cô cái gì sao? À mà Mao Lương Hoa Vàng, bây giờ bạn đang sống ở đâu nếu cái thằng cha rác rưởi ấy giữ ngôi nhà?

Mao Lương Hoa Vàng: Ôi, có vẻ như hơi kì lạ nhưng hiện tôi đang sống với bố của con gái tôi.

Người Không Chắc: Nên là như thế, tôi nghĩ vậy.

Quý Bà Cô Đơn: Oooooo, thật là một câu chuyện tình tuyệt vời.

Mao Lương Hoa Vàng: Ồ, không, không, không. Đừng đánh giá sai tôi, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tình yêu trong chuyện này. Thực tế là tôi ghét anh ta.

Hoa Đại: Bạn phản đối quá nhiều đấy.

Mao Lương Hoa Vàng: Ừ, đúng thế, và nếu bạn gặp anh ta thì bạn cũng thế thôi.

Ly Hôn 1: Tôi thì không chắc điều đó lắm. Kể từ khi người đàn bà này đến tuổi 60. Bà ta toàn ăn sáng bằng đàn ông thôi.

Mao Lương Hoa Vàng: Không phải người này, tôi đảm bảo đấy, trừ phi bạn nhầm đầu anh ta với một quả trứng luộc kỹ.

Người Không Chắc: Mao Lương Hoa Vàng, tại sao bạn lại chọn cái tên ấy?

Mao Lương Hoa Vàng: À, đó chỉ là một cái nickname mà bạn thân của tôi gọi tôi thôi. Hồi sáu tuổi chúng tôi đóng một vở kịch, tôi là Hoàng tử Mao Lương Hoa Vàng và cậu ấy là Hoàng tử Sáng Trăng. Kể từ đó cậu ấy gọi tôi bằng cái tên ấy.

Ly Hôn 1: Các bạn vẫn liên hệ với nhau sau hai mươi sáu năm à?

Mao Lương Hoa Vàng: Vâng, chúng tôi vẫn là bạn thân của nhau.

Ly Hôn 1: Bạn là bạn thân của một người đàn ông à? Bạn đã bao giờ ngủ với anh ta chưa?

Mao Lương Hoa Vàng: Chỉ khi chúng tôi lăn quay ra ngủ vì say xỉn thôi, không liên quan đến sex.

Ly Hôn 1: Anh ta là gay à?

Mao Lương Hoa Vàng: Không phải.

Người Không Chắc: Ừm, tôi nghĩ điều ấy thật đẹp đẽ. Ý tôi là, tôi đã mất liên hệ với các bạn học ngay khi tôi đi lấy chồng. Leonard ghét tôi có bạn là đàn ông.

Quý Bà Cô Đơn: Khi tôi chuyển nhà từ Belfast đến Dublin với Tommy, tôi đã bỏ lại tất cả gia đình và bạn bè phía sau, bây giờ khi Tommy đã ra đi, các bạn của tôi đều đã ở phía Bắc hết và tôi...

Ly Hôn 1: Hoàn toàn cô đơn, phải, phải, chúng tôi nhận được thông điệp đó rồi. Mao Lương Hoa Vàng, bạn của bạn còn sống một mình không, anh ta làm nghề gì, anh ta sống ở đâu, và cuối cùng là anh ta có tìm kiếm một người phụ nữ 49 tuổi nóng bỏng có 4 con hay không? Anh ta có thể nhận hoặc không nhận lũ trẻ, tôi chẳng bận tâm đâu.

Mao Lương Hoa Vàng: Không, không may là cậu ấy không còn sống một mình nữa.

Hoa Đại: Tại sao “không may”?

Mao Lương Hoa Vàng: Vì cô ta thật sự là kẻ khốn kiếp. Cô ta là mối tình đầu của cậu ấy khi cậu ấy 16 tuổi. Lúc đó tôi ghét cô ta và bây giờ vẫn ghét. Và cậu ta cuối cùng đã làm việc cùng bố cô ta ở Boston, chứ chả phải nơi nào khác, và tôi cho rằng tình yêu của bọn họ đã được nhen nhóm trở lại.

Ly Hôn 1: Và bạn ghen.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi không ghen.

Ly Hôn 1: Có, bạn có ghen. Tôi có thể nghe thấy điều đó qua giọng điệu của bạn.

Mao Lương Hoa Vàng: Bạn không thể nào nghe thấy tôi; chúng ta đang gõ bàn phím để nói chuyện với nhau!

Hoa Đại: Ý chị ta là chị ta cảm thấy được điều đó và tôi phải thừa nhận rằng tôi đồng ý như thế.

Người Không Chắc: Nhưng chắc chắn nếu hai người đã là bạn thân từ khi lên sáu và bây giờ là 32 tuổi, đều đã kết hôn một lần và hiện tại đang sống với những người khác ở những đất nước khác nhau, mà vẫn chưa có gì xảy ra với nhau thì sẽ chẳng có gì xảy ra cả.

Hoa Đại: Ôi, bạn Chắc, đừng bi quan thế. Tri kỷ có một khả năng riêng để tìm ra cách đến với nhau.

Quý Bà Cô Đơn: Có phải điều này nghĩa là Tommy của tôi sẽ quay lại với tôi không?

Hoa Đại: Không!

Sam Một Mình vào phòng.

Ly Hôn 1: Sam!

Hoa Đại: Ôi chà! Sam!

Quý Bà Cô Đơn: Chào sam! Chào mừng bạn tới đây. Bạn thế nào?

Người Không Chắc: Chào Sam.

Sam Một Mình: Chào cá quý bà quý cô, thật vui khi gặp tất cả các vị ở đây tối nay.

Ly Hôn 1: sam, gặp Mao Lương Hoa Vàng nhé, cô ấy 32 tuổi, có một con gái 13 tuổi và chồng cô ấy lừa dối cô ấy. Bánh nướng vàng nhỏ, gặp Sam nhé, anh ấy 54 tuổi, có 2 con gái và vợ cũ của anh ấy là người đồng tính.

Sam Một Mình: Vui được gặp bạn Mao Lương Hoa Vàng.

Mao Lương Hoa Vàng: Vui được gặp bạn, Sam.

Người Không Chắc: Có gì mới không Sam? Hôm nay bạn vui hay buồn?

Sam Một Mình: À, hôm nay là một ngày tồi tệ với tôi.

Hoa Đại: Ôi làm ơn đi! Đây được xem là phòng chat của Những người Dublin Đã Ly hôn Thanh thản chứ không phải Những Người Dublin Đã Ly hôn Khốn khổ đâu nhé. Tôi đi ngủ đây!

Mao Lương Hoa Vàng: Tốt hơn là tôi cũng nên đi ngủ, thật vui khi được gặp tất cả các bạn.

Ly Hôn 1: Tối nay hẹn gặp lại bạn giờ này nhé, Mao Lương Hoa Vàng.

Người Không Chắc: Tốt hơn tôi nên cho bọn trẻ đi ngủ.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi nghĩ tôi nên xem video đám cưới thêm một lần nữa trước khi đi ngủ.

Mao Lương Hoa Vàng đã rời phòng.

Quý Bà Cô Đơn đã rời phòng.

Người Không Chắc đã rời phòng.

Hoa Đại đã rời phòng.

Ly Hôn 1: À, Sam, có vẻ như chỉ còn bạn và tôi thôi. Bạn bật nhạc lên còn tôi sẽ đốt nến nhé.

Nhấp chuột vào biểu tượng bên trái để in trang này.

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Cô Casey!

Chị không thể tin được rằng em sẽ làm việc với cô Casey! Mẹ gọi điện kể cho chị nghe và chị không thể nào hiểu được mẹ nói gì qua những tiếng cười của mẹ. Mẹ tự hỏi bố mẹ nên làm gì nếu khi đang ở Úc, họ nhận được thư của cô Casey yêu cầu gặp mặt vào sáng thứ Hai vì cách cư xử của em ở chỗ làm.

Cái gì đã thuyết phục em nhận công việc ấy vậy? Em điên rồi à? Về mặt cá nhân thì chị chưa bao giờ có vấn đề gì với người đàn bà đó, nhưng chị biết rằng bà ta đã làm em phát điên lên khi em còn nhỏ và sau đó lại làm em phát điên lên khi Katie là học sinh của bà ta! Thế Alex nghĩ gì về tất cả chuyện này? Chị chắc cậu ấy sẽ có những quan điểm hết sức thú vị về vấn đề này đây.

Chị Stephanie thân mến,

À, dĩ nhiên chị chưa bao giờ có vấn đề gì với cô Casey vì chị là cô gái Ngoan Hai chiếc giày mà lại! Cô ấy yeue quý chị vì những bản viết sạch đẹp và những bài tập về nhà hoàn thành chính xác của chị, cả bộ đồng phục sạch sẽ và sự lễ phép của chị nữa.

Có lẽ em bị điên khi nhận việc này, nhưng nói thật lòng đó là công việc thấp nhất được trả khá nhất cho đến nay. Lại chỉ phải làm từ thứ Hai đến thứ Sáu, từ 9 giờ sáng đến 3 giờ 30 chiều, điều này quá tuyệt vời, vì với công việc gần đây nhất của em, em phải làm việc cả ngày và cả cuối tuần nữa. Chỗ làm thì ngay cạnh trường cấp II của Katie, như vậy nghĩa là ngày nào bọn em cũng có thể đi xe buýt cùng nhau. Bọn em chỉ cách nhà có vài phút, vậy là ngày nào bọn em cũng có thể trốn về nhà ăn trưa. Với tất cả những thứ phức tạp của cuộc đời thì những điều nhỏ bé này sẽ thật sự giúp em rất nhiều. Em thật sự không định làm việc ở đó lâu đâu, chỉ cho đến khi có một công việc trong ngành khách sạn thôi.

Nhưng lý do chính để em chọn việc này là thực tế vì em có rất ít sự lựa chọn. Em chỉ có một tuần ở đây trong cái nơi khổ ải này (căn hộ của Brian) trước khi em có thể dọn đến căn hộ em sẽ thuê cho chính mình, cũng là một nơi tồi tàn. Em sẽ cần đến tất cả tiền bạc dành dụm mà em có thể có để sửa sang lại căn hộ và làm cho nó ra dáng một tổ ấm. Có trời biết đấy, Katie cho đến bây giờ đã ở trong bao nhiêu “ngôi nhà” kiểu ấy rồi. Khi nào Chuối khách sạn Rosie Dunne mua lại các khách sạn Hilton, đó là lúc em có thể thu lại được chỗ tiền ấy.

Nhiều điều kì lạ đã xảy ra với Katie bao nhiêu năm nay, nhưng không có gì lạ lùng bằng việc mẹ nó và bố nó sống cùng một ngôi nhà với nhau. Katie sẽ cười như điên vào cái điều mà có lẽ là cách sống bình thường đối với những đứa trẻ khác ấy. Thật sự thì không hẳn là Brian và em không thích nhau, chỉ là bọn em gần như không biết gì về nhau thôi. Bọn em là hai con người hoàn toàn xa lạ đã gần gũi nhau một lần trong đời (và cái một lần đó chỉ có vài phút thôi, tin em đi) trong một khoảnh khắc mà em gần như không thể nào nhớ nổi, và đã tạo nên một điều kì diệu nhất trên đời. Làm sao hai con người gốc gác khác nhau lại tạo nên một thứ tuyệt diệu như Katie được nhỉ? Khi Katie đi học về và bắt đầu diễn vở hài kịch thường nhật về một ngày của nó, em nhìn nó, em nhìn anh ta, và nghĩ, làm sao anh ta, cùng với em, lại có thể tạo nên nó được.

Vì em và Brian đều không đi làm, em chỉ cố gắng để có thể ở đây càng ít thời gian trong ngày càng tốt. Em lượn qua lượn lại phố Henry hầu như suốt cả ngày để khỏi phải đụng mặt anh ta. Khi về căn hộ, em ở lì trong phòng em hoặc tự nhốt mình trong nhà kho và gửi email suốt cả ngày. Chị hẳn nghĩ rằng bọn em sẽ chia sẻ một kiểu tình bạn hay một mối liên hệ nào đấy hay một kiểu quan hệ nào đấy. Xin thưa rằng bọn em hoàn toàn là những người xa lạ.

Bây giờ em vẫn cảm thấy tức giận với anh ta, nhưng là một kiểu tức giận khác. Trước đây em tức giận anh ta vì anh ta đã rời bỏ em. Em đã phải làm mọi việc. Cuộc sống xã hội của em đã bị phá hủy, tất cả tiền của em phải đem ra tiêu hết, và em không thể nào xin được việc làm. Nhưng bây giờ, khi nhìn anh ta chơi đùa với Katie, em chỉ nghĩ rằng thật là một sự phí hoài. Đó là tất cả những gì anh ta làm khi con bé còn nhỏ - ở bên cạnh con bé và nó có lẽ sẽ chấp nhận anh ta, như trẻ con vẫn thường làm, dù anh ta có thể nào đi nữa.

Lại một lần nữa em không hiểu em sẽ đi đến đâu, chị Stephanie ạ. Có vẻ như vài năm một lần em lại làm đảo lộn hết các mảnh ghép cuộc đời và lại bắt đầu tất cả từ đầu. Dù em có làm gì hay có cố gắng đến mức nào, em cũng dường như không thể chạm đến đỉnh cao chóng mặt của hạnh phúc, thành công và sự an toàn, như bao nhiêu người khác. Mà em không phải đang nói về việc trở thành một triệu phú và sống hạnh phúc mãi mãi đâu. Em chỉ muốn nói rằng đến được một thời điểm trong đời mà em có thể ngừng làm những gì mình đang làm, nhìn quanh, thở một hơi dài nhẹ nhõm và nghĩ: Bây giờ mình đã ở nơi mà mình muốn.

Em đã thiếu điều gì đó, chị có biết không? Cái thứ “lấp lánh” mà lẽ ra cuộc sống phải mang lại cho ta ấy. Em có công việc này, đứa con này, căn nhà và những người bạn này, nhưng em đã mất cái thứ lấp lánh ấy

của cuộc đời.

Và để trả lời cho câu hỏi của họ về Alex, em không biết cậu ấy nghĩ gì về công việc mới của em vì em đã bắt tin cậu ấy lâu rồi. Cậu ấy quá bận rộn với việc cứu thêm nhiều cuộc đời đáng giá và tham dự các hoạt động từ thiện đến nỗi em không thể chông trừ cậu ấy sẽ liên hệ lại với một người bạn như em. Cậu ấy quá bận rộn để có thể liên hệ lại với bạn bè “cũ”. Những đứa lẳng lơ thì lại làm việc đó.

36. Chương 36

Bon Voyage[14]

Con sẽ nhớ cả hai bố mẹ điên lên ấy. Mọi thứ không còn như cũ nữa khi không có hai người nhưng con hy vọng bố mẹ sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời!

Yêu bố mẹ,

Rosie

Gửi ông bà,

Chúc ông bà vui vẻ. Nhớ gửi cho cháu nhiều bưu thiếp vào nhé.

Yêu ông bà,

Katie (cháu gái cưng của ông bà)

Bạn có một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Chào.

Rosie: Ô, hóa ra là cậu ta còn sống cơ đấy. Cậu đã đi đâu suốt mấy tuần qua thế hả?

Alex: Trốn.

Rosie: Trốn ai?

Alex: Cậu.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ đang hẹn hò lại với Bethany và tớ sợ phải nói cho cậu biết vì cậu ghét cô ấy kinh khủng và rồi cậu biết được quan hệ của bọn tớ từ chính cô ấy, như thế càng tệ hơn. Thế là tớ trốn cậu.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ nghĩ cậu sẽ đến đây giết tớ.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì cậu nghĩ cô ấy là đồ lẳng lơ và rằng cô ấy không tốt cho tớ.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì cậu là người bạn bảo vệ tớ quá mức và cậu lúc nào cũng ghét các bạn gái (và vợ) của tớ và tớ lúc nào cũng ghét các bạn trai (và chồng) của cậu.

Rosie: Tại sao?

Alex: À, vì hần ta lẳng nhăng, đó là một...

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì hắn ta hoàn toàn là một tên ngốc và hắn ta không biết mình may mắn đến thế nào. Nhưng thôi đừng nói chuyện về hắn nữa vì hắn đi rồi và không bao giờ còn trở lại nữa.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ làm hắn sợ.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ là bạn thân nhất của cậu và tớ quan tâm đến cậu.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ chẳng có gì hay hơn để làm.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì đó chính là con đường bất hạnh mà cuộc đời tớ đã rẽ vào. Cái thứ quái gì đã khiến tớ quan tâm đến cậu và những gì thuộc về cậu ấy. Dù sao thì cũng rất tuyệt khi không phải trốn nữa.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ đã xin lỗi rồi.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ đã phát mệt với việc không nghe thấy tin tức gì của cậu và tớ nhớ cậu.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì (tớ đang nói câu này qua hàm răng nghiến chặt không thể tưởng được đây này) Cậu.Là.Bạn.Thân.Nhất.Của.Tớ. Nhưng tớ cũng phải cảnh báo cậu là lần này tớ sẽ không nghe bất cứ nhận xét xấu xa nào của cậu về cô ấy đâu.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì tớ thực sự thích cô ấy, Rosie, cô ấy làm cho tớ hạnh phúc. Tớ lại cảm thấy như mình là cậu bé làm việc ở văn phòng của bố. Thử nghĩ xem, nếu không phải do cậu uống say xỉn vào ngày sinh nhật thứ 16 rồi phải đi rửa ruột, bọn mình sẽ chẳng bao giờ bị tóm, bị đình chỉ học, tớ sẽ không bị trừng phạt nghiêm khắc bằng việc xếp hàng đồng tệp giấy tờ trên đời này ở văn phòng của bố, cái nơi mà, tớ phải nói thêm, chính là cái nơi lẽ ra tớ sẽ chẳng bao giờ gặp Bethany. Vậy suy ra tất cả là tại cậu, bạn thân mến của tôi!

Rosie: Ồ, TẠI SAO? Chúa ơi, tại sao?

Alex: Ha ha. Tốt hơn là bây giờ tớ nên đi thôi vì vài giờ nữa là tớ có ca mổ rồi.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì không may tớ lại là một bác sĩ phẫu thuật tim và có một người đàn ông tội nghiệp tên là ông Jackson, nếu cậu thật sự cần phải biết, chính là người đang cần phẫu thuật van động mạch chủ.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì ông ta bị hẹp van động mạch chủ

Rosie: Tại sao?

Alex: À, những lý do đằng sau những khiếm khuyết của động mạch chủ nói chung là do bệnh thấp khớp. Nhưng đừng lo (vì tớ biết rằng cậu đang lo), ông Jackson sẽ khỏe thôi.

Rosie: Tại sao?

Alex: Vì rất may là nhờ 75 năm nghiên cứu, tớ đã nhận ra rằng một cuộc phẫu thuật liên quan đến việc ghép van bóng sẽ giúp ông ta. Còn câu hỏi nào nữa không?

Rosie: Động mạch chủ, nó như kiểu ở trong tim, đúng không?

Alex: Rất buồn cười, Ok, thật sự lần này tớ phải đi đây, tớ rất vui vì bọn mình đã có cuộc thảo luận này và rằng chúng ta đã làm cho rõ toàn bộ chuyện Bethany rồi. Vậy thì tớ có được tha thứ không?

Rosie: Không

Alex: Thật là tuyệt, xin cảm ơn. Sẽ sớm nói chuyện với cậu nhé.

Alex đã đăng xuất.

Rosie: Xin cảm ơn vì đã hỏi thăm về công việc của tôi, thưa Bác sĩ.

Từ: Rosie

Gửi: Ruby

Tiêu đề: Cứu!

Cứu... cứu em với.. ôi cái đầu của em. Cái đầu tội nghiệp của em. Những tế bào não còn tội nghiệp hơn của em, chúng thậm chí còn chẳng có cơ hội nào cả. Chúng đã chết rồi. Chết. Bây giờ là bốn giờ chiều và em đang bị trói vào giường (tình cảnh không chính xác được bằng một nửa cái vui tươi mà câu ấy nghe có vẻ đầu), và giường chính là nơi em sẽ ở lại trong những năm còn lại của cuộc đời em. Tạm biệt thế giới, vĩnh biệt tất cả, xin cảm ơn vì những ký ức.

Và về những ký ức còn lại sau đêm qua, em sẽ cố gắng giải thích với chị chính xác những gì em có thể còn nhớ được, mặc dù có vẻ như có một làn sương mù dày đặc nặng trĩu đang tìm đường thoát ra từ các viên não của em bay về phía giữa. Em sẽ cố gắng nhớ lại hết trước khi bị bao phủ bởi sự choáng váng.

Sau một cuộc gặp hết sức đáng thất vọng với ngài quản lý ngân hàng của em, em quay trở lại nhà Brian Nhè, cảm thấy hết sức ỉu xiu, tức giận và không chắc chắn về cuộc đời mình. Em thật sự không trong tâm trạng muốn nói chuyện hay làm bạn với bất kỳ ai, nhưng ngồi trong phòng khách lại là bố mẹ của Brian vừa mới bay từ Santa Ponsa đến để bàn về việc gặp gỡ Katie và trở thành một phần của cuộc đời con bé. Em đã cảm thấy vô cùng lo lắng và yếu đuối và cái suy nghĩ rằng Katie sẽ có thêm hai ông bà nữa- thậm chí còn thêm nhiều người khác trong đời mà lẽ ra nó đã có thể biết, ấy thế mà lại không biết- vẫn không thật sự dễ dàng với em. Và em còn cảm thấy tức giận hơn vì bao nhiêu năm ấy em biết họ ở đâu, họ biết rõ em là ai, họ đi ngang qua em trên phố bao nhiêu lần khi em có bầu, sau khi sinh Katie ra, đã nghe thấy tin đồn rằng con bé là con của Brian, ấy thế mà họ không bao giờ buồn làm bất cứ động thái liên hệ hay giúp đỡ với bất kỳ hình thức nào. Điều cuối cùng em nghe nói về họ là họ đã bán nhà chuyển đến vùng nóng ẩm để chữa bệnh viêm khớp của bà Whine.

Cuộc nói chuyện đã bức xúc dần lên, không êm xuôi như thế nữa. Mọi người vẫn tiếp tục nói còn em thì đành xin lỗi và đi ra.

Dĩ nhiên em chẳng còn chỗ nào để mà đi cả, vậy là em chỉ cứ đi lang thang khắp các phố hàng thế kỷ liền và xem xét thật kỹ cuộc đời mình. Sau một lúc thì em quyết định là em căm ghét cuộc đời em và tất cả những ai trong đó (em biết, em biết, lại thế nữa rồi) và xét rằng Katie đã an toàn vào buổi đêm và Brian Nhè đã có đồng bọn, em tìm đường đến một quán rượu gần nhất và nhấn chìm hết nỗi buồn của em trong rượu.

Quán bar ấy vô cùng kinh khủng, nhưng vì em đang chán điên lên nên em chẳng quan tâm. Tất cả những gì em thấy là một người phục vụ bar thân thiện và hai kẻ giết người hàng loạt đang bàn bạc say sưa ở cuối quán. Rồi người phục vụ bar nhận ra rằng em đang thật sự chán chường và điều này đúng y như là phim vậy, nhưng anh ta đã hỏi em có gì không ổn và có vẻ như thực tình quan tâm. Em kể cho anh ta nghe rằng Greg đã phá hoại đời em... (Bằng phương pháp loại trừ, em đã đi đến kết luận rằng đó hoàn toàn là lỗi của anh ta.) Tất cả cứ thế phun ra từ miệng em, Ruby ạ, về việc Alex đã không kịp đến dự bữa tiệc thành niên, về Brian Nhè, việc có Katie, bỏ lỡ đại học, Alex cưới vợ, gặp Greg, cưới Greg, Greg lừa dối em, mất cơ hội thăng chức, Greg lại lừa dối em... Em kể cho anh ta nghe chuyện Greg đã có tất cả những vụ lăng nhăng ấy trong khi luôn nói rằng đi dự hội thảo và vì đó là một gã quản lý ngân hàng nên em đã tin rằng anh ta thật sự phải đi.

Vậy rồi hai gã ở cuối quán bỗng nhiên thật sự quan tâm đến em, thấy em đã chán chường cấu giận đến mức nào họ bèn mua cho em bao nhiêu là đồ uống. Đó là những gã khổng lồ, Ruby ạ, phải đến hơn mét tám ấy, cơ bắp vạm vỡ trông cứ như là những người tập thể hình ấy, đầu hói, một gã có hình xăm một cái đầu dữ

dần trên bắp tay, nhưng họ thật là tử tế! Họ đã thật sự rất quan tâm, hỏi han em hàng mớ câu hỏi, đưa khăn cho em khi em khóc và bảo rằng em có thể làm giỏi hơn Greg. Em thật sự ngạc nhiên lắm, Ruby. Họ còn tử tế đến mức lái xe đưa em về và đảm bảo rằng em về nhà an toàn vì em đã thực sự trong trạng thái không thể đi được nữa rồi. Em chỉ nhớ Greg khi bọn em đi ngang qua và họ có vẻ rất thú vị và tất cả bọn em đều làm cử chỉ bằng tay để tỏ vẻ khinh bỉ Greg. Đúng là những gã tử tế. Như thế cho thấy là ta không bao giờ nên đánh giá mọi thứ qua lớp sơn bề ngoài[15].

Dù sao thì em cũng đau đầu đến độ phải ngừng gõ bàn phím đây, những chuyện tồi qua đã chứng tỏ cho em thấy ít nhất trên đời này còn có một vài người đàn ông biết quan tâm và họ chỉ không phải lúc nào cũng xuất hiện mà thôi.

QUẢN LÝ NGÂN HÀNG BỊ TẤN CÔNG TẠI NHÀ RIÊNG

Một quản lý ngân hàng đã bị đánh đập tàn tệ trong một vụ tấn công táo bạo và hàng ngàn euro đã bị cướp trong một vụ cướp sáng ngày hôm qua. Nạn nhân là Greg Collins của ngân hàng AIB, Fairview, Dublin.

Cuộc tấn công táo bạo xảy ra khi ông Collins bị những kẻ đột nhập đánh thức dậy vào lúc sáng sớm ở nhà mình tại đường Abigail. Hai người đàn ông đeo mặt nạ đã đột nhập vào nhà nạn nhân và yêu cầu ông quản lý ngân hàng mở ngân hàng và rút sạch két bạc. Ông Collins hoảng sợ chống trả nhưng đã bị những kẻ này đâm một cách không thương tiếc. Mũi ông, mới vừa hồi phục sau một vụ thương tích gần đây, đã trở nên tệ hại hơn.

Ông Collins run rẩy mô tả việc ông đã bị bịt mắt và bị buộc vào chiếc xe tải của chúng trong bộ đồ pyjama như thế nào.

Người ta cho rằng những kẻ côn đồ này cao khoảng 1,8 mét và theo lời ông Collins thì chúng có vóc dáng của những người tập thể hình. Mặc dù không nhìn được mặt chúng, ông đã nhận ra hình xăm cái đầu lâu hung dữ trên cánh tay một tên.

Chúng đã lấy đi 20.000 euro và tẩu thoát nhanh chóng để lại ông Collins một mình ở ngân hàng, bị đánh đập và chỉ mặc bộ đồ ngủ. Một lúc sau cảnh sát đã đến hiện trường khi những tên trộm đã trốn mất, sau khi chuông báo động được kích hoạt.

Ông Collins không rõ làm thế nào những kẻ này có thể biết được địa chỉ nhà ông. “Tôi lúc nào cũng để ý xem có kẻ khả nghi nào đi theo về nhà không, nhưng đêm đó tôi không thấy có ai cả. Đó là đêm tồi tệ nhất trong đời tôi- đúng là cơn ác mộng”, ông Collins nói, rõ ràng bị chấn động. “Những kẻ côn đồ này đã đột nhập vào nhà tôi và tấn công tôi. Tôi rất hoảng sợ”.

Hiện ông Collins đang sống một mình sau lần đổ vỡ của cuộc hôn nhân gần đây. Hôm nay một cuộc điều tra về vụ cướp đã được tiến hành nhưng người cảnh sát theo dõi vụ này nói rằng không có vẻ gì cho thấy họ sẽ bắt được những can phạm vì thiếu manh mối.

Nếu ai có bất kỳ thông tin gì về tội phạm này, cảnh sát yêu cầu cung cấp ngay lập tức.

Ảnh trên: Ông Collins, 42 tuổi đứng phía ngoài ngân hàng với chiếc mũi bị gãy

Bạn có một tin nhắn từ RUBY.

Ruby: Hôm nay em xem báo chưa?

Rosie: Chưa. Em đã bó tay với các sao chiếu mệnh của em rồi.

Ruby: À, vậy thì chị khuyên em nên ra mua ngay một tờ Ngôi sao hàng ngày đi và để cho đầu óc mình quay lại với đêm thứ Bảy trước.

Rosie: Ôi không, không lẽ các paparazzi đã chụp được ảnh em đi ra ngoài quán rượu? Ha ha.

Ruby: Không buồn cười đâu Rosie. Chị đang nói về những gã kia. Nào nhanh lên, nhìn tờ báo đi.

Rosie: Cái gì! Những gã nào? Chị đang nói gì thế?!

Ruby: Mục đăng tin vắn ấy. Nào. Ngay bây giờ. Nhanh lên. Đọc đi.

Rosie: OK.

Rosie: Nghe này, lúc ấy tớ say, sự cảnh giác của tớ thấp hơn bao giờ hết và vệ sĩ của tớ đã ngủ. Nhưng tớ làm gì có vệ sĩ nào. Tớ biết như thế là ngu ngốc, nhưng tớ vẫn sống, vì thế đừng có mà nói với tớ về việc tớ đã ngốc nghếch đến thế nào nữa đi. Dù sao thì hóa ra đó cũng là những gã rất tử tế. Tình cờ sáng nay tớ đi xuống nhà và thấy một gói màu nâu trên bàn bếp có ghi tên tớ. Ở trong là 5000 euro, cậu có tin được không?! Còn cậu thì nói rằng họ không tử tế!

Alex: Ở trong có một tờ giấy hay một tấm thiệp cảm ơn không?

Rosie: Alex, cậu có nghiêm túc không đấy? Không, chẳng có tờ giấy nào cả, vậy có thể chẳng phải là của bọn họ.

Alex: Rosie, một gói giấy nâu xuất hiện trên bàn bếp của cậu chỉ sau một đêm với 5000 euro ở trong. Trừ phi người đưa thư có chìa khóa vào căn hộ, còn tớ nghĩ rằng chúng ta có thể đoán ra đó là ai.

Rosie: Vậy tớ sẽ nói với cảnh sát thế nào?

Alex: Cậu không giữ món tiền à?

Rosie: Alex, tớ có một cô con gái 13 tuổi. Tớ không nghĩ việc giữ thông tin mình biết về một vụ cướp lại là ý kiến khôn ngoan đâu. Với lại dù cậu có tin hay không thì tớ cũng có lương tâm đấy.

Alex: À, thường thì tớ sẽ đồng ý với lý thuyết nói-sự-thật và tuân thủ luật pháp nhưng trong trường hợp này tớ nghĩ cậu nên ngậm tấm thì hơn. Trước hết những gã này bắt cậu là người duy nhất biết gì đó về việc này, họ bắt cậu sống ở đâu và có thể vào nhà cậu lúc nửa đêm mà không làm kinh động hàng xóm hay ai trong nhà. Tớ không nghĩ bọn họ đưa cậu món tiền này như một món quà cho một khởi đầu tuyệt diệu của cuộc sống mới của cậu đâu – họ có vẻ không phải típ người ấy.

Rosie: Ôi trời ơi, tớ đang lạnh cả sống lưng đây! Chuyện này thật là điên rồ, cứ như trong phim hay cái gì đó. Nhưng tớ không thể không kể cho cảnh sát được.

Alex: Cậu muốn chết à?

Rosie: Ủ, cuối cùng thì thế.

Alex: Rosie, tớ nói nghiêm túc đấy. Hãy giữ lấy món tiền và đừng nói gì cả. Hãy đem cho hội từ thiện hay gì đó nếu món tiền ấy làm cậu băn khoăn đến thế. Cậu có thể hiến tặng cho Quỹ Bệnh tim Reginald Williams nếu cậu muốn.

Rosie: Khiếp khiếp lắm. Không, xin cảm ơn. Nhưng cái việc làm từ thiện cũng là một ý kiến không tệ. Tớ nghĩ mình sẽ làm.

Alex: Cậu sẽ hiến tặng cho ai?

Rosie: Quỹ Rosie Dunne vì Phụ nữ, những người đã hàng thế kỷ nay không được gặp bạn thân nhất của mình ở Mỹ.

Alex: Ý kiến tuyệt đấy. Tớ chắc người phụ nữ tội nghiệp túng quẫn ấy sẽ vui với món quà đó. Cậu nghĩ khi nào thì người phụ nữ ấy và con gái cô ấy sẽ đến thăm người bạn bác sĩ?

Rosie: Tớ đã đặt vé máy bay cho họ đến vào thứ Sáu. Họ sẽ hạ cánh lúc 9 giờ sáng và sẽ ở lại hai tuần. Cậu nói đúng, việc tặng và cho khiến tớ thấy mình là một người tốt hơn.

Alex: Ha! Cậu đã có kế hoạch cả rồi. Tớ sẽ có mặt ở đó để đón hai mẹ con.

Rosie: Tốt. Với lại cậu vẫn chưa nói gì về công việc của tớ.

Alex: Công việc? Cậu có một công việc à? Khi nào? Ở đâu? Cậu sẽ làm gì?

Rosie: Alex, tớ chỉ để lại độ 22.696 tin nhắn ở máy trả lời điện thoại tự động của cậu để nói về việc này thôi mà. Cậu không nghe tin nhắn à?

Alex: Xin lỗi. Thế công việc ấy là gì?

Rosie: Hứa không cười đi.

Alex: Tớ hứa.

Rosie: Tháng Tám tớ sẽ bắt đầu công việc làm thư ký ở trường Tiểu học St Patrick.

Alex: Cậu sẽ quay lại... đó? Chờ một phút đã... như thế nghĩa là cậu sẽ làm việc với cô Casey Mui to Hơi thở Hôi! Tại sao?

Rosie: Vì tớ cần tiền.

Alex: Không phải cậu thà chết đói còn hơn à? Mà thế quái nào cô ấy lại nhận cậu nhỉ?

Rosie: Tớ cũng đang tự hỏi mình câu tương tự đấy.

Alex: Ha ha ha ha ha ha ha.

Rosie: Cậu nói cậu sẽ không cười cơ mà.

Alex: Ha ha ha ha ha ha ha.

Rosie: Cậu đã hứa mà!

Alex: Ha ha ha ha ha ha ha.

Rosie: Ôi, bỏ đi.

Rosie đăng xuất.

Rosie và Katie yêu quý,

Lời chào từ Aruba!

Bố mẹ đang có một khoảng thời gian tuyệt vời ở đây, nơi thiên đường này!

Hy vọng mọi sự của con và cháu đều ổn.

Yêu hai đứa nhiều,

Bố và mẹ

Bạn nhận được một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Hãy chống mắt lên mà xem, nước Ireland, bọn ta đến đây!

Rosie: Ai đến đây?

Ruby: Gary và Ruby Minnelli.

Rosie: Chị đã giữ nguyên họ, em thấy rồi?! Thế Gary và Ruby Minnelli bây giờ thế nào rồi?

Ruby: Đúng, bọn chị giữ nguyên họ và Gary chẳng buồn để tâm vì như thế nghĩa là nó sẽ nguy trang tên tuổi và sẽ không có đồng nghiệp hay bạn bè nào nhận ra nó. Giải Vô địch Khiêu vũ Salsa Toàn Ireland sẽ bắt đầu trong vài tháng nữa. Mỗi quận sẽ có một đôi được lọt vào vòng trong và ai thắng sẽ là vô địch Ireland, sau đó sẽ là Giải Vô địch Châu u và Giải Vô địch Thế giới.

Rosie: Vậy là hai người sẽ đi dự giải thế giới à?

Ruby: À, không hẳn là thế giới nhưng Gary và chị sẵn sàng đảm nhiệm giải Ireland.

Rosie: Teddy thấy thế nào?

Ruby: Hắn ta chả biết gì cả và đó chính là cách mọi việc sẽ tiếp diễn. Với lại bọn chị vẫn còn chưa trải qua sự nóng bỏng của giải đấu loại Dublin nên chẳng có ích gì khi gây ra lộn xộn và những cuộc đi chơi tốn kém chết người bỏ mẹ cho đến khi bọn chị vào sâu hơn trong giải. Vài tuần nữa thôi. Em có đến không?

Rosie: Em thấy thật bị xúc phạm khi chị lại còn phải hỏi thế.

Ruby: Xin cảm ơn.

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyến thăm

Hy vọng là em vẫn khỏe. Em đang xử lý tất cả mọi chuyện đã xảy ra một cách rất cừ, chị thật tự hào vì em. Chị biết đó là thời kỳ khó khăn, trong khi chị thì lại ở đây, không có mặt ở đó bên em như lẽ ra chị nên thế. Nếu em ổn thì chị sẽ rất muốn đến thăm em. Có lẽ sẽ ở lại khoảng một tuần nữa. Trong khi bố mẹ đã đi chơi vòng quanh thế giới và không may là chị em mình chẳng gặp được mặt nhau như lẽ ra phải thế, và hẳn là em đã rất cô đơn. Có lẽ bọn mình cũng nên đến Kilkenny thăm Kevin nữa. Ba chị em đã không gặp mặt từ bao nhiêu lâu rồi, chị chẳng còn nhớ nữa. (Đừng lo, chị em mình sẽ không đến khách sạn ở. Chị em mình có thể đứng ngoài và ném trứng vào cửa sổ nếu em muốn!)

Thực lòng mà nói với em thì chị cũng cần được nghỉ ngơi nữa. Bây giờ chị mệt với Jean-Louis quá. Nó lúc nào cũng tràn trề năng lượng và đơn giản là chị không thể, vì vậy Pierre sẽ nghỉ một tuần không làm ở nhà hàng để chăm sóc thằng bé và chị có thể đến thăm em.

Với lại chị biết là em đang ở nhà Brian, vì thế chị sẽ ở nhà một người bạn – dĩ nhiên chị không muốn làm kinh động đến gia đình hạnh phúc của em! Chị đã không gặp cậu ta từ buổi khiêu vũ ở trường của em khi cậu ta đến nhà mình trong bộ áo tuxedo màu xanh dương (chị đồng ý với em đây đúng là màu xanh dương, không thể nào là màu đen được). Sẽ thật thú vị khi biết cậu ấy bây giờ ra sao và chị cũng sẽ nghĩ đến cậu ấy một chút nữa. Nếu em có kế hoạch khác thì bảo chị biết nhé.

Từ Rosie

Gửi Stephanie

Tiêu đề Đáp: Chuyến thăm

Dĩ nhiên em thật vui nếu chị đến chơi. Tuần sau là tốt nhất; thực tế là không thể nào tốt hơn được. Chị thấy đấy, bố mẹ của Brian Nhè đã quay lại từ đáy sâu địa ngục (và thường xuyên phàn nàn về sự lạnh lẽo ở đây, kể cả bây giờ đang là giữa mùa hè và ai cũng mặc quần soóc. Mỗi khi em mở cửa sổ ra là họ run lên và quần chần quanh người. Không phải vì họ đã quen ở villa riêng của họ đâu, cái villa ấy thật ra lại là một căn hộ trong phòng ngủ ở Santa Rosa). Dù sao thì điều bi thảm là họ lại đang ở trong chính cái căn hộ này với một nỗ lực tuyệt vọng muốn được biết thêm về em và “cháu gái” của họ. Chỉ có điều đây là kỳ nghỉ hè và tất cả những gì Katie muốn làm là đi vòng quanh chơi ngoài đường với Toby, chứ không phải ở trong nhà với hai cái túi than thở run rẩy nhần nheo.

Căn hộ có vẻ chật chội hơn bao giờ hết với sự có mặt của họ ở đây và em thấy có cảm giác như mắc bệnh sợ bị giam giữ. Cứ hình dung xem, thật sự em sốt ruột muốn bắt đầu công việc mới của em luôn để có thể ra khỏi nhà. Toby rất buồn cười: nó vẫn cứ bảo em và Katie hãy đối tốt với họ để bọn em có thể sử dụng căn hộ khi nào bọn em muốn. Vì thế Katie và nó vẫn cứ pha trà mang đến cho họ khi họ còn nằm trên giường. Em biết thằng bé ấy mới chỉ 13 tuổi, nhưng nó có quan điểm đúng đắn đấy, vì thế gần đây em bắt đầu đặt thêm bánh bích quy lên đĩa lót tách cho họ.

Vậy là chị sẽ đến, chị thân yêu của em, không thể nào vào một thời điểm tốt hơn được nữa. Đây đúng là một ý tưởng hộ mệnh và cứu vớt người khác. Với lại em thật sự cũng nhớ chị! Ít nhất em sẽ có một mùa hè tuyệt vời trước khi bắt đầu công việc ở địa ngục.

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Chuyến thăm của chị Steph

Chị Steph sẽ từ Pháp về chơi tuần này. Em nghỉ ngày nào để bọn chị đến thăm? Chị em mình có thể sẽ đi ăn ngoài hay làm gì đó. Đã lâu rồi chị em mình không tụ tập.

Từ Kevin

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Chuyến thăm của chị Steph

Nghe có vẻ như đây là một kế hoạch hay. Em không nghĩ ba chị em mình đã từng ở cùng một phòng kể từ khi bố mẹ bắt mình tắm riêng. Em nghĩ thứ Ba, thế thì tại sao các chị không đến vào thứ Hai và em sẽ đãi các chị bữa tối?

Từ Rosie

Gửi Kevin

Tiêu đề Đáp: Chuyến thăm của chị Steph

Đi ăn tối nghe có vẻ hay đấy miễn là chúng ta không ăn ở khách sạn đó. Việc biết cái-thằng-cha-tên-gì-đó ở đây cùng cô ta là quá đủ để chị không bao giờ tới đấy nữa. Chị Stephanie có cả một ý tưởng trẻ trung tuyệt vời là chị sẽ ném trứng vào khách sạn ấy để xả giận. Hãy tích trữ trứng đi, em trai yêu quý. Bọn chị sẽ đến vào thứ Hai để chúc mừng tin tốt của em, hẹn gặp em lúc đó.

Số hóa đơn: KIL00321

Số tham chiếu của chúng tôi: 6444421

Hóa đơn phí tổn

Chi phí cho thiệt hại gây ra với các cửa sổ phòng ăn của khách sạn Two Lakes Kilkenny: 6.232,00

Thuế VAT @21%: 1.308,72

Tổng: 7.540,72

Ghi chú cho bản thân:

Lúc nào cũng phải kiểm tra xem trứng đã luộc kỹ chưa trước khi ném.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Chi tiết chuyến bay

Chuyến bay của tớ hạ cánh lúc 9 giờ sáng, đừng có quên đấy!

Xin chào từ Barbados!

Bố mẹ đang có một vũ hội rất hay! Thời tiết ở đây tuyệt vời và bố mẹ gặp rất nhiều người dễ thương.

Yêu cả hai đứa,

Bố và mẹ

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Em đã quay lạiiiii đây!

Ruby: Ồ, vậy là em đã quyết định về nhà! Chị ngạc nhiên đấy.

Rosie: À, em gần như đã không định về. Nếu không phải do Brian Nhè và bố mẹ anh ta muốn là những người bạn thân mới của em và phá hỏng hết các kế hoạch của em.

Ruby: Cứ hình dung mà xem, cái việc phải nghĩ về những người khác nữa ấy. Vậy mọi sự thế nào?

Rosie: Thật là tuyệt. Đó là tất cả những gì em có thể nói. Thiên đường tuyệt đối.

Ruby: Hai người hòa thuận chứ?

Rosie: Còn tốt hơn mọi khi.

Ruby: Em có...

Rosie: Không!

Ruby: Em có kể cho cậu ta là em...

Rosie: Không! Việc quái gì em lại phải làm như thế chứ? Chẳng ích gì cả. Nếu làm thế em sẽ mất người bạn là cậu ấy mãi mãi và rồi sẽ chỉ là một sự lãng phí thời gian thôi. Cậu ấy chẳng bao giờ gợi ý với em rằng cậu ấy đã từng cảm thấy như vậy về em; còn nhớ lần gần nhất chính là em hôn cậu ấy không. Một lần ấy thôi đã đủ xấu hổ lắm rồi, nói gì đến lặp lại lần thứ hai. Dù sao thì cậu ấy cũng đã có ai đó và thậm chí nếu đó có là Bethany Lẳng lơ thì em cũng không thể đem bản thân mình ra làm việc đó được. Bọn em cũng đã có một buổi nói chuyện dài về cô ta. Một hôm cậu ấy đưa em đi ăn tối ở một nhà hàng Ý tuyệt đẹp có những bức bích họa tuyệt vời về những tòa nhà kiểu Venice trên tường. Nhà hàng có hai tầng, bàn nào cũng ở một góc riêng và ta chỉ có thể đi đến cái bàn ấy bằng cách bước qua những cây cầu và những mái vòm.

Như kiểu du hành bằng tuyến ở Venice ấy. Rồi có những dòng nước ngầm chảy tí tách đằng sau, nghe thật sự rất thư giãn mặc dù nó khiến em phải đi tè khoảng mười lần. Nhà hàng chiếu sáng toàn bằng nến trong những chân nến to màu đen kiểu gothic – đúng là một cơn ác mộng với ngành bảo hiểm, em có thể hình dung được, nhưng rất lãng mạn. Em nghĩ cậu ấy dẫn em đến đó để nói về Bethany Lẳng lơ và giải thích tình hình.

Đó không có vẻ là một mối quan hệ nghiêm túc. Cậu ấy nói cậu ấy thích thú với sự có mặt của cô ta sau khi đã cô đơn quá lâu và thật tốt khi cô ta thông cảm được những giờ làm việc dài của cậu ấy, nhưng họ không thấy có nhiều điểm hợp nhau lắm và cậu ấy nghĩ cô ta hiểu đây là một mối quan hệ rất không chính thức.

Nghe có vẻ thật sự như cậu ấy sắp chia tay cô ta vì cậu ấy trở nên rất nghiêm túc và em nghĩ dường như cậu ấy sắp khóc. Thật là lạ; cậu ấy nói rằng cô ta không phải là “người ấy” của cậu.

Ruby: Thế rồi sao?

Rosie: Thế rồi Josh gọi điện đến nhà hàng trong một cơn hoảng loạn đúng mức để tìm kiếm bọn em. Nó và Katie làm loạn cả lên, Katie đã bị ngã và hai đứa tin chắc rằng con bé bị gãy cổ tay. Bọn em phải đi ngay lập tức nhưng bọn em đã ăn xong món tráng miệng và các thứ khác, vì thế đi cũng được. Cuộc nói chuyện đến đó là hết.

Ruby: Hay là mới bắt đầu, nghe có vẻ thế.

Rosie: Chị muốn nói gì?

Ruby: Trời ơi, em làm chị bức quá đấy, Rosie. Một con người có thể ngốc đến thế không?

Rosie: Xem này, Ruby, chị không có mặt ở đây. Chị cho em lời khuyên thế này là rất tốt nhưng em mới là người thực sự phải đi thực hiện điều đó. Em sẽ kể cho cậu ta nghe em cảm thấy thế nào khi đến đúng thời điểm.

Ruby: Khi nào thì mới là đúng thời điểm với em?

Rosie: Khi lại có sự im lặng lần nữa.

Ruby: Sự im lặng nào?

Rosie: Chẳng có gì cả đâu. À mà Katie ổn. Đó chỉ là một cú bong gân thôi. Tuần này Katie không chơi bóng rổ được, vì thế nó rất cáu.

Ruby: Em đã đánh dấu Giải Vô địch Khiêu vũ Salsa Dublin vào lịch của em chưa đấy?

Rosie: Dĩ nhiên rồi. Katie và Toby cũng sẽ đến xem. Teddy có đi ý không?

Ruby: Chị không thể nói cho anh ta biết về cuộc thi này, Rosie. Nếu chị làm thế, anh ta sẽ cùng với lũ bạn tài xế xe tải của anh ta diễu hành đến khách sạn Con Bò Đỏ và biểu tình chống lại các vũ công nam mặc những bộ đồ lấp lánh mắt. Sẽ vui hơn nhiều cho chị và Gary nếu bọn chị không phải nghĩ rằng Teddy sắp sửa lao vào phòng khiêu vũ như một Homer Simpson[16] với nhiệm vụ phải hoàn thành vậy. Chị rất tự hào về Gary. Chị không muốn Teddy cùng sự ngu dốt ngây thơ và sự thiếu thông minh của anh ta phá hoại điều gì đó phải mất bao năm mới có được.

Rosie: Ồ, em nóng lòng muốn xem hai người nhảy với nhau quá. Em sẽ mang máy ảnh đến, vậy nếu Teddy có khi nào đổi ý thì anh ấy cũng sẽ không bỏ lỡ hoàn toàn khoảnh khắc này. Vậy chị sẽ mặc gì khi nhảy?

Ruby: À, đó lại là một vấn đề lớn đấy. Chị biết tất cả những vũ công khác dự thi đều sẽ giơ da thịt ra cho người ta nhìn nhưng ý kiến về những bộ cánh của chị là càng che được nhiều càng tốt. Không may là cửa hàng dành cho người mặc cỡ lớn không may váy khiêu vũ salsa, thậm chí dù là cho cỡ của chị đi nữa. Gary cũng gặp vấn đề tương tự. Vậy là sau khi Hoa hậu Thân thiện cúi lên một tí vì bị thay thế, cô ta đã đề nghị làm cho bọn chị điều gì đó. Cô ta nói cô ta đã quen với việc “may quần áo phụ nữ cho những người không có cơ thể tự nhiên của phụ nữ”. Đáng lo là cô ta không nói cho bọn chị biết cô ta đang may cái gì. Nhưng chị đã bảo cô ta là đẹp màu hồng, các loại lông và cao su đi.

Rosie: Chị chỉ việc chờ mà nhận mấy cái ấy đi thôi!

Ba'ax ka wa'alik từ Mexico!

Đây đúng là một cuộc phiêu lưu đối với cả hai bố mẹ. Hy vọng cả hai đứa đều khỏe và vui.

Yêu hai đứa,

Bố và mẹ

Chúc mừng sinh nhật thứ 14, Toby.

Hy vọng cậu thích cái ô tô điều khiển từ xa mà tớ tặng. Cái ông ở cửa hàng bảo rằng những chiếc Rally là tốt nhất (và người ta bán giá cũng đắt nhất nữa). Tớ mua cho cậu ở Mỹ nên tớ nghĩ là không ai ở đây có đâu. Josh cũng có một cái. Đấy chính là cái tớ đã thử lái và bị bong gân cổ tay đấy. Ô tô này chạy nhanh lắm!

Thế là lại một năm nữa qua rồi. Có thể mười năm nữa cậu sẽ đang nhở răng cho mọi người. Lý do tại sao cậu lại muốn làm nha sĩ thì tớ không hiểu nổi, nhưng lúc nào cậu chả khác thường. Tớ nghe nói Monica Doyle đang đi chơi với Sean đấy. Thật là không may, bạn của tôi nhỉ.

Katie

Từ Toby

Gửi Katie

Tiêu đề Đáp: Chúc mừng Sinh nhật

Cảm ơn vì cái ô tô. Tớ sẽ đem nó đến buổi thi nhảy vớ vẩn ấy vào Chủ nhật. Bọn con gái các cậu có thể sơn móng tay và xem nhảy múa trong khi tớ lái chiếc xe ấy dọc theo hành lang.

Aloha từ Hawaii!

Mẹ đã gửi ảnh mẹ, bố con và một số người mà bố mẹ đã gặp trên chuyến hải trình này. Đang có một buổi khiêu vũ. Sau đó bố mẹ sẽ đi đảo Samoa và Fuji. Sốt ruột quá!

Yêu con và cháu Katie,

Mẹ và bố xxx

Ruby và Gary Minnelli!

Chúc May Mắn!

Em đã định nói “Chúc gãy chân nhé” nhưng em không nghĩ một câu chúc như thế lại thích hợp lắm với dịp này. Chúc cả hai khiêu vũ thật tuyệt vời và tất cả bọn em sẽ cổ vũ cho hai người.

Thân mến,

Rosie, Katie và Toby

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chúc mừng chị, Nữ hoàng Khiêu vũ! Em thật tự hào về chị! Chị có còn bưng bưng với chiến thắng không thể?

Ruby: Chị không chắc nên cảm thấy thế nào, nói thật là thế, chị thật sự không nghĩ bọn chị sẽ thắng.

Rosie: Ôi đừng có ngớ ngẩn thế! Hai người nhảy thật tuyệt. Hoa hậu Thân thiện đã làm một việc tuyệt vời với bộ váy của chị. Em ngạc nhiên vì đã đánh giá thấp sản phẩm của cô ấy. Màu đen với những hạt kim sa lấp lánh trông thật lịch sự thanh lịch và hợp thời trang so với các bộ của những người khác. Trông chúng cứ như cầu vồng ở phương Đông ấy. Nghe này, chị đã chiến thắng một cách công bằng và ngay thẳng – hãy lấy làm tự hào về điều đó.

Ruby: Nhưng bọn chị còn không đến được vòng cuối cùng...

Rosie: À, không phải lỗi của chị khi đôi về nhất đã đi ra tận hành lang để nhảy. Ai cũng có thể trượt phải cái ô tô điều khiển từ xa ngu ngốc của Toby. Đó là lỗi của chính họ. À mà cổ tay cô ta lần dần sẽ khỏi thôi. Năm sau cô ta sẽ quay lại để tái khẳng định danh hiệu của mình.

Ruby: Ừ, nhưng xét về kỹ thuật thì bọn chị lẽ ra không thể thắng được, Rosie. Chỉ có hai đôi nhảy vào được vòng trong cùng mới được dành cho ngôi vị đó. Cặp thứ hai vào đến vòng cuối thật sự lẽ ra đã giành được chiến thắng...

Rosie: Ừ, nhưng một lần nữa đó không phải là lỗi của chị. Chính người phụ nữ mặc bộ tím đã giẫm lên cái ô tô của Toby (họ bước rất nhanh đúng không nhỉ?), làm đổ cốc nước trong tay Katie, khiến người phụ nữ thứ hai mặc váy vàng bị trượt và ngã ngã ra.

Dĩ nhiên điều này automatic sẽ khiến chị được chuyển tiếp lên thứ hạng trên. Đó không phải là lỗi của chị. Chị lẽ ra phải vui chứ!

Ruby: À, chị đang trong tâm trạng lạ lẫm. Chị và Gary sẽ biểu diễn điệu nhảy chiến thắng của bọn chị trong buổi biểu diễn của Hoa hậu Thân thiện ở nhà hàng George.

Rosie: Thật là tuyệt vời! Em mừng cho chị, Ruby. Bạn em là siêu sao!

Ruby: Ô, chị sẽ không thể nào làm được những việc này nếu em đã không cho chị cái thẻ học nhảy vào sinh nhật thứ 40 ấy. Cảm ơn nhiều, Rosie. Và cảm ơn em đã cổ vũ cho chị to như thế. Suốt trong điệu nhảy chị đều nghe thấy tiếng em. Và chị thật sự xin lỗi vì Katie và Toby đều bị yêu cầu rời khỏi sàn khiêu vũ.

38. Chương 38

Rosie và Katie thân mến,

Magandang tanghali po từ Phillipines nhé!

Bố mẹ mới rời khỏi mỏm cuối của nước Úc vài ngày trước. Bố mẹ đã ở Brisbane và Sydney – rất đẹp. Sẽ ở đây thêm một thời gian, sau đó đến Trung Quốc ít ngày.

Yêu và nhớ hai đứa nhiều.

Bố mẹ

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Bethany Lãng lơ

Vậy Alex, cậu đã bỏ cô ta chưa?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Quan tâm đến việc của cậu ấy

Rosie, ngừng lại ngay! Tớ sẽ nói cho cậu biết nếu tớ bỏ!

Ni hao từ Trung Quốc,

Xin lỗi vì bố mẹ không thể có mặt để đỡ con một tay khi con dọn nhà. Chúc con may mắn trong ngôi nhà mới. Bố mẹ chắc nó sẽ đem lại cho con nhiều hạnh phúc.

Yêu con, Bố mẹ xxx

Rosie: Nơi này thật là kinh tởm, chị Ruby. Thật sự kinh tởm.

Ruby: Ôi thôi nào. Không thể tệ hơn nhà của chị đâu.

Rosie: Tệ hơn nhà của chị 100 lần.

Ruby: Có tồn tại một nơi như thế à? Chúa phù hộ cho em. Thế nó tồi tệ ở điểm nào?

Rosie: À, để xem nào, em nên bắt đầu từ đâu đây? Hmm..., em có nên kể cho chị nghe rằng đó là một căn hộ tầng hai ở phía trên tổ hợp các cửa hàng trong đó có một cửa hiệu xăm mình và một nhà hàng đồ ăn mang về kiểu Ấn đã thành công trong việc để lại các vệt món tikka masala khắp quần áo của em không?

Có lẽ em nên kể cho chị nghe về lớp giấy dán tường hoa màu xanh và xám của những năm 1970 tuyệt vời treo lủng lẳng rủ xuống từ bức tường, và em cũng không muốn quên thực tế là còn có cả những tấm rèm cửa cũng rất tương xứng nữa.

Hmm... thật sự thì có lẽ em nên bắt đầu từ lớp thảm sàn màu nâu với những vệt ố trông rất gây tò mò thấm sâu vào mặt len, cũng như những vệt cháy của xì gà và những mùi hôi bí ẩn. Em nghĩ nó đã có ở đó khoảng 30 năm nay rồi và chưa bao giờ được hút bụi. Bếp nhỏ đến mức khi hai người cùng đứng trong đó thì có một người phải lùi lại người kia mới ra được. Nhưng ít nhất thì có nước và toilet cũng xả được.

Không còn nghi ngờ gì nữa rằng giá thuê nhà rẻ đến mức nực cười; không có ai đầu óc tỉnh táo lại muốn sống ở đây cả.

Ruby: Em.

Rosie: Ừ, à mà em sẽ không sống ở đây lâu đâu. Em sẽ để dành được hàng đồng tiền một cách thần kỳ và đưa bọn em ra khỏi đây.

Ruby: Và mở một khách sạn.

Rosie: Ừ.

Ruby: Và sống trên tầng áp mái.

Rosie: Ừ.

Ruby: Và Kevin có thể là bếp trưởng.

Rosie: Ừ.

Ruby: Và Alex sẽ là bác sĩ của khách sạn để có thể cứu sống những người bị em đầu độc.

Rosie: Ừ.

Ruby: Và em sẽ là bà chủ kiêm người quản lý.

Rosie: Ừ.

Ruby: Vậy thế chị có thể là gì?

Rosie: Chị và Gary có thể là những người phục vụ giải trí buổi tối. Hai người có thể nhảy salsa cho đến khi gục xuống thì thôi.

Ruby: Với chị thì điều đó nghe cứ như thiên đường ấy. À, Rosie, tốt hơn em nên tặng tổ cho cái mông của em và cho cái doanh nghiệp khách sạn ấy cất cánh lên trước khi tất cả chúng ta đều già và tóc muối tiêu hết đi.

Rosie: Em đang làm việc với dự án đấy đây. Vậy Teddy thế nào sau cú sốc của việc hai mẹ con giành chiến thắng trong cuộc thi salsa?

Ruby: Ô, hần ta chờ đợi từng ngày chuyện đầy xảy đến. Nhưng nói một cách nghiêm túc thì Rosie, chị đang thấy cách cư xử của hần khó mà chịu nổi. Khi hần biết rằng bọn chị đã thắng trong cuộc thi và rằng bọn chị sẽ nhảy ở nhà hàng George, hần ta kinh ngạc nhảy dựng lên. Nhưng chắc là hần ta dựng đầu phải cái gì đó vì một tối hôm nọ hần đã đề nghị được lái xe chở mẹ con chị đến lớp học nhảy, điều này khiến chị suýt nữa lần đầu ra chết, và hần ta đến câu lạc bộ gay vào thứ Sáu (hần hoặc thật sự tự hào về chị và Gary hoặc đã chán ngấy việc chị từ chối là cái áo sơ mi cho hần quá rồi). Mặc dù vậy, hần đã kéo một lô bạn của hần để đảm bảo rằng không có ai thử làm gì buồn cười với hần. Cứ giả sử như có một ai, giống đực hay giống cái, thử làm gì đó với Teddy xem. À, về chị thế là đủ rồi đấy. Các kế hoạch của em cho tuần này thế nào?

Rosie: À, em bắt đầu làm việc bán thời gian (với bọn trẻ con có kinh nghiệm làm việc), trong đó có việc in ra những bức thư của nhà trường giải thích ngày quay lại trường vào tháng sau cho học sinh, bọn em cho thư vào phong bì, dính tem lên, dán phong bì lại và đi gửi bưu điện. Em không biết chị thế nào nhưng em thì thấy bị mê hoặc với ý tưởng đó. Nhưng ít nhất thì việc đó cũng chỉ kéo dài độ vài tuần thôi và khi bọn trẻ con đi học lại thì em sẽ phải làm cả ngày. Ngoài ra em đang cố gắng để biến cái nhà trọ này có vẻ giống nhà một tí đây. Brian Nhè đã rất đặc lực giúp đỡ, chị có tin hay không. Anh ta thuê một chiếc máy đánh bóng trong một ngày và ngày mai bọn em sẽ dỡ bỏ những tấm thảm sàn bốc mùi rồi rải cát, đánh bóng sàn nhà trong tất cả các phòng. Em sợ khi nghĩ về những gì bọn em có thể tìm thấy dưới lớp thảm. Có thể là vài xác chết cũng nên.

Katie và Toby đang rất vui tươi với việc xé giấy dán tường ra khỏi tường – à, xé những gì còn lại ấy. Bọn em sẽ sơn tường màu trắng, vì dù với một cái bóng đèn một triệu oát đi nữa thì chỗ này trông vẫn cứ như một cái hang. Nó cần được làm cho sáng sủa lên và em sẽ đi theo trường phái vẽ ngoài tối thiểu, không phải vì em theo một và sành điệu đâu mà vì thật sự em không có nhiều đồ đạc đến thế. Em sẽ kéo lớp thảm tường xuống và đốt chúng trong một nghi lễ trang trọng.

Em trai yêu quý Kevin của em quá vui sướng được về lại Dublin và cướp phá nhà của kẻ-tên-là-gì-đó để tìm những vật dụng còn lại của em, những thứ mà hần ta đã rất vui về đưa lại cho nó, có lẽ vì hần sợ bị đâm vỡ mũi cũng nên. Em thậm chí còn lấy được chiếc trường kỷ màu đen bằng da đã ở trong căn nhà đó trước cả khi em lấy hần, nhưng kệ thôi, em xứng đáng có nó.

Ruby: Nghe có vẻ như ngôi nhà sẽ rất đáng yêu, Rosie. Một ngôi nhà đích thực.

Rosie: Ủ, bây giờ tất cả những gì em cần làm là loại bỏ được cái mùi ca ri lớn vồn xung quanh và rỉ ra qua những bức tường của cả tòa nhà mà thôi. Thứ này sẽ làm em ớn ớn ăn độ Ấn Độ mãi mãi.

Ruby: Đó chính là thực đơn ăn kiêng tốt nhất mà chị nghe nói đến đấy. Sống phía trên một nhà hàng và mùi đồ ăn sẽ khiến ta phát ớn thức ăn.

Rosie: Em thì nghĩ chị sẽ làm gì đấy khác ở đó.

Ei Je từ Singapore!

Bố mẹ đang có một khoảng thời gian tuyệt diệu ở đây. Bố mẹ chẳng muốn về nhà gì cả!

Chúc may mắn với công việc mới của con tuần này nhé, con yêu. Ở đây khi nằm dài trên bể bơi bố mẹ đang nghĩ về con! (Đùa đấy!)

Yêu con,

Bố mẹ

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Cậu có rảnh một phút để chat không?

Rosie: Không, xin lỗi tớ đang bận liếm tem.

Alex: OK, OK. Tớ có thể gọi điện cho cậu lúc nào đó sau được không?

Rosie: Tớ chỉ đùa thôi, Alex. Cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi đã yêu cầu tớ soạn ra bức thư đầu tiên của năm vì thế tớ đang vào website của trường, cố gắng hình dung điều gì đã xảy ra hoặc sẽ xảy ra xứng đáng để

được viết. Tớ đang nghĩ sẽ viết về chủ đề chính là tớ đang làm việc tại đây.

Alex: Công việc thế nào?

Rosie: Cũng ổn. Tớ đã ở đây được vài tuần, tớ đã quen việc và rồi sẽ ổn thôi. Không có gì để viết được thật nhiều cả.

Alex: Xin lỗi vì tớ không liên lạc lại sớm hơn. Tớ không nhận ra rằng đã lâu đến thế. Thời gian lại trôi vèo.

Rosie: Không sao. Tớ đoán là cậu bận. Bây giờ tớ đã dọn vào ở trong căn hộ của tớ.

Alex: Ồ, đúng rồi nhỉ. Nó thế nào?

Rosie: Nó ổn. Lúc bọn tớ dọn vào thì nó cực kỳ kinh khủng, nhưng Brian Nhè đã thật sự giúp được rất nhiều. Anh ta sửa tất cả những gì hỏng hóc và lau sạch những gì ố bẩn. Cứ như một tên nô lệ nhỏ bé ấy.

Alex: Vậy là cậu và cậu ta đã hòa thuận với nhau rồi?

Rosie: Tốt hơn rồi. Bây giờ tớ chỉ còn cái thói thúc phải bóp cổ chết anh ta mỗi ngày có khoảng mười lần thôi.

Alex: À, đó mới là khởi đầu. Có gì lãng mạn không?

Rosie: Cái gì? Với Brian Nhè ấy à? Cậu cần phải đi kiểm tra đầu óc đi. Người đàn ông ấy được tạo nên chỉ cho giế lau nhà và việc đánh bóng sàn mà thôi.

Alex: Ồ. Có ai khác trong đời cậu nữa không?

Rosie: Có, thật sự là có. Một cô con gái 13 tuổi, một công việc mới và một cái ngăn kéo đầy hóa đơn. Tay tớ đang đầy ứ mọi thứ lúc này đây. Mặc dù anh chàng hàng xóm đã yêu cầu tớ đi chơi, hẹn hò với anh ta cuối tuần này.

Alex: Vậy cậu sẽ đi chơi với anh ta à?

Rosie: Để tớ kể cho cậu nghe một chút về anh ta đã và sau đó có lẽ cậu có thể giúp tớ với tình trạng mắc kẹt mà tớ đang phải đối mặt này. Tên anh ta là Sanjay, anh ta 60 tuổi, anh ta đã kết hôn, sống với vợ và hai đứa con trai, sở hữu và điều hành nhà hàng bán đồ ăn Ấn Độ mang về ở dưới nhà. Ồ, và cậu sẽ không bao giờ đoán được anh ta mời tớ đi ăn tối ở đâu đâu.

Alex: Ở đâu?

Rosie: Nhà hàng đồ ăn mang về của anh ta. Anh ta nói anh ta sẽ trả tiền.

Alex: Vậy đó là tình trạng mắc kẹt của cậu à?

Rosie: Rất ngộ nghĩnh.

Alex: À, ít nhất thì cậu cũng có những người hàng xóm rất thân thiện.

Rosie: Cho đến nay thì anh ta không phải là người tử tế nhất. Ngoài ra còn có người chủ cửa hiệu xăm mình (cũng ở dưới căn hộ của tớ) nữa. Anh ta xăm đầy người từ đầu đến chân. Anh ta có mớ tóc đen dài bóng mượt như nhung được buộc ra sau thành một cái đuôi ngựa, và bộ râu dê cắt tỉa gọn gàng quanh miệng. Anh ta cao hơn mét tám, ngày nào cũng mặc quần da, áo gilê da và đi đôi boots có gót sắt. Khi không bận khoan lên ai đó dưới nhà thì anh ta sẽ bật nhạc âm ỉ từ căn hộ bên cạnh nhà tớ.

Alex: Tớ chắc rằng cậu đã chuyển đến ở bên cạnh một người hâm mộ nhạc rock nặng.

Rosie: Cậu đã sai ở điểm này. Tên anh ta là Rupert; anh ta 35 tuổi, tốt nghiệp trường Đại học Trinity danh tiếng ở Dublin, ở đó anh ta lấy bằng Cử nhân Lịch sử Ireland và một bằng Thạc sĩ Văn học Ireland. James Joyce là thần tượng của anh ta và đọc bộ ngực của anh ta là câu trích dẫn “Sai lầm là những cánh cửa dẫn đến khám phá”.

Anh ta là fan hâm mộ nhiệt tình của nhạc cổ điển và nhạc kịch, chiều nào lúc 5 giờ khi anh ta đóng cửa hiệu và đếm tiền cho buổi tối anh ta cũng bật bản Concerto Piano Số 2 cung B thứ, Op.83 của Brahms to

điếc cả tai. Sau đó anh ta đi lên phòng nấu bữa ăn có mùi thơm ngon không thể tả và ngồi xuống đọc cuốn Ulysses lần thứ một tỷ trong khi lắng nghe âm thanh của đĩa The Best of Pavarotti bật thật to qua bộ loa (đặc biệt chú ý đến bài “Nessun dorma”).

Katie và tổ thật sự đến nay đã thuộc tất cả lời của bài ấy và Toby đã up một cái gối lên đầu, đứng trên trường kỷ và lẩm bẩm theo nhạc. Ít nhất Rupert cũng đang giáo dục bọn trẻ. Katie thì đang diên lên với việc trộn nhạc bản “Nessun dorma” với một bản nhạc nhảy mà nó đã tự tạo nên trên cái máy dụng cụ ghi âm và chơi nhạc mới của nó. Brian Nhè đã mua cho nó bộ ấy, điều này khiến tổ diên tiết lên vì tổ đã có kế hoạch mua cho con bé làm quà Giáng sinh rồi. Nhưng tổ đã bắt con bé để cái bộ ấy ở căn phòng thuê của anh ta, vì thế con bé sẽ không thể làm phiền hàng xóm của tổ. Mặc dù nói thật là tổ thật sự không biết tại sao tổ lại quan tâm đến việc đó, với tất cả những âm thanh, mùi vị xung quanh bọn tổ. Ồ đúng, và tổ đã nhắc đến Nữ thánh tử vì đạo Joan of Arc đang sống ở phía bên kia nhà bọn tổ chưa nhỉ?

Alex: Ha ha, không, cậu chưa nhắc đến.

Rosie: À, người phụ nữ ấy (tên cô ta là Joan, Mary hay Brigid gì đó) độ gần 30 tuổi. Ngày đầu bọn tổ dọn đến cô ta đã xuất hiện để chào hỏi và khi nhận ra rằng chỉ có mỗi tổ và Katie, và rằng việc tổ sống đơn thân không phải vì bị kịch mất chồng (hay chồng chết), cô ta đã bỏ đi khá thô lỗ và kể từ đó không thêm nói chuyện với bọn tổ lần nào nữa.

Alex: À, ít nhất là cô ta cũng im lặng.

Rosie: Chỉ là cô ta lờ tổ đi thôi, con người tội lỗi trong cả khu nhà, điều đó không có nghĩa là cô ta sống yên lặng. Tổ nhận thấy tối thứ Hai nào cũng có hàng đàn voi tìm đường trèo lên gác đến tầng của bọn tổ và đi vào căn hộ của Joan of Arc. Sau những điều tra tiếp theo tổ thấy tuần nào cũng có độ 20 người đến chơi, tất cả đều mang những món quà Kinh Thánh trong tay.

Khả năng điều tra xa hơn của tổ đã dẫn tổ tới chỗ tin rằng tuần nào cô ta cũng tổ chức các nhóm đọc Kinh Thánh. Bây giờ cô ta để một tấm biển trên cửa đề “Bạn sẽ bước sau Chúa, sợ hãi Người, giữ những cam kết với Người và tuân theo lời nói của Người, bạn sẽ phục vụ Người và trung trinh^[17] với Người”. Tổ muốn hỏi là “trung trinh” có nghĩa gì? Có ai đã nghe thấy từ ấy bao giờ chưa?

Alex: Ha ha, Rosie. Ồ, tổ thật sự không biết!

Rosie: Ý cậu muốn nói là BIẾT, không phải BÍT. Cậu không bao giờ học được à? Mà ở phía dưới nhà tổ còn có một gia đình người Nigeria. Zareb, Malika và bốn đứa con của họ. Và tổ nghĩ nơi này quá nhỏ đối với tổ và Katie.

Alex: Bố mẹ cậu thế nào?

Rosie: Ông bố và bà mẹ đa ngôn ngữ của tổ, cậu muốn nói thế phải không? À, họ đang có khoảng thời gian của riêng mình sống xa tất cả bọn tổ. Gần đây mẹ mới kỷ niệm sinh nhật thứ 60; mẹ gửi cho tổ một cái thiệp đề “Zdravstvuite từ nước Nga!” Tổ có thể hình dung ra hai ông bà đang vui vẻ thư giãn như đôi vợ chồng già trong phim “Thuyền tình” ấy. Lại nói về cái chữ T kinh khủng ấy, thế có gì với tất cả những câu hỏi cá nhân về cuộc sống tình ái của tổ thế?

Alex: Vì tổ muốn cậu tìm thấy ai đó, đó là lý do. Tổ muốn cậu hạnh phúc.

Rosie: Alex, tổ chẳng bao giờ tìm thấy hạnh phúc với một người khác và cậu biết thế. Tổ đã ly thân với chồng; và tổ sẽ chưa đi tìm một nạn nhân mới đâu. Có thể là sẽ không bao giờ đi tìm nữa.

Alex: Không bao giờ?

Rosie: Có thể. À, tổ sẽ không lấy chồng nữa đâu, cái ấy thì chắc chắn. Tổ đã quen với cuộc sống mới của tổ rồi. Tổ có một ngôi nhà mới, một công việc mới, một cô con gái đang dậy thì, tổ 32 tuổi và tổ đang bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời. Tổ nghĩ cuối cùng thì tổ đã trưởng thành. Dù sao việc sống một mình cũng chẳng có gì sai trái. Cậu phải biết chứ.

Alex: Tổ không sống một mình.

Rosie: Chưa thôi.

Alex: Không, tớ không. Tớ sẽ không.

Rosie: Tại sao, cậu đã đổi ý về việc chia tay với Bethany Lãng lơ rồi à?

Alex: Tâm trí tớ không bao giờ quyết định ngay lập tức để rồi sau đấy đổi ý, và làm ơn đừng có gọi cô ấy là lãng lơ. Tớ chưa bao giờ nói rằng tớ sẽ kết thúc mối quan hệ của tớ và Bethany.

Rosie: À, đối với tớ thì có vẻ cậu đã nói thế khi tháng trước bọn mình bàn về vấn đề ấy ở bữa tối.

Alex: Ủ, à, đừng có để ý đến bữa tối ấy. Đầu tớ lúc ấy cứ đau đầu. Điều tớ đang nói lúc này là tớ muốn tớ hạnh phúc với Bethany và cậu hạnh phúc với ai đó và rồi cả hai chúng ta đều hạnh phúc với mọi người.

Rosie: Tớ biết rồi. Cậu chỉ không muốn tớ sống một mình vì tớ làm cậu mất tập trung. Nếu tớ ở cùng một người đàn ông thì cậu nghĩ có lẽ cậu có thể rời tay khỏi tớ được rồi. Trong thâm tâm tớ biết đấy là tất cả vấn đề mà. Tớ đã hiểu rõ cậu rồi, Alex Stewart. Cậu yêu tớ. Cậu muốn tớ có con của cậu. Cậu không thể chịu thêm một ngày nữa không có tớ.

Alex: Tớ... không biết... phải nói gì...

Rosie: Thư giãn đi, tớ đùa đấy. Những điều xảy ra với tớ đã khiến cậu đổi ý về Bethany à?

Alex:Ồ, đừng có quay lại vấn đề ấy nữa...

Rosie: Alex, tớ là bạn thân nhất của cậu, tớ đã biết cậu từ khi tớ năm tuổi. Không ai biết rõ cậu hơn tớ. Tớ sẽ hỏi cậu này lần cuối cùng và đừng có nói dối tớ. Những điều xảy ra với tớ đã làm cậu đổi ý về việc chia tay với Bethany Lãng lơ à?

Alex: Cô ấy có bầu.

Rosie: Ôi trời đất ơi. Thỉnh thoảng, vì tớ là bạn thân của cậu, tớ nghĩ cậu bình thường, giống tớ. Thế rồi thỉnh thoảng cậu lại nhắc tớ nhớ ra rằng cậu là đàn ông.

Phil: Chờ một phút, Alex. Vài năm trước em đã cố gắng phá vỡ cuộc hôn nhân của Rosie và bây giờ em lại nói với anh rằng em muốn cô ấy gặp ai đó khác à?

Alex: Phải.

Phil: Chỉ vì khi em ở cùng Bethany, em bị cám dỗ à?

Alex: Không! Em không nói thế!

Phil: À, nghe có vẻ như thế đấy. Với tốc độ của hai đứa đang đi thì anh không nghĩ rằng hai đứa xứng đáng có được nhau đâu.

39. Chương 39

Chào mừng bố mẹ về nhà (Fáilte go h-Éirinn!)

Con rất vui vì bố mẹ đã về nhà an toàn và vẫn nguyên vẹn! Bọn con nóng lòng muốn được nghe tất cả những câu chuyện về cuộc phiêu lưu của bố mẹ và xem tất cả các tấm ảnh.

Hẹn gặp bố mẹ vào cuối tuần.

Yêu bố mẹ,

Rosie và Katie

Stephanie và Pierre thân mến,

Chúc mừng đã sinh được thêm một cô con gái!

Bọn em nóng lòng muốn gặp em bé Sophia quá. Ở đây đang có vài bộ quần áo nhỏ nhỏ để cho em bé cũng được sành điệu như mẹ nó!

Yêu mọi người nhiều,

Rosie và Katie

Chúc mừng sinh nhật lần thứ năm, Josh.

Yêu bé nhiều,

Rosie và Katie

Chào Katie,

Cảm ơn vì tấm thiệp và quà mà chị đã gửi cho em vào ngày sinh nhật của em. Em đoán là bố đã kể cho mọi người nghe về việc cô Bethinny có bầu. Như thế nghĩa là em sắp có em trai hay em gái.

Bố rất buồn vì bố nói tất cả những cô gái trong đời bố đều điên lên với bố. Mẹ chị, mẹ em, và cô Bethinny nữa. Bethinny điên lên với bố vì bố không lấy cô ấy. Bethinny khóc và nói bố không yêu cô và bố nói rằng cả hai cần biết thêm về nhau trước khi lấy nhau. Bethinny nói là bố biết tất cả mọi thứ về cô và nếu bố không lấy cô, bố cô sẽ rất là tức giận và sẽ cho bố nghỉ việc.

Em nghĩ bố nên lấy cô ấy. Em muốn có em trai và bố thật sự, thật sự thích công việc của bố lắm. Em sẽ kể cho chị và anh Toby nghe thêm nhiều nữa nhé. Vì em chỉ ở đây vào cuối tuần thôi nên em bỏ lỡ hết cả những chuyện hay.

Cảm ơn mẹ chị vì món quà cho em nhé.

Tự Josh

TB: Cô Bethinny muốn một ngôi nhà ở vườn nho của cô Martha. Em chưa bao giờ gặp Martha và em không biết cái cô ấy sẽ thấy thế nào về việc nhà em bất thành linh đến ở vườn nho của cô ấy nhưng bố có vẻ chẳng vui lắm với ý đấy. Em nghĩ bố ghét nho.

BÁC SĨ WILLIAMS NHẬN GIẢI THƯỞNG

Reginald Williams đã được vinh danh tối qua trong Giải thưởng Y học Quốc gia ở Boston. Ông được đề cử sau một quá trình sàng lọc kỹ càng ghi nhận công lao của những người đã có cống hiến to lớn cho sự phát triển của y học và sức khỏe cộng đồng.

Giải thưởng này được coi là một trong những vinh dự cao nhất trong lĩnh vực y học và sức khỏe. Ông đến dự buổi lễ cùng vợ, bà Miranda, và con gái, Bethany, và vị hôn phu mới tuyên bố đính hôn của cô là Bác sĩ Alex Stewart, bác sĩ phẫu thuật tim mạch tại Bệnh viện St Jude ở Boston.

Xem tiếp thông cáo của Wayne Gillespie tại trang 4 Phụ trương Sức khỏe.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE

Rosie: Cậu muốn tớ sẽ biết tin này đầu tiên nhờ báo chí à?

Alex: Tớ xin lỗi, Rosie.

Rosie: Cậu xin lỗi à? Cậu đã đính hôn và cậu để cho tớ đọc cái tin ấy từ một tờ báo à? Gần đây có cái quái gì đã xảy ra với cậu thế?

Alex: Rosie, tất cả những gì tớ có thể nói là xin lỗi.

Rosie: Tớ không hiểu đầu óc cậu làm việc kiểu gì, Alex. Cậu thậm chí còn không yêu cô ta.

Alex: Tớ có.

Rosie: À, thật là thuyết phục quá.

Alex: Tớ không cần phải thuyết phục ai cả.

Rosie: Chỉ chính bản thân cậu thôi. Alex, cậu đã bảo tớ cậu không yêu cô ta. Thực tế là vài tháng trước cậu đã lên kế hoạch chia tay cô ta. Ôi trời, tớ đang tự hỏi không biết cái gì đã xảy ra khiến cậu bất thành linh đố ý như thế.

Alex: Cậu bí điều gì đã xảy ra mà. Bây giờ chuyện còn liên quan đến một em bé nữa.

Rosie: Chuyện vợ vẫn. Alex mà tớ biết sẽ không cưới một người đàn bà mà cậu ta không yêu vì một đứa bé dâu. Đó là điều tồi tệ nhất mà cậu có thể làm với đứa bé tội nghiệp đó – nuôi nó trong một môi trường mà thậm chí bố mẹ nó còn không yêu nhau. Có ích gì trong việc đó nào? Cậu không sống với Sally và mọi thứ với Josh đều ổn. Có lẽ không phải là một tình cảnh tuyệt vời nhất – ai cũng mơ ước đến gia đình hạnh phúc – nhưng mọi sự không phải lúc nào cũng như thế. Chuyện này thật là nực cười.

Alex: Tớ chỉ là người bỏ vào cuối tuần của Josh thôi; tớ không muốn lặp lại điều đó. Như thế không đúng.

Rosie: Cưới ai đó mà cậu không yêu mới là không đúng.

Alex: Tớ cực kỳ thích Bethany; bọn tớ đã có một mối quan hệ tuyệt vời và hòa thuận với nhau.

Rosie: À, tớ mừng là cậu và vợ tương lai của cậu “hòa thuận với nhau”. Nếu cậu không nghĩ cho kỹ về việc này, Bethany sẽ lại là một Sally khác. Một cuộc hôn nhân thất bại nữa không phải là điều cậu muốn đâu.

Alex: Cuộc hôn nhân này sẽ không thất bại.

Rosie: Không, cậu sẽ chỉ khổ khổ trong suốt quãng đời còn lại thôi, mà điều đó cũng tuyệt vời với điều kiện miệng lưỡi của những người đồng tình với cậu chẳng thể nào bàn tán gì về cậu.

Alex: Tại sao tớ lại cần lời khuyên từ cậu, Rosie? Có cái quái gì mà cậu đã làm trong đời khiến cậu trở thành một chuyên gia trong việc khuyên bảo tớ nên sống như thế nào? Cậu sống với một người đàn ông đã lừa dối cậu bao năm trời và cậu vẫn cứ hết lần này đến lần khác đón nhận hấn ta trở về. Cậu bí gì về hôn nhân?

Rosie: Tớ biết đủ để không bước trên lối đi dẫn đến bàn thờ Chúa với một ai khác mà tớ gần như không biết hoặc không yêu. Tớ biết đủ để không cho phép những lựa chọn của đời tớ bị ảnh hưởng bởi ham muốn tiền bạc, quyền lực và danh tiếng của tớ. Tớ biết đủ để không cưới một người đàn ông rồi một nhóm người giàu có mỉm cười với tớ và bảo rằng tớ thật tuyệt vời. Tớ sẽ không cưới một người đàn ông để ảnh hưởng của tớ được đưa lên báo, tên tớ được in trên chiếc cúp giải thưởng hay vì một sự thăng quan tiến chức ngu ngốc nào đó ở chỗ làm.

Alex: Ôi Rosie, cậu làm tớ cười bò ra mất. Cậu không biết tí gì về những điều cậu đang nói tới cả. Cậu rõ ràng đã dành quá nhiều thời gian ngồi trong căn hộ của cậu chả làm gì cả trừ việc dựng lên toàn những giả thiết đầy mưu mô.

Rosie: Dĩ nhiên rồi, bởi vì đó đúng là tất cả những gì tớ làm đấy. Ngồi ì ra trong căn hộ tập thể mà chẳng làm gì cả, làm một bà mẹ đơn thân thất học tội nghiệp trong khi cậu và các bạn học Harvard của cậu ngồi trong một câu lạc bộ quý ông của các vị hút xì gà và vỗ vai nhau. Chúng ta có thể sống trong những thế giới rất khác biệt, Alex Stewart, nhưng tớ biết cậu và tớ phát ốm vì nhìn thấy cái con người mà cậu đã trở thành.

Vậy ông già Reginald Williams quý hóa sẽ làm gì nếu ông ta biết rằng con gái ông ta đã có bầu và rằng cái tên ngốc chịu trách nhiệm về việc đó sẽ không cưới cô ta? Ồ, thật đúng là một nỗi ê chề cho gia đình ấy, người ta sẽ nói vậy.

Nhưng ít nhất thì bây giờ cô ta đã có cái nhẫn đính hôn trên tay, và cậu thì được thăng chức, và tất cả chúng ta rồi sẽ sống hạnh phúc mãi mãi.

Alex: Không phải tất cả mọi người đều trốn chạy đâu, Rosie. Những người như thế có thể ở trong cuộc đời cậu, nhưng không ở trong đời tớ.

Rosie: Alex, vì Chúa! Không cưới Bethany không phải là “trốn chạy”. Chờng nào mà cậu còn có ở đó vì đứa trẻ, cậu sẽ không “trốn chạy”. Cậu không buộc phải cưới cô ta!

Alex: Nghe này, tớ đã chán ngấy mấy thứ này rồi, Rosie, với việc cậu thường xuyên kiểm tra tớ, tớ thì phải giả thích tất cả cho cậu.

Cậu không phải vợ tớ, cũng không phải mẹ tớ, vậy thì cứ thư giãn đi. Với lại ai nói rằng tớ phải đưa ra mọi quyết định của cả cuộc đời tớ vì cậu? Tớ phát mệt với việc cậu cáu bẳn và rên rỉ với tớ về những người tớ gặp và những nơi tớ đến. Tớ có thể tự mình ra quyết định cho mình, cậu biết mà. Tớ đã là một người đàn ông trưởng thành.

Rosie: Vậy thì HÃY CƯ XỬ NHƯ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRƯỞNG THÀNH một lần trong đời cậu đi!

Alex: Cô là ai mà nhục mạ tôi và dạy bảo tôi khi chính cô còn chưa làm được việc gì đúng đắn trong chính cuộc đời của cô? Hãy làm ơn đi và đừng có liên hệ lại cho đến khi cô có gì lịch sự để nói.

Rosie: Được! Vậy thì tôi nghĩ cậu sẽ phải chờ đợi lâu đấy.

Rosie đăng xuất.

Alex: Vẫn không có gì thay đổi ở đây cả.

Phil: Cậu đang làm gì đấy?

Alex: Anh biết em đang làm gì mà.

Phil: Tại sao cậu cưới cô ta?

Alex: Tên cô ta là Bethany.

Phil: Tại sao cậu cưới Bethany?

Alex: Vì em yêu cô ấy.

Phil: Thật à? Vì lần trước khi cậu nhảy vào chat với anh thì cậu bảo là cậu đang lên kế hoạch kết thúc mối quan hệ ấy. Tại sao cậu lại cảm thấy là cần phải làm việc này? Bố cô ta tạo sức ép lên cậu à?

Alex: Không, không, không. Không có sức ép nào cả. Em muốn thế.

Phil: Tại sao?

Alex: Sao cái quái gì nhỉ? Tại sao anh cưới chị Margaret?

Phil: Anh cưới Margaret vì anh yêu mỗi centimet của người đàn bà này với cả trái tim và dự định sống cùng cô ấy trong suốt phần còn lại của cuộc đời, dù ốm đau hay khỏe mạnh, cho đến khi cái chết chia lìa bọn anh. Cô ấy là bạn thân nhất của anh, bọn anh có năm đứa con xinh đẹp và dù thỉnh thoảng tất cả có làm anh điên tiết lên thì anh cũng không thể sống một ngày mà không có họ. Anh không cảm thấy cậu có được điều này với Bethany.

Alex: Không phải mọi mối quan hệ đều giống như quan hệ của anh và Margaret.

Phil: Ừ, không phải, nhưng ý định về nó cần phải có ngay từ đầu. Phải chăng có khoảng lặng ấy với Bethany?

Alex: Ồ, thôi đừng có mà nói gì về khoảng lặng, Phil.

Phil: Cậu chính là người bị ám ảnh với nó mà. Vậy thôi nào, có nó không?

Alex: Không.

Phil: Vậy thì cậu không nên lấy cô ta.

Alex: OK, em sẽ không lấy cô ta, chỉ vì anh nói không nên lấy.

Phil: Rosie nói gì về chuyện này?

Alex: Chẳng nói gì cả. Cô ấy không nói chuyện với em.

Phil: Cậu cảm thấy gì về chuyện đó?

Alex: Ở giai đoạn này thì em thật điên tiết với cô ấy lắm, em chẳng thèm quan tâm cô ấy nghĩ gì hết. Em đang rời khỏi cô ấy. Bethany và em bé mới này sẽ là tương lai của em. Em có thể rời khỏi cửa sổ chat này bây giờ không?

Phil: Có. Hãy cầu năm lần bài kinh Hail Marys và một lần bài Cha của chúng ta và Chúa sẽ cho linh hồn bạn loạn của cậu được nghỉ ngơi.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: KATIE.

Katie: Trông cậu có vẻ rất thú vị với việc học về hệ sinh sản của phụ nữ đấy nhỉ.

Toby: Tôi không thích. Tôi thích tự tìm hiểu lấy bằng cách thực hành hơn.

Katie: Ồ, thật buồn cười, nhưng cậu sẽ già khú và tóc bạc trắng trước khi có ai để cậu đặt tay lên người cho mà xem.

Toby: Bạn thân của tôi đúng là một nhà hài kịch. Cậu ăn món nem xa lát trong bữa trưa phải không?

Katie: Làm thế nào cậu biết được?

Toby: BIẾT không phải BÍT. Vì tôi có thể nhìn thấy rau diếp dính trên cái nẹp răng của cậu kia kìa. Thế cậu muốn gì?

Katie: À, không phải vì cậu xứng đáng được rửa đầu, nhưng tôi sẽ lại đi đến bác sĩ chỉnh hình răng hôm nay và nếu cậu muốn thì đi cùng. Cậu có thể hỏi ông ấy hàng triệu câu về những gì ông ấy đang làm như mọi khi và sẽ khiến ông ấy khó chịu. Cái cách mà mạch máu trên trán ông ấy phồng ra khi ông ấy nhìn thấy cậu buồn cười cực kỳ.

Toby: Ừ tôi biết. Nhưng xin lỗi, tôi không đi được. Monica sẽ đến nhà tôi xem bóng đá.

Katie: Monica, Monica, Monica. Tôi phát ốm lên với việc nghe mãi về cái con bé Monica Doyle ngu ngốc ấy. Tại sao tôi lại không được mời đến nhà cậu?

Toby: Vì cậu phải đến nha sĩ.

Katie: Ừ, nhưng một giây trước cậu đâu biết có việc ấy.

Toby: Được thôi, cậu có muốn xem bóng đá, môn thể thao mà cậu hoàn toàn căm ghét do hai đội mà cậu còn căm ghét hơn chơi bóng, ở nhà tôi hôm nay không?

Katie: Tôi không thể. Tôi bận.

Toby: Thấy chưa? Bây giờ đừng có nói là tôi không bao giờ mời cậu đi đâu nhé.

Katie: Cậu đã biết việc tôi sắp đến nha sĩ được bao lâu rồi?

Toby: Tất cả khoảng 5 phút.

Katie: Cậu đã mời Monica Doyle đến nhà cậu từ cách đây bao lâu rồi?

Toby: Tuần trước.

Katie: Đó chính xác là điều tôi muốn nói đấy.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: KATIE.

Katie: Mẹ ơi, con ghét đàn ông.

Rosie: Chúc mừng con yêu. Chào mừng con đến với câu lạc bộ Ghét Đàn Ông. Thẻ thành viên của con trong hòm thư kia. Mẹ tự hào về khoảnh khắc này đến độ mẹ ước gì có một cái máy ảnh lúc này.

Katie: Làm ơn đi mẹ, con nghiêm túc đấy.

Rosie: Mẹ cũng thế. Vậy lần này Toby đã làm gì?

Katie: Cậu ấy mời Monica Doyle đến nhà xem bóng đá mà không mời con. À, có mời, nhưng chỉ sau khi biết thừa là con bận rồi

Rosie: Ôi con yêu, cậu ấy bị nhiễm bệnh rồi. Có phải đó là Monica Nheo mà mẹ con mình đã nói chuyện không? Cái cô bé đã khóc suốt cả ngày ở buổi tiệc sinh nhật lần thứ mười của con cho tới khi bố mẹ đến đón về chỉ vì cái móng tay giả của nó bị rụng ra ấy?

Katie: Vâng.

Rosie: Ôi con yêu. Mẹ ghét con bé đó.

Katie: Nó không còn là một cô bé nữa đâu mẹ ơi. Nó đã 14 tuổi rồi, ngực lớn nhất trường, nhuộm tóc vàng, luôn mở mấy khuy trên cùng của áo polo và cúi xuống để bọn con trai có thể nhìn thấy ngực nó. Nó còn tán tỉnh thầy Simpson và giả vờ không hiểu thầy nói gì trong lớp học vì tính để thầy đến đứng phía sau và cúi xuống chỉ cho nó phải làm gì nữa.

Nó ghét nói chuyện về bất cứ thứ gì ngoài việc đi mua sắm, vì thế con không biết tại sao tự dưng nó lại quan tâm đến việc xem bóng đá. À, thật ra thì con biết tại sao rồi.

Rosie: Với mẹ nghe có vẻ lại giống một trường hợp của Bethany Lăng lơ rồi.

Katie: Gì ạ? Con phải làm gì về chuyện Monica?

Rosie: Ô, đơn giản thôi. Hãy ám sát con bé.

Katie: Làm ơn đi mẹ, xin nghiêm túc một lần trong đời đi mẹ.

Rosie: Mẹ là một người phụ nữ nghiêm túc cực kỳ. Cách duy nhất để giải quyết vấn đề này là làm con bé đó im lặng. Bởi vì nếu không thì nó sẽ quay lại ám ảnh con khi con đã 32 tuổi. Cái chết là cách duy nhất giải quyết vấn đề này.

Katie: Xin cảm ơn mẹ, nhưng con xin chào đón bất kỳ gợi ý nào khác mà mẹ có thể đưa ra.

Rosie: Con nói cậu ta đã mời con à?

Katie: Vâng, nhưng chỉ vì cậu ấy biết con không đi được thôi.

Rosie: Con gái yêu quý ngọt ngào ngây thơ của mẹ ơi, một lời mời là một lời mời. Sẽ thật thô lỗ khi làm cậu ấy thất vọng. Mẹ gợi ý là con nên xuất hiện ở cửa nhà cậu ấy tối nay, mẹ sẽ cho con tiền đi xe buýt đến nhà cậu ta.

Katie: Nhưng mẹ ơi, con không đi được! Mẹ biết con có cuộc hẹn với nha sĩ mà.

Rosie: À, nha sĩ có thể chờ được. Mẹ sẽ hẹn một buổi khác cho con. Đây là một trận đấu bóng đá cực kỳ quan trọng, con biết đấy. Mẹ không muốn con bỏ lỡ nó chỉ vì một chuyện nhỏ bé vớ vẩn như kiểu sắp xếp lại răng của con đâu. Bây giờ hãy rời khỏi máy tính ngay trước khi thầy Simpson bắt được con và báo cáo về mẹ với cô Casey Mũi to Hơi thở hôi và làm mẹ bị đuổi việc.

Katie: Đó là ý muốn của mẹ mà. Con không biết mẹ làm thế nào mà ngày nào cũng làm việc được với cô ấy.

Rosie: Thật ra thì mẹ ngạc nhiên khi phải thừa nhận với bản thân rằng cô ấy không đến nỗi quá tệ. Là sắp thì cô ấy thật sự, thật sự rất là vui vẻ. Tên cô ấy là Julie. Con có tin được không? Đúng là cô ấy cũng có tên riêng đấy. Và đây còn là một cái tên bình thường dễ thương nữa; mẹ đã nghĩ đó hẳn phải là một cái tên kỳ dị như kiểu Vladimir hay Adolf.

Katie: Ha ha, con cũng thế. Nhưng thật sự là không kinh khủng khi làm việc với ai đó đã từng ngày nào cũng phạt mẹ ư?

Rosie: Mọi thứ hơi có chút ngưng ngừng giữa mẹ và cô ấy. Như kiểu cô ấy là bạn trai cũ của mẹ và sau nhiều năm chia tay bọn mẹ gặp lại nhau ấy. Các cuộc nói chuyện hàng ngày dần trở nên dài hơn một chút, thân thiện hơn một chút, ít hơn về công việc và nhiều hơn về cuộc sống. Mẹ và cô ấy đã mất nhiều năm tranh cãi với nhau đến nỗi thật kỳ quặc khi đồng tình với nhau về một việc gì.

Nhưng mỗi ngày mẹ và cô ấy lại nói chuyện với nhau nhiều hơn. Con có biết cô ấy nghĩ rằng chú Alex là bố con không?!

Katie: Thế ạ?!

Rosie: À mà mẹ đã kể cho cô ấy biết bố Brian là bố con và cô ấy không thể nào ngừng cười được... Thật sự thì có lẽ đây không phải là một chuyện để kể cho con nghe.

Katie: Mẹ hãy chờ cho đến khi chú Alex nghe mẹ nói là mẹ thích chú ấy. Chú ấy sẽ lăn ra chết vì sốc.

Rosie: Vậy thì mẹ sẽ để con nói cho chú ấy biết vậy.

Katie: Ồ, con đã quên hai người vẫn còn không nói chuyện với nhau.

Rosie: À, ừ, đó là một câu chuyện dài mà con yêu.

Katie: Những người nói rằng có một câu chuyện dài đều muốn nói đến một câu chuyện ngắn ngắn ngủn ngắn nào đó mà người ta ngưỡng quá không thể kể được và không muốn kể nữa. Tại sao mẹ không nói chuyện với chú ấy?

Rosie: Vì mẹ không quan tâm chú ấy làm gì nữa. Cuộc đời của chú ấy là của chú ấy, tha hồ làm loạn lên như chú ấy muốn, và bây giờ mẹ chẳng liên quan gì nữa. À mà chú ấy cũng không muốn nghe những gì mẹ cần phải nói nữa.

Katie: Hàng xóm Rupert của chúng ta nói rằng: “Những sai lầm là cánh cửa dẫn đến khám phá”.

Rosie: Rupert không nói thế. James Joyce nói vậy chứ.

Katie: James gì ạ? Con có biết ông ấy không?

Rosie: Ông ấy chết rồi.

Katie: Ồi con xin lỗi, mẹ có biết rõ ông ấy không ạ?

Rosie: Ở trường người ta dạy con cái quái gì vậy?

Katie: Hiện nay thì là giáo dục giới tính ạ. Chán ơi là chán.

Rosie: Mẹ sẽ đồng ý với con về điểm này. À mà quay lại chuyện Alex; con yêu ạ, con người chú ấy đã thay đổi. Chú ấy không còn là người mà mẹ từng biết nữa. Chú ấy đã khác rồi.

Katie: Có lẽ chú ấy muốn thế đấy. Chú ấy 5 tuổi và đang còn thò lò mũi xanh lúc mẹ lần đầu tiên gặp chú ấy. Nếu Toby vẫn còn cư xử như một thằng oắt 14 tuổi khi bọn con đã ở tuổi mẹ thì con sẽ lo lắng.

Rosie: À, vậy thì, lời cảnh báo từ một người phụ nữ con quen, tức là mẹ, sẽ là: chuẩn bị sẵn sàng để gặp rất nhiều người đàn ông-32-tuổi vẫn nghĩ họ mới có 14 tuổi.

Katie: Vâng, vâng, vâng. Con đã nghe nói đến điều này trước đây rồi. Bố sẽ về nhà ăn Giáng sinh đấy, mẹ có biết không? Bố nhờ con hỏi mẹ xem mẹ có muốn chúng ta sẽ ăn bữa tối Giáng sinh với bố và bố mẹ của bố không. Sau khi xem xét việc năm nay chỉ có mỗi hai mẹ con mình thì con nghĩ đó sẽ là một ý hay.

Rosie: À, huraaaa. Hãy mang ngày Giáng sinh tới đây.

Chào con yêu,

Hy vọng mọi thứ đều ổn. Thật vui được gặp con vào cuối tuần. Cảm ơn đã đến với bố mẹ nơi miền Tây này và ở với bố mẹ. Mẹ hứa lần sau con đến thăm nhà sẽ gọn gàng hơn, nhưng mẹ thấy thật khó có thể ngồi yên sau khi đã đi du lịch mấy tháng trời.

Sống ổn định trong một căn nhà mới, một ngôi làng mới, một quận mới là cả cuộc phiêu lưu đối với mẹ. Mọi người ở đây thật thân thiện và chất Ireland trong người bố mẹ đang dần dần trở lại. Nhưng bố mẹ không có những người hàng xóm thú vị như hàng xóm của con ở nhà mới của con đâu.

Con là một cô bé dũng cảm tuyệt vời, Rosie ạ, bố con và mẹ hết sức tự hào về con. Hy vọng con biết điều đó. Con thật mạnh mẽ, con không bao giờ để thứ gì có thể làm con gục ngã và con là người mẹ tốt nhất đời của Katie. Bây giờ con bé đã là một thiếu nữ nồng nhiệt rồi đúng không? Rõ ràng nó chính là con gái của mẹ nó. Mẹ xin lỗi vì bố Dennis và mẹ đã đi đúng vào thời điểm quan trọng như thế trong đời con, thật đau lòng

khi mẹ phải xa con và Katie khi hai đứa đang phải trải qua tất cả rắc rối với cái thằng-cha-có-tên-là-gì-đó. Nhưng con đúng là một cái bánh bích quy già lửa và thứ không giết được con sẽ làm con mạnh hơn.

Thật là tiếc nếu con bỏ lỡ đám cưới của Alex. Mẹ mới nói chuyện với cô Sandra và cô ấy kể cho mẹ nghe rằng Alex sẽ cưới vào đúng Giáng sinh. Hai đứa nó muốn cưới trước khi em bé sinh ra, và Bethany không muốn “phô bày” nhiều quá trong chiếc váy cưới. Cô Sandra sẽ rất vui nếu con và Katie có mặt ở đó; họ cũng đã nhìn thấy con lớn lên trong bao năm. Mẹ có cảm tưởng rằng cô ấy không phải là một fan hâm mộ Bethany lắm, nhưng cô ấy yêu thương Alex và muốn ủng hộ thằng bé.

Cô Sandra nói rằng bố mẹ được mời đến dự đám cưới, nhưng không may là bố mẹ không đi được vì bố mẹ sẽ ăn Giáng sinh với Stephanie và Pierre ở Paris, con biết rồi đấy. Không nghi ngờ gì nữa là Giáng sinh ở Paris sẽ tuyệt đẹp, và mẹ rất vui vì được gặp cháu gái thứ hai của mẹ! Thật buồn là con và Katie không đến được, nhưng mẹ hiểu là con bé muốn có Giáng sinh đầu tiên với bố nó, và mẹ biết con bé cũng muốn biết thêm về ông bà “khác” của nó nữa. Mẹ không thể nào không ghen tị rằng họ thì được gặp Katie của mẹ vào Giáng sinh, còn mẹ thì không!

Con có tin được không, Kevin đã gặp một cô gái và nó sẽ dành cả ngày Giáng sinh ở với cô ta và bố mẹ cô ta ở Donegal! Chắc là chuyện nghiêm túc rồi! Mẹ nghĩ đó là một cô bồi bàn ở khách sạn của nó hay gì đó, nhưng mẹ không chắc lắm. Con biết Kevin rồi đấy: nó không giỏi trong việc cung cấp thông tin tí nào.

Bố con gửi lời chào mấy đứa. Bố đang phải nằm trên giường vì bị một trận cúm quái ác. Bố mới ốm hôm con đi nên con may mà không lây đấy. Bố đã mệt từ khi bố mẹ về sau chuyến đi. Mẹ không thể tin được rằng bố mẹ đều đã 60 tuổi, Rosie ạ. Thời gian qua nhanh đến nỗi mẹ cũng không nhận ra – hãy đảm bảo rằng con sống hết mình mỗi ngày nhé. Mẹ chắc phải đi đây vì bố cứ gọi mẹ suốt kìa. Thấy bố con tỏ ra ốm yếu thế kia chắc phải nghĩ ông ấy đang trên giường hấp hối mất thôi.

Mẹ thật tự hào về hai cô gái nhỏ của mẹ ở Dublin.

Yêu con.

Mẹ.

Bác sĩ Reginald & Miranda Williams

Xin mời Katie Dunne tới chung vui cùng gia đình

tại lễ cưới con gái yêu của chúng tôi

Bethany

với

Bác sĩ Alex Stewart

tại

Nhà thờ Memorial của Đại học Harvard

vào lúc

2 giờ chiều ngày 28 tháng Mười hai

và dự bữa cơm thân mật tại

Khách sạn Boston Harbor

Xin vui lòng phúc đáp lại cho Miranda Williams

40. Chương 40

Chào mừng tới phòng chat của Những người Dublin đã Ly hôn Thanh thảo. Hiện có sáu người đang chat.

Ly hôn 1: Ô, Quý Bà Cô Đơn, hãy ngừng khóc một phút trong đời và nghĩ và tình cảnh của cô xem nào. Cô lẽ ra nên tức giận, chứ không phải buồn bã. Lặp lại lời tôi xem, tôi là một phụ nữ mạnh mẽ.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi là một phụ nữ mạnh mẽ.

Ly Hôn 1: Tôi kiểm soát đời mình.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi kiểm soát đời mình.

Ly Hôn 1: Tommy đi không phải là lỗi của tôi.

Quý Bà Cô Đơn: Tommy đi không phải là lỗi của tôi.

Ly Hôn 1: Và tôi không thêm quan tâm hấn ta đã làm gì vì hấn là đồ khốn kiếp.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi không nói thể được!

Ly Hôn 1: Nghe này, hãy để tôi đặt cuộc đời của cô lên tầm ngắm cho cô xem nhé. Hấn ta rời bỏ cô chỉ sau có sáu tháng cưới cô, lấy hết đồ gỗ, đồ bếp, thậm chí lấy quách luôn cả tấm thảm bông tẩm nữa và để lại cho cô có một tờ giấy, vì Chúa, hãy lặp lại lời tôi đây, tôi không thêm quan tâm việc hấn đã bỏ tôi vì hấn là một thằng khốn kiếp!

Quý Bà Cô Đơn: Tôi không thêm quan tâm việc hấn đã bỏ tôi đi vì hấn là một THẲNG CHA KHỐN KIẾP!

Ly Hôn 1: Hấn cút xuống địa ngục đi!

Quý Bà Cô Đơn: Hấn cút xuống địa ngục đi!

Người Không Chắc: Các quý bà, tôi không chắc đây có phải là một cách hay để giúp Quý Bà Cô Đơn hay không.

Ly Hôn 1: Ôi, thôi đi, ta chẳng bao giờ chắc được cái gì cả.

Quý Bà Cô Đơn: Ôi, thôi đi, ta chẳng bao giờ chắc được cái gì cả.

Ly Hôn 1: Quý Bà Cô Đơn, tôi không bảo cô lặp lại câu ấy.

Hoa Đại: Ha ha ha ha.

Người Không Chắc: Chúa ơi, tôi không chắc có ai lại được phép có ý kiến ở đây trừ bạn, Ly Hôn 1 ạ.

Ly Hôn 1: Nhưng bạn chẳng bao giờ có ý kiến gì cả.

Sam Một Minh: Nghe này mọi người, bình tĩnh lại đi. Đừng có ngớ ngẩn thế, Người Không Chắc; dĩ nhiên tất cả chúng ta đều muốn nghe ý kiến của bạn. Bạn đã làm thế nào xử lý với việc Leonard ngoại tình và rời bỏ bạn?

Ly Hôn 1: Cô ta đã rất thông minh chuyển vào căn phòng dành cho khách và ngừng việc sống.

Sam Một Minh: Nào, nào, Ly Hôn, cho cô ấy một cơ hội nào.

Người Không Chắc: Xin cảm ơn, Sam Một Minh, bạn thật là một quý ông. Điều tôi sắp sửa nói đây là tôi không tin vào ly hôn. Tôi tuân theo lời dạy của Nhà thờ Thiên Chúa và chính Giáo hoàng nói rằng ly hôn là một điều “xấu xa” “đang lan tràn như một bệnh dịch” trong xã hội. Tôi đồng ý với Người. Mục tiêu của gia đình là được sống bên nhau. Và cùng nhau chia sẻ cuộc sống, dù có gì xảy ra đi nữa.

Ly Hôn 1: À, Giáo hoàng đâu có bao giờ kết hôn với ông chồng cũ của tôi, đó là tất cả những gì tôi cần nói.

Người Không Chắc: Tôi sẽ không tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa. Tôi không thích giọng điệu của chị.

Hoa Đại: Nhà thờ Thiên Chúa tin vào những phép miễn giải, Người Không Chắc ạ, tại sao chị không thực hiện một phép miễn giải ấy.

Người Không Chắc: Không.

Hoa Đại: Tại sao không? Thật sự thì đó chính là điều mà chỉ có Giáo hoàng mới có thể thực hiện, như kiểu ban phước lành cho ấy.

Người Không Chắc: Không.

Hoa Đại: Nhưng sao ít nhất chị không thể giải thích tại sao nhỉ?

Ly Hôn 1: Vì cô ta không muốn kết thúc cuộc hôn nhân của mình. Chấm hết.

Người Không Chắc: Không, Ly Hôn 1, tôi chỉ không nghĩ như thế là đúng. Đối với bọn trẻ.

Ly Hôn 1: Cái điều mà “đúng với bọn trẻ” đó có gì liên quan đến việc chồng cô chiếm tì vi và những thứ đi kèm, buộc cô ngủ trong phòng dành cho khách trong khi hẳn đi ra ngoài hẹn hò? Con cái cô đều sẽ kết hôn với suy nghĩ rằng chúng đương nhiên phải sống trong những phòng riêng và có thật nhiều người tình khác nhau.

Quý Bà Cô Đơn: Cô để cho anh ta đi ra ngoài hẹn hò à?

Người Không Chắc:Ồ, không phải những cuộc hẹn hò. Đừng chú ý đến lời Ly Hôn 1, tối nay cô ta lại đang có cảm hứng đấy. Anh ấy đi ăn tối vì công việc. Tôi không thể ngăn anh ấy không làm việc, phải không? Và tôi không nghĩ là tôi nên lo lắng chỉ vì sếp anh ấy là một phụ nữ. Các bạn không thể nói gì tôi về điều này nếu sếp anh ấy là đàn ông.

Sam Một Mình:Ừ, nhưng, Người Không Chắc, chính sếp anh ta là người anh ta đang lòng thông mà...

Hoa Đại: Ha ha ha ha.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi có thể hiểu cách lập luận của Người Không Chắc. Ít nhất thì chị ấy cũng sống với người đàn ông chị ấy yêu, ngày nào cũng gặp anh ta, nói chuyện với anh ta, biết anh ta đang ở đâu, đang làm gì thay vì cô đơn suốt cả ngày, ngày nào cũng thế. Ai quan tâm nếu anh ta không yêu lại chị ấy chứ?

Người Không Chắc: Cô nên làm rõ mọi chuyện với Tommy, cô biết đấy. Sáu tháng đầu đủ để một cuộc hôn nhân đi vào giường.

Ly Hôn 1: Người Không Chắc, Tommy đã lấy sạch tài khoản ngân hàng của họ, ăn cắp nhẫn đính hôn của cô ấy, dọn sạch đồ đạc, tì vi, máy nghe CD, tất cả đĩa CD của cô ấy, quần áo và những vật dụng cá nhân rồi biến mất. Thế quái nào mà cô ấy cứ muốn hẳn quay lại chứ không phải là chỉ rõ bộ mặt của hắn ta ra nhỉ?

Người Không Chắc: Vì cô ấy yêu anh ta và đám cưới là vĩnh viễn.

Ly Hôn 1: Nhưng hắn ta là một thằng ăn cắp. Các quý cô điên hết cả rồi.

Hoa Đại: À, chị biết đấy, tình yêu thì mù quáng mà.

Mao Lương Hoa Vàng vào phòng.

Ly Hôn 1: À hay rồi, đây chính là tiếng nói của lý trí sẽ giúp bạn.

Mao Lương Hoa Vàng: Cậu ta là một tên khốn kiếp, các vị có biết không? Cậu ta đã cưới cô ta.

Ly Hôn 1:Ồ, Hẳn cút xuống địa ngục cho rảnh.

Sam Một Mình: Anh ta có liên lạc nhiều với bạn không?

Mao Lương Hoa Vàng: Không, không nghe tin gì từ cậu ta từ khi cậu ta bảo tôi đừng có liên lạc nữa.

Sam Một Mình: Tôi nghĩ có lẽ anh ta sẽ gửi thiệp mời vào phút cuối cùng chứ nhỉ.

Mao Lương Hoa Vàng: Không có cơ hội nào mà cái kẻ ích kỷ ấy...

Người Không Chắc: À, cô đã rất thô lỗ với anh ta, Mao Lương Hoa Vàng, cô buộc tội chuyện anh ta lấy người phụ nữ đó vì toàn những lý do sai trái.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi ước gì bố tôi có thể cho Tommy thăng chức. Rõ ràng lúc đó anh ấy sẽ quay lại với tôi.

Ly Hôn 1: Ủ, thật là một nền tảng đáng yêu tuyệt vời cho cuộc hôn nhân của cô. Rất hay, Quý Bà Cô Đơn ạ.

Mao Lương Hoa Vàng: Quý vị cứ thử hình dung mời một con bé 13 tuổi đến Boston một mình mà xem. Người đàn ông này điên rồi. Đúng thế; chính thức thì cậu ta không còn là bạn thân của tôi nữa.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi có thể là bạn thân của bạn được không?

Ly Hôn 1: Cô buồn lắm, người phụ nữ buồn bã ạ.

Quý Bà Cô Đơn: Bây giờ là gì nữa nào?

Hoa Đại: Nhưng bạn có đến đám cưới không nếu anh ta mời bạn, Mao Lương Hoa Vàng?

Mao Lương Hoa Vàng: Không, kể cả khi cậu ta trả tiền cho tôi.

Quý Bà Cô Đơn: Có lẽ anh ta không buồn in ra một cái thiệp mời vì anh ta biết bạn sẽ không đến. Thiệp mời rất đắt tiền, bạn biết đấy. Tôi nhớ Tommy và chúng tôi đã cùng nhau rà danh sách mọi thứ cho đám cưới. Lúc đó chúng tôi thật hạnh phúc.

Ly Hôn 1: Có lẽ vì anh ta biết anh ta sẽ không ở lại đủ lâu để gặp một nửa số khách mời đấy.

Quý Bà Cô Đơn: Thật không công bằng.

Mao Lương Hoa Vàng: À, những người này không thiếu tiền, tin tôi đi, và tại sao cậu ta lại mời Katie mà không phải là tôi, nếu không vì để cho tôi một vố vào mặt? Bôi nhọ tôi ngay ở đó cứ như lấy một cái khăn lau chà xát lên da vậy...À mà tôi chắc lời chúc phúc cho đám cưới cũng sẽ chẳng thọ được lâu đâu. Cậu ta sẽ sớm nhập hội với chúng ta ở phòng chat này thôi, người đàn bà đó xấu xa lắm mà, tôi có thể đoán trước được như thế.

Ly Hôn 1: Không, ly hôn mới là thứ xấu xa, không phải thế sao, Người Không Chắc?

Hoa Đại: Ha ha ha ha.

Người Không Chắc: Chẳng buồn cười đâu.

Ly Hôn 1: Suốt cả tối nay tất cả những gì cô ta làm chỉ là cười thôi. Tôi nghĩ Hoa Đại là một phiên bản của loài hoa đại, nếu các vị hiểu tôi muốn nói gì.

Người Không Chắc rời khỏi phòng.

Hoa Đại: Cô quá khó tính với cô ta đấy, Ly Hôn 1.

Ly Hôn 1: Ôi, đừng có mà ngớ ngẩn thế, cô ta thích thế đấy. Tối nào cô ta cũng quay lại, đúng không nào? Tôi nghĩ suốt cả ngày có lẽ chúng ta là những người duy nhất nói chuyện kiểu người lớn với cô ta đấy.

Mao Lương Hoa Vàng: Mọi người Giáng sinh có vui vẻ không?

Hoa Đại: Suốt cả tuần tôi không ngừng vui chơi tí nào. Thật là tuyệt. Tôi chưa bao giờ ngồi vào lòng nhiều ông già Noel đến thế trong đời. À mà tôi phải đi đây, tối nay tôi phải chuẩn bị sẵn sàng một bộ váy thật tuyệt vời. Tôi sẽ đóng vai chú thỏ bunny. Chào nhé!

Hoa Đại rời khỏi phòng.

Mao Lương Hoa Vàng: Thế những người khác thì sao?

Ly Hôn 1: Tôi nghĩ tôi đã tăng độ 4kg.

Quý Bà Cô Đơn: Bạn biết đấy, đó là một Giáng sinh lặng lẽ.

Sam Một Mình: Nhưng năm nay chương trình ti vi hay đấy chứ.

Ly Hôn 1: Ủ.

Mao Lương Hoa Vàng: Ủ, tôi thích chương trình đặc biệt tối Giáng sinh.

Ly Hôn 1: Tốt cả cho việc trông bọn trẻ nữa.

Mao Lương Hoa Vàng: Ủ.

Sam Một Minh: Phim tài liệu cũng hay.

Mao Lương Hoa Vàng: Mmmm.

Ly Hôn 1: Tối qua tôi xem phim tài liệu về gấu Bắc Cực.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi cũng xem phim đó...

Sam Một Minh: Tôi đã không biết là tất cả lũ gấu Bắc Cực đều thuận tay trái đấy.

Mao Lương Hoa Vàng: Ủ, thật là hay...và lũ ốc sên nữa...

Ly Hôn 1: Sên cũng thuận tay trái à?

Sam Một Minh: Không, nhưng rõ ràng chúng cũng có thể ngủ 3 năm liền.

Mao Lương Hoa Vàng: Ôi những cái con may mắn đáng ghét ấy...

Ly Hôn 1: Ủ, chương trình ti vi hôm Giáng sinh cũng hay...

Sam Một Minh: Ở một mình vào Giáng sinh cũng hay chứ, được yên tĩnh và bình lặng một tí.

Quý Bà Cô Đơn: Hoàn toàn yên tĩnh và bình lặng.

Mao Lương Hoa Vàng: Ủ, rất yên tĩnh.

Sam Một Minh: Bạn biết đấy, tôi và người cũ của tôi, chúng tôi đã từng có những buổi liên hoan tiệc tùng rất lớn mỗi dịp Giáng sinh, lúc nào cũng bận rộn, tối nào cũng đi chơi hay giải trí bất cứ khi nào chúng tôi về nhà. Hầu như chẳng có thời gian nào cho riêng chúng tôi. Nhưng như thế này khác hẳn. Không có ai xung quanh. Năm nay không tiệc tùng, không khách khứa...

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi cũng thế.

Ly Hôn 1: Ôi, chúng ta đang nói đùa với ai vậy? Thật kinh khủng; đây là Giáng sinh tồi tệ nhất mà tôi từng trải qua.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi cũng thế.

Sam Một Minh: Tôi cũng thế.

Quý Bà Cô Đơn: Tôi cũng thế.

Nhấp chuột vào biểu tượng này để in cuộc nói chuyện.

Từ Julie Casey

Gửi Rosie

Tiêu đề Bản fax gửi cho cô

Không hề muốn quấy rầy cô khi cô đang “bận” làm việc đến thế (Ruby thế nào rồi?), nhưng có một bức fax vừa mới gửi đến văn phòng của tôi vài phút trước. Không ghi là gửi cho cô nhưng khi đọc tôi khám phá ra rằng nó chỉ có thể là gửi cho cô, vì làm gì có nhân viên nào khác của tôi đưa số máy fax của tôi để sử dụng cho mục đích cá nhân của chính họ chứ? Tôi nghĩ tôi có thể đoán một chữ “Tự Josh” ký ở góc cuối bức fax. Đến văn phòng tôi mà lấy. Ô, và trong khi đang đọc fax thì xin hãy chuyển hết các cuộc gặp của cô đến số văn phòng của tôi; nhớ mang đến hai tách cà phê và một bao thuốc nữa cùng cô nhé.

“ĐỜI SỐNG XÃ HỘI” TÁC GIẢ ELOISE PARKINSON

Chúng tôi may mắn được tham dự lễ cưới của năm (hay chắc chắn, ít nhất, đây phải là lễ cưới của tuần) để kể lại câu chuyện về sự xa hoa, tinh tế và tráng lệ đã được bày ra cho ba trăm vị khách mời may mắn của Bác sĩ và phu nhân Reginald Williams tại đám cưới của con gái họ, Bethany với Bác sĩ Alex Stewart.

Không có khoản chi nào bị dè xẻn ở buổi lễ thành hôn diễn ra tại Nhà thờ Tưởng niệm của Đại học Harvard này, nơi trưng toàn hoa hồng đỏ và nền quanh lối đi lên bục làm lễ giống như ánh đèn chiếu sáng cả con đường cho cặp đôi tiêu xài xa xỉ này cất cánh vào cuộc đời hạnh phúc bên nhau trong tương lai.

Bethany, 34 tuổi, trông tuyệt vời một cách hoàn hảo như mọi khi, mặc chiếc váy trắng thanh lịch được người bạn nổi tiếng của chúng tôi – Jeremy Durkin – thiết kế riêng cho cô. Phần thân trên của áo được đính thêm khoảng 10 nghìn hạt trai (và che giấu tình trạng bầu bì mà ai cũng đang xì xào bàn tán). Phần váy xòe ở dưới tựa như váy vũ balê gồm nhiều lớp tuyen mềm luôn kêu sột soạt theo mỗi bước chân của cô trên lối đi dẫn đến bàn thờ khi người cha tự hào của cô, Tiến sĩ y khoa, nhà phẫu thuật nổi danh Reginald Williams khoác tay hộ tống.

Miranda William trông đúng là một bà mẹ hoàn hảo của cô dâu với chiếc quần màu đỏ tươi của hãng Armani kết hợp với chiếc áo Philip Tracy tuyệt vời gần như khiến cô con gái của bà bị lu mờ. Người mẫu thời trang (những người bạn rất mới của Bethany) Sara Smythe và Hayley Broadbank là hai phù dâu của cô trong chiếc váy lụa đỏ có dây xoắn gợi cảm uốn theo những đường cong hiểm hoi của họ và có đến một nửa tá hồng nằm gọn trên những ngón tay được cắt tỉa móng theo kiểu Pháp. Bó hoa cô dâu được kết từ nửa tá hồng đỏ và nửa tá hồng trắng (và được mang tới bởi không ai khác ngoài tôi). Mái tóc dài vàng óng hàng ngày thường để xõa của cô được buộc gọn gàng ra sau trong một búi tóc kiểu Pháp hơi trễ xuống đằng sau đầu và khiến bà mẹ tương lai này trông đúng là một cô dâu hoàn hảo.

Trên đầu lối đi dẫn đến bàn thờ là một chàng Hoàng tử Quyển rũ trông rất tự tin trong chiếc vest đen cổ điển kiểu ba khuy, áo sơ mi trắng và cà vạt đỏ, với một bông hồng duy nhất cài trên ve áo, nhìn xuống cô dâu đầy tự hào. Mọi thứ vào ngày này có vẻ đều liên quan đến “hoa hồng”.

Buổi chiều đài sang trọng này được tổ chức tại Khách sạn Cảng Boston, tại đây bài phát biểu hay nhất cho đến nay do phù rể 5 tuổi Josh Stewart, con trai của chú rể từ cuộc hôn nhân trước với người bạn cùng học là Sally Gruber phát biểu.

Ngày này hoàn toàn đúng m với mong đợi của mọi người và tiêu chuẩn của mục “Đời sống Xã hội”, và rõ ràng với tất cả những người được chứng kiến cảnh cặp vợ chồng mới cưới này lần đầu tiên khiêu vũ một điệu với tư cách là vợ chồng, cuộc hôn nhân đó sẽ vững bền mãi mãi. Chúc họ sống một cuộc sống dài lâu, hạnh phúc, giàu có và hợp một cùng nhau. Còn tôi, người phụ trách chuyên mục đám cưới ưa thích, xin rút lui với bó hoa của mình để tự đi tìm lấy một anh chàng tuyệt vời đây.

Rosie,

Chúc Sinh nhật Vui Vẻ, bạn của tôi.

Lại thêm một năm nữa – chúng ta lại qua thêm một năm nữa.

Ruby

Từ Stephanie

Gửi Rosie

Tiêu đề Chuyển thăm của em

Nóng lòng muốn thấy em đến đây gặp cháu Sophia vào tháng sau quá đi mất. Con bé cũng rất nóng lòng muốn được gặp em và cháu Jean-Louis thì phấn khích như mọi khi.

Chúc mừng sinh nhật thứ 33, em gái. Không còn nghi ngờ gì nữa, em và Ruby sẽ lại đi chơi đến khuya cho mà xem.

Alex và Bethany thân mến,

Xin chúc mừng hai người đã sinh được một bé trai.

Chúng tôi chúc hai người hạnh phúc trong tương lai và rất vui vì Josh đã có thêm một em trai như cháu mong ước!

Rosie và Katie

Chúc mừng sinh nhật thứ mười bốn, thiên thần nhỏ của mẹ.

Chúc con tối nay đi chơi ở sàn disco thật vui, nhớ là không được uống rượu, không sex và không thuốc kích thích đâu đấy.

Yêu con nhiều,

Mẹ

Bạn có một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Cái cậu chàng mà mẹ nghe nói là con đã hôn và nhảy điệu xì lô cùng hôm tối thứ Sáu là cậu nào, Katie Dunne?

Katie: Không nói chuyện được mẹ ơi. Thầy Simpson đang giảng một cái gì đó rất quan trọng cho các kỳ thi cuối năm, và con cần phải hết sức lắng nghe.

Rosie: Đồ nói dối.

Katie: Con không nói dối. Con chắc chắn là nó quan trọng thật đấy, dù nó là gì đi nữa.

Rosie: Thôi nào, bật mí đi. Cậu chàng đó là ai?

Toby: Chào cô Rosie.

Rosie: À Toby, thật đúng lúc quá đi mất. Cô đang bắt con gái cô trả lời về cái cậu chàng bí hiểm ở sàn disco tối hôm thứ Sáu đây.

Toby: Ô ha ha. Tin tức đi nhanh thật.

Katie: Đừng nói cho mẹ tớ biết, Toby.

Rosie: Thế tức là có thật hả?

Toby: Vâng.

Katie: Vâng, và Toby đã ôm ấp áp má với Monica suốt tối hôm ấy nữa.

Rosie: Ôi không, Toby, không phải là con bé Monica Nhẽo đó chứ.

Toby: Tại sao hai mẹ con cô lại luôn gọi bạn ấy như thế nhỉ? Khi bạn ấy bên cháu thì bạn ấy chẳng rên rỉ gì cả.

Rosie: Đó là vì mẹ con cô không hôn nó trước mặt tất cả mọi người ở các sàn disco. Thôi nào con gái yêu của mẹ, hãy hợp tác với mẹ và kể cho mẹ nghe các chi tiết của vụ lãng mạn mới nảy nở này đi nào.

Katie: Tên anh ấy là John McKenna, anh ấy 15 tuổi, anh ấy học trên con một lớp và anh ấy thật sự rất tốt.

Rosie: Ooooo, một cậu chàng hơn tuổi cơ à.

Katie: Con biết mà mẹ. Con có gu mà.

Rosie: Cháu nghĩ gì về cậu ta, Toby?

Toby: Anh ta cũng được ạ; anh ta là thành viên đội tuyển bóng đá của trường cháu. Anh ta chơi cũng tốt.

Rosie: Cháu sẽ để mắt trông chừng cậu ta cho cô nhé?

Katie: Mẹ! Bây giờ thì cái cậu này sẽ chẳng bao giờ im cái mồm được đâu!

Rosie: Con đã quan hệ với cậu ta à?

Katie: Mẹ! Con mới 14 tuổi!

Rosie: Mẹ đã thấy nhiều cô gái 14 tuổi có bầu trên ti vi gần đây đấy.

Katie: Không phải con!

Rosie: Tốt. Con có dùng thuốc kích thích không đấy?

Katie: Mẹ! Mẹ thôi đi! Con có thể lấy thuốc kích thích ở đâu ra chứ??!

Rosie: Mẹ chẳng biết, nhưng con có thể thấy bao nhiêu cô bé 14 tuổi có bầu và dùng thuốc kích thích trên ti vi gần đây đây.

Katie: Không phải con!

Rosie: Tốt. Con có uống rượu không đây?

Katie: Mẹ! Mẹ của Toby lái xe đưa bọn con đến trường và đón bọn con về - bọn con có lúc nào để mua rượu cơ chứ?

Rosie: Mẹ chẳng biết, nhưng con có thể thấy bao nhiêu cô bé 14 tuổi có bầu, dùng thuốc kích thích và uống rượu trên ti vi gần đây đây.

Katie: Nhưng đây hoàn toàn không phải con!

Toby: Cô đang xem chương trình ti vi gì đây ạ?

Rosie: Chủ yếu là tin tức.

Katie: À, mẹ đừng lo; mẹ đã giáo huấn cho con đủ để con biết rằng thật ngu ngốc khi làm những việc đó. OK chứ mẹ?

Rosie: OK, nhưng nhớ nhé, hôn cũng được nhưng chỉ đến thế thôi. Được chưa?

Katie: Mẹ! Đó là tất cả những gì con muốn!

Rosie: Tốt, bây giờ hai đứa quay lại với bài học đi. Mẹ mong là con có toàn điểm A trong môn này!

Katie: Bọn con sẽ không có điểm A được đâu nếu mẹ cứ làm phiền bọn con thế này!

Ruby: Vậy hai tháng tới em sẽ làm gì khi bọn trẻ con được nghỉ hè? Em thật may mắn vì có kỳ nghỉ dài như thế. Andy Máu bảo chị là chị đã hết phép rồi, thật là nực cười vì tất cả mấy ngày nghỉ ấy lẽ ra đều phải là ngày nghỉ ốm mới phải. Hắn ta bảo không thể nào có ai có thể bị ốm những 65 ngày trong một năm làm việc mà vẫn sống được.

Rosie: Thế là chị không thể nghỉ thêm ngày phép nào nữa à? Em đang hy vọng mình có thể đi tàu đến Anh cuối tuần này.

Ruby: Bây giờ thì chị có thể rồi. Chị bảo hắn ta rằng nếu hắn cho chị nghỉ phép hai tuần thì khi Oprah mời chị tham gia chương trình nói chuyện về việc chị và Gary giành giải nhất Vô địch Salsa Thế giới thì chị sẽ nhắc đến tên công ty Kẹp giấy Andy Máu. Em dự định làm gì?

Rosie: Em cũng không chắc lắm. Julie có nhắc gì đó về việc có thể học các khóa học cho người lớn ở trường. Cô ấy nói em nên học một khóa về quản trị khách sạn như em đã luôn muốn. Cứ như là đơn giản lắm ấy.

Ruby: Tại sao nó không thể đơn giản được nào? Nghe này, Rosie, em sẽ chẳng bao giờ biết nếu em không thử. Kể từ khi chị gặp em lúc nào em cũng thích nói về chuyện làm việc trong khách sạn.

Em bị ám ảnh với khách sạn; nhà của em cứ như một nơi để tỏ lòng tôn kính với các vật dụng khách sạn ấy. Khó có thể mở cửa buồng tắm ra vì vướng cái mở thảm thó trộm ấy. Chị không thể tuyên bố chị hiểu được sự mê say của em với chúng, nhưng chị biết rằng làm việc trong một khách sạn là giấc mơ tuyệt diệu của em.

Rosie: Julie nói nếu em không tham gia khóa học ấy, cô ấy sẽ đuổi việc em. Và cô ấy nói rằng khi em học xong khóa ấy thì đảng nào cô ấy cũng sẽ đuổi việc em thôi.

Ruby: Em cần lắng nghe cô ấy; cô ấy đã bao năm là một cô giáo tốt của em.

Rosie: Nhưng chị Ruby, phải mất hai năm mới lấy được cái bằng ấy, tốn tiền lắm, em sẽ phải đi làm ban ngày và học vào ban đêm. Vất vả lắm.

Ruby: Ồ, nhưng, nhưng, nhưng, Rosie Dunne. Vấn đề là gì nào? Em có gì hay hơn trong kế hoạch cho ba năm tới của cuộc đời em chưa?

Rosie thân mến,

Xin lỗi vì đã chậm liên lạc lại với bạn. Mấy tháng qua cả Alex và tôi đều thật sự rất bận. Việc phải thích nghi với cuộc sống hôn nhân và một em bé mới sinh cùng một lúc trong một tháng đúng thật là khó khăn.

Chúng tôi rất vui khi nhận được tấm thiệp nhỏ của bạn và hy vọng bạn và cháu Katie ở Ireland khỏe.

Chúc những điều tốt lành nhất,

Bethany (và Alex, Theo và Josh nữa)

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chị nói đúng, Ruby, chẳng có vẻ gì là em sẽ có gì hay ho cho hai năm tới của đời em cả. Tại sao lại không tự trang bị kiến thức cho mình nhỉ?

41. Chương 41

Chào mẹ,

Lại đã mùa đông rồi. Thật sợ khi thấy tháng ngày bay vèo qua nhanh đến thế. Rồi các tháng biến thành các năm mà con không nhận ra. Katie như cuốn lịch của con ấy, nhìn nó lớn lên và thay đổi là con biết thời gian đã trôi qua. Nó đang lớn thật nhanh, học cách có ý kiến của riêng mình, biết rằng con không thể có câu trả lời cho tất cả mọi thứ. Và vào lúc một đứa trẻ bắt đầu hiểu được điều đó thì ta biết là ta đã gặp vấn đề rồi đây.

Con vẫn trên con đường của con, mẹ ạ, vẫn bị kẹt trong giai đoạn chuyển tiếp của cuộc đời, cái khoảng mà con từ đâu đó đã tới, rồi rời bỏ nó và thật sự để nó lại phía sau, và con đang làm việc để tiến đến một thứ gì mới mẻ. Con cho rằng điều con đang cố gắng nói là tâm trí con vẫn chưa yên. Đứng tại chỗ. Ý con là, bố mẹ trong năm qua đã không làm gì ngoài du lịch – bố mẹ không ở yên tại một đất nước hơn vài tuần – nhưng bố mẹ vẫn còn ổn định hơn con, trong khi con chẳng hề đi đâu suốt năm qua. Cả hai bố mẹ đều biết bố mẹ muốn ở đâu. Con cho là thế vì bố mẹ có nhau và dù là ở đâu thì chỉ riêng bố đã là tổ ấm với mẹ rồi.

Con nhận ra rằng tổ ấm không phải là một địa điểm, nó là một cảm giác. Con có thể làm căn hộ này xinh xắn hết mức có thể, đặt bao nhiêu chậu hoa trên bậc cửa sổ tùy thích, để một tấm thảm chào mừng ngoài cửa, treo một tấm biển đề “Không đậu bằng ở nhà” trên lò sưởi, thậm chí còn đeo tạp dề và nướng bánh, nhưng thực sự con biết con không muốn ở đây mãi mãi.

Cứ như thể con đang chờ đợi ở một ga tàu hỏa, chơi nhạc rong để kiếm ít tiền chỉ đủ để bắt chuyến tàu ra khỏi đây ấy. Và dĩ nhiên, thứ quan trọng nhất đối với con là Katie. Tất cả mọi nơi con ở cùng con bé đều cần phải mang lại cảm giác về tổ ấm, nhưng điều đó không thể được, bởi vì không phải con là người tạo nên được tổ ấm cho nó. Con biết rằng vài năm nữa Katie sẽ đi và nó sẽ không cần con như bây giờ nữa.

Con phải tự tạo cho mình một cuộc sống để sẵn sàng khi Katie đi. Con cần phải làm thế vì con không thấy có Hoàng tử Quyển rũ nào đến đây để cứu con cả. Truyện cổ tích đúng là những mẩu chuyện chẳng tốt lành gì với lũ trẻ con. Mỗi khi gặp rắc rối con lại trông đợi có một người đàn ông tóc bảnh bao tóc dài phi nước kiệu vào cuộc đời mình (trên lưng ngựa, tất nhiên, chứ không phải anh ta phi nước kiệu theo nghĩa đen). Sau đó con nhận ra con không muốn có một người đàn ông phi nước kiệu vào cuộc đời mình vì ngay từ đầu đàn ông chính là những kẻ đã khiến con gặp rắc rối thế này.

Bây giờ con đang như một huấn luyện viên của Katie, chuẩn bị cho nó sẵn sàng với cuộc đấu lớn có tên là cuộc đời của kẻ trưởng thành. Đứng sau con thì nó khó có thể nghĩ về cuộc đời được. Chắc chắn nó ước mơ đi du lịch vòng quanh thế giới và làm nghề DJ trong một cuộc sống không có mẹ nó, nhưng cái phần không có mẹ nó ấy vẫn chưa thức tỉnh trong nó. Và cũng chưa nên – nó mới có 14 tuổi. Dù sao thì cũng chưa đến lúc nó tự quyết định được cuộc đời mình và con đã giẫm chân lên cái ý tưởng ngừng học rồi.

Tuy nhiên gần đây con không phải buộc nó ra khỏi giường hằng sáng nữa nhờ có John, cậu bạn trai mới của nó. Hai đứa nó không thể rời nhau ra được, tối thứ Sáu nào chúng nó cũng đi nhảy disco ở câu lạc bộ GAA gần nơi thằng bé sống. Đó là một người đàn ông GAA thực thụ chơi ném bóng cho đội tuyển trẻ Dublin. Thật ra Chủ nhật này tất cả bọn con sẽ đến công viên Croke để xem trận Dublin đấu với Tipperary, con rất thích. Với lại cũng hơi khó cho con vì rõ ràng con không lái xe được và thỉnh thoảng con phải bắt Ruby chở con. Chị ấy gọi việc đó là Lái xe chở Quý cô Lười biếng. Mẹ John là một phụ nữ đáng mến và chị ấy đã tốt bụng đến độ mấy tuần liền còn đón Katie đi học và đưa nó về nhà nữa.

Gần đây con không gặp hay nghe nói nhiều về thằng bé Toby, nhưng con có gặp mẹ nó ở trường khi bà ấy đưa đứa con út đi học và bà ấy có kể cho con nghe là thằng bé cũng tương tự như Katie và bạn trai của con bé, đang rất bận rộn với bạn gái Monica.

...(Con nói nghe GIÀ KINH KHỦNG nhỉ!) OK, OK, mẹ, con có thể nghe thấy tiếng mẹ đang nổi giận ở đó. Con đã có bầu ở tuổi 18 mà không có nghề nghiệp hay được học hành hay có người yêu, và gần như đã khiến mẹ suy sụp vì căng thẳng, nhưng ở một số nước trên thế giới thì như thế này là già rồi đấy và chắc rằng mẹ nên cảm ơn những ngôi sao may mắn của mẹ vì con đã không bắt đầu mọi chuyện đó sớm hơn nữa ấy chứ.

Kevin gọi điện cho con hôm cuối tuần và nó dẫn bạn gái đến. Con bé rất ngọt ngào nhưng con không biết con bé nhìn thấy gì hay ho ở cái thằng ấy nhỉ. Mẹ có biết là hai đứa nó đã hẹn hò với nhau được một năm rồi không? Chặn thành mà nói thì thằng em con thật là bí mật; thực sự thì phải tra tấn nó thì mới có được thông tin! Mẹ không biết đâu, có thể sẽ có thêm chuông đám cưới cho nhà Dunne đấy! Mẹ nhắc bố lôi cái bộ tuxedo cũ kỹ cẩu bẩn ấy ra khỏi gác xép, chải sạch các mạng nhện và băng phiến dính trên ấy đi để chuẩn bị nhé. Bố sẽ rất vui khi biết được lần này bố sẽ không phải hộ tống nhân vật chính trên lối đi đến bàn thờ nữa. (Thành thật mà nói thì bố đã làm con căng thẳng chết đi được hôm đám cưới con đấy.)

Về cung điện Sợi tơ Bắc Cực của con, có lẽ bọn con sẽ không lắp kính ở cửa sổ đâu để gió có thể lùa vào thoải mái. Tối nay lạnh và gió quá, mưa đang quất vào cửa sổ kia kìa. Cái đèn đường bên ngoài chiếu thẳng vào căn hộ này. Giá như nó hơi lệch sang bên phải thì nó sẽ làm phiền Rupert chứ không phải con. Tuy nhiên nó giúp con tiết kiệm tiền điện. Con đang có phần trông đợi chàng Gene Kelly nhảy múa bên ngoài với chiếc ô của anh ta đấy[18]. Tại sao phim ảnh lại có thể khiến cho mọi thứ, kể cả mưa, trông có vẻ vui tươi nhỉ?

Sáng nào con cũng dậy khi trời còn tối đen như mực (và, mẹ biết không, chẳng tự nhiên tí nào khi tỉnh dậy vào lúc mặt trời còn chưa buồn mọc). căn hộ thật lạnh như băng. Con nhảy ào từ vòi sen vào phòng ngủ, run bần bật và con phải mất mười phút đi bộ đến trạm xe buýt, lúc nào cũng vậy, trong mưa gió. Tai con đau nhức và tóc con thì ướt bết vào đầu, vì thế con cũng chẳng buồn gội và lao khô tóc làm gì. Mascara chải mi của con thì lem nhem ở mắt, ô thì bị gió thổi lộn trái ra và trông con như một cô Mary Poppins[19] đầu tóc rối bởi mặt mày nhếch nhác ấy. Rồi thì xe buýt đến muộn. Hoặc đã quá đông người nên xe không dừng lại. Và cuối cùng thì con đi làm muộn, trông như một con chuột lột, đã cãi nhau với ít nhất một ông lái xe buýt trong khi tất cả mọi người khác đều đã trang điểm xong, quần áo tóc tai hoàn hảo vì họ ra khỏi giường một tiếng sau con, nhảy vào xe của họ, lái xe đi làm, đến trường đúng mười lăm phút trước khi tiết học bắt đầu để tranh thủ uống một tách cà phê như một khởi đầu đầy thư giãn cho ngày của họ.

Hát trong mưa nào, ôi cái mộng của tôi.

Mẹ hãy chú ý là hôm nay con đang viết thư cho mẹ đây, chứ không phải là email, đó là vì cái gã ở quán cà phê internet dưới nhà đã bắt gặp con nhiều lần nhìn chăm chăm hán ta. Mặt hán ta thật ngon trai và con thấy cứ như muốn cắn hán ta một miếng ấy. Con nghĩ hán ta đang chú ý đến con nên tối nay con quyết định ở nhà. Một lý do nữa cho việc con ngồi viết thư tay cho mẹ là vì hiện giờ con đang giả vờ như phải học bài. Hai mẹ con con đều sắp thi rồi và con bảo Katie rằng nó cần phải thi cử một cách nghiêm túc hơn. À, còn con thì cứ thế mà đi thi thôi. Vậy là hai mẹ con con ngồi đây, nèm chặt cứng ở bếp với cái bàn la liệt sách vở, tài liệu, giấy tờ, bút viết, giả vờ như mình trí thức lắm ấy.

Con có nhiều bài phải học đến độ suốt cả tuần con không thể nào nấu bữa tối được. Vậy nên mấy ngày qua đúng là mấy ngày vui sướng cho những căn hộ ở dưới nhà. May mà Sanjay đã hạ giá cho bọn con 40% các món ăn mang về bán ở đây và thậm chí còn sáng tạo ra một món mới gọi là Cà ri Gà Rosie. Tối qua anh ta mang món ấy lên đây, không tính tiền vào các món bọn con đã gọi. Bọn con nèm thử rồi trả lại. Con nói đùa đấy. Chỉ đơn giản là gà và cà ri thôi. Tất cả những gì anh ta thêm thắt vào là chữ Rosie. Con thật

thỏa lòng ghê gớm vì nhìn thấy tên mình trên một cái thực đơn Ấn Độ và thú vị biết bao khi tối khuya nghe thấy tên con được mấy thằng cha say xỉn gào lên với cái giọng lè nhè. Con vẫn cứ nghĩ rằng chàng Romeo của con đang đứng trên vỉa hè dưới cửa sổ, gọi tên con và ném sỏi vào cửa sổ để đánh thức con đang thi u thi u ngủ cơ đấy. Thế là con nhớ ra đó là đêm thứ Bảy, một giờ sáng, quán rượu đã đóng cửa, những người đàn ông say xỉn đang gào lên gọi món qua quầy hàng và những viên sỏi gõ vào cửa sổ nhà con là những giọt mưa. Nhưng một cô gái thì lúc nào cũng có thể mơ mộng được.

Mỗi khi con đi ngang qua vợ của Sanjay, cô ta liếc mắt nhìn con và tặc lưỡi. Ông chồng cô ta vẫn tiếp tục rủ con hò hẹn, thậm chí còn hỏi ngay lúc bà vợ đang đứng cạnh nữa chứ. Vì thế con nói rất to rằng điều mà ông ta đang hỏi con là rất sai trái nhất là nếu xét đến tình trạng hôn nhân của ông ta, rằng ông ta cần phải tôn trọng vợ hơn và rằng kể cả nếu ông ta chưa lấy vợ thì con cũng sẽ nói không. Con nói câu ấy thật to để bà ta có thể nghe thấy nhưng bà ta vẫn cứ tặc lưỡi và Sanjay thì vẫn mỉm cười với con và vớt vài cái bánh gia vị kiểu Ấn Độ vào túi cho con mà không tính tiền. Cái lão này điên thật.

Rupert (một hàng xóm khác) thì hỏi liệu cuối tuần con có muốn đi đến Trung tâm Hòa nhạc Quốc gia không. Rõ ràng Dân nhạc Hòa tấu Quốc gia hiện đang chơi bản Concerto Piano Số 2 của Brahms cung B thứ, Op, 83, một bản nhạc ưa thích của anh ta. Đấy không phải là hò hẹn gì cả. Con nghĩ Rupert hoàn toàn không có ý định về việc hò hẹn và anh ta chỉ muốn có bạn đi cùng thôi. Như thế cũng hợp ý con lắm. Với lại cái hình xăm “Tôi yêu Mẹ” trên cánh tay anh ta đúng là một thứ làm người ta tắt ngóm hết mọi xúc động. Cái câu trích dẫn của James Joyce trên ngực anh ta cũng làm con khó chịu, vì Rupert cao đến độ khi con nhìn thẳng thì thường con sẽ buộc phải đọc lại cái câu “Sai lầm là cánh cổng dẫn đến sự khám phá”. Đó cứ như là một dấu hiệu hay gì đấy, cứ như Rupert được đặt vào căn hộ bên cạnh để làm con hiểu rõ sự sai lầm của con đường ấy. Con chỉ ước gì cái thông điệp ấy có ý nghĩa thêm nữa. Những sai lầm giống như viên đá ẩn sâu trong hang động của cuộc khám phá vậy. Đó đúng là một con đường khám phá gập ghềnh phát điên lên được, đầy những chướng ngại vật và nguy hiểm. Con ước gì cái câu được xăm ấy là “Sô cô la rất ngon” thì tốt.

Lại nói về sai lầm, con vẫn chưa nói chuyện với Alex và đến giờ cũng đã được hơn một năm rồi. Con nghĩ thực sự đã đến lúc rồi. Tất cả những gì bọn con làm là gửi qua gửi lại những tấm thiệp ngu ngốc. Cứ như thế bọn con đang thi nhau để nhìn không chớp mắt và không ai trong bọn con muốn là người đầu tiên chớp mắt ấy. Con nhớ cậu ta như điên. Có thật nhiều chuyện xảy ra với con, những thứ vớ vẩn vụn vặt hằng ngày mà con nóng lòng muốn kể cho cậu ấy nghe. Chẳng hạn như sáng nay người đưa thư đi ngang qua đường và cái con chó nhỏ giống Jack Russell ngu ngốc có tên là Jack Russell lại tấn công cậu ta. Vậy là con nhìn ra cửa sổ và thấy người đưa thư đang ra sức vẫy con chó khỏi chân giống như mọi buổi sáng khác, nhưng lần này cậu ta đã nhả vào bụng con chó khiến con chó ngã lăn đùng, không động đậy có đến hàng thế kỷ. Thế rồi người chủ của con chó đi ra và con nhìn thấy cậu đưa thư giả vờ như con chó đã bị thế từ lúc cậu ta đến. Người chủ của con chó tin cậu ta và thật là ồn ào khi họ cố sức giúp con chó. Cuối cùng con Jack Russell cũng tỉnh dậy và khi nhìn thấy cậu đưa thư thì nó kêu ăng lên rồi chạy vào nhà. Buồn cười không chịu được. Cậu đưa thư chỉ nhún vai và đi mất. Lúc đến cửa nhà con thì cậu ta đang huyết sáo. Những thứ kiểu như thế sẽ thật sự khiến Alex lăn ra cười, nhất là vì con đã kể cho cậu ấy nghe là con chó quái quỷ đó làm con thức suốt đêm tại vì nó sủa ghê quá, và suốt ngày lấy mất thư của con từ cậu chàng đưa thư tội nghiệp.

Chờ một giây đã, Katie có hé mắt nhìn trộm vào trang sách của con...

LÝ THUYẾT VỀ BẬC THANG NHU CẦU CỦA MASLOW.

Ha ha, cái này sẽ khiến cho con bé bị lạc hướng. OK, chắc là con phải dừng tại đây và học một tí. Hẹn sớm gặp lại bố mẹ. Mẹ nhắn bố cho con là con gửi lời chào bố và rằng con yêu bố.

À, với lại Ruby đã thu xếp cho con một buổi hẹn hò bí ẩn vào tối thứ Bảy này. Con suýt nữa thì giết chết chị ấy nhưng con không thể hủy cuộc hẹn được. Mẹ cầu nguyện cho con để anh ta không phải như kiểu mấy tên sát nhân giết người hàng loạt nhè.

Yêu mẹ nhiều,

Rosie

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE

Rosie: Chào cô Julie. Em đã nhập tên cô vào danh sách bạn chat của em. Khi nào em nhìn thấy cô online em có thể gửi tin nhắn cho cô.

Julie: Không, tôi sẽ khóa tên của cô trong danh sách, không cho gửi tin nhắn.

Rosie: Cô sẽ không dám đâu.

Julie: Tại sao cô lại đặt dịch vụ nhắn tin với tôi khi tôi chỉ ở ngay phòng bên cạnh?

Rosie: Em làm thế đấy. Như vậy em có thể làm nhiều việc cùng một lúc. Em có thể vừa nói chuyện với mọi người trên điện thoại vừa làm việc trực tuyến với cô. À, mà thực sự thì cô làm gì, cô Casey? Tất cả những gì em thấy cô làm là dọa nạt bọn trẻ con ngây thơ và có các cuộc gặp với những vị phụ huynh khôn khổ.

Julie: Đó là tất cả những gì tôi làm, Rosie, cô nói đúng. Tin tôi đi, cô đã từng là một trong những đứa trẻ tệ nhất mà tôi phải dạy và một trong những vị phụ huynh tệ nhất mà tôi phải gặp đấy, tôi ghét phải gọi cô đến vô cùng.

Rosie: Em ghét phải đến vô cùng.

Julie: Và bây giờ thì cô lại cho tên tôi vào danh sách nhắn tin của cô cơ đấy. Thời gian thay đổi ghê thật. À, với lại tuần sau tôi sẽ có một cuộc gặp nho nhỏ vào ngày sinh nhật và tôi tự hỏi không biết cô có muốn đến không.

Rosie: Ai sẽ đến nữa?

Julie: À, chỉ có thêm vài đứa trẻ mà tôi từng dọa cho sợ phát khiếp hai mươi năm trước thôi. Bọn tôi thích tụ họp lại và hồi tưởng về những ngày tháng đã qua ấy.

Rosie: Nghiêm túc đấy ạ?

Julie: Không, chỉ có vài người bạn thôi, vài thành viên gia đình tôi tụ họp lại ăn uống với nhau vài cốc, nhấm nháp gì đó ít phút để đánh dấu dịp này và rồi tất cả có thể để tôi lại một mình.

Rosie: Cô sẽ bao nhiêu tuổi? Em chỉ hỏi để có thể mua cho cô một cái thiệp sinh nhật với con số đó ở trên thôi. Có lẽ mua thêm cho cô một cái huân chương nữa.

Julie: Mua đi và cô sẽ bị sa thải. Tôi sẽ 53 tuổi.

Rosie: Cô chỉ hơn em có 20 tuổi. Em từng nghĩ cô là sinh vật cổ đại cơ đấy!

Julie: Buồn cười, đúng không? Hình dung mà xem, tôi chỉ mới bằng tuổi cô khi cô rời khỏi trường này. Bây giờ bọn trẻ chắc cũng nghĩ cô là sinh vật cổ đại đấy.

Rosie: Em cảm thấy mình đã là cổ đại rồi.

Julie: Những con người cổ đại không đi những buổi hẹn hò tù mù đâu. Thôi nào, tiết lộ đi, cậu ta thế nào?

Rosie: Tên anh ta là Adam và anh ta là một người đàn ông rất, rất quyến rũ. Suốt cả buổi tối anh ấy nói chuyện thật tuyệt vời, lịch sự và dí dỏm. Anh ấy trả tiền cho bữa tối, tiền taxi, tiền đồ uống, tất cả và không để cho em mở ví ra (không phải vì chẳng có tiền nào trong đó để tiêu với cái chỗ lương còm mà em được trả, e hèm...). Anh ấy cao, da sẫm và đẹp trai, ăn mặc đẹp không chê vào đâu được. Lông mày dững mãnh, răng đều tăm tắp và không hở ra tí lông mũi nào.

Julie: Anh ta làm nghề gì.

Rosie: Anh ta làm kỹ sư.

Julie: Vậy là cậu ta lịch sự, đẹp trai và có một công việc tuyệt vời. Nghe có vẻ như cậu ta hoàn hảo đến mức không thể có thật được. Hai người sẽ còn gặp nhau chứ?

Rosie: À, sau bữa ăn thì em và anh ấy quay lại căn phòng áp mái của anh ấy. Anh ấy sống ngay dọc Bến cảng của ngài John Rogerson, nơi ấy thật tuyệt. Bọn em đã hôn nhau, em ở lại, anh ấy mời em đi chơi nữa và em nói không.

Julie: Cô có điên không?

Rosie: Có thể lắm. Anh ấy thật đúng là một người đàn ông tốt nhưng chẳng có gì ở đó cả - không có cái gì lóe lên cả.

Julie: Nhưng đó mới là buổi hẹn đầu tiên mà . Có lẽ chẳng bao giờ nói hết được mọi thứ chỉ sau có một cuộc hẹn. Thế cô muốn gì nào, pháo hoa à?

Rosie: Không, thật ra thì hoàn toàn ngược lại. Em muốn một sự tĩnh lặng, một khoảnh khắc yên lặng hoàn hảo.

Julie: Yên lặng?

Rosie: À, đó là một câu chuyện dài. Nhưng tối qua chỉ chứng tỏ rằng cô có thể xếp em với một anh chàng hào hoa mọi mặt mà em vẫn không sẵn sàng. Tất cả mọi người cần ngừng gây sức ép với em – em sẽ tìm thấy ai đó khi em đã sẵn sàng.

Julie: OK, OK, tôi hứa sẽ ngừng cố gắng ghép cô với ai đó cho đến khi cô cho phép tôi. À, mà việc học hành đến đâu rồi?

Rosie: Thật là khó khăn khi phải làm việc, học hành, và làm mẹ trong cùng một lúc. Cuối cùng thì ngày nào em cũng thao thức suốt đêm, suy nghĩ về cuộc đời, vũ trụ và tất cả mọi thứ trong đó, chẳng học được tí nào cả.

Julie: Đừng lo, tất cả chúng ta đều có những ngày ấy và hãy tin tôi đi, đến khi cô bằng tuổi tôi cô sẽ chẳng buồn quan tâm nữa đâu. Có gì tôi có thể giúp không?

Rosie: Có, thật là có. Tăng lương sẽ là một sự trợ giúp tuyệt vời.

Julie: Đừng có mơ. Việc tiết kiệm tiền đến đâu rồi?

Rosie: Sẽ ổn nếu như em không phải ăn, mặc, cho con đi học cũng như trả tiền thuê nhà cho cái hộp giày mà em đang sống trong ấy.

Julie: Cái đó lúc nào cũng xen vào việc khác nhĩ, toàn bộ cái phần chăm sóc con ấy. Cô đã nói chuyện với Alex chưa?

Rosie: Chưa.

Julie: Ôi Rosie, cả hai đứa đều thật buồn cười. Tôi đã dành cả cuộc đời để cố gắng tách hai đứa ra nhưng bây giờ chẳng còn gì vui nữa. Bảo cậu ta rằng cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi đã cho phép cả hai lại được ngồi bên cạnh nhau đấy.

Rosie: Cái đó chẳng bao giờ có hiệu quả cả; dù sao thì cậu ấy cũng không nghe cô đâu. Và cũng không phải bọn em không có tí liên lạc nào. Katie vẫn email suốt còn em thì gửi thiệp mỗi khi có dịp nào đặc biệt xuất hiện và câu ấy cũng làm tương tự. Cứ vài tháng một lần em nhận được thiệp từ một đất nước kỳ lạ khác nhau nào đấy với những thông báo về thời tiết chán ngấy từ cậu ấy và khi nào không đi nghỉ thì cậu ấy làm việc suốt cả ngày. Vậy là bọn em không phải hoàn toàn lờ nhau đi. Đây là một kiểu tranh luận rất văn minh mà bọn em đang áp dụng.

Julie: Ừ, ngoại trừ việc là cả hai không nói chuyện với nhau. Bạn thân nhất của cô có một câu con trai sáu tháng mà cô còn chưa gặp. Tất cả những gì tôi có thể nói là nếu cô để chuyện này tiếp diễn lâu hơn, năm tháng sẽ nhân lên và trước khi cô nhận ra thì đã quá muộn rồi.

42. Chương 42

Rosie và Katie Dunne thân mến,

Lời chúc mừng Giáng sinh từ bệnh viện St Jude.

Vợ tôi, hai con trai của tôi và tôi hy vọng rằng năm mới sẽ đem lại cho hai mẹ con và những người thân yêu của hai mẹ con sức khỏe và hạnh phúc.

Chúc mừng Giáng sinh và Chúc mừng Năm mới từ gia đình Stewart.

Bác sĩ Alex Stewart.

Gửi Bác sĩ Alex Stewart,

Chúc bạn và gia đình có một năm mới tràn trề sức khỏe, tiền bạc và hạnh phúc.

Trân trọng.

Rosie Dunne

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Sáng nay thiệp của cậu đã đến nơi.

Rosie: Đã đủ lâu rồi. một trong hai bọn mình phải đủ người lớn để liên hệ lại chứ. Nhớ rằng không phải tớ là người đầu tiên khởi xướng sự yên lặng đó đâu nhé.

Rosie: Có, chính là cậu.

Alex: Rosie, không phải tớ.

Rosie: Có chính là cậu!

Alex: Ôi, làm ơn đi! Năm ngoái tớ bảo cậu rằng Bethany có bầu, cậu điên lên với điều đó còn gì. Và đây, để cung cấp thêm thông tin cho cậu thì tớ đã cầu hôn với cô ấy một đêm trước khi bọn tớ đến buổi lễ trao giải. Bethany nói đồng ý, và vui thích một cách tự nhiên, lúc ở bàn ăn thì cô ấy nói cho bố mẹ biết (như bất kỳ một người bình thường nào cũng làm). Bố cô ấy được trao giải và trong bài diễn văn ông ấy tuyên bố rằng con gái mình vừa mới đính hôn (như bất kỳ một người cha bình thường nào tự hào khi nhận ra rằng con gái mình sắp kết hôn).

Báo chí ở đó rất đông; họ quay lại bàn làm việc và viết bài về buổi tối hôm ấy kịp lúc để ra báo ngày hôm sau. Tớ ra ngoài ăn mừng việc đính hôn của mình với vợ chưa cưới và gia đình cô ấy. Tớ về nhà đi ngủ và hôm sau tỉnh dậy vì những cú điện thoại của gia đình tớ muốn biết thế quái nào mà tớ lại không nói cho họ biết trước là tớ sẽ kết hôn. Hộp thư của tớ đầy email từ những bạn bè đang bối rối và tớ sắp sửa phải xử lý chúng thì tớ nhận được tin nhắn của cậu.

Thế nên tớ gửi cho cậu và Katie thiệp mời đi dự đám cưới, nghĩ rằng kể cả nếu cậu không đồng ý việc chọn vợ của tớ và tự sáng tác những câu chuyện thăm thiết về lý do tại sao tớ lại lấy cô ấy thì cậu cũng sẽ cư xử đúng như cái người bạn mà con người cậu thường quả quyết ấy qua việc dự đám cưới tớ và ủng hộ tớ.

Mà tớ xin lỗi vì tấm thiệp cuối cùng tớ gửi cho cậu nhé, tên cậu có trong danh sách người nhận, nhưng cái thiệp đó tớ định gửi tới bệnh nhận của tớ chứ không phải cậu.

Rosie: Chờ một chút, tớ chẳng nhận được cái thiệp cưới nào cả!

Alex: Cái gì!

Rosie: Tớ chẳng nhận được cái thiệp nào mời tớ đi dự lễ cưới của cậu cả.

Có một cái cho Katie, nhưng chẳng có cái nào cho tớ. Và Katie thì không thể nào đi được vì nó mới có 13 tuổi và nó sẽ ở đâu? Mà tớ cũng không thể cho nó đi được vì nói trắng ra là tớ không đủ tiền để...

Alex: Dừng lại đã! Bây giờ hãy cho tớ biết về điều này đã. Cậu không nhận được cái thiệp mời nào à?

Rosie: Không. Chỉ có một cái cho Katie.

Alex: Thế còn bố mẹ cậu?

Rosie: Có, họ nhận được một cái nhưng họ không đi được vì lúc ấy họ đang đi thăm chị Steph ở Paris và...

Alex: OK! Thiệp của cậu không đến nơi vì nhầm lẫn à?

Rosie: Không.

Alex: Nhưng bố mẹ tớ - họ có nói cho cậu biết không?

Rosie: Họ nói rằng họ rất muốn tớ đến dự nhưng họ không kiểm soát các thiệp mời, Alex. Cậu chưa bao giờ mời tớ đến dự cả.

Alex: Nhưng tên cậu có trong danh sách mà. Tớ còn nhìn thấy thiệp mời của cậu trên bàn bếp cơ mà.

Rosie: Ồ.

Alex: Thế điều gì đã xảy ra?

Rosie: Đừng có hỏi tớ! Tớ thậm chí còn không biết là có một cái thiệp mời dành cho tớ đấy! Ai đã gửi thiệp đi vậy?

Alex: Bethany và người lên kế hoạch đám cưới.

Rosie: Hmm...Ok vậy là lúc nào đó trong khoảng thời gian Bethany đi ra bưu điện và lúc thiệp mời thực sự chui vào trong hộp thư, có gì đó đã xảy ra với cái thiệp của tớ.

Alex: Ồi, thôi đừng bắt đầu đi nữa đi, Rosie. Không phải là Bethany đâu.

Cô ấy có bao nhiêu việc khác để làm với thời gian của cô ấy tốt hơn là âm mưu các kế hoạch để loại bỏ cậu.

Rosie: Giống như là ăn trưa với các quý bà à?

Alex: Thôi đi.

Rosie: À, tớ đang bị sốc.

Alex: Vậy là cậu luôn nghĩ rằng tớ không muốn cậu dự đám cưới của tớ?

Rosie: Đúng.

Alex: Nhưng tại sao cậu không nói gì cả? Suốt một năm ròng cậu không nói gì hết? Nếu cậu không mời tớ dự đám cưới của cậu thì ít nhất tớ cũng sẽ nói gì đó chứ!

Rosie: Xin lỗi, tại sao cậu lại không hỏi tớ vì sao tớ không có mặt ở đó? Nếu tớ mời cậu đến dự đám cưới của tớ và tớ nhận ra rằng cậu không xuất hiện thì tớ nghĩ ít nhất tớ cũng sẽ nói gì đó chứ.

Alex: Tớ giận quá.

Rosie: Tớ cũng thế.

Alex: Tớ vẫn còn giận về những điều cậu đã nói.

Rosie: Hãy trả lời tớ, Alex. Cậu có nói cho tớ chỉ vài tháng trước rõ ràng rằng Bethany không phải là “người đó” của cậu và rằng cậu không yêu cô ta không?

Alex: Có, nhưng...

Rosie: Và rằng cậu sẽ chia tay với cô ta ngay trước khi cô ta tuyên bố rằng cô ta có bầu không?

Alex: Có, nhưng...

Rosie: Và có phải cậu không lo lắng về công việc của cậu khi cậu từ chối lấy Bethany không?

Alex: Có, nhưng...

Rosie: Và có phải cậu...

Alex: Ngừng lại, Rosie. Tất cả những điều đó đều đúng nhưng nó đi đôi với thực tế tớ muốn làm một phần của cuộc đời Theo và Bethany.

Rosie: Vậy nếu cậu mời tớ đến dự đám cưới và tớ đã phần nào nói đúng thì tại sao chúng ta lại không nói chuyện cả năm trời?

Alex: Ngay bây giờ thì điều mà tớ muốn biết là cái thiệp cưới của cậu đã biến đi đằng quái nào. Người lên kế hoạch đám cưới đã sắp xếp mọi thứ cơ mà. Chỉ trừ phi đó là...

Rosie: Ai?

Alex: Không phải ai mà là cái gì...

Rosie: Thế thì cái gì vậy?

Alex: Jack Russell con chó giống Jack Russell. Lần sau mà tớ gặp nó tớ sẽ vắn cổ nó.

Rosie: Ồi, cậu không làm thế được đâu.

Alex: Tớ có thể làm cái quái gì tớ muốn với con quỷ nhỏ chuyên thó mất thư ấy...

Rosie: Nó chết rồi. Cậu đưa thư đã đá nhầm vào bụng nó mấy buổi sáng liên tiếp – hoàn toàn do nhầm lẫn (tớ chứng kiến) và một buổi sáng khi cậu ta làm thế thì Jack đã không động đậy được nữa.

Alex: Nghe tin ấy tớ chẳng tiếc thương gì cả.

Rosie: Tớ thì có, Alex.

Alex: Tớ cũng vậy. Lại là bạn nhé?

Rosie: Tớ không bao giờ ngừng là bạn cậu cả.

Alex: Tớ cũng thế. À, không may là tớ phải đi đây vì em bé của tớ lại đổ hết cả bữa sáng của nó lên đầu và đang bôi hết cả ra khăn với một vẽ chăm chú trong sáng trên mặt kìa. Tớ sợ là lại đến lúc phải thay tã nữa rồi.

Gửi con gái xinh đẹp của chúng ta,

Chúng ta yêu con với cả trái tim. Lại thêm một năm mới nữa.

Chúc mừng Sinh nhật, Rosie!

Chúc con may mắn với kỳ thi vào tháng Sáu. Bố mẹ sẽ cầu nguyện cho con.

Yêu con nhiều.

Bố mẹ.

Gửi em gái của tôi,

Cuối cùng thì em đã bắt kịp chị rồi đấy, Rosie. Việc này làm chị vui lắm vì chị không muốn chị là người duy nhất sắp 40 tuổi! Chúc may mắn với các kỳ thi của em. Em có hai tháng để học tất cả mọi thứ - em có thể mà. Chị chắc em sẽ bay vèo qua mấy kỳ thi thôi!

Chúc mừng sinh nhật.

Yêu em,

Stephanie, Pierre, Jean-Louis, Sophia

Chúc mừng Sinh nhật Mẹ.

Hy vọng mẹ thích món quà. Nếu mẹ mặc không vừa thì con sẽ mặc!

Yêu mẹ,

Katie

Gửi một người bạn đặc biệt,

Chúc mừng Sinh nhật thứ 35, Rosie. Tớ đang thử nghiệm một phương pháp làm chậm thời gian lại. Có muốn tham gia với tớ không?

Hãy có một ngày vui vẻ và hy vọng sớm được gặp cậu.

Alex

Gửi Rosie,

Lại chúc mừng Sinh nhật. Sau buổi ăn mừng này sẽ không còn gì làm phân tâm nữa. Em phải qua các kỳ thi đó với điểm A tuyệt đối. Em có thể làm được điều ấy và em là hy vọng duy nhất của chị để ra được khỏi đây. Chị vẫn mơ về công việc làm người phụ trách giải trí ở khách sạn tuyệt vời của em.

Yêu em,

Ruby

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Mười sáu. Thiên thần nhỏ của em mười sáu tuổi rồi! Bây giờ em phải làm gì đây? Quyển cẩm nang đâu rồi?

Ruby: Em biết đấy, không phải con bé mới mười hai tuổi ngày hôm qua đâu. Em đã có, xem nào, tổng cộng 16 năm chuẩn bị. Điều này không thể đến với em như một cú sốc được.

Rosie: Ruby, mù phù thủy không tìm kìa, chị không cảm thấy gì à? Có phải chị đã bị tê liệt mọi cảm xúc hay không? Chị đã cảm thấy thế nào khi Gary của chị sang tuổi mười sáu?

Ruby: Chị không nhìn nhận mọi việc như em. Chị không nghĩ nhiều về tuổi tác hay ngày sinh nhật – đối với chị đấy chỉ là một ngày nữa mà thôi. Chúng ta không là biểu tượng của cái gì cả mà chỉ là một mớ định nghĩa và những câu khái quát mà người ta để hình thành nên những cuộc hội thoại, tranh cãi và lý luận trên các phương tiện thông tin đại chúng. Chẳng hạn Katie sẽ không đi chệch khỏi khuôn phép chỉ vì bỗng nhiên một buổi sáng nó tỉnh dậy và sang tuổi 16. Người ta làm tất cả những cái khỉ gì mà họ muốn có ở cái tuổi nào họ thích. Tháng trước em ba mươi lăm tuổi. Như thế nghĩa là còn năm năm nữa em sẽ bốn mươi. Em có nghĩ là đến khi em bốn mươi em sẽ có gì khác với em lúc 39 hay 41 không? Người ta tạo nên những ý tưởng nhỏ nhặt về tuổi tác để họ có thể viết ra hàng lô những cuốn sách cẩm nang gối vớ vấn đầu giường, dán những lời bình luận ngu ngốc vào thiệp sinh nhật, tạo ra các phòng chat trực tuyến và đi tìm lời biện minh cho những khủng hoảng xảy ra trong đời họ.

Chẳng hạn, cái gọi là “khủng hoảng giữa cuộc đời” của đàn ông thực ra chỉ là một lô phóng đại. Tuổi tác không phải là vấn đề; chính đầu óc của đàn ông mới là vấn đề. Đàn ông đã biết lừa dối từ khi còn là khỉ dài đuôi cơ (chèn thêm câu chuyện khôi hài của em vào đấy), kể từ thời còn ăn lông ở lỗ (và vào đây nữa) cho đến tận giờ, trong cái thời đại được xem là xã hội văn minh này. Đơn giản chỉ là bản năng của họ thôi. Tuổi tác chẳng phải là vấn đề. Em bé của em sẽ vẫn là em bé của em kể cả đến khi nó đã có một em bé riêng của mình. Đừng lo gì về chuyện đó.

Rosie: Em không muốn em bé của em có một em bé khác cho đến khi nó trưởng thành, lấy chồng và giàu có. Ý em là khi nghĩ về những gì mình đã làm trong ngày sinh nhật thứ 16...thực sự em không nhớ nổi mình làm gì hôm đó.

Ruby: Tại sao không?

Rosie: Vì em trẻ con và ngu ngốc một cách không tả xiết.

Ruby: Em đã làm gì?

Rosie: Em và Alex đã giả mạo chữ ký của mẹ hai đứa và viết đơn gửi đến trường để xin phép cho bọn em vắng mặt hôm đó.

Ruby: Thật là tình cờ kỳ lạ nhỉ.

Rosie: Chính xác. Bọn em đến quán rượu của ông già trong thị trấn, ở đấy không cần mang chứng minh thư mà vẫn được uống[20] và bọn em đã uống suốt cả ngày. Không may ngày đó lại bị làm hỏng khi em ngã đập đầu xuống, được chở như bay đến bệnh viện trong một cái xe cấp cứu, đến nơi thì nhận được 7 mũi khâu và ruột thì phải súc rửa. Bố mẹ bọn em không ai vui cả.

Ruby: Chị cá là vui làm sao được. Em ngã thế nào? Em có biểu diễn lại động tác tuyệt vời ở sàn khiêu vũ hôm nọ không?

Rosie: Thật sự là không. Lúc ấy em chỉ đang ngồi xuống cái ghế cao thôi.

Ruby: Ha ha. Chỉ có mỗi em có khả năng ngã lăn ra sàn khi đang ngồi xuống thôi.

Rosie: Em biết, nghe thật kỳ quặc, đúng không? Em đang tự hỏi không biết lúc ấy làm thế nào mà điều ấy có thể xảy ra đây!

Ruby: À, em nên hỏi Alex. Chị ngạc nhiên tại sao trước đây em không bao giờ nảy ra ý hỏi cậu ấy.

Rosie: Hay đấy! Ôi, bây giờ cậu ấy đang online thế nên em sẽ hỏi.

Ruby: Không phải là quan trọng phát khiếp lên đâu nhưng chị cho là nên có lời thanh minh với cậu ấy. Chị sẽ chờ ở đây và cố gắng làm cho mình có vẻ bận rộn trong khi em hỏi. Chị đã mưu đồ...

Bạn nhận một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chào Alex.

Alex: Chào. Cậu có bao giờ làm việc gì không thể? Lúc nào tở vào mạng cũng thấy cậu!

Rosie: Tở đang chat với chị Ruby. Như thế này tiết kiệm hơn. Bọn tở sẽ không phải trả lời những câu hỏi về hóa đơn điện thoại ở chỗ làm. Việc sử dụng internet là không giới hạn nếu ta phải trả một khoảng phí hàng tháng, ngoài ra thì việc gõ bàn phím khiến bọn tở trông có vẻ bận rộn. Dù sao thì tở cũng chỉ muốn hỏi cậu một câu hỏi nhanh thôi.

Alex: Tiếp tục đi.

Rosie: Còn nhớ ngày sinh nhật thứ mười sáu của tở không, tở đã ngã đập đầu xuống ấy?

Alex: Ha ha, làm sao tở quên được? Có phải cậu nghĩ về việc ấy vì sinh nhật Katie đang đến gần không? Vì nếu con bé có gì đó giống cậu, cậu nên hết sức, hết sức lo lắng. À mà tở nên tặng nó cái gì đây, một cái xô để nôn à?

Rosie: Tuổi tác chỉ là một con số, không phải là một tình trạng tinh thần hay là một lý do cho bất kỳ cách cư xử đặc biệt nào đó.

Alex: O...K thôi. Câu hỏi của cậu là gì?

Rosie: Thế quái nào mà tở lại ngã và đập đầu xuống sàn nhà khi tở đang ngồi xuống thế?

Alex: Ôi trời ơi. Câu hỏi ấy. Cái câu hỏi ấy.

Rosie: Có vấn đề gì với câu hỏi của tở?

Alex: Rosie Dunne, tở đã chờ gần 20 năm để cậu hỏi câu này và tở cứ nghĩ là cậu chẳng bao giờ hỏi cơ đấy.

Rosie: Cái gì??

Alex: Lý do tại sao cậu chưa bao giờ hỏi thì quả thật tở không biết, nhưng ngày hôm sau cậu tỉnh dậy và tuyên bố chẳng biết gì về những chuyện đã xảy ra. Tở thì không muốn nhắc lại nữa; đêm hôm trước cậu đã gọi đủ mọi chuyện để nói rồi!

Rosie: Cậu không muốn nhắc lại chuyện gì cơ? Alex, cho tở biết đi! Làm thế nào mà tở lại khỏi ngã khỏi cái ghế cao ấy được??

Alex: Tở không nghĩ câu sẵn sàng hết.

Rosie: Ôi, thôi đi. Tở là Rosie Dunne, và nói cho cùng thì tở sinh ra đã sẵn sàng cho mọi thứ rồi.

Alex: Thế thì Ok thôi, nếu cậu thấy chắc chắn như thế về bản thân...

Rosie: Tở chắc chắn rồi! Bây giờ nói cho tở biết đi!

Alex: Lúc ấy bọn mình đang hôn nhau.

Rosie: Bọn mình đang làm gì cơ??

Alex: Ủ. Cậu đang nghiêng người khỏi cái ghế cao của cậu và hôn tớ; cái ghế lắc lư chao đảo chẳng an toàn tí nào giữa những tiếng ken két của sàn nhà khắp khênh già nua trong quán. Và cậu ngã.

Rosie: CÁI GÌ??

Alex: Ôi. Những thứ linh tinh ngọt ngào mà cậu đã thì thầm vào tai tớ đêm đó, Rosie Dunne. Và tớ thật tan nát cõi lòng vào ngày hôm sau khi cậu tỉnh dậy và quên hết. Ngay cả khi tớ đã cầm tay cậu suốt khi cậu nôn ọe đêm hôm trước.

Rosie: Alex!

Alex: Cái gì?

Rosie: Tại sao trước đây cậu không kể cho tớ biết!?

Alex: Vì bọn mình không được phép gặp nhau suốt một thời gian dài và tớ không muốn kể cho cậu nghe qua một lá thư. Và rồi cậu bảo rằng cậu muốn quên tất cả mọi thứ đã xảy ra đêm đó, vì thế tớ nghĩ có thể cậu cũng có nhớ lơ mờ và cậu chỉ thấy hối hận vì đã làm thế thôi.

Rosie: Lẽ ra cậu phải nói cho tớ biết.

Alex: Tại sao, nếu thế thì cậu sẽ nói gì?

Rosie: À...điều ấy thực sự làm tớ thành nhân vật chính trên sân khấu quá chừng đấy, Alex.

Alex: Ủ, xin lỗi.

Rosie: Tớ không thể tin được. Vì tớ nghĩ, bọn mình đã bị bắt quả tang và tớ phải ở nhà suốt cả một tuần trong khi hình phạt của cậu là bắt đầu công việc trong một văn phòng của bố cậu, chính ở đấy cậu đã gặp Bethany.

Cái cô nàng mà hồi ấy cậu nói là cậu sắp cưới ấy...

Alex: Đúng rồi, tớ có nói thế!

Rosie: Ủ, cậu đã nói...

Alex: À, thật ra thì tớ đã nói thế chỉ để kiểm tra cậu thôi nhưng vì cậu chẳng có vẻ gì quan tâm lắm nên tớ đi chơi với cô ấy vậy. Thật là buồn cười. Tớ quên mất là tớ đã nói thế đấy! Bethany sẽ thích nghe điều đó lắm đấy! Cảm ơn đã làm tớ nhớ ra nhé.

Rosie: Không không, phải cảm ơn cậu đã nhắc tớ nhớ chứ...

Bạn có một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Thôi nào, Quý Cô Xóc, ở đây tôi cần phải tỏ ra thật bận rộn. Cô đã phát hiện ra điều gì mới xảy ra chưa?

Rosie: Có, em phát hiện ra rằng em là con ngốc nhất trên toàn thế giới này. Aaaaaa!

Ruby: Chị đã chờ đây suốt để nghe cái điều đó à? Chị có thể cho em biết điều đó từ hàng thế kỷ trước rồi đấy chứ.

Katie thân mến,

Chúc một sinh nhật mười sáu tuổi ngọt ngào!

Yêu con,

Mẹ xxx

Gửi cháu gái của ông bà:

Chúc một sinh nhật mười sáu tuổi ngọt ngào!

Yêu cháu nhiều,

Ông bà

Gửi bạn gái của tôi,

Chúc mừng Tuổi 16 Ngọt ngào!

Yêu em nhiều,

John

Gửi Katie,

Chúc mừng sinh nhật cậu, Cái Nhọt ở Mông ạ. Chờ vài tháng nữa là sẽ không còn mấy cái nẹp răng. Rồi tớ sẽ không thể nói được cậu đã ăn gì trong bữa tối nữa.

Toby

Gửi con gái của tôi,

Chúc mừng Katie. Chúc sinh nhật mười sáu tuổi ngọt ngào!

Hy vọng John không cố hôn con!

Yêu con, Bố

Bố mẹ thân mến,

Con sẽ không bao giờ nói chuyện với Rupert nữa. Đúng là chúc mừng tuổi 16 khôn kiếp.

Katie đòi con phải đưa nó số tiền con định mua quà sinh nhật cho con bé để nó có thể xuống phố mua quần áo, như thế con thấy cũng được vì con sẽ khỏi phải trăn trở cả mấy đêm cố nghĩ xem nên mua “món quà hoàn hảo” gì để rồi chắc chắn nó sẽ ghét và nhét xuống dưới giường. Thế rồi nó đi vào căn hộ, tay trong tay với người khổng lồ thân thiện (John), toe toét đến tận mang tai và con biết ngay là có gì đáng nghi đang diễn ra đây. Con bé kéo áo lên, kéo cạp quần trẻ xuống một tí và rồi con thấy cái đó.

Cái hình xăm từ địa ngục ấy.

Một cái hình xăm vô-cùng-kinh-tởm-xấu-xí-kinh-khủng-à-mà-con-mới-nhận-ra-con-bắt-đầu-nói-chuyện-y-như-mẹ-ấy. Cái hình xăm ấy ở ngay kia trên xương hông của nó, thè lưỡi ra trên con.

Mẹ ơi, trông cái hình xăm thật xấu xí. Con xin nhắc mẹ rằng nó đang chảy máu và bắt đầu lên da non lúc con nhìn thấy. Rõ ràng Rupert nói rằng các khách hàng của cậu ta chỉ cần mười sáu tuổi là xăm được, con rất không đồng ý với điều này, vì thế con đi xuống nhà để vào Internet. Hóa ra anh ta nói đúng, nhưng giá mà con có thể tìm thấy kẻ hở nào cho phép con đá đít anh ta...

Anh chàng dễ thương trông của hàng internet hỏi con liệu con có ổn không và cậu ta trông có vẻ thật sự quan tâm, đến nỗi con nghĩ đây sẽ là khởi đầu của một cái gì mới mẻ cho cả con và anh ta. Nhưng rồi con nhận ra rằng con đang nện bàn phím bằng nắm đấm nên chắc là cậu ta chỉ quan tâm đến cái máy tính của cậu ta thôi. Con không có thời gian cho những người đàn ông ích kỷ như thế trong đời nên con quyết định sẽ không có cơ hội nào cho một vụ áp phe tình ái sóng gió xảy ra giữa bọn con sau hàng giờ ngồi bên cái máy tính cả. Tuy nhiên đó hoàn toàn chỉ là quyết định của con mà thôi.

Điều làm cho mọi thứ còn tồi tệ hơn là con đã cố gắng học cho mấy kỳ thi cuối cùng và cú choáng đến từ cửa hàng xăm dưới nhà đã thực sự làm con bị mất tập trung. Điều con không nhận ra là con đã lắng nghe cái tiếng tạo hình xăm trên cơ thể của chính con gái con.

Khá khó khăn để có thể chia sẻ mấy ý nghĩ của con với Rupert vì con không thể thể hiện nỗi căm ghét các hình xăm mà không làm phật ý anh ta, vì anh ta chính là một cái hình xăm sống biết đi. Như thế cũng giống như nói xấu một trong những người nhà của anh ấy vậy.

Nhưng hình xăm là nỗi lo lắng nhỏ nhất của con. Con bé còn xỏ khuyên trên lưỡi nữa. Rupert đã xỏ cho nó miễn phí. Nghe giọng nó nói thì cứ nghĩ nó chắc đang ngậm khoai tây nóng trong miệng mất. Dĩ nhiên con bị sốc nặng khi nó đi vào với một vẻ mặt đáng sợ và nói “ E, in ái ình ăm ủa on ày” và sau đó kéo cái áo của nó lên. John cũng xăm một hình nhưng hình xăm của nó là hình một cây gậy chơi bong và một quả bong trên xương hông. Mẹ, thậm chí con chẳng muốn biết cái hình đó giống cái gì đâu mẹ ạ. Rupert đã làm quả bóng quá gần với đầu kia của cái gậy, mẹ có hiểu con muốn nói gì không.

Con cho là sẽ còn tệ hơn: chúng nó còn có thể xăm tên của nhau lên người nữa ấy chứ. Và có cả những hình xăm tồi tệ mà Katie có thể xăm còn to hơn một quả dâu bé tí bằng cỡ móng tay cái của con.

Có lẽ là con đã quá lo lắng chẳng.

Bố mẹ đã cảm thấy thế nào nhỉ khi con nói với bố mẹ là con có bầu ấy?

Bây giờ khi nghĩ về điều đó, có lẽ con nên trao giải thưởng gì đó cho Katie chẳng? À, mà con sẽ lại đi xuống dưới nhà và phải đối mặt với cái thứ âm nhạc ấy (to như thể đập vào tai), ngoài ra con cần tiếp tục học nữa. Con không thể tin được là con đã ở năm cuối rồi. Hai năm bay vèo qua và trong khi khó có thể học vào ban đêm, làm việc vào ban ngày và cố gắng là một người mẹ suốt cả ngày lẫn đêm thì con rất vui là con đã không cất sách chỗ sách vở đi một trăm lần mỗi ngày như con đã từng nói. Mẹ cứ hình dung mà xem, con sẽ có một buổi tốt nghiệp cơ đấy! Bố mẹ cuối cùng cũng có thể ngồi trong đám đông khi con lên nhận tấm bằng trong chiếc áo chùng và chiếc mũ xấu xí ấy. Chỉ có điều là chậm hơn 14 năm so với kế hoạch thôi, nhưng con cho là thà muộn còn hơn không.

Tuy nhiên con sẽ không đến được lễ tốt nghiệp nếu không qua được các kỳ thi, vì thế sẽ không có gì làm con sao nhãng nữa đâu, con đi học bài đây!

Yêu bố mẹ,

Rosie

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Bố

Có điều gì đó kinh khủng đã xảy ra. Mọi người ở chỗ làm nói cậu đang trong phòng mổ nhưng làm ơn gọi điện ngay cho tớ khi cậu nhận được tin nhắn và email này nhé.

Mẹ gọi điện cho tớ một phút trước trong tiếng khóc nức nở; bố lên cơn đau tim và được chở đến bệnh viện. Mẹ bị sốc nặng nhưng mẹ bảo tớ đừng có đến chỗ mẹ vì kỳ thi đầu tiên của tớ sẽ bắt đầu vào ngày mai. Tớ không biết phải làm gì nữa. Tớ không biết mức độ nghiêm trọng thế nào, các bác sĩ chưa cho biết gì cả. Cậu có thể gọi điện cho bệnh viện ấy và xem điều gì đang xảy ra được không? Cậu hiểu mấy cái chuyện ấy. Tớ chẳng biết nên làm gì nữa. Xin hãy nhận email này nhanh lên. Tớ không biết phải gọi điện cho ai khác nữa.

Tớ không muốn để mẹ một mình, mặc dù Kevin bây giờ đang trên đường đến chỗ mẹ. Tớ cũng không muốn bố ở một mình. Ôi, thật rối bời.

Ôi trời, Alex, làm ơn giúp tớ. tớ không muốn mất bố tớ.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Bố

Tớ đã thử gọi cho cậu nhưng chắc là cậu nói chuyện điện thoại suốt. Bình tĩnh nào. Tớ đã gọi điện cho bệnh viện và nhắn với bác sĩ Flannery ở đấy vài lời rồi. Ông ấy là bác sĩ trông nom bố cậu và ông ấy đã giải thích tình trạng của bố cậu cho tớ nghe rồi.

Tớ nghĩ là cậu nên thu xếp đồ đạc để đi trong vài ngày và lên chuyến xe buýt sớm nhất có thể tìm được để đến Galway. Cậu có hiểu tớ muốn nói gì không?

Quên kỳ thi của cậu đi, việc này quan trọng hơn. Cứ bình tĩnh, Rosie, và hãy có mặt ở đó với bố mẹ cậu. Bảo chị Stephanie về nhà nữa, nếu có thể. Đêm nay liên lạc lại với tớ nhé.

43. Chương 43

Alex thân mến,

Quan tài có thể không cần rộng hơn 76 cm, có thể làm từ ván ép với các lớp gỗ dán và nhựa trên bề mặt để dễ dàng hỏa thiêu. Cậu có biết mấy thứ ấy không ? Nếu có ít đinh sắt thì cũng tốt và các khung gỗ sẽ làm tăng độ bền nhưng chỉ đặt được vào phía trong quan tài thôi.

Quan tài phải có tên đầy đủ của người đã khuất ghi trên nắp. Chắc là để mọi người khỏi nhầm lẫn, tớ nghĩ thế. Tớ thật sự ước gì tớ không phải biết rằng quan tài cần được dán kín bằng thứ dung dịch tên là " Creamfilm ", hay sử dụng vải thấm nước hay các tấm vải bông vì rõ ràng chất dịch có thể rỉ ra từ cơ thể.

Trước đây tớ chẳng biết gì về mấy cái đó cả.

Có cả các mẫu đơn nữa. Rất nhiều. Mẫu đơn A, B, C, F và tất cả các mẫu đơn y tế. Không ai nhắc đến mẫu D và E. Tớ chẳng biết tại sao ta lại cần nhiều bằng chứng đến thế để xác nhận ta đã chết. Tớ nghĩ cái thực tế rằng ta đã ngừng sống và thở cũng đủ là một minh chứng rành rành rồi. Rõ ràng là chẳng cần đâu.

Tớ nghĩ nó giống như thể đi tới sống ở một vùng đất khác. Bố chỉ còn phải lấy sẵn mấy tờ báo, diện bộ lễ phục Chủ nhật đẹp nhất, chuẩn bị một phương tiện thật tốt, và rồi ra đi tới đích cuối cùng, dù đó là nơi nào đi nữa.

Mẹ không ngừng lặp đi lặp lại với mọi người trong tang lễ, " Ông ấy không tỉnh lại nữa rồi. Tôi gọi ông ấy và gọi mãi, nhưng ông ấy không tỉnh lại nữa ". Mẹ vẫn chưa ngừng run từ khi chuyện đó xảy ra, và trông mẹ cứ như già đi cả hai mươi tuổi. ỳ thế mà mẹ lại có vẻ trẻ dại hơn. Như một đứa trẻ lạc đường cứ nhìn quanh là không biết phải đi đâu, cứ như bỗng nhiên bà ở một nơi hoàn toàn xa lạ và không biết đường ấy.

Tớ nghĩ thế. Tớ nghĩ tất cả mọi người nhà tớ đều thế.

Trước đây tớ chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này. Tớ 35 tuổi và tớ chưa bao giờ mất đi ai đó gần gũi thân thiết với mình. Trong đời tớ đã dự mười đám tang và đồ đều là đám tang của những người họ hàng xa, bạn của bạn và gia đình của bạn, những người mà thiếu họ tớ cũng không thấy tệ hơn là mấy.

Nhưng bố ra đi ư ? Chúa ơi, đó là một người quá quan trọng.

Ông mới chỉ 65 tuổi. Chưa già chút nào. Và ông rất khỏe. Cái gì đã khiến một người đàn ông 65 tuổi khỏe mạnh thiếp ngủ đi và chẳng bao giờ còn tỉnh lại ? Tớ chỉ có thể tự làm mình khuây khỏa với ý nghĩ rằng ông đã nhìn thấy thứ gì đó đẹp để đến độ ông muốn đi. Đó là điều mà bố sẽ làm.

Có thứ gì đó khiến ta mất hết tinh thần khi ta nhìn thấy cha mẹ suy sụp. Tớ nghĩ đó là vì họ đương nhiên được xem là những người mạnh mẽ, nhưng không chỉ có thế, khi người ta còn nhỏ, ta coi cha mẹ như một kiểu thước đo mức độ xấu của tình hình. Khi ta ngã thật mạnh xuống đất mà không thể biết mình có đau hay không thì cứ nhìn cha mẹ ta là biết. Nếu trông họ lo lắng và lao đến bên ta, ta khóc. Nếu họ cười, vỗ vỗ xuống đất và nói rằng " Đất rắn nhỉ ", thì ra sự tự đứng lên và bỏ qua chuyện đó.

Khi ta nhận ra mình có bầu và thấy mọi cảm xúc tê liệt, ta nhìn những biểu hiện của họ. Khi cả bố và mẹ đều ôm ta mà nói rằng rồi sẽ ổn thôi, và rằng họ sẽ ủng hộ ta, ta biết đó không phải là ngày tận thế. Nhưng sự phụ thuộc vào các bậc cha mẹ ấy có thể quá sâu sắc.

Các bậc phụ huynh là những chiếc phong vũ biểu đo cảm xúc cho bọn trẻ và việc này có một hiệu ứng dây chuyền. Tớ chưa bao giờ thấy mẹ khóc nhiều đến thế trong suốt cuộc đời, điều này khiến tớ sợ và làm tớ khóc, điều này cũng làm Katie sợ và làm nó khóc. Tất cả bọn tớ cùng nhau khóc.

Về bố, mọi người cứ cho là ông sẽ sống mãi. Ông là người mở những chiếc nắp lọ không ai khác có thể mở, là người sửa những thứ đã bị hỏng và mặc nhiên được coi là người sẽ làm những việc ấy mãi mãi. Ông là người để tớ ngồi trên vai, trèo lên lưng, vừa chạy đuổi quanh tớ vừa giả làm tiếng quái vật, tung tớ lên cao và đón lấy tớ, quay tớ vòng quanh cho đến khi tớ chóng mặt và lăn ra cười

Và cuối cùng chẳng thể nói được một lời cảm ơn và chào tạm biệt thích đáng, những kỷ ức cuối cùng của tớ về ông đã biến thành khích cỡ quan tài và mẫu đơn y tế rồi.

Tớ vẫn ở Galway với mẹ. Ở miền Tây vô cùng hoang dã. Nhưng giờ đang là mùa hè rất đẹp và tớ cảm thấy cảnh ấy thật không đúng lắm. Khung cảnh xung quanh không thích hợp với tâm trạng, có tiếng lũ trẻ con cười ở dưới bãi tắm kia, chim vẫn hót và bay liệng trên bầu trời, sà xuống thấp và bắt mồi trên mặt biển. Thật không đúng lắm khi tớ vẫn yêu thế giới này và nhìn thấy những thứ tươi sáng ấy khi một điều khủng khiếp đang xảy ra.

Cứ như nghe thấy tiếng trẻ con riu rít vang vọng trong nhà thờ hôm đám tang vậy. Không có gì nâng đỡ tinh thần bằng việc nghe thấy tiếng một đứa trẻ ngây thơ đang vui vẻ ở nơi mà ai cũng buồn bã. Nó khiến ta nhớ rằng cuộc sống vẫn mãi tiếp diễn, không chỉ có duy nhất một cuộc đời mà ta sắp phải nói lời tiễn biệt. Mọi người đến rồi đi và chúng ta đều biết điều này luôn xảy ra, ấy thế nhưng chúng ta vẫn cứ sốc khi nó đến. Có một câu nói cũ lắm rồi : điều duy nhất chắc chắn trong đời này chính là cái chết. Đó là một thứ chắc chắn, mà một quy ước của cuộc sống mà chúng ta đã được trao nhưng ta lại thường để nó làm lòng ta tan nát.

Tớ không biết phải nói gì hay làm gì để mẹ thấy khá hơn ; tớ không nghĩ thật sự có gì làm được điều ấy, nhưng nhìn mẹ khóc lóc một mình suốt cả ngày khiến tớ rơi nước mắt. Tớ có thể cảm nhận được nỗi đau của mẹ trong giọt nước mắt ấy. Có lẽ mẹ sẽ cạn nước mắt mất.

Alex, cậu là một bác sĩ khoa tim. Cậu biết rõ trái tim theo nghĩa đen, cả trong lẫn ngoài, có gì cậu có thể làm khi trái tim ai đó tan vỡ không ? Cậu có cách cứu chữa nào không ?

Cảm ơn cậu đã đến đám tang. Thật tốt khi được gặp cậu. Chỉ buồn vì lại gặp nhau trong những hoàn cảnh như thế này. Bố mẹ cậu cũng thật tốt khi đã đến. Mẹ tớ vô cùng cảm kích về điều đó. Cảm ơn vì đã rũ bỏ hộ cái thẳng - cha - tên - là - gì - đó ấy nữa ; tớ thật sự chẳng có tâm trạng nào mà nói chuyện hay thảo luận gì với hấn ở nhà thờ. Hấn thật tốt khi đến viếng, nhưng nếu bố nhìn thấy hấn, chắc bố sẽ nhảy bổ ra khỏi quan tài và vừa hấn vào đó thế chỗ.

Stephanie và Kevin đã về nhà vài ngày trước, nhưng tớ sẽ ở lại đây ít lâu nữa. Tớ không thể để mẹ một mình được. Hàng xóm thật tốt với bà. Tớ biết bà sẽ được tỏ trong những đôi tay đáng tin cậy khi cuối cùng tớ cũng phải đi. Tớ đã bỏ lỡ hết các, kỳ thi và nghe nói là sẽ phải học lại cả năm nếu tớ muốn hoàn thành khóa học. Tớ không nghĩ tớ có thể muốn học lại nữa.

À mà tớ sẽ phải về nhà trong vài ngày tới vì không còn nghi ngờ gì nữa, hóa đơn đã chồng chất đầy cái hòm thư của tớ kể từ khi tớ đi rồi. Tớ thật sự phải về trước khi họ cắt hết mọi thứ và đuổi tớ ra khỏi nhà.

Cảm ơn cậu lần nữa vì đã có mặt ở đó, Alex. Không phải rõ ràng một bi kịch luôn khiến chúng ta sum họp hay sao ?

Thân mến,

Rosie.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Bố

Tớ vừa mới về nhà từ Connermara để được một cái hòm thư đầy tràn chào đón. Giữa đồng hóa đơn là bức thư này. Nó được gửi một ngày trước khi bố tớ qua đời.

Rosie thân mến,

Bố và mẹ con vẫn còn đang cười bỏ ra với bức thư gần đây của con về hình xăm của Katie. Bố thích con viết thư cho bố mẹ lắm ! Hy vọng con đã qua cơn chấn động của việc nhận ra rằng con gái con đã thành một thiếu nữ đủ lông đủ cánh. Bố còn nhớ cái ngày điều ấy đã xảy ra với con. Bố nghĩ điều ấy còn xảy ra với con trước cả Stephanie ! Con lúc nào cũng hăm hở thử những thứ mới lạ và đến những nơi mới mẻ. Rosie không run sợ của bố. Bố nghĩ rằng khi học xong trung học con sẽ đi vòng quanh thế giới và bố mẹ sẽ không bao giờ còn gặp con được nữa. Bố vui là điều đó đã không xảy ra. Con lúc nào cũng là niềm vui trong nhà. Con và Katie. Bố chỉ tiếc là bố mẹ phải xa con khi con cần bố mẹ nhất. Mẹ con và bố đã đặt câu hỏi về hành động của bố mẹ nhiều lần. Bố hy vọng rằng bố mẹ làm đúng.

Bố biết con luôn cảm thấy con đã khiến bố mẹ suy sụp, nhưng điều ấy còn lâu mới đúng. Điều ấy chỉ có nghĩa là bố phải nhìn thấy con gái nhỏ của bố lớn lên mà thôi. Từ một cô bé trở thành người lớn và thành một người mẹ. Con và Katie là một nhóm tuyệt vời và con bé là một ví dụ thật tinh tế về sự giáo dục tốt của phụ huynh mà nó được thụ hưởng. Một phải vết mực trên da nó không làm hoen ố những tính tốt hay làm lu mờ sự tươi sáng tỏa ra từ nó. Một phần thưởng cho mẹ nó.

Cuộc đời đưa cho mỗi chúng ta những lá bài khác nhau, và tất cả chúng ta đều không nghi ngờ gì về việc con đã nhận được những lá bài xấu nhất. Nhưng con đã tỏa sáng qua những thời kỳ khó khăn. Con là một cô gái mạnh mẽ và con còn trở nên mạnh mẽ hơn khi cái thằng ngốc đó (cái – thằng – cha – tên – là – gì – đó, mẹ con bảo bố gọi hấn thế) khiến con thất vọng. Con tự đứng lên, phủi bụi cho mình và bắt đầu lại tất cả, tạo dựng tổ ấm cho Katie, tự tìm lấy công việc mới, chu cấp cho con gái con và khiến bố tự hào về con thêm lần nữa.

Và bây giờ con chỉ còn mấy ngày nữa là thi rồi. Rốt cuộc thì con đã học xong và rồi bây giờ con sẽ có bằng cấp. Bố thật tự hào được nhìn con nhận cái tấm bằng cuộn tròn đó, Rosie ; bố sẽ là người bố tự hào nhất thế giới.

Yêu con,

Bố

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tấm bằng

Giờ tớ không thể nào bỏ cái khóa học này được. Theo những lời khuyên khôn ngoan của Johnny Logan, thêm một năm nữa là cái gì? Tớ sẽ đi thi và tớ sẽ nhận cái bằng Quản lý Khách sạn ấy. Bố không muốn chính bố là lý do để tớ bỏ lỡ việc học.

Đây là lời tạm biệt mà tớ cần, Alex ạ. Đó thật là một món quà rất tuyệt vời.

Từ Julie

Gửi Rosie

Tiêu đề Ở lại với tôi ?

Vậy là cô sẽ ở lại với tôi thêm một năm nữa ?

Tôi sẽ cho phép cô, nhưng sau đó, một khi cô đã có bằng thì tôi rất nghiêm túc mà nói rằng tôi sẽ sa thải cô. Tôi đã 55 tuổi rồi; tôi sẽ không ở lại với công việc này lâu nữa để chờ cô hoàn thành những giấc mơ của mình đây.

Năm nay các khóa học sẽ nhẹ như lông hồng thôi, trước hết là vì cô đã học trước rồi, thứ hai và quan trọng hơn là vì cô có những ước muốn tốt đẹp và niềm tự hào của cha cô phía sau. Đó là động lực tốt nhất mà con người có thể có.

Có phiền không nếu tôi hỏi cô là có gì trong những cái khách sạn khiến cô yêu thích đến thế?

Từ Rosie

Gửi Julie

Tiêu đề Tại sao em lại thích khách sạn !

Em có cảm giác này khi em bước chân vào những khách sạn thật sự tuyệt. Đối với em chúng thể hiện mọi thứ xa xỉ và đầy tráng lệ trong cuộc đời. Em yêu thích việc người ta nuông chiều và chăm sóc khách hàng. Mọi thứ thật sạch sẽ và tinh khôi, tuyệt đối hoàn hảo. Thật chẳng giống nhà mình – à, giống nhà em.

Em yêu thích chuyện mọi người đi thư giãn bản thân, nơi đó không giống nơi làm việc mà giống như làm chủ một thiên đường thì đúng hơn.

Em phấn khích với những phòng tắm lắp lạnh, những chiếc áo choàng to xù lông, những đôi dép lê và cả đồ trang trí. Có nơi nào khác mà ta có thể thấy sô cô la trên gối không? Cứ như bà tiên rằng và ông già Noel xuất hiện cùng một lúc ấy. Có dịch vụ phòng 24/24, có những tắm thả bồn nóng nảy tung, những chiếc giường kéo gấp xuống được, quầy mini bar, những bát hoa quả và nước gội đầu miễn phí. Em cảm thấy em như là Charlie trong Nhà máy Sôcôla ([21]) vậy. Mọi thứ ta muốn yêu cầu là có. Tất cả những gì cần làm là nhấn điện thoại lên, ấn vào nút kỳ diệu đó và người ở phía bên kia đầu dây sẽ còn hơn cả vui sướng khi được phục vụ

Ở trong khách sạn là một sự hậu đãi ; làm việc trong một khách sạn là niềm vui hàng ngày. Khi học xong khóa học này em sẽ được làm quản lý tập sự tạm thời trong khách sạn vì thế em biết rằng có một công việc cho em ở phía cuối cái cầu vòng kia.

Bạn nhận được một tin nhắn từ RUBY.

Ruby : Xin chào người lạ.

Rosie : Ôi, chào chị Ruby, xin lỗi vì đã lâu không nói chuyện ; gần đây em có nhiều việc quá.

Ruby : Không cần xin lỗi đâu, em biết thế mà. Mẹ em thế nào rồi ?

Rosie : Không ổn lắm. Bể nước mắt vẫn chưa khô cạn. Mẹ em sẽ đến ở với em một thời gian.

Ruby: Trong căn hộ ấy à ?

Rosie: Đúng thế.

Ruby : Sẽ thế nào ? Em làm gì có phòng dành cho khách.

Rosie: Ôi trời ơi, đã hàng thế kỷ trôi qua từ khi em nói chuyện với chị lần trước rồi. Sau nhiều ngày suy xét với Brian Nhè, cuối cùng em đã đầu hàng và quyết định cho phép Katie ở lại với anh ta tại Ibiza trong mùa hè. Em hẳn là điên rồi vì dù Brian Nhè có thuyết phục em về việc anh ta là một người cha có trách nhiệm và sẽ để mắt tới con gái đến thế nào, em vẫn không thể thôi nghĩ về thực tế là anh ta đã bỏ chạy khi thấy em có bầu và chỉ quay lại khi con bé đã 13 tuổi. Em không quá ham thích cái định nghĩa của anh ta về trách nhiệm đâu. Với lại anh ta làm việc vào buổi tối và vì thế em không biết làm sao anh ấy nắm được tình hình của con bé.

Ruby: Điều hay nhất về việc Brian là bố con bé nằm ở chỗ anh ta là chủ một câu lạc bộ đêm xơ xác trên một hòn đảo, nơi ta đã quen với việc nhìn thấy chính xác những cô cậu 16 tuổi là như thế nào. Anh ta sẽ không muốn con gái mình tham gia những trò vui đó đâu. Tin chị đi. Vả chăng, con bé chỉ có một mình, mà một mình con bé thì có thể có những trò tiệc tùng nhiều đến cỡ nào cơ chứ?

Rosie: Chị thật sự muốn có câu trả lời cho những câu hỏi đó à? À với lại John sẽ đi cùng con bé đến đây vài tuần và Toby với Monia cũng đến đó nghỉ ít lâu. Nhưng em không thể khởi xướng một vụ cãi lộn về Brian Nhè đủ tử tế để ở đây cả năm với Katie và anh ta cần phải ở đó vào mùa hè. Có một chút về cho và nhận ở đây, và Katie chưa bao giờ thực sự nhìn thấy nhà của bố nó cả. Với lại Brian nói rằng anh ta sẽ đảm bảo để con bé có chút kinh nghiệm trong việc làm DJ khi nó ở đó, và việc thay đổi với nó rất tuyệt vời.

Ruby: Em đã thuyết phục mình đủ chưa?

Rosie: Chúa ơi, nghe thật sự giống thế à?

Ruby: Ừ.

Rosie: À, chẳng muốn quá giống một lời rên rỉ đâu (vì tất cả chúng ta đều biết rằng em không phải là người hay rên rỉ), nhưng mùa hè này em sẽ rất cô đơn. Kể cả mẹ cũng chỉ ở với em một thời gian ngắn trước khi đi. Một vài người bố mẹ em từng gặp trong chuyến đi chơi biển đã liên lạc với mẹ. Họ đang lên kế hoạch tổ chức một chuyến đi đến Nam Phi và họ sẽ ở lại đó một tháng. Đây cũng là đích đến tiếp theo mà bố muốn đi. Bố lúc nào cũng xem kênh Địa lý Quốc gia và thề rằng một ngày nào đấy bố sẽ tham dự cuộc đi săn safari. À, bây giờ bố cũng sẽ đi vì mẹ sẽ mang tro của bố đi cùng để tung vào lỗ hố và voi. Mẹ thật sự vui với ý đó lắm, vì thế em sẽ không cản mẹ. Kevin hơi sốc với chuyện đó – nó muốn có một nơi cho bố mà tất cả bọn em có thể đến thăm, nhưng mẹ đã khẳng định rằng đây là điều bố muốn. Em không biết tại sao Kev lại làm toáng lên như thế. Nó hầu như chẳng bao giờ đến thăm bố khi ông còn sống. Em không thể

hình dung cảnh ngày nào nó cũng đến thăm lọ tro của bố. Cứ nghĩ đến việc này lại thấy đó là vấn đề của nó.

Dù sao thì mẹ cũng không muốn ở Connemara một mình thêm phút nào nữa, vì thế mẹ sẽ đến ở với em hai tuần trước khi đi. Nhưng sau đó, tất cả mọi người sẽ đi. Bố, mẹ, Katie, Steph, Kev và Alex. Em sẽ ở lại một mình, và vì đó là mùa hè, trường học đóng cửa, nên tất cả những gì em làm là học bài thôi.

Ruby: Em có nghĩ có lẽ đây là dấu hiệu nên gặp gỡ thêm những người mới không?

Rosie: Em biết, em biết. Em được một mình tự do lựa chọn. Khi em 18 tuổi, tất cả mọi người ở tuổi em đều nói về các cậu trai, chứ không phải về em bé; ở tuổi 22 họ muốn nói về trường đại học chứ không phải những em bé chập chững biết đi, ở tuổi 32 họ muốn nói về hôn nhân chứ không phải ly dị, còn bây giờ khi em 35 tuổi và cuối cùng đã sẵn sàng nói về đàn ông và trường đại học thì tất cả những gì mọi người muốn làm là nói về em bé của họ. Em đã thử những kiểu cà phê sáng đó, em đã thử trò chuyện với các bà mẹ khác khi bọn em chờ con ở cổng trường. Không ăn thua gì cả. Không ai hiểu em như chị, chị Ruby.

Ruby: Và kể cả chị cũng có vấn đề với chuyện đó đấy; Em là độc nhất vô nhị, Rosie Dunne, em hoàn toàn độc đáo. Nhưng chị có mặt ở đây bên em, trừ phi chị và Gary trở thành các nhà vô địch Salsa của Ireland một cách thần kỳ và được mời đến Madrid để dự Giải Vô địch Châu u, chị sẽ chẳng đi đâu cả.

Rosie: Cảm ơn.

Ruby: Không có gì. Nhưng tiếp tục với chủ đề “gặp gỡ những người mới” ấy, khi nào em mới bắt đầu hẹn hò trở lại thế? Đã mấy năm kể từ khi em hẹn hò lần cuối rồi đấy.

Rosie: Xin lỗi, em đã không hẹn hò với Adam, người mà chị sắp xếp để em gặp hay sao? À mà ngoài cái buổi tối tuyệt vời với Adam thì không có vẻ gì hẹn hò là điều gì đó tuyệt vời đến độ em phải nhớ tới nó cả.

Ruby: Thật à?

Rosie: Ôi, làm ơn đi, sex với thằng-cha-tên-là-gì-ấy đúng là cứ như máy vậy. Hắn ta lúc nào cũng đi đúng vào lúc cái đồng hồ báo thức cạnh giường kêu to làm em tỉnh hẳn (vào buổi đêm, dĩ nhiên không phải vào lúc đang làm tình). Sex với Brian Nhè chỉ đơn giản là một sự lóng ngóng say xỉn trong bóng tối đến nỗi em chẳng thể nào nhớ được gì. Em cho rằng đêm với Adam là một đêm đặc biệt, anh ta khác với hai người kia nhưng em không nghĩ là em đã từng gặp phải gã Don Juan nào. Em không thật sự quan tâm lắm. Ta chẳng thể nhớ nhưng cái điều mà ta không biết.

Ruby: Nhưng không phải cái điều mà ta không biết làm ta tò mò phát điên lên như một đứa nhóc mới lớn hay sao?

Rosie: Không, em có một công việc chả ra gì với một mức lương chả ra gì nốt, một căn hộ chả ra gì với mức tiền thuê cũng chả ra gì nốt. Em làm quái gì có thời gian để làm tình một cách chả ra gì với một thằng đàn ông chả ra gì cơ chứ.

Ruby: Rosie!

Rosie: Cái gì? Em nói nghiêm túc đấy.

Ruby: Chị chỉ không tin vào tai mình thôi. Chị chết lặng khi nghe cái tin ấy. OK, chị sẽ đưa em đi tới câu lạc bộ vào cuối tuần này.

Rosie: Đi câu lạc bộ à? Chị thật sự nghĩ rằng dẫn em đến một nơi mà em già hơn tất cả những người khác độ chục tuổi thật sự sẽ khiến em cảm thấy khá hơn à? Chị nghĩ bây giờ những con đực máu nóng trẻ trung quan tâm đến các bà mẹ đơn thân 35 tuổi béo ú à? Em thì không nghĩ thế. Em nghĩ bọn chúng thích phụ nữ có bộ ngực săn chắc nằm phía trên rốn cơ.

Ruby: Ôi, đừng có phóng đại. Em ba lăm tuổi, không phải chín lăm! Chị gặp Teddy của chị trong một câu lạc bộ đêm và hắn ta có lẽ chẳng phải tài tử điện ảnh Brad Pitt gì đâu, nhưng cái hắn ta thiếu ở về bên ngoài thì sẽ được bù đắp lại ở trong phòng ngủ.

Rosie: Thật à? Ý chị muốn nói là sex với Teddy ngọt nước lắm à?

Ruby: À, không phải chuyện chị với đàn ông là để đem ra bàn luận, đúng không?

Rosie : Dĩ nhiên không. Nhưng sex là điều cuối cùng em nghĩ đến đấy.

Ruby : À, tất cả những cái đó sẽ thay đổi bây giờ, thế nên thôi nào, hãy đi chơi và vui vẻ thôi.

Rosie : Thật sự thì, chị Ruby ạ, cảm ơn chị, nhưng mà không đâu, cảm ơn. Em thật sự không thích thú gì việc gặp gỡ ai cả. Và nếu em có gặp thì sao, em sẽ làm gì, đưa anh ta về nhà để gặp người mẹ đau buồn của em đang ngủ phòng bên cạnh à ?

Ruby : Chị cho là điểm này cũng đúng đấy, nhưng sớm hay muộn gì em sẽ phải bắt đầu lại cho mình được hưởng thụ. Em có nhận ra từ đó không Rosie ? Hưởng thụ. Để có niềm vui.

Rosie : Chưa bao giờ nghe thấy điều ấy cả.

Ruby : Thôi cũng được, cuối tuần này mình sẽ lại đi xem phim, nhưng sau đó chị sẽ đưa em ra rao bán đấy.

Rosie : OK, nhưng hãy tin em khi em nói rằng em chỉ đồng ý bán mình với giá thách không bớt một xu đâu. Và nếu không ai muốn mua thì em sẽ không cho thuê đâu.

Ruby : Thế còn ” những kẻ chiếm dụng bất hợp pháp ” thì sao ?

Rosie : Ha ha ha. Tất cả những kẻ xâm phạm sẽ bị xử tử.

Ruby : Chị có thể hình dung ra cảnh em đứng đó với một khẩu súng lục trong tay, ra lệnh cho đàn ông biến khỏi lãnh địa của mình.

Rosie : Bây giờ thì chị đã hình dung ra được vấn đề rồi đấy.

44. Chương 44

Mẹ thân yêu,

Xin lỗi vì con đã không viết thư cho mẹ sớm hơn nhưng con bận ngập đầu từ khi hạ cánh đến nỗi chẳng có lúc nào để cầm cái bút lên cả. Thời tiết ở đây lúc này rất nóng nên con đang phải cố phơi để có một làn da rám nắng trước khi John đến. Con muốn đi đón anh ấy ở sân bay với vẻ ngoài của một cô gái miền biển thực sự.

Bố đón con ở sân bay, điều này đúng là một trải nghiệm kỳ lạ. Thật lạ khi nhìn thấy bố đóng bộ, à mà thực ra nên gọi là đóng bộ quần soóc và đi dép xỏ ngón. Hồi trước con không biết là bố cũng có chân đâu đấy. Nếu nhìn thấy chắc mẹ sẽ cười lăn ra mất. Bố mặc một cái áo sơ mi màu xanh nước biển kiểu Hawaii với bao nhiêu hoa hoét vàng rực rải rác khắp nơi, mặc dù bố cam đoan cái áo đấy màu đen (à mà bây giờ thì con tin cái vụ bộ vest màu xanh nước biển của bố rồi ; bố hoàn toàn mù màu).

Bố có một cái xe mui rời màu xanh con thấy khá hay (bố nghĩ nó màu đen), vì con chưa bao giờ đi xe mui rời cả. Hòn đảo đẹp tuyệt. Bố sống trong một khu villa thật sự rất đẹp ngay ngoại ô thị trấn và có khoảng mười cái villa màu trắng cùng dùng chung một bể bơi. Có một anh chàng rất dễ thương sống ngay đối diện nhà bố, anh ấy chỉ bơi và tắm nắng cả ngày. Anh ta có nước da nâu, vạm vỡ và đáng yêu đến độ con suốt ngày luẩn quẩn quanh bể bơi. Bố thì ghé mắt nhìn ra và liên tục bảo anh ta mặc áo vào. Bố giả vờ như đang pha trò nhưng lại trông hết sức tức giận khi nói thế.

Toby và Monica tuần sau sẽ đến, chắc là rất vui đây, miễn là Monica chịu ngậm miệng lại. Cả hai sẽ ở khách sạn trong thị xã, và có khá nhiều câu lạc bộ thú vị ở quanh chỗ hai bọn họ. Nhưng trước khi mẹ sắp nổi điên lên thì hãy để con kể cho mẹ nghe là vào cái ngày con đến thì bố đã đưa con đi suốt dọc dãy phố toàn là bar và câu lạc bộ, giới thiệu với con tất cả những người gác cửa và người quản lý. Con nghĩ bố làm thế để họ có thể nhận ra con và cho con vào, nhưng tuần trước khi con thử vào mấy quán bar thì không ai cho con vào cả. Không một ai. Con nghĩ có lẽ họ ghét bố và cố làm cho bố tức, nhưng hôm qua một người gác cửa ở câu lạc bộ dưới phố đã đến câu lạc bộ của bố cùng cậu con trai 15 tuổi (cậu này mùa hè mới đến ở

cùng ông ta) và giới thiệu cậu ta với bố và những người gác cửa. Thế rồi con nghe thấy bố nói với những người gác cửa là nhớ lấy mặt thẳng bé và không được cho nó vào.

Vậy là hầu như tối nào con cũng đến câu lạc bộ của bố. Tối qua con được phép đứng suốt cả đêm trong chỗ DJ xử lý nhạc để xem DJ làm việc. ở đây thật điên cuồng. Câu lạc bộ của bố rất hay ; Tối nào cũng đông nghịt khách và đứng trên sàn nhảy mà gần như chẳng ngộ nguây được tí nào ; Tuy nhiên chẳng ai buồn để ý cả ; có vẻ là một nơi mà càng đông và càng ngột ngạt thì càng được ưa chuộng.

DJ của bố là DJ Sugar (Ông. Ấy. Thật. Tuyệt. Vời !) và tối nào ông ấy cũng chỉ cho con xem cần làm gì và còn cho con thể chỗ ông ấy mấy phút nữa. Điểm quan trọng là không được để đám đông nhận ra vì con muốn xử lý nhạc cũng hay và chuyên nghiệp như Sugar, nhưng con nhìn lên và thấy tất cả đang nhìn con chằm chằm vì bố đang cầm một cái camera to khổng lồ trên tay và đang cố gắng làm sao sắp xếp mọi người đứng quây quanh chỗ làm việc của DJ. Thật là ngượng.

Con cũng gặp bạn gái của bố nữa. Cô ấy mới 28 tuổi, tên là Lisa và cô ấy là vũ công của câu lạc bộ. Cô ấy nhảy trên một cái bục cao khoảng 3 mét ở giữa câu lạc bộ và trong một vòng lửa, người quần một mảnh gi hình da hổ (con sẽ không gọi đây là một cái váy đâu). Cô ấy là người Bristol và đến đây làm vũ công từ khi bằng tuổi con. Cô ấy nói là hồi trước cô ấy làm việc ở một câu lạc bộ dưới phố (con đoán là câu lạc bộ thoát y) rồi gặp bố và bố mời cô ấy làm ở đây (con chẳng muốn biết họ đã gặp nhau ở đâu hay thế nào cả !)

Cô ấy nghĩ sẽ đem một con rắn vào màn biểu diễn tiếp theo vì cô ấy đã mua một bộ đồ da rắn và cô ấy nghĩ chắc sẽ rất hay. Con bảo cô ấy ngại với bố. (Con nghĩ mẹ đã nhập vào xác con khoảng một phút). Nhưng bố nghĩ cô ấy điên và không chịu kiểm cho cô ấy một con rắn, nên hai người đã tranh luận về việc này suốt cả tuần. Con đã không có đủ can đảm để nói với cô ấy rằng trong câu lạc bộ ai cũng say khướt đến độ họ sẽ chẳng để ý thấy gì đâu, kể cả Lisa có đang nhảy với một con voi, nói gì đến một con rắn. Cô ấy nói cô ấy muốn thế, vì thế cô ấy đã ghi trong hồ sơ cá nhân. Bố hỏi cô ấy liệu cô ấy có kế hoạch xin việc ở một rạp xiếc không. Nghe hai người nói chuyện buồn cười lắm.

Con mới nhận ra rằng mẹ con mình chưa bao giờ có một kỳ nghỉ đúng nghĩa với nhau. Thật ra ngoài việc đi thăm bác Stephanie và chú Alex thì mẹ đã bao giờ đi đâu xa chưa ? Mẹ con mình có thể đi xa vào năm sau, khi con tốt nghiệp trung học và con sẽ tận hưởng sự tự do của mình. Lúc ấy mẹ cũng đã xong khóa học của mẹ, vậy là hai mẹ con mình có thể vui chơi rồi ! Hy vọng là việc học hành của mẹ ổn thỏa chứ. Ít nhất ở đây mẹ cũng không phải chịu sự có mặt của con làm sao nhăng mẹ. Nếu chú Rupert có bật nhạc quá to thì mẹ cứ dậm chân thật mạnh lên sàn vào, chú ấy sẽ vịn nhỏ đi đấy. Con toàn làm thế.

Con sẽ sớm viết thư cho mẹ. Con nhớ mẹ.

Yêu mẹ,

Katie

Rosie thân mến,

Mẹ đang viết thư cho con từ mũi Cape Town ở Nam Phi, nơi này thật đáng kinh ngạc. Những người khác trong nhóm chăm sóc mẹ rất kỹ nên con đừng lo. Và vì họ đều biết Dennis từ chuyến đi biển lần trước nên thật hay khi có thể trò chuyện với họ về ông ấy và nhớ lại những khoảng thời gian vui vẻ mà bố mẹ đã có. Ở đây còn có một người nữa cũng mất chồng và đây là kỳ nghỉ một mình đầu tiên của bà ấy, vì thế nên đôi khi mẹ và bà ấy cùng nhau giọt ngắn giọt dài. Mẹ thật vui khi có bà ấy ở đây vì bọn mẹ có thể hiểu nhau và hiểu những gì đã trải qua.

Mẹ nhớ bố con lắm. Bố con chắc sẽ rất thích kỳ nghỉ này ; nhưng theo một cách nào đó thì bố con vẫn ở đây cùng mẹ. Mẹ không quan tâm Kevin nghĩ mẹ đỡ hơi thế nào, nhưng mẹ đã quyết định rắc tro của bố con. Một ít ra ngoài không gian, một ít vào nước và một ít xuống mặt đất. Bây giờ ông ấy đang ở xung quanh mẹ. Mẹ biết đây là điều hăn bố con sẽ muốn thực hiện. Ông ấy đã bảo mẹ đừng để ông ấy mục rữa dưới ba tác đất hay nằm mãi trong một cái lọ trên nóc lò sưởi. Theo cách này thì ông ấy sẽ bay theo gió vòng quanh thế giới. Bây giờ ông ấy còn nhìn thấy nhiều thứ hơn mẹ. Đây là chuyến đi cuối cùng của ông ấy.

Có những ngày đối với mẹ thật khó khăn, mẹ chỉ muốn gọi điện cho con và khóc cho thỏa thích, nhưng đi chơi ở đây là một cách tốt giúp ta quên lãng. Không chỉ vậy, đây là một nơi thích hợp tuyệt vời để tiếc

thương, nếu cần phải thế. Kevin không hiểu mẹ gì cả. Nó nghĩ mẹ nên mặc toàn đồ đen và ngày nào cũng ra thăm mộ như một linh hồn tội nghiệp khốn khổ vậy. Nhưng mẹ sẽ không làm thế. Nói thật là mẹ không biết nó lấy mấy cái suy nghĩ đấy ở đâu ra. Còn ba tuần nữa mới hết chuyến đi mà mấy người này đã lại nói về chuyến du lịch sau đó rồi ! Họ có nhiều mối quan hệ trong giới du lịch, vì thế có thể có những tour thật sự tuyệt vời. Có lẽ mẹ cũng nên tiêu số tiền tiết kiệm của mẹ vì nó chẳng để làm gì dù sắp tới mẹ đi đâu chẳng nữa.

Hy vọng Katie sống hòa thuận với khu Ibiza và cái cậu Brian đó chăm sóc nó chu đáo. Có vẻ như cậu ta đã trở thành một người đàn ông chăm chỉ và đúng mực, chắc mẹ không cần lo lắng nữa, Rosie thương yêu. Con có thể chuyển hộ mẹ bức thư kèm đây cho Katie được không ? Mẹ không chắc địa chỉ mẹ ghi có đúng không nữa.

Mẹ mong là con vui khi được một chút bình yên và tĩnh lặng trong lúc học hành. Hy vọng Ruby để con yên, và không lôi con đi chơi quá nhiều đêm trong thị trấn !

Chúc may mắn với việc học hành, con yêu.

Mẹ yêu và nhớ con.

Mẹ

Từ Ruby

Gửi Rosie

Tiêu đề Tạm biệt !

Chào Rosie, chỉ là một email viết vội để em biết tin tuyệt vời này thôi ! Teddy và chị hôm nay đã có một chuyến bay giá rẻ vào phút cuối cùng đến Croatia. €199 mỗi người trong hai tuần, bao gồm cả ăn ở và vé máy bay. Thật là rẻ quá ! Lý do có cái giá rẻ giật mình này là tối nay sẽ bay ! Vậy là chị vừa đang ném tất cả mớ quần áo của chị vào vali vừa gõ những dòng này cho em (đa tài quá, chị biết thế). Em có nghĩ đã quá muộn để chị có thể có một anh chàng bãi biển tuyệt vời không ? Có lẽ chị sẽ không ăn đồ ăn trên máy bay và chúng ta sẽ xem như thể có làm nên điều gì khác biệt không nhé. Có lẽ cuối cùng chị sẽ mặc vừa cái quần lọt khe đó cũng nên, ha ha.

Chỉ muốn chào tạm biệt em thôi, bạn tôi ạ. Chị chắc em sẽ vui khi chị đi vì cuối cùng em cũng có một chút yên tĩnh mà học hành. Hy vọng em vui khi Alex và đồng bọn của cậu ấy đến nghỉ ở đó, nhưng nhớ bây giờ cậu ấy là người đã có vợ nên đừng có làm gì mà nếu là em chị sẽ không làm nhé !

Bảo trọng.

Ruby

Rosie,

Gửi lời chào từ Hawaii !

Như cậu thấy đấy, có một sự thay đổi trong kế hoạch! Bà vợ điên của tớ quyết định rằng Hawaii sẽ là một nơi nghỉ dưỡng hay hơn nhiều so với Ireland, tại sao mà tớ không biết gì cả!!

Thời tiết ở đây thật tuyệt vời, khách sạn thì như mơ. (Tớ đã tự cho mình quyền đánh thố một ít đồ phòng tớ cho cậu, cái này sẽ được gửi kèm đây. Một cái mũ tắm và sữa tắm từ Hawaiinhes! Hy vọng cái mũ tắm vừa với cậu.) Các nhà hàng cũng tuyệt lắm.

Có lẽ cậu sẽ vui thích vì bây giờ bọn tớ không đến nữa và cuối cùng thì cậu cũng có được ít bình yên tĩnh lặng mà học hành. Hy vọng Kevin để cậu yên và ngừng làm phiền cậu về chuyện mẹ cậu. Tớ nghĩ mẹ cậu làm đúng.

Thân mến,

Alex, Josh, Theo (và, tớ dám nói là cả Bethany nữa)

Rosie,

Gửi lời chào từ đảo Síp.

Thời tiết rất đẹp. Khách sạn rất tuyệt. Thức ăn ngon. Bãi biển đẹp.

Hy vọng chị đang hưởng thụ một mùa hè yên tĩnh và học hành. (Nếu Steph và toàn bộ đội quân của chị ấy không xâm lược ngôi nhà của chị ; à mà chị em mình cần nói chuyện về việc mẹ rải tro của bố.)

Kevin

Lời chào thư Disney châu Âu !

Chào em gái, bọn chị đang có một thời gian tuyệt vời. Chị thấy cứ như mình mười tuổi ấy! Hôm qua đã gặp Chuột Mickey và tất cả bọn chị đã chụp ảnh với chuột (như em có thể thấy là chị trông hơi choáng đấy. Pierre thì hơi lo lắng về chị). Bọn trẻ sướng như lên mây ấy. Có nhiều thứ cho chúng nó ngắm đến nỗi chị nghĩ chúng nó sẽ tự làm mình chóng mặt mất! Ở đây có nhiều thứ để chơi đến mức bọn chị quyết định ở lại thêm vài ngày nữa, thế nên không may là bọn chị sẽ không thể đi Dublin vào cuối tuần được.

Hy vọng việc học của em vẫn tiến triển tốt và em đang thưởng thức sự bình yên và tĩnh lặng của mình. Đừng để anh hàng xóm Rupert lôi em đến Phòng Hòa nhạc Quốc gia lần nào nữa nhé. Cứ bảo anh ta là em cần học.

Yêu em nhiều,

Steph, Pierre, Jean – Louis và Sophia

Chào Rosie,

Tôi đã gọi điện lúc sớm nhưng cô không có nhà, vì thế tôi nghĩ tôi sẽ để lại tờ giấy này. Tôi sẽ đi xa vài tuần với dàn đồng ca mà tôi tham gia. Bọn tôi sẽ đi hát cho người Kazakhstan nghe. Bọn tôi sẽ đi khắp cả nước và tôi thật sự mong đợi chuyến đi này.

Tôi sẽ đóng cửa hàng, vì thế chắc cô rất vui khi biết rằng sẽ không còn tiếng ồn nào lọt ra từ cửa hàng hay từ căn hộ của tôi khi tôi đi vắng. Vậy là cô có thể học khi chúng tôi đi vắng hết. Tôi để chìa khóa của tôi ở chỗ cô trong trường hợp có gì khẩn cấp nhé.

Chúc may mắn với việc học hành, hãy tận hưởng sự bình yên và tĩnh lặng của cô. Có lẽ lúc tôi về cô đã bắt đầu hẹn hò với anh chàng trông internet ở dưới nhà rồi cũng nên. Tôi nghĩ cậu ta thích cô – cậu ta cứ hỏi thăm về cô mãi.

Rupert

Rosie Dunne,

Cô có một hóa đơn chưa trả trị giá €6.2 từ lần trước lúc cô dùng internet ở đây. Vui lòng trả ngay lập tức nếu không chúng tôi sẽ viện đến pháp luật.

Ross (từ cửa hàng internet dưới nhà)

Bạn đã đi vào phòng chat của Những Người Dublin đã Ly hôn Thanh thản.

Hiện nay không có ai đang chat.

Mao Lương Hoa Vàng vào phòng

Mao Lương Hoa Vàng : Mọi người ở chỗ quái nào hết thế nhỉ ?

45. Chương 45

Bạn nhận được một tin nhắn từ : TOBY.

Toby: Tớ cá là hôm nay bữa trưa của cậu lại là sandwich xa lát nữa.

Katie: Làm sao cậu biết?

Toby: BIẾT, không phải BÍT. Tớ nhìn thấy lá rau diếp thò ra khỏi cái nẹp răng của cậu kia kìa. Tớ ngạc nhiên là đến giờ cậu vẫn chưa thấy mê thức ăn nghiền, hay ít ra là thứ gì đó mà cậu có thể hút qua một cái ống hút. Đồ ăn đặc hơi có vẻ không hợp cho lắm.

Katie: Giờ này tuần sau cậu sẽ không thể nói xấu tớ nữa đâu. Tớ sẽ bỏ cái nẹp răng ra. Sau ba năm rưỡi mang nẹp sắt, răng của tớ, hàm răng giờ đã đều đặn của tớ, xin phép được nói thêm như thế, sẽ được tự do.

Toby: À, thời gian. Tớ đã nóng lòng muốn nhìn thấy hàm răng được giải phóng của cậu đấy. tớ cần phải nhìn xem chúng nó được tự do như thế nào.

Katie: Cậu không thật sự cần phải biết tất cả mọi thứ trước khi học về chúng ở trường đại học đâu, Toby. Ý chính là cần phải học về những cái này ở đó.

Toby: À, tớ vẫn chưa được nhận vào học, đúng không nào? Tớ có thể có kết quả thật tệ trong kỳ thi và không đủ điểm để được nhận vào khóa học đó.

Katie: Cậu sẽ được nhận thôi, Toby.

Toby: Chúng ta sẽ chờ xem. Cậu đã hình dung ra khóa học cậu sẽ tham gia chưa? Cậu nên quyết định nhanh lên vì bọn mình cần phải điền vào mẫu đơn của Văn phòng Nhận hồ sơ Trung tâm sớm đây.

Katie: Đây đúng là thứ làm người ta phát stress lên được ấy. Làm thế quái nào mà người ta lại có thể trông đợi những đứa trẻ ở tuổi 16 (hay 17 trong trường hợp của cậu) tự quyết định chúng muốn làm gì trong suốt phần đời còn lại? Ngay bây giờ tất cả những gì tớ muốn là ra khỏi cái trường này chứ không phải bắt đầu lên kế hoạch để bước vào một cái trường khác. Cậu thật là may mắn vì lúc nào cậu cũng biết cậu muốn gì.

Toby: Chỉ biết cảm ơn cậu và hàm răng độc đáo của cậu thôi. À mà cậu đã biết cậu muốn làm gì từ lâu rồi đấy chứ, trước cả tớ cơ. Làm DJ ấy.

Katie: Nhưng mà tớ không thể học cái đó ở trường đại học được, đúng không?

Toby: Ai nói là cậu phải đi học đại học?

Katie: Tất cả mọi người. Giáo viên định hướng nghề nghiệp. Mẹ tớ. Bố tớ. Tất cả các giáo viên. Chúa, chú Rupert, thậm chí cả ông Sanjay ở tầng dưới cũng nói rằng tớ nên đi học đại học và rằng ông ta sẽ chăm sóc mẹ hộ tớ.

Toby: À, tớ sẽ không nghe lời Sanjay đâu vì ông ta có những động cơ riêng. Tớ cũng không nghe lời giáo viên định hướng nghề nghiệp đâu vì nghề của thầy ấy là mỗi tuần bắt cậu nghe trong vòng một tiếng rưỡi và thảo luận các khóa học đại học tùy thích. Cậu nghĩ thầy ấy thật sự quan tâm đến việc cậu sẽ làm gì à? Ai thêm quan tâm chú Rupert nghĩ gì chứ, bố cậu thì chỉ đồng tình với mẹ cậu thôi, và mẹ cậu thì chỉ nói cậu nên đi học đại học chỉ vì bà nghĩ cậu muốn thế. Và đừng có nhắc đến Chúa, vì như mẹ cậu thường nói đấy, Chúa sẽ chỉ lăn ra cười thôi.

Katie: Nhưng mẹ đã làm việc thật vất vả để cuối cùng cũng đi học cái khóa mẹ thích và đây đúng thật là một cuộc vật lộn. Ở tuổi tớ mẹ đã muốn có cơ hội này ghê lắm và tớ đã gần như bất thành linh là chương ngại vật của mẹ, bây giờ đến lượt tớ và tớ chẳng có chương ngại vật nào cả. Tớ cho rằng mẹ nghĩ tớ nên nhảy lên vì vui sướng khi nghe cái ý đó, nhưng tớ thấy cứ như một bản án chứng thân ấy. Bố nói tớ có thể đến chỗ bố nghỉ hè nữa và làm việc trong câu lạc bộ đằng sau quán bar vài tối mỗi tuần. Sugar sẽ huấn luyện tớ vào các buổi tối còn lại. Bố nói nếu tớ thật sự muốn thế tớ cũng có thể bắt đầu học một cách nghiêm túc nghề đó.

Toby: Bố cậu nói đúng.

Katie: À, nghe không có vẻ là cậu sẽ nhớ tớ lắm nhỉ!

Toby: Dĩ nhiên tớ sẽ không nhớ. Nếu cậu không đi thì tớ sẽ chính là người phải nghe cậu rên rỉ trong suốt quãng đời còn lại. Cậu thấy đấy, nếu mẹ cậu biết cậu thực sự nghiêm túc muốn trở thành một DJ, thì mẹ cậu sẽ bảo cậu hãy làm nghề đó.

Katie: Tổ chưa bao giờ nghĩ về điều đó như vậy cả. Ai mà biết chúng ta lại có lúc học được đến năm cuối, Toby nhỉ?

Sau những ngày dài bị giam cầm, cuối cùng tổ cũng sẽ không bao giờ phải đeo một cái cà vạt đồng phục nữa. Còn cậu, Toby thân yêu ơi, những ngày tháng đeo cà vạt của cậu mới chỉ bắt đầu.

Toby: Không còn hai tiết tin học đúp vào sáng thứ Hai nữa và tổ đảm bảo với cậu rằng nếu vào được đại học tổ sẽ không đeo cà vạt.

Katie: Thế thì mặc quần nhung nâu và để tóc dài, và cậu có thể nghe nhạc Bob Dylan suốt cả ngày khi cậu ngủ thiếp đi trên cỏ, bạn ơi.

Thật sự tổ đang nghĩ rằng hai tiết tin học đúp vào một buổi sáng thứ Hai thật sự dễ dàng so với việc phải đi xa mẹ và bà. Ôi trời ơi, thế còn John?

Toby: John có chân chứ. Anh ta có thể bước lên một cái máy bay, ngồi xuống, bay đến Ibiza hay bất cứ nơi nào cậu có mặt, ra khỏi cái máy bay và gặp cậu. Tổ xin lưu ý rằng cậu đã chẳng đề cập gì đến tổ cả. Liệu cuộc sống có dễ dàng không nếu thiếu tổ?

Katie: Có, dĩ nhiên rồi. Nhưng mà nói thật thì không, chẳng có trường nha khoa nào ở Ibiza à?

Toby: Không có ở nơi cậu sẽ đến đâu, trừ phi cậu tính đến việc đâm rơi cả răng người ta ra cũng là nha khoa.

Katie: À, thế thì tổ cho là Ibiza chỉ dành cho tổ và bố thôi.

Gửi Katie và Rosie,

Chúc cả hai may mắn trong kì thi. Mẹ đang cầu nguyện cho cả hai đứa

Yêu hai đứa.

Mẹ/Bà ngoại

Gửi Rosie và Katie,

Chúc may mắn!

Thân mến, Steph, Pierre, Jean-Louis và Sophia

Gửi Rosie Và Katie,

Bạn thân của tôi và con gái nuôi của tôi ơi, chúc may mắn trong các kì thi nhé. Cả hai sẽ xuất sắc như mọi khi. Hãy cho tôi biết môn thi đầu tiên thế nào nhé.

Thân mến,

Alex

Gửi Rosie,

Sau những kỳ thi này em có thể bắt đầu đi chơi lại được không? Em đã trở thành một con người đáng chán phát kinh, à mà một con người đáng chán thông minh, thế còn tệ hơn. Chất lượng các cuộc nói chuyện của chị với Teddy và Gary đang giảm sút từng tuần một, và hôm nọ chị đã buộc phải nghe hang giờ “ thảo luận” về việc chiếc Aston Martin DB7 có tốt hay chạy nhanh bằng một chiếc Ferrari 575 hay không. Ôi vâng, gia đình tôi thích chú tâm đến cả bản chất của vấn đề và thảo luận những điều thật quan trọng trên đời như thế đấy.

Chị biết chị đã khuyến khích em đi học lấy cái bằng này nhưng nếu em thi trượt mấy kỳ thi năm nay và phải thi lại thì chị xin cảnh báo chính thức rằng chị có ý định chắc chắn là sẽ kết bạn mới đấy. Một người như chị sẽ không có nhiều tham vọng đến thế.

Vậy hoàn toàn không có sức ép nào nữa nhé. Chúc may mắn!

Ruby

Gửi mẹ,

Chúng ta đã đến nơi. Chỉ nửa tháng nữa là cả hai chúng ta sẽ được tự do.

Chúc may mắn.

Katie

Gửi Katie,

Chúc con may mắn, con yêu. Cảm ơn đã là bạn học nhóm cùng mẹ. Dù con làm vài thế nào thì mẹ cũng vẫn tự hào về con.

Yêu con,

Mẹ

Kết quả thi: Rosie Dunne

Mã số sinh viên: 4553901-L

Khóa: Quản trị khách sạn

Được công nhận bởi Viện Khách Sạn và Dịch vụ Ăn uống Ireland (MIMCI) & Hiệp hội các nhà Quản lý Dịch vụ ăn uống Ireland (MCMA).

Môn học Điểm

Kế toán B

Ứng dụng tin học và Tóm tắt dữ liệu B

Kinh tế học B

Đạo đức nghề Khách sạn & Nghiên cứu Pháp lý B

Quản lý Tài chính & Marketing B

Quản trị Nguồn Nhân lực A

Phát triển Doanh nghiệp A

Ngôn ngữ (tiếng Ireland) A

Du lịch và Nghiên cứu Lịch sử nghề Khách sạn A

Những người đã tốt nghiệp đủ điều kiện tham gia thời gian thử việc chuyên nghiệp trong ngành khách sạn.

ĐƯỢC RỒI! ĐƯỢC RỒI! ĐÃ! ĐÃ! ĐÃAAAAA! ALEX ƠI TỚ ĐÃ LÀM ĐƯỢC RỒI! CUỐI CÙNG THÌ TỚ CŨNG ĐÃ LÀM ĐƯỢC!

Rosie ơi tớ thật mừng cho cậu! Chúc mừng!

Từ Rosie

Gửi Ruby

Tiêu đề Cùng ăn mừng nào!

Bây giờ chúng ta hoàn toàn có thể đi chơi được rồi! À mà Katie cũng sẽ đi với bọn mình, vì thế chị nên đi đôi giày nhảy của chị vào đi (dĩ nhiên trong trường hợp chị, em không định nói theo nghĩa đen đâu. Không ai muốn thấy mấy cái đôi giày nhảy salsa trông phát khiếp đó trong một câu lạc bộ buổi tối cả). Con bé cũng đã thi tốt và được nhận vào học mấy khóa ngành kinh doanh ở trường đại học, nhưng nó vẫn cứ dính chặt với cái ý tưởng đầu tiên của nó về việc thử làm DJ ấy. Toby thì đủ điểm vào học Nha khoa ở Đại học Trinity, đây là một tin tuyệt vời nên ai cũng vui, vui, vui lắm!

Chị biết khi 18 tuổi em đã bỏ lỡ cơ hội đi Boston học và lúc ấy em nghĩ thế giới của mình đã kết thúc. Trong khi tất cả các bạn em đều đang vui chơi và học hành thì em lại đi dọn tã bẩn. Em nghĩ giấc mơ của em đã

mất. Dù có đến hàng triệu năm sau em cũng không dám nghĩ em sẽ có thể chia sẻ khoảnh khắc đặc biệt này với con gái vị thành niên của em.

Mọi thứ xảy ra đều có lý do cả. Em chỉ thật buồn khi thấy em bé của em ra đi. Cái ngày mà em đã chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng đến, Katie sẽ dang cánh, tiến lên phía trước và em cũng phải làm một điều tương tự. Em nghĩ em gần như đã đủ tiền mua vé tàu ra khỏi đây.

Rosie Dunne đang rời ga và tiến lên phía trước. Cuối cùng thì cũng tiến lên.

Rosie thân mến,

Thay mặt tất cả mọi người ở trường tiểu học St Patrick tôi chúc mừng cô với kết quả đạt được trong kỳ thi gần đây. Cô chứng tỏ bản thân là một người thật sự thành công và cô nên thấy tự hào vì điều đó.

Giữ đúng lời hứa của mình, tôi rất vui được thông báo rằng công việc phục vụ của cô không còn cần nữa. Hợp đồng của cô với chúng tôi sẽ không được ký tiếp vài tháng Tám tới.

Chúng tôi rất tiếc phải thấy cô ra đi nhưng phải vậy thôi. Việc về hưu của tôi đã chậm hơn kế hoạch nhưng cũng bỏ công loanh quanh ở đây để thấy cô thành công. Rosie Dunne, cô là dự án lâu nhất của tôi, học sinh già nhất và học hành lâu nhất, và mặc dù chúng ta đã có một khởi đầu khá chông gai, cái đoạn giữa còn chông gai hơn, tôi rất vui được thấy cuối cùng thì cô cũng thành công.

Sự chăm chỉ và tận tụy của cô là nguồn cảm hứng cho tất cả chúng tôi và tôi chúc cô những điều tốt đẹp nhất cho tương lai. Tôi hy vọng cô vẫn giữ liên lạc và tôi mong được gặp cô trong buổi liên hoan về hưu của tôi, buổi liên hoan mà cô sẽ sớm nhận được thiệp mời thôi. Tôi nhờ cô chuyển giúp một thiệp mời tới Alex Stewart nữa nhé.

Sau nhiều năm dài chia cắt cô và cậu ta, sẽ thật vui khi được gặp cả hai trong cùng một phòng. Tôi rất hy vọng cậu ta có thể đến được.

Chúc mừng cô lần nữa.

Giữ liên lạc nhé

Julie (cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi)

Katie ơi,

Cô bé gái của mẹ sẽ dọn đi ở riêng! Mẹ thật tự hào về con, con yêu. Con đừng cảm biết mấy vì đã làm được điều này. Hãy đảm bảo là bố không quên cho con ăn mặc đầy đủ đấy nhé.

Mẹ sẽ nhớ con lắm. Mẹ thích có con ở đây bên mẹ nhưng mẹ hy vọng mẹ sẽ được chào đón đến thăm con thật nhiều.

Yêu con nhiều,

Mẹ

Brian thân mến,

Đây là một trách nhiệm to lớn. Làm ơn chăm sóc Katie và đừng có để nó làm gì đại dột đó nhé. Anh biết những thanh niên 18 tuổi thế nào rồi đấy- chính anh cũng từng là một trong số họ. Hãy làm hết sức mình để giữ nó các xa bọn ấy. Nó ở đấy để học chứ không phải để hội hè và có con.

Hãy cho tôi biết mọi thứ diễn ra với nó. Kể cả những thứ nó sợ không dám kể cho tôi nghe nữa. Một người mẹ thì cần phải biết hết. Hãy lắng nghe nó và lúc nào cũng ở bên nó. Nếu cảm thấy có gì không ổn và nó không tâm sự với anh, hãy cho tôi biết và tôi sẽ tìm ra được cách tế nhị để tìm hiểu vấn đề.

Và cuối cùng, không kém phần quan trọng, xin cảm ơn rất nhiều vì đã tạo nên đứa con của tôi, đứa con của chúng ta, giấc mơ của nó.

Chúc những điều tốt đẹp nhất.

Rosie

Rosie Dunne thân mến,

Chúc mừng chị đã hoàn thành khóa học Quản trị Khách sạn.

Chúng tôi rất vui mừng được thông báo với chị rằng việc thực tập chuyên môn của chị trong ngành khách sạn sẽ tiến hành vào đầu tháng Tám. Nơi thực tập đã được lựa chọn một cách ngẫu nhiên và do máy tính chọn nên sẽ không có sự phân biệt hay thành kiến. Một khi quyết định đã đưa ra thì học viên không thể thay đổi.

Một hợp đồng 12 tháng với vị trí trợ lý quản lý khách sạn Grand Tower ở trung tâm thành phố Dublin là dành cho chị. Chị sẽ bắt đầu vào 9h sáng thứ Hai, ngày 1 tháng Tám. Để có thêm thông tin về nơi thực tập này, vui lòng liên hệ với Cronin Ui Cheallaigh, quản lý và là chủ sở hữu khách sạn Grand Tower. Số điện thoại, các chi tiết và bản đồ hướng dẫn đường đến khách sạn sẽ được cung cấp kèm theo đây.

Chúng tôi chúc chị may mắn trong công việc mới và hy vọng nó đem lại nhiều thành công cho chị trong tương lai.

Trân trọng,

Keith Richards

Giám đốc Khóa Quản trị Khách sạn, các Khóa học buổi tối tại trường Tiểu học St Patrick

Alex: Rất ấn tượng, Rosie. Khách sạn Grand Tower à? Nghe có vẻ tuyệt vời quá.

Rosie: Ôiiii, tớ biết! Đó là điều tớ nghĩ! Nhưng mà tớ không biết lắm về khách sạn ấy, cậu thì sao?

Alex: Ồ, cậu hỏi không đúng người rồi, Rosie. Mỗi khi trở lại Dublin một vài tòa nhà mới, toàn nhà văn phòng hay chung cư lại hiện ra ở nơi trước đó chẳng có gì cả. Tớ không biết nơi nào sẽ mọc lên cái gì. Cậu nên đi đến đó và tự mình xem thôi.

Rosie: Ừ, có lẽ vậy. Sau một đêm nọ bọn mình đi chơi với nhau, tớ đã nghĩ thế, và cậu có biết là cậu đang mất âm Ireland thôi.

Alex: Roise, tớ đã ở đây 20 năm. Tớ đã sống ở đây còn lâu hơn ở Ireland. Các con tớ là người Mỹ; tớ cũng phải quen với ngôn ngữ Mỹ chứ (thêm cách nói Ireland này hoàn toàn là vì cậu đấy nhé)! Dĩ nhiên tớ sẽ mất âm Ireland.

Rosie: À, cậu không mất nhiều âm Ireland bằng việc nói giọng Mỹ đâu. Nhưng hai mươi năm... làm sao việc đó lại có thể xảy ra được?

Alex: Tớ biết, thời gian như tên bay những khi ta sống vui vẻ.

Rosie: Nếu cậu gọi hai mươi năm qua là thời gian sống vui vẻ thì tớ chẳng muốn biết thời gian sẽ trôi qua nhanh thế nào đâu khi ta thật sự sung sướng đâu.

Alex: Mọi thứ đã không quá tệ với cậu đấy chứ, Rosie?

Rosie: Định nghĩa thế nào là “tệ” đi.

Alex: Ôi, thôi nào...

Rosie: Không, không tệ, nhưng tớ sẽ không phàn nàn nếu mọi sự tốt hơn đâu.

Alex: À, không ai trong chúng ta thế cả... công việc hằn là rất thú vị đối với cậu.

Rosie: Thật sự, thật sự rất thú vị. Tớ cảm thấy như mình là một đứa trẻ vào đêm Giáng sinh ấy! Tớ đã lâu rồi không cảm thấy như thế. Tớ biết công việc này chỉ là tạm thời và tớ đang trong quá trình huấn luyện thôi nhưng tớ đã chờ cơ hội này cả một thời gian dài.

Alex: Cậu đã chờ đợi nó quá lâu. Hơn ai hết tớ biết cậu muốn đạt được điều này thế nào. Tớ đã từng cảm ghét nó khi cậu bắt tớ chơi trò Khách sạn.

Rosie: Ha ha, tớ nhớ rồi. lúc nào tớ cũng là người chịu trách nhiệm chăm sóc khách hàng và cậu phải là khách hàng!

Alex: Tớ ghét việc đóng vai khách hàng vì cậu sẽ chẳng để cho tớ yên. Cậu cứ liên tục đập cái gối của tớ và nhắc chân tớ lên ghế “ vì sự thoải mái của quý khách”.

Rosie: Chúa ơi, tớ đã quên tất cả mấy cái đó rồi! Tớ đã từng cố đóng vai anh chàng trong “ Hòn đảo Thần tiên” , người đã chăm sóc khách hàng kỹ đến độ anh ta dùng cả phép thuật để đem đến cho khách hàng những giấc mơ.

Alex: Tớ không gọi việc bắt tớ đi ngủ vào lúc hai giờ chiều, buộc tớ chặt đến mức tớ không thở được là dịch vụ cung cấp giấc mơ hay sự thoải mái đâu! Tớ không biết lúc ấy cậu đang cố làm một người quản lý theo kiểu nào nhưng nếu cậu làm thế với khách hàng thật thì một số lớn trong họ sẽ có các đề nghị phản đối cậu đấy.

Rosie: À, ít nhất thì như thế còn hơn việc chơi trò Bác sĩ. Tất cả trò chơi chỉ là ngáng cho tớ ngã trên nền xi măng và sau đó chăm sóc tớ. Bố mẹ từng hỏi không biết các vết bầm tím và vết xước của tớ là từ đâu mà ra.

Alex: Ôi, thế thật là vui, đúng không?

Rosie: À, cậu có một ý niệm thật méo mó về thế nào là vui. Chẳng hạn như hai mươi năm vừa qua ấy.

Alex: Rõ ràng không phải mọi thứ đều vui với cả hai chúng ta.

Rosie: Không...

Alex: Các khách sạn và bệnh viện. Nghe cứ như một bộ phim cấp 3 lạc điệu ấy.

Rosie: Cậu muốn thế mà.

Alex: Tớ muốn. Tớ có một cậu con trai 3 tuổi thích nằm ngủ giữa tớ và Beth.

Rosie: À, tớ có thể vào tu viện nữa và tớ không nghĩ điều đó làm tớ chán tí nào cả.

Alex: Ôi, tớ không đồng ý!

Rosie: Không, sự thật đấy, hãy tin tớ, Alex. Sau những người đàn ông mà tớ đã ở cùng thì việc sống độc thân sẽ như một món quà ấy.

Alex: Tớ sẽ không nói đến việc sống độc thân; lời tuyên thệ im lặng của nữ tư sẽ giết chết cậu mất.

Rosie: Buồn cười thật. À, tin tớ đi, Alex, có một số khoảng im lặng nhất định sẽ khiến cậu như đi trên mây ấy. Và với lời lưu ý đó thì tớ xin từ biệt cậu đây.

Rosie đã đăng xuất.

Alex: Tớ biết những khoảng im lặng đó.

46. Chương 46

Chào Mẹ,

Chỉ là một vài câu chúc mẹ may mắn (không phải vì mẹ cần nó) vào ngày mai, ngày đầu tiên làm việc của mẹ thôi. Con chắc mẹ sẽ đập chết bọn bọn họ!

Chúc mẹ may mắn,

Yêu mẹ,

Katie

Bạn có một tin nhắn từ RUBY.

Ruby: À, thưa Quý cô Trợ lý Quản lý, hãy kể hết cho tôi nghe xem nào. Công việc thế nào?

Rosie: Rất, rất, rất là chậậậậ chạp.

Ruby: Chị có thể hỏi tại sao không?

Rosie: Chị đã sẵn sàng nghe một bài diễn văn nguyên rửa chưa? Vì nếu chị chưa sẵn sàng thì em sẽ cho chị một cơ hội để thoát khỏi cuộc đối thoại này trong khi chị vẫn còn có thể.

Ruby: Tin hay không thì chị cũng đã bắt đầu nói chuyện với tình thần được chuẩn bị rồi. Nổ pháo đi.

Rosie: Ok, vậy là em đến đường phố có các khách sạn rõ sớm và tiếp tục đi lên đi xuống con phố trong khoảng 45 phút, cố gắng tìm ra khách sạn Grand Tower to lớn xinh đẹp. Em đã hỏi những người chủ cửa hiệu và người bán hàng nhưng chẳng ai biết cái khách sạn đó ở đâu cả.

Sau khi gọi điện cho Giám đốc Khóa học gần như trong nước mắt và với một sự hoảng sợ hoàn toàn trước việc đi muộn trong ngày làm việc đầu tiên đi làm, em đã thành công trong việc buộc tội ông ta đưa cho em địa chỉ sai. Ông ấy vẫn cứ nói đi nói lại cùng một địa chỉ và em nói rằng không thể thể được vì chỉ thấy một tòa nhà đáng nghi trông có vẻ hoàn toàn vô chủ.

Cuối cùng ông ta nói sẽ gọi điện cho chủ khách sạn và kiểm tra lại thật kỹ đường đi với ông này, vì thế em ngồi xuống bậc tam cấp bên thềm ở mặt tiền của toàn nhà có vẻ vô chủ nọ (và làm bẩn cái móng bộ cánh mới của em) và cố để khỏi khác vì việc đã đến muộn như thế nào và việc này sẽ tạo nên ấn tượng xấu ra làm sao.

Bỗng nhiên cửa tòa nhà phía sau lưng em mở ra với một tiếng đánh bùm to ở bên lề và rồi cái gì đó nhìn ra trúng em. Cái gì đó nói bằng âm Hà Lan rất nặng, tự giới thiệu mình là Cronin Ui Cheallaigh, chủ của ngôi nhà, và kiên quyết yêu cầu em gọi ông ta là Beanie.

Đầu tiên em bối rối vì các tên gọi thân mật này nhưng khi có cả ngày nghiên cứu thì mọi sự rất rõ ràng. Bản lề cánh cửa trước không phải thủ phạm gây ra tiếng đánh bùm; thực sự đó là thứ khí đi đằng sau Beanie.

Ông ta dẫn em vào tòa nhà cổ kính ẩm ướt và dẫn em đi xem vài phòng ở tầng dưới cùng. Sau đó ông ta hỏi em rằng có câu hỏi nào không và dĩ nhiên em muốn biết tại sao em lại ở trong tòa nhà đặc biệt này và khi nào thì em được nhìn thấy cái khách sạn ấy. Ông ta trả lời rất tự hào thế này “Đóa là cây khách sạn trổ trết đóa. Đẹp đóa trứ?”

Thế rồi ông ta hỏi liệu em có ý tưởng nào về việc cải thiện khách sạn sau ấn tượng đầu tiên của em không và em gợi ý rằng nên hiển thị tên thật của khách sạn trên tòa nhà khách sạn để khách dễ tìm hơn (mặc dù việc không làm thế cũng là một mảnh khốe marketing hay ho ra phết). Em cũng gợi ý nên lan truyền về sự tồn tại của khách sạn trong giới kinh doanh đó để họ có thể góp phần quảng cáo chi khách sạn (hay ít nhất thì cũng có thể chỉ đường cho những du khách hoàn toàn bị lạc lối)

Ông ta nhòm mặt em rất kỹ cứ như để nhìn xem em có thông minh không. Cái điều mà, nhân tiện đây xin nói thêm rằng, hoàn toàn không phải là một tố chất của em. Hiện em đang chờ người ta mang tới một cái biển khách sạn.

Sau đó ông ta đưa em một cái thẻ đề tên mà ông ta khẳng khẳng là em nhất định phải đeo. Lý do của việc này theo ông ta là nếu khách sạn cần phân nân, họ sẽ biết ai là người phải chịu trách nhiệm. Một người có suy nghĩ hết sức tích cực, như chị có thể thấy đấy. Vấn đề với một cái thẻ đề tên (ngoài việc phải đeo nó) là ông ta có vẻ đã nghe nhầm tên em khi nói chuyện qua điện thoại.

Em đã đi quanh khách sạn cả tuần với cái tên “ Rosie Bumme[22]”. Đây là một thứ mà có vẻ ông Beanie thấy cực kỳ buồn cười. Mặc dù đã đứng dậy được sau khi xong trận cười ông ta có vẻ thất vọng. Riêng việc đó thôi đã là một minh chứng cho mức độ chín chắn của ông ta và sự nghiêm túc mà ông ta có đối với công việc và việc điều hành của cái gọi là khách sạn này.

Cho đến giờ thì việc làm thế nào cái khách sạn này vẫn mở cửa hoạt động là điều ngoài tầm suy đoán của em. Đây là một trong những ngôi nhà xinh đẹp mà vào thời hoàng kim của nó hẳn là rất to lớn, nhưng lại bị để cho hoang tàn. Có lẽ dưới sàn mọi thứ đã mục ruỗng cùng với thứ gì đó gây ra thứ mùi kinh khủng này. Tòa nhà này từng được lát gạch đỏ, hiện nay chúng đang là màu nâu bẩn thỉu. Có bốn tầng và như em đã nhận ra thì ở tầng hầm là một câu lạc bộ múa cột do Beanie sở hữu. Khi bước vào tầng trệt của khách sạn, người ta sẽ được chào đón bởi một cái bàn làm việc bé tí bằng gỗ mun sẫm màu (cũng như tất

cả các đồ dùng bằng gỗ trong tòa nhà). Sau nó là một tập hợp hỗn độn các thứ đồ do các vị khách để lại: mũ, ô và áo khoác; tất cả nhuốm đầy bụi.

Các bức tường được ốp gỗ từ sàn lên đến giữa tường, đây là một cách bài trí rất đẹp, và các bức tường này- có lẽ đã từng có màu xanh ô liu tươi- hiện giờ đang có một màu xanh mốc meo. Những chiếc đèn nhỏ như đèn lồng tô điểm các bức tường và hoàn toàn không phát ra tí ánh sáng nào. Nơi này cứ như một cái nhà ngục ấy. Các tấm thảm sàn trông như thể được sử dụng từ hồi những năm 70. Chúng bẩn thỉu, bốc mùi và đầy các vết cháy thuốc lá, những vết đen sì của kẹo cao su dính vào và các vết ố khác mà em cũng chẳng mong gì được biết nguồn gốc của chúng.

Một hành lang dài dẫn đến một khu bar rộng, ở đó cũng đầy những tấm thảm bẩn thỉu bốc mùi như thế, những đồ gỗ sẫm màu, những chiếc ghế tròn cao phủ các tấm vải có họa tiết là đường cong hình cánh hoa, cả ghế bành nữa, và khi mặt trời chiếu sáng qua cái cửa sổ nhỏ tí đã tróc sơn long lở thì tất cả những gì ta có thể thấy là không khí dày đặc mùi khói thuốc, thứ có lẽ đã ở đó từ khi một ông già nào đó ngồi hút thuốc độ hai trăm năm trước.

Khu nhà hàng có khoảng 20 cái bàn và một thực đơn rất hạn chế. Cũng vẫn loại thảm ấy, nhưng được bổ sung thêm các vết ố của thức ăn nữa. Có những tấm thảm nhung màu nâu và các tấm thảm lông; bàn được phủ bằng những tấm khăn trải từng là màu trắng nhưng hiện giờ là màu vàng viền đăng ten với các bộ dao kéo han gỉ hoen ố vết thức ăn. Cốc chén thì mờ bẩn, tường thì màu trắng khiến cho nơi đây trở thành căn phòng duy nhất sáng sủa, nhưng dù có đốt lò sưởi lên thì căn phòng vẫn có vẻ lạnh lẽo. Nhưng cái mùi! Cứ như có ai đó đã chết và bị cho mục rửa ra ấy. Cái mùi ấy đã ngấm vào đồ gỗ, các bức tường và vào cả quần áo em. Có tất cả 60 phòng. Mỗi tầng có 20 phòng. Beanie tự hào tuyên bố rằng một nửa trong số đó là phòng khép kín. Chị có thể hình dung ra em hạnh phúc đến mức nào khi nghe thế- một số phòng ngủ còn có cả buồng tắm cơ đấy!

Hai phụ nữ thật tuyệt, Betty và Joyce, mỗi người độ 100 tuổi, sẽ lau dọn các căn phòng mỗi tuần ba lần, việc này nói thẳng là em thấy khá kinh tởm. và với tốc độ di chuyển chậm chạp của họ, em sẽ rất ngạc nhiên nếu họ lau được từng phòng với tần suất đó.

Em cũng đã bắt đầu phân vân không hiểu một khách sạn như thế này thì sẽ thu hút được loại khách nào, nhưng em đã rõ tất cả khi một hôm phải làm ca đêm. Khi câu lạc bộ múa cột hết giờ ở dưới nhà, tiệc tùng lại tiếp diễn trên gác. Điều này khiến em càng có thêm lý do để tuyển thêm phục vụ phòng.

Nếu có ai đó có thể thấy sô cô la ở trên gối của mình, thì lý do duy nhất là người khách trước đó đã nhổ nó ra. Nếu ai đó đội mũ tắm thì lý do duy nhất là vì muốn bảo vệ đầu mình trước dòng nước vàng khè chảy ra từ ống nước (mặc dù có lẽ cũng an toàn, em vẫn kiên quyết sử dụng nước uống đóng chai).

Tuần trước một đài phát thanh gọi điện hỏi liệu khách sạn có muốn tham gia một cuộc thi mà họ sẽ tổ chức hay không- chắc là họ đã tuyệt vọng quá mức, hoặc bị cái tên nghe có vẻ phô trương của khách sạn đánh lừa. Em không thể tìm ra được một lý do nào hay ho để từ chối cả. Người ta phải viết thư tới đài giải thích vì sao họ xứng đáng nhận được một kỳ nghỉ cuối tuần thoải mái ở Dublin. Họ sẽ được nhận một đêm xem hát, một bữa ăn, một ngày đi chơi mua sắm và hai đêm nghỉ kèm ăn sáng tại một khách sạn ở trung tâm, tất cả các chi phí đều được trả trước. Thật tốt cho khách sạn vì bọn em được quảng cáo suốt cả tuần trên đài và kết quả là cũng sẽ có vài vị khách tử tế. Tuy nhiên không ai trong bọn họ biết họ sẽ dấn thân vào cái gì đâu.

Những người chiến thắng đã có một câu chuyện thật cảm động khiến em gần như phát khóc khi nghe trên đài. Vậy là em đã chọn phòng suite tuần trăng mật do họ (hoàn toàn y hệt các phòng khác nhưng em đã bảo Beanie gắn một cái biển lên cửa để làm cho các vị khách thấy có gì đó đặc biệt). Cuối cùng thì ông ta đã tự mình làm cái bằng giấy nến và mất một tiếng với cái bút viết bần trên tay và lưỡi thì thè ra vì tập trung, vẽ đầy những bông hoa xinh đẹp và để thêm một chai sâm banh miễn phí dành cho họ. Em cũng đã thật sự cố gắng hết sức để sửa sang căn phòng đó với khoản tiền còm cúa từ ngân sách để trang bị bộ ga giường bằng vải lanh mới, v.v..., nhưng cũng chỉ trong giới hạn khoản lời lãi nhỏ bé cho phép thôi.

Tuy nhiên khi mấy người đó biết họ đã thắng giải, họ phấn chấn tới mức trước khi đến ngày nào cũng gọi điện cho khách sạn hỏi han và muốn chắc chắn là mọi thứ vẫn ổn. Rồi họ đi vào cửa, nhìn nơi này một cái và biến mất trong vòng 15 phút.

phấn khích với buổi tối phía trước, đầy hứng khởi về tương lai. Phấn khích, phấn khích, và phấn khích. Lúc ấy tớ mới trẻ làm sao. Dĩ nhiên lúc ấy tớ không nghĩ thế. Tớ có đến hàng nghìn kế hoạch. Tớ biết tớ sẽ làm gì. Tớ có bao nhiêu năm tiếp theo của cuộc đời đã được định hình rõ ràng. Nhưng điều tớ đã không biết lúc ấy là chỉ trong vài tiếng đồng hồ tất cả những kế hoạch này sẽ thay đổi. Cô Nàng Biết Tuốt lúc đó không thực sự biết nhiều lắm.

Tớ chỉ mong tối nay Katie sẽ về nhà đúng lúc nó phải về thôi.

Alex: Nó khôn ngoan, Rosie, và nếu cậu đã nuôi dạy nó theo cách mà tớ nghĩ cậu đã làm thì cậu chẳng có gì phải đáng lo cả.

Rosie: Tớ không thể tự lừa dối mình được. đến bây giờ nó đã có bạn trai được 3 năm, vì thế tớ không thật sự nghĩ lúc nào hai đứa chúng nó cũng chỉ có nắm tay nhau thôi đâu. Nhưng ít nhất vào tối nay, vào cái đêm đã thay đổi cuộc đời tớ thì tớ vẫn mong nó về nhà sớm.

Alex: Vậy là tớ sẽ phải làm cậu phân tâm cho đến khi nó về phải không?

Rosie: Nếu cậu không phiền.

Alex: Vậy phòng của bọn tớ ở khách sạn được sắp xếp thế nào khi bọn tớ tới? Dĩ nhiên tớ hy vọng vị quản lý có thể thu xếp những gì tốt nhất cho bọn tớ!

Rosie: Thật sự tớ chỉ là trợ lý quản lý thôi, nhớ chứ, và khách sạn này không thật sự...

Alex: Không thật sự gì cơ?

Rosie: Không thật sự hợp thời trang như những khách sạn mà cậu đã có khi đi du lịch đâu.

Alex: Khách sạn này sẽ thêm phần đặc biệt vì bạn thân của tớ đang điều hành nó.

Rosie: Tớ chẳng muốn có thêm uy tín gì nhờ việc điều hành khách sạn này đâu...

Alex: Ôi, đừng có dở hơi thế. Cậu chẳng bao giờ tự cho mình thêm uy tín với những gì cậu làm.

Rosie: Không, thật đấy Alex. Tớ chẳng muốn nhận tí trách nhiệm nào từ cái khách sạn này hết. Cậu biết đấy, tớ mới ở đây có vài tháng mà. Tớ còn chưa có cơ hội để ghi dấu ấn của mình lên đó. Tớ chỉ tuân theo các mệnh lệnh thôi...

Alex: Vô lý. Tớ nóng lòng muốn nhìn thấy cái khách sạn ấy quá. Sẽ thật buồn cười nếu có ai bị đầu độc trong nhà hàng và tớ phải đóng vai bác sĩ của khách sạn để cứu vãn tình hình? Có nhớ đó là kế hoạch của chúng mình khi còn nhỏ không?

Rosie: Tớ còn nhớ, và có lẽ nó cũng không phải là một khả năng xảy ra quá xa vời đâu. Hôm đó cậu và Bethany có muốn ra ngoài ăn gì không? Có rất nhiều nhà hàng đẹp mà cậu chưa đến thử ở Dublin.

Alex: Có thể. Tớ đang thử tìm khách sạn của cậu trên internet mà không thấy.

Rosie: Ờ này, trang web của bọn tớ bây giờ đang được cập nhật. Tớ sẽ cho cậu biết khi nào cậu có thể xem được.

Alex: Tuyệt. Sẽ thật lạ lung khi gặp lại cô Casey Mũi to Hơi thở Hôi. Chắc là đã đến lúc cô ấy nghỉ hưu rồi. Bọn trẻ con của thế giới cần được giải lao khỏi cô ấy chứ.

Rosie: Tên cô ấy là Julie, nhớ lấy, đừng có gọi cô ấy bằng cái tên khác. Và cô ấy đã đối xử rất tốt với tớ trong mấy năm qua đấy.

Alex: Tớ sẽ làm thế mà. Đừng lo, tớ đã ra khỏi nhà trước đây; và tớ biết cách làm việc với mọi người đấy.

Rosie: Dĩ nhiên cậu biết, thưa ngài bác sĩ Phẫu thuật Giao thiệp rộng.

Alex: Dù bây giờ hình ảnh tớ trong cậu là gì thì cũng hãy xóa bỏ nó đi.

Rosie: Cái gì cơ? Hình ảnh cậu không mặc quần á? Cậu không thể bảo tớ xóa bỏ hình ảnh ấy được đâu.

Alex: À, dù đó là hình ảnh nào thì cũng hãy tăng kích cỡ lên 10 lần nhé.

Rosie: Chúa ơi, 10 inch á Alex?

Alex: Ôi, thôi đi! Thế mẹ cậu dạo này thế nào? Có kết quả nào từ bệnh viện về những buổi xét nghiệm chưa?

Rosie: Chưa, chưa có. Bây giờ mẹ đang đến chỗ chị Stephanie, tách khỏi mọi thứ một thời gian, và khi mẹ quay về thì kết quả đã sẵn sàng. Họ thật sự không biết mẹ có vấn đề gì. Tớ rất lo. Có một hôm tớ nhìn mẹ và có vẻ như đã nhiều năm tớ không nhìn nhận mẹ cho đúng. Không hề để ý mẹ tớ đã già.

Alex: Cô mới chỉ có 65 tuổi. Cô còn trẻ lắm.

Rosie: Tớ biết thế, nhưng tớ đã lưu giữ một hình ảnh về mẹ trong đầu và đó là hình ảnh của nhiều năm trước. Từ khi còn nhỏ tớ đã nhìn mẹ như thế rồi. Nhưng có một hôm khi nhìn mẹ tớ trên giường bệnh, tớ thấy trông mẹ thật già nua. Đó đúng là một cú sốc. Tớ mong họ có thể tìm ra bệnh và chữa khỏi. Thật sự mẹ không thấy khỏe gì cả.

Alex: Khi nào cậu biết đó là bệnh gì thì bảo tớ nhé.

Rosie: Tớ sẽ cho cậu biết. Thật khó khăn khi phải đến Galway vào những ngày nghỉ. Tớ yêu mẹ tớ lắm nhưng với tớ đây vẫn cứ như một chuyến du hành vất vả vậy. hết việc làm những tiếng dài đằng đẳng chẳng giao thiệp với ai đến việc tới đỡ đàn mẹ, tớ chẳng có ngày nghỉ thực sự nào suốt mấy tuần qua, và tớ còn mệt hơn cả mệt nữa.

Alex: Thế Kevin ở đâu trong suốt vụ này? Cậu ta không thể đỡ một tay dù một lần trong đời à?

Rosie: Câu hỏi hay đấy. À, để nói về Kevin một cách công bằng thì nó mới mua một ngôi nhà và đang trong quá trình dọn đến cùng bạn gái. Nếu nó có thêm thời gian, tớ gần như chắc chắn rằng nó sẽ giúp một tay đấy.

Alex: Kevin đã quyết định sẽ gắn bó với ai đấy à? Thật là một cú sốc. Cậu cần nói chuyện với cậu ta về tất cả những chuyện này đi, cố gắng để cậu ta đỡ cậu một tay. Không thể trông đợi cậu làm tất cả mọi việc được.

Rosie: À, không hẳn là tớ làm tất cả mọi việc. Tuần này Steph đang trông nom mẹ và chị ấy có đến những hai đứa con, vì thế cũng không dễ dàng cho chị ấy lắm. (Trông nom mẹ nghe không được ổn lắm đúng không?) Và tớ không ngại vì tớ muốn ở đó bên mẹ. Mẹ có mỗi một mình và tớ biết một mình thì thế nào rồi.

Alex: Việc cậu yêu cầu Kevin đỡ một tay không có nghĩa cậu không yêu và muốn giúp cô Alice. Cần phải nói chuyện với Kevin. Và lẽ ra cậu ta không cần phải đợi cậu nói chuyện mới phải chứ.

Rosie: À, tớ sẽ chờ cho đến khi nó ổn định với ngôi nhà mới, và khi xong xuôi mà nó vẫn không động đậy thì tớ sẽ không nhận nữa đâu.

Hồi trước nó đã không đến thăm bố dù chỉ một nửa số lần mà lẽ ra nó phải đến và tớ biết nó đang phải trả giá cho việc đó. Tớ chưa bao giờ hoàn toàn hiểu Kevin. Nó thích giữ riêng mọi thứ của nó cho riêng nó thôi. Nó đi và về nhà và không bao giờ kể cho ai nghe xem nó đang làm gì. Thế rồi khi bố qua đời bỗng nhiên nó nghĩ nó có thể kiểm soát hết mọi thế hoạch. Bây giờ khi mẹ ốm, một lần nữa nó lại lơ đi. Steph và tớ đã cố gắng nói chuyện với nó về việc này trong rất nhiều dịp rồi, nhưng chẳng có gì lọt được vào tai nó cả. Nó ích kỉ và đơn giản thế đấy. Chờ đã, một chiếc xe buýt mới đậu lại ngoài kia. Chờ tớ chạy ra cửa sổ xem sao đã nhé.

Alex: Có Katie trong ấy không?

Rosie: Không.

Alex: Ôi, nó sẽ...

Rosie: Ôi cảm ơn Chúa, nó đây rồi. Tốt hơn hết là tớ nên tắt máy tính và chiu vào giường. Tớ chẳng muốn nó nghĩ tớ đang chờ nó.

Ôi cảm ơn Chúa vì đã đem đứa trẻ của con về nhà. Chúc ngủ ngon Alex.

Alex: Chúc ngủ ngon, Rosie.

47. Chương 47

Mẹ thân yêu nhất của con,

Cảm ơn mẹ vì tuần vừa rồi nhé. Thật tuyệt vời khi lại được ở nhà với mẹ. Con nhớ những đêm tán gẫu của hai mẹ con thế! Cùng với bức thư này con sẽ đem tin tốt lành đến đây! Tony Spencer, một ông người Anh sở hữu Câu lạc bộ Mất ngủ ở dưới phố tối qua vừa đến câu lạc bộ của bố lúc con đang chơi nhạc với bộ đồ nghề của con, và ông ta đã ấn tượng mạnh đến độ hỏi con có muốn làm việc cho ông ấy không? Hay không hở mẹ?? Ông ấy cũng tổ chức một số liên hoan khiêu vũ mùa hè, thế nên con có thể đi vòng quanh châu Âu suốt mùa hè, chơi nhạc ở đó. Con thật sự quá phấn khởi!

Câu lạc bộ Mất ngủ thật sự là một nơi rất được ưa chuộng, và câu lạc bộ mở cửa đèn tận 6-7 giờ sáng ấy. Con sẽ chỉ ở trong khu vực chơi nhạc từ khoảng 10 giờ tối đến nửa đêm thôi, đầu tiên là thế đã. Tony trả lương khá tốt, và ngay khi con có được tấm séc khiêm tốn đầu tiên, con sẽ gửi ít tiền về cho mẹ. Con đã gặp những người thật sự thú vị ở đây, những người cũng mới ra trường và đang làm ở bar. Con và ba cô gái khác, Jennifer, Lucy và Sara đang bàn nhau thuê chung một căn hộ.

Con không biết khi nào thì John đến. Từ khi anh ấy bắt đầu đi học đại học hồi tháng Chín, tối nào anh ấy cũng đi chơi với một đám người mà con chưa bao giờ nghe nói đến. Anh ấy cứ đập thình thịch vào điện thoại và bất thình lình gọi điện cho con khi đang đi chơi, và tất cả những gì con có thể nghe thấy là những tiếng người ngà ngà say gào thét. Thật là kỳ quặc với hai bọn con. Sau bao nhiêu tuần chia tay mà lần liên lạc đó lại là tất cả những gì bọn con có. Không còn giống lúc trước tí nào và con không thích thế. Con cứ nghĩ sẽ ở bên anh ấy mãi mãi nhưng với tốc độ bọn con đang đi thì con nghĩ khó có thể ở bên anh ấy đến cuối mùa hè này.

Trong lúc đó thì đã lâu lắm rồi con không biết tin gì về Toby. Hoàn toàn là lỗi của con vì cậu ấy đã gọi điện cho con khối lần lúc con mới chuyển đến đây, và con đã không gọi điện lại cho cậu ấy. Thời gian thì như tên bay. Con cứ bảo mình sẽ gọi điện cho cậu ấy nhưng đã hàng bao tháng rồi, và bây giờ con ngượng quá. Lần cuối cùng con nói chuyện với cậu ấy thì cậu ấy đang rất vui vẻ ở trường đại học và, không còn nghi ngờ gì nữa, kết bạn với rất nhiều bộ rã. Ngày mai con sẽ gọi cho cậu ấy, xin hứa là ngày mai.

Con mong là mọi việc ở chỗ làm của mẹ đều ổn. Con không thể tin được là hợp đồng của mẹ được kéo dài. Con cứ nghĩ mẹ ghét nơi đó lắm cơ. Cho con biết tình hình ở đó nhé, con bối rối quá.

Chú Alex lúc trước có viết thư và kể cho con điều đã xảy ra khi chú ấy và cô Bethany ở khách sạn hôm đó hai cô chú về dự buổi liên hoan về hưu của cô Casey Mũi to Hơi thở Hối. Thật buồn cười quá! Mẹ không biết sắp sửa có buổi tiệc Giáng sinh của câu lạc bộ múa cột ở đó à? Con không nghĩ chú Alex có vẻ quá bị làm phiền với cái cảnh các cô tiên Giáng sinh mặc bộ bikini trắng và đồ nhảy múa xung quanh bar đâu. Con không thể tin được là cô Bethany từ chối không ở lại qua đêm. Người phụ nữ đó đúng là chẳng có tí khiếu hài hước nào trong người. Con không biết chú Alex nhìn thấy gì ở cô ấy. Con mới gặp cô ấy vài lần nhưng cô ấy thật là chán chợp và cứng nhắc trong khi chú ấy thoải mái đến mức con thật sự không thấy họ có thể ở bên nhau lâu hơn được. Con không thể tin được rằng chú Alex phải cứu một trong những vị khách của nhà hàng ở đây - cái ông đó bị ngộ độc à? Nhà hàng của mẹ phục vụ kiểu món ăn gì thế?! Cũng may là có một bác sĩ trong khách sạn.

Con cũng phải đi xem con sẽ chơi bản nào tối nay đây. Bố cho con hai giờ chuẩn bị để chơi ở Mất ngủ. Cô Lisa thì cứ cố gắng thuyết phục con chơi nhạc của những năm 1980 để cô ấy có thể nhảy cái điệu thường nhảy. Nếu không phải rắn thì cô ấy chắc sẽ muốn có gì đó tệ hơn, chẳng hạn như đệm vai và tóc xoắn.

Khi nào bà ngoại khỏe hơn thì mẹ và bà nên đến chỗ con chơi vài tuần. Có nhiều khu vực giải trí rất tốt với các bãi biển và cảnh trí đáng yêu. Không phải chỉ có toàn quán rượu với bar đâu. Mẹ thử xem nhé. Có lẽ một kỳ nghỉ sẽ tốt cho bà.

Con nhớ mẹ vô cùng, mỗi khi thấy cô đơn con lại nhìn ảnh mẹ và chú Alex trong cái mặt dây chuyền của con. Cả hai đều đang ở rất gần trái tim con. Luôn luôn là thế.

Yêu mẹ,

Katie

Bạn nhận được một tin nhắn từ: RUBY.

Ruby: Chị đã bị bỏ rơi.

Rosie: Cái gì? Bị Teddy bỏ á?

Ruby: Không! Đừng có vớ vẩn thế, người đàn ông đó không biết làm thế nào để đổ rác nữa ấy chứ, nói gì đến bỏ rơi chị. Không, bị cáo ở đây là cậu con trai đáng yêu của chị thôi. Cậu ta mới thông báo cho chị biết là dịch vụ salsa của chị không còn cần nữa và cậu ấy đã đổi chị lấy một người mẫu trẻ hơn.

Rosie: Ôi không, chị Ruby, em rất tiếc. Ai là cái người khác đó thế?

Ruby: Thật sự thì chị chỉ giả vờ điên lên thôi nhưng chị không điên thật đâu. À, nói dối đấy. Lúc đầu chị thật sự điên lên và ăn nguyên cả một cái bánh sô cô la (loại bánh yêu thích của Gary mà chị đã mua cho nó) một cách tình cờ thôi. Ăn được một nửa thì chị chỉ hơi tức giận thôi và rồi sau khi chị cho cái thìa bánh cuối cùng vào mồm thì chị bắt đầu có thể suy nghĩ một cách đầy lý trí được rồi (và đó là việc mà bánh có thể tác động tới chị, em thấy đấy). Vậy là chị bày ra kế hoạch sẽ mời “cái người đàn bà khác” đó đến nhà ăn tối để có thể đầu độc cô ta.

Chị cần phải tìm ra xem đó là ai, tại sao thế quái nào mà Gary lại bỏ chị để đến với cô ta. Và rồi hóa ra cô ta chỉ mới ngoài 20, từ Tây Ban Nha đến, dạy tiếng Tây Ban Nha ở trường (đó là nơi Gary gặp cô ta, ở đây nó làm kỹ sư bảo trì), cô ta nhỏ nhắn, xinh xắn và là một cô gái cực kỳ xinh tươi.

Rosie: Cô bé là tất cả những gì chị luôn căm ghét, đúng không?

Ruby: Luôn luôn, đúng thế. Nhưng lần này thì khác vì chị và Gary của chị đã tìm thấy tình yêu.

Rosie: Ôiiiiiii!

Ruby: Chị biết! Thế có tuyệt không? Vậy là chị không có vấn đề gì trong việc đẹp sang một bên và treo giày nhảy của chị lên. Nói thật là chị đã nghĩ đến việc tách khỏi Gary rồi. Bây giờ chị đã không xa cái tuổi 50 là mấy, chị cần khiêu vũ với ai đó hơn tuổi chị, một người không có năng lượng để lẳng chị sang góc kia của căn phòng. Chị không còn theo kịp nữa. Có lẽ Marie sẽ làm cho thằng nhóc dọn ra khỏi nhà và chuyển đến sống với con bé.

Rosie: Chị có câu về chuyện ấy không?

Ruby: Cáo ngang với việc tìm thấy một triệu euro dưới gầm giường ấy. Thằng bé này cần phải nhận ra rằng bây giờ nó đã là một người đàn ông trưởng thành và cần phải dọn ra ở riêng. Chị không thể nấu bữa tối và giặt quần áo cho nó mãi được. À mà thế là đủ về chị rồi, mẹ em thế nào?

Rosie: Không ổn lắm. Có vẻ như dần dần từng tí một mọi thứ đều không ổn với bà. Bệnh thấp khớp của mẹ bây giờ nặng đến độ hầu như mẹ không đi được. Bệnh này không gây nhiều vấn đề lắm hồi bố mẹ đi du lịch vì hai người được hưởng thời tiết ấm áp. Tuy nhiên bây giờ thì em không nghĩ Connemara với mùa đông lạnh lẽo như thế là nơi tốt nhất cho mẹ. Nhưng mẹ sẽ không chịu dọn ra khỏi đó. Em thấy lo cho mẹ. Mẹ cứ đi ra đi vào bệnh viện với các bệnh lây nhiễm và các bộ phận cơ thể có vấn đề, toàn những bộ phận mà em thậm chí còn không biết sự tồn tại của chúng nữa. Cứ như thế khi bố qua đời thì cơ thể mẹ bỏ cuộc ấy.

Ruby: Mẹ em là một người cứng rắn, Rosie. Bác sẽ qua khỏi thôi.

Rosie: Cứ hy vọng thế.

Ruby: Mọi thứ ở Khách sạn Fawlty Tower thế nào?

Rosie: Ha! À, em sẽ không phải chịu đựng nơi này thêm nữa vì em sẽ đi vào cuối tháng này.

Ruby: Tháng nào em cũng nói câu đó và em chẳng bao giờ làm thế cả. Em có lẽ sẽ chờ đến khi hợp đồng hết hạn vào năm sau rồi mới đi. À mà, trừ phi em thật sự tìm một công việc khác, nếu không em sẽ chẳng đi đâu cả.

Rosie: Giữa việc đi làm suốt và việc đến thăm mẹ thì em không còn thời gian nữa. Ý em là, gần đây nhất em gặp chị là bao giờ?

Ruby: Hôm qua.

Rosie: À, trừ những lúc chị lái xe đến chỗ em trước chỗ đậu xe buýt, bấm còi và vẫy tay ra. À nhân đây xin cảm ơn chị đã tăng tốc, lái xe qua vùng nước mưa ở bên kia đường và làm em ướt sũng nhé.

Ruby: Chúng ta đã đi theo những hướng khác nhau mà trông có vẻ như em có thể làm được một cú tắm hoa sen ấy.

Rosie: Cái gì cũng được. Mà ít nhất đã một tháng kể từ khi em có thể thật sự ra đường rồi đấy. Thật là nực cười. Em chẳng có cuộc đời nào. Em thật sự muốn đến thăm Katie, và Alex đã mời em đến chỗ cậu ta bao nhiêu lần mà em chẳng thể nào đi được vì mẹ, dĩ nhiên em không trách mẹ.

Ruby: Khi mẹ em khỏe lên mọi sự sẽ tốt hơn.

Rosie: Mẹ sẽ không khỏe lên, chị Ruby. Mẹ không muốn khỏe lên. Bây giờ mẹ chỉ đang chờ đợi thôi. Thật sự đến giai đoạn này thì mẹ đã phải ngồi xe lăn rồi và mẹ mới chỉ có 66 tuổi.

Ruby: Bảo Kevin lười biếng đỡ một tay đi.

Rosie: Kevin có thể làm gì? Nó sẽ không biết phải bắt đầu từ đâu và em biết mẹ sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi em đỡ mẹ. Dù sao thì mọi người cần phải tiếp tục thôi.

Gửi Josh,

Chúc mừng sinh nhật thứ 10 của cháu,

Yêu cháu nhiều.

Rosie

Gửi cô Rosie,

Xin cảm ơn cô rất nhiều vì đã gửi cho cháu quà và thiệp. Thật là hay. Cho cháu gửi lời hỏi thăm đến chị Katie, dù chị ấy đang ở đâu đi nữa nhé. Chị ấy gửi bưu thiếp cho cháu lúc nào cũng từ những nước khác nhau và nghe ra có vẻ chị ấy thật sự hạnh phúc. Chị ấy làm nghề thú vị nhất đấy! Cháu chẳng bao giờ nghe tin về bạn cũ Toby của chị ấy nữa. Cháu đoán là hai người bị mất liên lạc hay sao đó. Dù sao cũng cảm ơn cô đã tặng quà. Cháu sẽ có thể mua một trò chơi điện tử mới với nó.

Hẹn gặp cô sớm,

Tự Josh

Gửi mẹ,

Xin chào! Con đang ở Amsterdam. Mới gặp một anh chàng tuyệt vời làm nghề hái dâu tây. Không biết nói tiếng Anh nhưng bọn con cũng xoay sở khá ổn.

Mọi thứ ở đây đều tuyệt. Con có bao nhiêu là hợp đồng và các quán cà phê cũng thật tuyệt!

Yêu mẹ,

Katie

Gửi Rosie,

Chúc mừng sinh nhật lần thứ 38!

Thật đáng sợ làm sao là chúng ta đã gần đến cái tuổi 40 thế nhỉ?! Uống một cốc thay tở nhé.

Thân mến,

Alex

Rosie, nếu e nghĩ tuổi 38 là rất tệ thì hãy tưởng tượng chị đã cảm thấy thế nào khi sắp sửa đến tuổi 50. Áaaaaa! Chúng ta sẽ có một buổi liên hoan thật hoành tráng. Chỉ có chị và em được mời thôi.

Chúc mừng sinh nhật lần nữa nhé.

Ruby

Chào mẹ,

Con đang ở Andorra. Con mới gặp một anh chàng tuyệt vời là hướng dẫn viên trượt tuyết của con, anh ấy đã cố gắng dạy con cách để khỏi tự làm mình gãy cổ ấy. Anh chàng không nói một từ tiếng Anh nào nhưng bọn con cũng xoay sở với nhau khá ổn. Ở đây mọi thứ đều tuyệt. Lúc nào đó mẹ con mình phải đi trượt tuyết với nhau mới được. Mẹ sẽ thích đấy! Lễ hội mùa đông ở đây thật sự rất tuyệt, có vài hợp đồng nhỏ để làm. Giáng sinh con sẽ về nhà để mẹ con mình có thể buồn chuyện với nhau về tất cả mọi thứ nhé! Con nóng lòng muốn gặp mẹ quá!

Yêu mẹ,

Katie

Chào mẹ,

Mẹ có muốn đến ở với con trong Giáng sinh này không? Katie sẽ về và sẽ có ba mẹ con bà cháu mình. Con nghĩ sẽ rất tuyệt, mẹ có thể ở phòng Katie và con sẽ xếp một cái ghế sofa cho nó. Con thấy hào hứng với ý tưởng này quá. Beanie đã cho con nghỉ ngày Giáng sinh rồi, thế nên mẹ nói đồng ý nhé!

Rosie

Rosie,

Mẹ rất thích, con yêu quý. Cảm ơn con đã mời nhé. Mẹ nóng lòng muốn gặp Katie nhỏ bé quá. À mà mẹ đoán là cũng không còn nhỏ nữa!

Yêu con,

Mẹ

Từ Katie

Gửi Mẹ

Tiêu đề Về nhà

Cảm ơn mẹ thật nhiều về bữa tối Giáng sinh. Thật cực kỳ ngon, như mọi khi. Thật hay khi cả ba người mình có thể ở bên nhau mẹ nhỉ. Chỉ toàn phụ nữ thôi!

Bà ngoại đã thay đổi nhiều từ lần trước con gặp và trông mẹ thì mệt mỏi. Con đã nghĩ đến việc về nhà vài tuần liền và đỡ một tay. Có lẽ con có thể có một việc làm chỗ này chỗ nọ quanh Dublin một thời gian ngắn? Con muốn giúp đỡ mọi người.

(Với lại sẽ có thêm phần thưởng là gặp a chàng mà con đã gặp lúc con ở đó nữa!)

Cho con biết nhé.

Từ Rosie

Gửi Katie

Tiêu đề Đáp: Về nhà

Không được về nhà! Đó là mệnh lệnh!

Ở đây mọi việc đều tốt đẹp. Con cũng cần phải sống cuộc đời của con nữa chứ, vì thế con cứ tiếp tục với việc thư giãn đi du lịch, và làm việc chăm chỉ của con đi! Đừng lo về bà ngoại và mẹ. Bà và mẹ hoàn toàn ổn!

Mẹ thật sự thích công việc này và mẹ không ngại những giờ làm việc dài. Thật tuyệt khi có thể đi xa mỗi tuần hít thở không khí trong lành của Connemara. Tuy nhiên mẹ có một yêu cầu cần con thực hiện. Bác Ruby và mẹ muốn đến chỗ con chơi một tuần vào tháng Hai nếu con có thể bố trí cho chúng ta vào lịch của con. Ruby nói rằng bác ấy thích đến một bữa tiệc bọt bia và chiến thắng trong một cuộc thi áo phông ướt trước khi bác ấy đến tuổi 50!

Cho mẹ biết khi nào thì con có thời gian nhé.

Từ Rosie

Gửi Steph

Tiêu đề Mẹ

Em nhờ chị một việc nhé. Chị nghĩ chị có thể chăm mẹ thêm một tuần vào tháng Hai không? Em xin lỗi, em biết chị thật sự cũng bận lắm, nhưng Beani cuối cùng đã cho em nghỉ một tuần và em thật sự muốn đến chỗ Katie xem nó dạo này sống ra sao. Em muốn gặp bạn bè nó và xem nó đang làm việc ở đâu; chị biết đấy, những việc đáng chán mà các bà mẹ phải làm ấy.

Nếu chị không nhận lời được thì em cũng hiểu. Có lẽ em sẽ có thể vận tay Kevin để bắt nó quan tâm đến ai đó vậy.

Em gửi lời thăm hỏi đến gia đình chị nhé.

Từ Steph

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Mẹ

Dĩ nhiên chị có thể nhận lời chăm mẹ rồi. Thật ra thì chị sẽ có một giải pháp hay hơn và định đưa cả nhà đến Connemara trong một tuần. Pierre đã lôi chị đến nhà bố mẹ anh ấy ăn tối Giáng sinh, thế nên chị nghĩ đến lượt chị có quyền được làm tương tự!

Em đáng được nghỉ ngơi một chút, Rosie. Chị thật xin lỗi là em đã mắc kẹt khi phải làm mọi thứ. Đôi khi chị cảm thấy muốn đi đến đó và cho Kev một cú đá thật đau. Chị định sẽ có một cuộc nói chuyện nghiêm túc với nó khi chị ở đó, và có lẽ nó thậm chí sẽ còn muốn gặp cháu trai và cháu gái của nó cho có chút thay đổi cũng nên.

Hãy vui vẻ với Katie nhé. Chị không thể tin được rằng bây giờ nó đã trưởng thành thế nào, và giống em thế nào! Mấy tháng trước, lúc nó ở nhà bọn chị, chị cảm thấy cứ như chị đang nói chuyện với em ấy. Hãy thưởng thức tuần đó với Ruby nhé. Chị cần phải có thêm thời gian thật vui bên mẹ nữa.

Từ Alex

Gửi Katie

Tiêu đề Sinh nhật thứ 40 bất ngờ

Chú chẳng biết bây giờ cháu đang ở đâu trên thế giới, nhưng hy vọng cháu vẫn còn check mail! Sau khi xem xét thực tế là tháng sau mẹ cháu sẽ 40 tuổi và cháu thì 21, chú nghĩ sẽ là một ý hay nếu ta tổ chức một bữa tiệc sinh nhật đúp. Nhưng chú hy vọng rằng ta sẽ đưa được cháu về nhà và làm cho mẹ cháu ngạc nhiên với một bữa tiệc sinh nhật chứ?

Cháu có thể mời tất cả các bạn của cháu và ta có thể sắp xếp để mời các bạn của Rosie nữa. Có lẽ ta nên mời cô Ruby tham gia vào vụ này để giúp một tay nhỉ? Chú nghĩ cô ấy sẽ thích lắm.

Cho chú biết liệu cháu có nghĩ đây là một ý hay không nhé.

Rosie: Vài ngày nữa thôi là em sẽ 40 tuổi đấy, chị Ruby. Bốn mươi. Con số to tướng 4-0.

Ruby: Thế thì sao?

Rosie: Thế tức là già chứ sao.

Ruby: Thế cái đó sẽ làm chị thành cái gì, cổ đại à?

Rosie: Ôi xin lỗi, chị biết ý em là gì mà. Chúng ta chỉ không chính xác mới có 20 tuổi, đúng không nào?

Ruby: Không, cảm ơn Chúa về điều đó, vì nếu thế thì chị sẽ lại phải trải qua một cuộc hôn nhân như rác và một cuộc ly dị. Chúng ta sẽ lại phải dọn ra ngoài ở và đi tìm việc, không chắc chắn về cuộc đời chúng ta, suốt ngày quan tâm đến việc hẹn hò và việc ta trông thế nào, ta đang đi loại xe nào, ta bật loại nhạc nào trong xe, ta mặc cái gì, liệu ta có tham gia một số câu lạc bộ nhất định nào đó không, v.v... và v.v... Có gì hay khi 20 tuổi? Ta có thể gọi đó là những năm tháng vật chất. Những năm tháng chúng ta bị sao nhãng bởi tất cả những thứ vớ vẩn nhất. Thế rồi chúng ta tóm được tuổi 30 và mất bao nhiêu năm đó để cố gắng bù đắp cho tuổi 20. Nhưng còn tuổi 40 của em thì sao? Những tuổi này chỉ là để hưởng thụ mà thôi.

Rosie: Hmmm, ý hay đấy. Thế tuổi 50 thì để làm gì?

Ruby: Sửa chữa lại những gì đã làm sai ở tuổi 40.

Rosie: Tuyệt. Em mong đến cái tuổi đó quá đi.

Ruby: Ôi, đừng lo, Rosie. Em không cần phải nhảy múa ca hát vì cái thực tế là thế giới đã quay quanh mặt trời thêm một lần nữa đâu. Bây giờ chúng ta chỉ nên đón nhận nó như một điều đương nhiên thôi. Thế em muốn làm gì vào sinh nhật 40 tuổi của em?

Rosie: Không làm gì cả nhé?

Ruby: Kế hoạch hay đấy. Tại sao ta không xuống chỗ chị vào tối thứ Sáu để vui một tí nhỉ?

Rosie: Nghe tuyệt quá.

Ruby: Ôi, chờ đã. Tối đó cũng là sinh nhật anh của Teddy, và chúng ta sẽ tụ tập ở khách sạn Berkeley Court.

Rosie: Ôi, rất sành điệu! Em yêu cái khách sạn ấy!

Ruby: Chị biết, chị nghĩ anh ta lại rảnh rồi nữa rồi. Đúng ra thì em có thể sẽ nghĩ anh ta biết cảnh sát đang theo dõi anh ta ngay sau khi ra tù. Nhưng một số người chẳng bao giờ học được cái gì cả.

Rosie: Ôi, thế chị có muốn đổi sang tối thứ Bảy không?

Ruby: Không! Em sẽ đón chị ở khách sạn và ta có thể cùng nhau thẳng tiến đến quán rượu nhé?

Rosie: OK, nhưng em không muốn vào đó nói chuyện với anh của Teddy đâu. Lần cuối cùng gặp nhau anh ta đã cố thò tay vào váy em đấy.

Ruby: Lúc ấy anh ta mới ra tù được vài ngày mà, Rosie; em có thể hiểu anh ta đang cảm thấy thế nào rồi đấy.

Rosie: Thế nào cũng được. Thế mấy giờ em đến đón chị đây?

Ruby: 8 giờ tối.

Ruby: Chị đùa đấy à?! Mấy giờ thì bắt đầu?

Rosie: 7 giờ 30 tối.

Ruby: Ruby! Chị sẽ phải ở đấy lâu hơn thế! Em sẽ không đến đưa chị đi khi chị mới ở đấy có nửa tiếng thôi đâu; mọi người sẽ nghĩ em thật thô lỗ! Em sẽ đến lúc 9 giờ 30 tối. Ít nhất như thế chị cũng có 2 tiếng.

Ruby: Không! Em phải đến lúc 8 giờ!

Rosie: Tại sao?

Ruby: À, một lý do là bữa tiệc ở trong phòng suite áp mái của khách sạn Berkeley Court.

Rosie: Ôi trời ơi, tại sao chị không nói sớm? Em sẽ ở đấy lúc 7 giờ 30.

Ruby: Không! Em không đến lúc ấy được!

Rosie: Chị bị làm sao thế? Sao em lại không đến lúc ấy được?

Ruby: Vì em không được mời và họ sẽ nghĩ em là một người tự dưng lại chen ngang như thế. Nếu em đến lúc 8 giờ thì em có thể nhanh chóng giấu chỗ và sau đó chúng ta sẽ đi.

Rosie: Nhưng em muốn ở lại trong phòng áp mái. Chị có biết như thế có ý nghĩa thế nào với em không?

Ruby: Có, chị biết... nhưng xin lỗi, em không ở lại được đâu. À mà một khi, em gặp gia đình của Teddy thì em sẽ muốn đi ngay ấy chứ.

Rosie: OK, nhưng em hy vọng chị biết rằng chị đã làm tim em tan nát - và em không quan tâm chị nói gì, bất kỳ thứ gì trong buồng tắm mà không được ghim chặt lại sẽ vào túi xách của em tuốt. Thật sự em nghĩ sẽ mang theo cái máy ảnh của em đi đấy!

Ruby: Rosie, đó là một bữa tiệc sinh nhật. Chị chắc rất nhiều người sẽ mang máy ảnh.

Rosie: Ừ, em biết, nhưng em cũng sẽ chụp vài tấm cho Katie nữa. Nó sẽ rất thích xem khách sạn này như thế nào. Em hy vọng nó có thể đến nhưng nó lại không đến được. Sau sinh nhật em vài tuần là sinh nhật nó 21 tuổi, và em đang mong là bọn em có thể tổ chức sinh nhật cùng nhau, nhưng không may là chẳng được rồi. Mẹ thì lại đến chỗ chị Stephanie, thế nên mẹ cũng sẽ không tham dự được. Em hơi buồn bực về chuyện ấy đấy, nhưng gần đây mẹ ốm đau quá đến mức em chẳng muốn ồn ào làm gì. Em chỉ mừng là mẹ nói mẹ muốn đi đâu đó, kể cả vào sinh nhật của em đi nữa. Vậy là sẽ lại chỉ có chị và em rồi, nhưng ít nhất năm nay em sẽ được nhìn trộm cái phòng áp mái đó! Em sẽ ăn cắp một vài ý tưởng cho khách sạn của chính em. Thật là tuyệt vời!

Ruby: Mong sớm được nhìn thấy em, Rosie. Hẹn gặp lúc 8 giờ, phòng 440 nhé.

Phòng Áp mái

440

NGẠC NHIÊN CHƯA, ROSIE!

CHÚC MỪNG SINH NHẬT, ROSIE & KATIE!!

Chúc mừng sinh nhật thứ 40, Rosie.

Mẹ đã có một kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời ở bữa tiệc của con, chúng ta thật sự đã làm cho con bất ngờ, đúng không?! Mẹ thật tan nát cõi lòng khi phải giả vờ với con rằng mẹ sẽ đến chỗ Stephanie, nhưng cũng bỏ công khi nhìn thấy vẻ mặt của con (và những giọt nước mắt trong mắt con nữa). Alex đã sắp xếp tất cả đấy. Thằng bé đúng là một người đàn ông đáng yêu hết sức, Rosie ạ. Nhưng thật đáng buồn về cô vợ! Con có biết rằng mẹ đã luôn nghĩ rằng con và nó sẽ luôn ở bên nhau khi hai đứa còn nhỏ không? Buồn cười nhỉ?

À mà cảm ơn con, cảm ơn, cảm ơn vì đã là một cô con gái tuyệt vời và vì tất cả những gì con đã hỗ trợ mẹ trong những năm qua. Bố con chắc sẽ tự hào về con lắm. Mẹ chắc sẽ kể cho bố nghe tất cả về con khi nào mẹ gặp bố!

Con là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, Rosie Dunne. Bố con và mẹ đã thành công!

Yêu con nhiều.

Mẹ

48. Chương 48

Chúc mừng sinh nhật 70 tuổi của mẹ!

Mẹ đã làm được đến con số 7-0 và mẹ trông đẹp hơn bao giờ hết! Bọn con sẽ đưa mẹ ra khỏi bệnh viện nhanh hết sức có thể; trong lúc chờ đợi thì đây là ít nho để mẹ cảm thấy thật sự đang ốm nhé!

Yêu mẹ luôn luôn và mãi mãi, mẹ ơi.

Rosie

Chào Kev, chị Steph đây. Nhắn tin cho em vì không thể gọi điện được. Có lẽ em sẽ muốn đến Connemara bây giờ. Đến lúc rồi.

Chào con yêu, sẽ liên lạc với bố con sớm ngay khi có thể. Bố đã đặt cho con vé chuyến bay về nhà ngày mai. Mẹ biết hơi gấp nhưng bà ngoại hỏi con. Cậu Kev sẽ đón con ở sân bay và đưa con về. Hẹn gặp con ngày mai. Yêu con. Mẹ.

Dunne (tên con gái là O'Sullivan) (Connemara, Co.Galway và trước đây là Dundrum, Dublin 10) - Alice, vợ yêu của Dennis và mẹ kính yêu của Stephanie, Rosie và Kevin; sẽ được các cháu Katie, Jean-Louis và Sophia, con rể Pierre, anh trai Patrick và chị dâu Sandra luôn tưởng nhớ tới. Chuyển vào lúc 4 giờ 45 chiều ngày hôm qua từ nhà tang lễ Stafford về Nhà thờ Oughterard, Connemara. Chúc bà an nghỉ.

“Ar dheis lamh De go raibh a anam uasal”.

ĐY LÀ BẢN DI CHỨC CUỐI CÙNG, ký ngày 10 tháng 9 năm 2000, của ALICE DUNNE ở Boynevyle House, Connemara, Co Galway.

HỦY BỎ tất cả các di chúc do Alice Dunne lập ra trước đây. Nếu chồng tôi còn sống sau tôi đến 30 ngày, TÔI XIN ĐỂ LẠI toàn bộ tài sản của tôi cho ông và chỉ định ông là người thực hiện di chúc của tôi. Nếu chồng tôi không còn sống sau tôi 30 ngày thì những điều khoản sau đây sẽ được áp dụng:

1. TÔI CHỈ ĐỊNH Rosie Dunne (sau đây gọi là “Người Nhận Ủy Thác”) là người thực hiện và là người được ủy thác và tôi chỉ định con tôi là người nhận ủy thác theo các Điều luật Xử lý Nhà đất, Điều luật Thảo Giấy Chuyển nhượng Tài sản và khoản 57 Điều luật Thừa kế.

2. TÔI ĐỂ LẠI cho Người Nhận Ủy Thác toàn bộ tài sản của tôi cùng tất cả quyền bán (với quyền được hoãn việc bán đó từng phần hay tất cả khi cần thiết) và theo đó giữ tất cả hay thực hiện bán theo những ủy thác sau...

Bạn nhận được một tin nhắn từ: STEPH.

Steph: Em gái bé bỏng của chị thế nào rồi?

Rosie: Ôi chào chị Steph. Em không biết nữa. Những ngày này có một sự yên lặng kinh khủng trong thế giới của em. Em thấy mình bất tỉ vi và radio lên chỉ để cho âm thanh làm khuất lấp nó. Katie phải quay lại làm việc; mọi người đã ngừng gọi điện để chia buồn. Bây giờ mọi thứ đã dịu lại và em được tỉnh lại với sự yên lặng này đây. Em không biết nên làm gì với mình vào những ngày được nghỉ. Em đã quen với việc nhảy lên xe buýt và đi đến chỗ mẹ rồi. Bây giờ cuộc sống dường như rất lạ. Kể cả hồi trước, khi mẹ nằm trên giường trông thật mềm yếu thì mẹ vẫn có thể làm em cảm thấy an toàn. Các bà mẹ thường thế, đúng không? Chính sự có mặt của họ đã làm được vậy rồi. Và thậm chí nếu có đúng là em đã chăm sóc mẹ vào những ngày cuối cùng đi chăng nữa thì thực ra vẫn là mẹ chăm sóc em. Em nhớ mẹ.

Steph: Chị cũng thế, ngay cả trong những thời khắc lạ lùng nhất. Chỉ khi nào quay về với những vòng quay thường trực của cuộc sống thì ta mới thật sự cảm thấy điều đó. Chị vẫn phải thường xuyên tự nhắc nhở mình rằng điện thoại có reo cũng không phải là mẹ đâu. Hay khi chị có được một khoảnh khắc rảnh rỗi trong ngày, chị nhắc ống nghe lên để gọi điện cho mẹ và rồi nhớ ra rằng mẹ không còn ở đó để nghe điện. Thật là một cảm giác kỳ lạ.

Rosie: Kevin vẫn còn rất cáu bẳn với em. Thật phiền tiết.

Steph: Lờ Kevin đi; nó lúc nào chả cáu bẳn với toàn thế giới.

Rosie: Nhưng có thể nó đúng, chị Steph ạ. Mẹ đã đặt em vào một tình huống khó xử khi để lại cho em căn nhà. Có lẽ em nên bán nó đi và chia số tiền ra làm ba phần. Như thế công bằng hơn.

Steph: Rosie Dunne, em sẽ không bán ngôi nhà đó vì chị và Kev. Mẹ để ngôi nhà lại cho em là có lý do. Kev và chị cả hai đều an toàn về mặt tài chính - bọn chị đều có nhà rồi. Thật sự bọn chị không cần ngôi nhà ở Connemara. Mẹ biết thế nên mẹ đã để lại ngôi nhà cho em. Em làm việc chăm chỉ hơn cả hai bọn chị

cộng lại và em vẫn chưa ra khỏi căn hộ đó. Thật ra chị chưa kể cho em nghe, nhưng mẹ đã thảo luận việc này với chị trước đây và chị đồng ý với mẹ. Đây là cách duy nhất. Đừng có nghe Kevin nói.

Rosie: Em không biết nữa, chị Steph; em không hoàn toàn thoải mái với việc này...

Steph: Rosie, hãy tin chị, nếu chị cần tiền đến thế chị sẽ cho em biết và chúng ta có thể xem nên làm gì đó. Nhưng chị không cần tiền. Kevin cũng thế. Không phải là bọn chị bị lãng quên trong di chúc đâu. Thực sự là bọn chị ổn. Ngôi nhà ở Connemara thuộc về em. Em muốn làm gì với nó cũng được.

Rosie: Cảm ơn chị Steph.

Steph: Không có gì. Vậy thì em sẽ làm gì một mình ở đó hả Rosie? Chị ghét phải thấy em cứ một mình mãi. Em có muốn đến đây chơi một thời gian không?

Rosie: Không, cảm ơn chị Steph. Thật sự em phải làm việc. Em sẽ tự ném mình vào công việc này và biến nó thành khách sạn tuyệt vời nhất thế giới.

Khách sạn Grand Tower

Đường Tower

Dublin 1

Thưa Ông Cronin Ui Cheallaigh,

Sau chuyến thăm của chúng tôi đến Khách sạn Grand Tower, chúng tôi, Phòng Công trình Công cộng gửi cho ông một điện khẩn về việc tồn tại những ảnh hưởng độc hại cận kề với cuộc sống, sức khỏe và sự an toàn của những người sống trong khách sạn.

Sau chuyến thăm tuần trước, Phòng Thanh tra các Tòa nhà đã liệt kê một danh sách hơn 100 sự vi phạm luật định trong đó có việc nhiều các thiết bị phát hiện khói, sự hư hỏng của hệ thống nước và việc chiếu sáng không đúng quy định.

Các phòng tắm được ghi nhận là không vệ sinh và trong chuyến thăm, chúng tôi cũng thấy chuột trong nhà bếp.

Theo hồ sơ của chúng tôi ông đã nhận được nhiều cảnh báo trong những năm qua yêu cầu cải thiện việc bảo dưỡng tòa nhà và ông đã được tư vấn những cải thiện cần thiết để đảm bảo cho tòa nhà có thể giữ vai trò là một khách sạn. Những cảnh báo này đã bị bỏ qua và chúng tôi không còn lựa chọn nào khác là đóng cửa khách sạn của ông.

Việc kinh doanh ở tầng dưới cùng có thể tiếp tục.

Xin vui lòng liên hệ với các văn phòng của chúng tôi ngay khi ông nhận được thư này. Các chi tiết về Điều khoản Sức khỏe và An toàn được kèm theo đây.

Trân trọng,

Adam Delaney

Phòng Công trình Công cộng.

Từ Katie

Gửi Mẹ

Tiêu đề Công việc của mẹ

Con rất tiếc khi nghe tin mẹ mất việc. Con bít mẹ ghét công việc ấy, nhưng chẳng thích thú gì khi ta phải đi mà đó không phải là quyết định của chính ta. Con không thể nào gọi điện cho mẹ được - hoặc là mẹ nói chuyện điện thoại cả ngày, hoặc họ đã cắt điện thoại rồi. Dù thế nào thì con nghĩ con cũng nên email cho mẹ. Con hoàn toàn quên mất không kể cho mẹ nghe là khi bọn con quay lại Dublin sau đám tang, cái ông-có-tên-là-gi-đó đã đi vòng quanh căn hộ tìm gặp mẹ.

Con không muốn gọi điện vì mẹ đã quá đau buồn về chuyện xảy ra rồi, thế nên con chỉ gửi tin nhắn thôi. Ông ấy để lại một bưu phẩm được chuyển đến nhà ông ấy cho mẹ và nói rằng ông ấy hy vọng bây giờ nó có thể giúp mẹ chút gì đó khi cả ông và bà ngoại đều đã mất. Ông ấy nói ông ấy hiểu mẹ cảm thấy thế nào vì mẹ ông ấy qua đời năm ngoái và ông ấy không muốn là nguyên nhân của sự cô đơn của mẹ.

Ông ấy có vẻ rất chân thành, nhưng ai mà có thể nói chuyện với ông ấy được? Thật lạ khi gặp lại ông ấy sau bao nhiêu năm. Ông ấy thật sự đã già rồi. Dù sao con cũng hy vọng cái thứ trong bưu kiện, dù là gì đi nữa, không quá quan trọng, nhưng thôi mẹ cứ cho con biết nó là gì nhé. Con để cả hai cái phong bì ở ngăn kéo cuối cùng trong tủ ở phòng khách nhé.

Bác sĩ Reginald & Miranda Williams

Xin mời Rosie Dunne tới chung vui cùng gia đình

tại lễ cưới con gái yêu của chúng tôi

Bethany

với

Bác sĩ Alex Stewart

tại

Nhà thờ Memorial của Đại học Havard

vào lúc 2 giờ chiều ngày 28 tháng Mười hai

và dự bữa cơm thân mật tại

Khách sạn Boston Harbor

Rosie ơi,

Ngày mai tớ sẽ về Boston nhưng trước khi đi tớ muốn viết bức thư này cho cậu. Tất cả những ý nghĩ và cảm giác dần lớn lên trong tớ cuối cùng cũng trào ra khỏi ngòi bút này và tớ để lại bức thư cho cậu để cậu không cảm thấy rằng tớ đặt cậu dưới bất cứ sức ép nào. Tớ hiểu rằng cậu sẽ cần có thời gian để cố gắng quyết định về điều tớ sắp sửa nói đây.

Tớ biết điều gì đang diễn ra, Rosie. Cậu là bạn thân nhất của tớ và tớ có thể thấy nỗi buồn trong mắt cậu. Tớ biết Greg không đi làm vắng vào cuối tuần. Cậu không bao giờ có thể nói dối với tớ được đâu; lúc nào cậu cũng nói dối kém kinh khủng. Mắt cậu đã phản bội lại cậu hết lần này đến lần khác. Đừng có giả vờ rằng mọi việc đều hoàn hảo vì tớ có thể thấy không phải như thế. Tớ thấy Greg là một người đàn ông ích kỷ không hề biết rằng anh ta may mắn đến thế nào và điều đó khiến tớ phát ốm lên được.

Anh ta là người đàn ông ông may mắn nhất thế giới vì đã có cậu, Rosie, nhưng anh ta không xứng đáng với cậu và cậu xứng đáng được những gì tốt hơn nhiều. Cậu xứng đáng với một người yêu cậu với mỗi nhịp đập trái tim, người luôn nghĩ về cậu, người mà mỗi phút trong mỗi ngày đều tự hỏi cậu đang làm gì, cậu đang ở đâu, cậu đang ở bên ai và cậu có ổn không. Cậu cần một người có thể giúp cậu vượt tới những giấc mơ của mình và có thể bảo vệ cậu khỏi những nỗi sợ của cậu. Cậu cần ai đó đối xử với cậu với sự kính trọng, yêu mỗi phần con người cậu, nhất là những thiếu sót của cậu. Cậu cần phải ở bên một ai đó có thể làm cho cậu hạnh phúc, thật sự hạnh phúc, hạnh phúc đến nhảy múa trên không được ấy. Ai đó lẽ ra đã phải nắm lấy cơ hội ở bên cậu nhiều năm trước chứ không phải sợ hãi e ngại phải thử.

Tớ không còn sợ nữa, Rosie. Tớ không sợ phải thử. Tớ biết cảm giác của tớ hôm đám cưới cậu là gì - đó là ghen tuông. Trái tim tớ tan nát khi nhìn thấy người phụ nữ tớ yêu quay khỏi tớ để đi dọc theo lối giữa hai hàng ghế với một người đàn ông khác, một người cô ấy dự định sống cùng trong suốt cả phần đời còn lại. Đây như một án chung thân với tớ, bao nhiêu năm dài phía trước tớ sẽ không thể nói cho cậu biết tớ cảm thấy gì hay ôm cậu theo cách tớ muốn.

Đã hai lần chúng ta đứng bên nhau dưới bàn thờ, Rosie. Hai lần. Và hai lần chúng ta đã nhầm. Tớ cần cậu có mặt ở đó vào ngày cưới của tớ nhưng tớ quá ngu ngốc và không thấy được rằng tớ cần cậu để là lý do cho ngày cưới của tớ.

Lẽ ra tớ không bao giờ nên để đôi môi của cậu rời khỏi môi tớ hồi ở Boston bao nhiêu năm trước ấy. Lẽ ra tớ không bao giờ được kéo môi mình ra. Lẽ ra tớ không bao giờ được hoảng sợ. Lẽ ra tớ đã không phí hoài bao nhiêu năm không có cậu. Hãy cho tớ một cơ hội để nói điều đó với cậu. Tớ yêu cậu, Rosie, và tớ muốn ở bên cậu và Katie và Josh. Luôn luôn.

Hãy nghĩ về điều đó. Đừng phí thời gian với Greg. Đây là cơ hội của chúng ta. Đừng e ngại nữa và hãy nắm lấy cơ hội này. Tớ hứa sẽ làm cho cậu hạnh phúc.

Gửi đến cậu tất cả tình yêu của tớ.

Alex.

49. Chương 49

Từ Ruby

Gửi Rosie

Tiêu đề Em có OK không?

Chị đã không có tin tức gì từ em suốt gần hai tuần qua - chắc chắn là khoảng thời gian dài nhất mà ta không liên lạc. Mọi thứ có ổn không? Chị có gọi điện cho mọi người xung quanh để xem em có về căn hộ không thì Rupert bảo chị là em đã đến Galway rồi. Em vừa mới dọn đồ đi mà chẳng nói lời tạm biệt gì cả - chắc có gì xảy ra rồi. Em định ở đó bao lâu và tại sao em không nói gì với ai cả?

Điện thoại của mẹ em hẳn đã bị cắt rồi nên chị không biết làm thế nào để liên lạc với em nữa. Chị hiểu rằng có lẽ em chỉ cần chút thời gian cho riêng mình. Việc mất cha mẹ thật sự rất khó khăn. Mặc dù chị đã phàn nàn rất nhiều về việc đó, thật sự việc phải đối mặt với mất mát vẫn rất khó khăn. Chị biết chị hay bông phèng một chút nhưng thật sự nghiêm túc là chị sẽ ở đây với em, Rosie, nếu em cần ai đó để nói chuyện, một bờ vai để dựa vào khóc, hay thậm chí cần ai đó để la hét hay quát mắng.

Chị sẽ nói thật tiếc vì em đã mất việc ở khách sạn đó nhưng thật ra chị chẳng tiếc gì cả. Em khá hơn cái khách sạn ấy rất nhiều; em có những ước mơ lớn hơn vượt ra khỏi những bức tường đang bóp nát ấy. Bây giờ thì thế giới lại một lần nữa là con hầu của em rồi.

Hãy cho chị biết em có ổn không nếu không chị sẽ tự mình đến đó kiểm tra và đó chẳng phải là một lời đe dọa đâu, đó là một lời hứa đấy.

Chào mừng đến với Phòng chat của Những Người Dublin đã Ly hôn Thanh thản. Hiện có ba người đang chat.

Quý Bà Cô Đơn: Anh chàng trong nhóm đọc sách của tôi hôm qua đã mời tôi đi chơi. Như kiểu hẹn hò ấy. Cuối tuần này. Chỉ có tôi và anh ta thôi. Nhưng tôi không biết là...

Hoa Dại: Cô không biết gì thế?

Quý Bà Cô Đơn: À, tôi không biết liệu tôi có nên hẹn hò trở lại không. Ý tôi là tôi không biết tôi đã sẵn sàng chưa, quá sớm sau việc Tommy và tất cả các thứ khác...

Hoa Dại: Quá sớm à? Quá sớm? Trừ phi cô không nhận ra rằng đã 10 năm từ ngày Tommy bỏ cô.

Quý Bà Cô Đơn: Ôi. Không hề cảm thấy như đã 10 năm.

Hoa Dại: À, nếu cô ngừng than khóc và rên rỉ về việc cô đã cô đơn đến thế nào thì có thể cô sẽ suy nghĩ được tỉnh táo về cuộc đời mình đấy. Cô sẽ hẹn hò với anh nào trong nhóm đọc sách thế?

Quý Bà Cô Đơn: Anh chàng duy nhất trong nhóm đọc sách.

Hoa Đại: Tôi cá là bây giờ các quý cô trong nhóm đã rụng như ruồi hết cả rồi. Câu hỏi cực kỳ quan trọng cho cô bây giờ là anh ta có tiền án tiền sự gì không?

Quý Bà Cô Đơn: Không, tôi đã kiểm tra rồi.

Hoa Đại: Trời ơi, tôi chỉ đang nói đùa thôi! Nhưng ít nhất cô phải biết chiếc ti vi của cô sẽ không biến mất khi cô đi vệ sinh.

Quý Bà Cô Đơn: Đó là một sự xa xỉ mà hầu hết phụ nữ không đánh giá cao lắm.

Người Chắc Chắn vào phòng chat.

Hoa Đại: À, thế thì nghe anh ta có vẻ hợp với cô lắm. Tôi chẳng thấy lý do nào cô không nên đi chơi với anh ta cả. Chúc may mắn với cuộc hẹn hò này nhé.

Người Chắc Chắn: Quý Bà Cô Đơn, cô sắp sửa hẹn hò đấy à?

Quý Bà Cô Đơn: Nghe quý vị nói cứ như thể đó là một căn bệnh ấy.

Người Chắc Chắn: Không, tôi chỉ bị sốc thôi mà! Nhưng theo một cách tích cực! Xin chúc mừng!

Quý Bà Cô Đơn: Xin cảm ơn! Ô kìa, bạn đã đổi tên kìa!

Người Chắc Chắn: Tôi biết. Tôi đã nhận giấy bãi hôn rồi. Bạn thấy đấy, tôi bảo bạn là Nhà thờ có lý mà. Tất cả đều đồng ý rằng Leonard là một tên khốn kiếp toàn phần.

Hoa Đại: Người Chắc Chắn! Thật đúng là một thay đổi khi nghe điều đó từ miệng cô! Tôi không chắc Nhà thờ có nghĩ chính xác như vậy không nhưng đó là một điểm khởi đầu...

Mao Lương Hoa Vàng: Chúc mừng, Người Chắc Chắn.

Người Chắc Chắn: Cảm ơn các cô gái! Bọn tôi đã lâu rồi không nghe tin gì về cô, Mao Lương Hoa Vàng. Gần đây cô ở đâu thế?

Mao Lương Hoa Vàng: Vài tuần qua tôi đã ở ngôi nhà tại Connemara. Tôi có nhiều điều cần phải suy nghĩ.

Hoa Đại: Mọi thứ có ổn không?

Mao Lương Hoa Vàng: Không, không thật sự ổn lắm.

Người Chắc Chắn: Cô có muốn kể cho chúng tôi nghe không? Biết đâu chúng tôi có thể giúp.

Mao Lương Hoa Vàng: À, mẹ tôi qua đời, tôi mất việc và tôi sợ phải nói cái từ “một thứ gì đó khác” đề phòng nó trở nên có hiệu lực và khiến tôi bị suy sụp thần kinh. Vì nếu nó thành hiện thực, vậy thì nó chính thức khẳng định rằng mười năm qua trong đời tôi hóa ra vô ích và là một sự phí phạm thời gian.

Quý Bà Cô Đơn: Nhưng tất cả chúng tôi đều là chuyên gia trong việc đó. Đến giờ hẳn cô đã biết điều gì diễn ra trong phòng chat này rồi, ở lại trong phòng này, có thể chúng tôi sẽ soi sáng vấn đề cho cô.

Mao Lương Hoa Vàng: Cảm ơn. Vậy thì được, câu chuyện thế này... Tôi tình cờ tìm thấy một lá thư được viết ngay sau sinh nhật thứ 30 của tôi. Một lá thư dành cho tôi nhưng chưa bao giờ đến được tay tôi. Một lá thư từ Alex.

Quý Bà Cô Đơn: Ô, anh ta nói gì trong đó thế?

Mao Lương Hoa Vàng: Đây mới là phần khó khăn nhất. Cậu ấy nói cậu ấy yêu tôi.

Hoa Đại: Ôiiiiii!

Người Chắc Chắn: Ôi. Trời. Oi.

Quý Bà Cô Đơn: Không! Vậy cô đã tìm thấy lá thư đó ở đâu?

Mao Lương Hoa Vàng: Kê-tên-là-gì-đấy đã đưa trả lại cho tôi. Anh ta “không muốn là nguyên nhân sự cô đơn của tôi nữa”, anh ta nói thế.

Quý Bà Cô Đơn: Anh ta đã giữ nó ngăn ấy năm à?

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi không biết tại sao anh ta lại giữ nó gần đây năm. Tôi vẫn chưa thật sự đoán ra được. Tôi chưa bao giờ thật sự biết anh ta nghĩ gì dù tôi đã cưới anh ta. Bây giờ tôi thực sự không thể suy nghĩ được gì, tôi sốc quá.

Hoa Đại: Vậy là cô đã nói chuyện với Alex?

Mao Lương Hoa Vàng: Làm sao tôi có thể nói chuyện với cậu ta được, Hoa Đại ơi? Với những gì tôi biết làm sao tôi còn có thể nghĩ về cậu ấy nữa?

Hoa Đại: Rất dễ dàng, tôi có thể hình dung được. Anh ta chỉ cần nói rằng anh ta yêu cô!

Mao Lương Hoa Vàng: Không, Hoa Đại, mười năm trước cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy yêu tôi. Trước khi cậu ấy cưới vợ, trước khi cậu ấy có Theo. Tôi không thể tự mình đến nói chuyện với cậu ấy được. Cậu ấy đã viết thư và gọi điện nhưng ý nghĩ về cái cơ hội bị bỏ lỡ ấy khiến tôi thật sự phát ốm đến nỗi tôi không thể trả lời những tin nhắn của cậu ấy được.

Quý Bà Cô Đơn: Nhưng cô cần phải cho cậu ấy biết rằng cô đã biết!

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi đã định như thế. Tôi nửa sợ, nửa xao xuyến. Tôi định sẽ gọi điện cho cậu ấy và nói với cậu ấy điều đó đầu tiên có vẻ vui đùa để xem phản ứng thế nào, cậu ấy cảm thấy ra sao và sau đó sẽ đi xa hơn. Nhưng sáng hôm đó tấm thiệp Giáng sinh hàng năm của cậu ấy được gửi đến hòm thư. Với tấm ảnh vợ cậu ấy và hai con trai ở mặt ngoài tấm thiệp, tất cả đều mặc những chiếc áo liền quần Giáng sinh dệt màu sắc sỡ - Theo với hai chiếc răng cửa sún, Josh với nụ cười rạng rỡ giống cậu ấy, Bethany tay trong tay với Alex. Và tôi không thể nào nói cho cậu ấy biết được.

Bây giờ cậu ấy có còn quan tâm không? Cậu ấy đã cưới vợ. Cậu ấy hạnh phúc. Cậu ấy đã đi ngang qua đời tôi rồi, và kể cả nếu không thế thì tôi cũng không thể trông đợi cậu ấy nhảy ra khỏi tấm ảnh Giáng sinh hoàn hảo đó vì tôi. Khả năng tôi và Alex bên nhau đã hoen mờ đi, cũng như những tấm ảnh cũ của chúng tôi trong mặt dây chuyền của Katie ấy.

Người Chắc Chắn: Hãy nghe tôi, Mao Lương Hoa Vàng, tôi đã đứng khi để cho gia đình ấy yên.

Hoa Đại: Nhưng cô ấy yêu cậu ta! Và cậu ta yêu cô ấy! Và bây giờ mọi người đều chỉnh sửa ảnh cả mà!

Người Chắc Chắn: Cô bây giờ bao nhiêu tuổi, Mao Lương Hoa Vàng, 42 hả?

Mao Lương Hoa Vàng: Đúng.

Người Chắc Chắn: Được. Anh ta viết lá thư đó 12 năm trước, trước khi anh ta lấy vợ. Bây giờ không nên khơi lại chuyện đó nữa. Cô có thể làm tan nát nhiều trái tim nhỏ bé khi kể cho anh ta biết.

Hoa Đại: Ôi, đừng nghe cô ta, Mao Lương Hoa Vàng. Cô nhảy lên một cái máy bay, đến kể cho Alex và nói với anh ta rằng cô yêu anh ta đi.

Mao Lương Hoa Vàng: Nhưng nếu cậu ấy không còn cảm thấy thế về tôi nữa thì sao? Tôi cũng chưa bao giờ nhận được chút rung cảm nào từ cậu ấy suốt 10 năm qua.

Người Chắc Chắn: Vì anh ta đã cưới vợ. Anh ta là một người tốt, Mao Lương Hoa Vàng. Anh ta tuân thủ các luật lệ.

Hoa Đại: Ôi, các luật lệ được tạo ra để bị phá bỏ thôi mà!

Người Chắc Chắn: Không phải khi khiến người ta bị tổn thương, Hoa Đại!

Hoa Đại: Đừng để người khác giẫm lên cô, Mao Lương Hoa Vàng. Đó là cuộc đời của cô. Nếu cô muốn thứ gì đó, cô cần phải đi ra đó và túm lấy nó bằng bất cứ cái gì có thể túm được vì sẽ không ai đưa cho cô cái cô muốn từ trên một chiếc đĩa đâu. Những cô gái tốt luôn về nhà.

Người Chắc Chắn: Những cô gái tốt có lương tâm và với cách đó họ có thể sống với chính bản thân mình. Và dù sao thì chúng ta cũng còn chưa nghĩ về thực tế là cảm giác của Alex về Mao Lương Hoa Vàng có thể đã tan biến đi theo thời gian rồi.

Hoa Đại: Ôi, tại sao chúng ta không mở mang cho cô ấy nhỉ, Người Chắc Chắn?

Mao Lương Hoa Vàng: Cô ấy nói đúng đấy, Hoa Đại. Tôi cần nghĩ đến tất cả các khía cạnh trước khi tôi nhảy vào chuyện này. Chúa ơi, tôi thấy mệt quá. OK, vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi kể cho Alex rằng tôi nhận được thư của cậu ấy rồi và cảm xúc của cậu ấy đã thay đổi? Lúc ấy tôi sẽ làm gì? Mọi thứ giữa hai chúng tôi sẽ không bao giờ có thể còn bình thường như trước nữa, tôi sẽ mất người bạn thân nhất của mình mà tôi không nghĩ mình có thể chịu được điều đó đâu.

Hoa Đại: Ủ, nhưng nhờ khi cô nói cho cậu ấy biết cô cảm thấy thế nào thì cậu ấy ôm ghì lấy cô một cách say đắm, nhẹ nhõm vì cuối cùng cô cũng biết cảm xúc thật sự của cậu ấy và hai người có thể sống hạnh phúc mãi mãi sau đó thì sao?

Người Chắc Chắn: Ủ, chắc chắn rồi, giữa một vụ ly dị lộn xộn, các tranh chấp về việc nuôi con, một người vợ cũ với trái tim tan nát...

Hoa Đại: Và một con gà gô dưới một cây lê.

Người Chắc Chắn: Nếu cô có thể sống là chính mình với việc làm thế, thì cứ thực hiện đi, nhưng là tôi thì tôi không thể.

Hoa Đại: Nhưng cô ấy không thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Người Chắc Chắn: Tình bạn của cô sẽ vẫn mạnh mẽ với Alex và hạnh phúc của đời cậu ta sẽ còn nguyên vẹn, như nó đã là thế khi Alex không nghe thấy phản hồi gì từ cô suốt bao nhiêu năm trước. Cậu ấy sẽ vẫn tiếp tục như bình thường, như thể không có gì từng xảy ra.

Mao Lương Hoa Vàng: Tại sao cậu ấy lại tiếp tục như bình thường? Tôi nhớ cậu ấy từng hỏi về một lá thư và tôi bảo cậu ấy rằng tôi đã không nhận được. Tại sao lúc ấy cậu ấy không nói cho tôi biết?

Hoa Đại: Có thể lúc ấy cậu ta sợ.

Người Chắc Chắn: Hoặc là cậu ta thấy rằng cô vẫn đang yêu chồng cô.

Mao Lương Hoa Vàng: Tất cả những điều này làm tôi rối hết cả lên. Quý Bà Cô Đơn, cô đã rất im lặng. Cô nghĩ gì nào?

Quý Bà Cô Đơn: À, hơn ai hết tôi biết cô đơn một mình thì như thế nào và có những lúc tôi nghĩ tôi có thể làm mọi thứ để tìm ra tình yêu, nhưng Người Chắc Chắn đã đặt mọi thứ vào đúng tầm nhìn đấy. Đã biết sự đau đớn mà cô ấy từng trải qua, tôi sẽ không đi tìm hạnh phúc cho riêng mình với việc để người khác phải trả giá đâu. Tôi sẽ tiếp tục sống bình thường, cứ như thể không có gì xảy ra.

Hoa Đại: Ba người các cô thật là không thể tin nổi. Hãy học cách sống một chút đi. Hãy đối xử với người khác như họ đã làm với các cô. Tất cả các cô đều đã bị người ta đối xử tệ bạc còn gì.

Mao Lương Hoa Vàng: Đúng, tất cả chúng tôi, và mặc dù tôi không thích Bethany lắm nhưng cô ta cũng chưa bao giờ làm gì để khiến tôi đau đớn.

Hoa Đại: Ngoài việc cưới Alex.

Mao Lương Hoa Vàng: Tôi không sở hữu Alex.

Hoa Đại: Nhưng cô có thể.

Mao Lương Hoa Vàng: Người ta không bao giờ có thể sở hữu con người, nhưng bây giờ dù tôi có thể ở bên cậu ấy hay không thì câu trả lời cũng là không. Không phải bây giờ. Có lẽ vào một lúc khác.

Cha Michael vào phòng chat.

Hoa Đại: À, đừng có nói với tôi là chính ông cũng đã ly dị nhé, Đức Cha?

Người Chắc Chắn: Đừng có vớ vẩn thế, Hoa Đại; hãy có chút tôn kính nào! Cha ở đây là vì buổi lễ.

Hoa Đại: Tôi biết. Tôi chỉ đang cố gắng làm cho bầu không khí sáng sủa lên thôi.

Cha Michael: Vậy đôi lứa đang yêu đã đến chưa?

Người Chắc Chắn: Chưa, nhưng theo truyền thống thì cô dâu sẽ đến muộn.

Cha Michael: À, chú rể có ở đây không?

Sam Một Minh đã vào phòng.

Hoa Đại: Chú rể đây rồi. Chào Sam Một Minh. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên cả cô dâu lẫn chú rể sẽ đều phải đổi tên.

Sam Một Minh: Chào tất cả.

Mao Lương Hoa Vàng: Cô dâu đâu rồi?

Sam Một Minh: Cô ấy ở ngay đây với chiếc laptop bên cạnh tôi. Cô ấy đang có vấn đề với mật khẩu đăng nhập.

Người Chắc Chắn: Số phận an bài ngay từ khởi đầu.

Ly Hôn 1 đã vào phòng.

Hoa Đại: Hoan hô! Cô dâu đây rồi, mặc toàn màu...?

Sam Một Minh: Đen.

Hoa Đại: Thật là duyên dáng.

Mao Lương Hoa Vàng: Cô ấy đã đúng khi mặc đồ đen.

Ly Hôn 1: Hôm nay có vấn đề gì với cô nàng khốn khổ vậy?

Quý Bà Cô Đơn: Cô ấy tìm thấy một lá thư Alex đã viết 12 năm trước, tuyên bố tình yêu dành cho cô ấy và cô ấy không biết nên làm gì.

Ly Hôn 1: Đây là một lời khuyên. Hãy bỏ qua đi, anh ta đã lấy vợ rồi. Bây giờ xin hãy tập trung sự chú ý vào tôi cho thay đổi tí nào.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn đã vào phòng.

Cha Michael: OK, ta bắt đầu nào. Hôm nay chúng ta tập trung trực tuyến tại đây để chứng kiến đám cưới của Sam Một Minh (sẽ sớm trở thành “Sam”) và Ly Hôn 1 (sẽ sớm trở thành “Kết Hôn 1”).

Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn: CÁI GÌ? CÁI QUÁI QUỲ GÌ ĐANG DIỄN RA Ở ĐÂY THẾ? ĐÂY LÀ LỄ CƯỚI TRONG MỘT PHÒNG CHAT CỦA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ LY HÔN À?

Hoa Đại: Ủ, ồ, có vẻ như chúng ta có một kẻ không mời mà đến đây. Xin lỗi, chúng tôi có thể xem thiệp mời đám cưới của quý vị được không?

Ly Hôn 1: Ha ha.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn: CÁC NGƯỜI NGHĨ ĐIỀU NÀY BUỒN CƯỜI LẮM À? CÁC NGƯỜI KHIẾN TÔI PHÁT ỒM KHI ĐẾN ĐÂY VÀ LÀM NHỮNG NGƯỜI KHÁC, NHỮNG NGƯỜI THỰC SỰ CÓ VẤN ĐỀ PHẢI BỤC MÌNH.

Mao Lương Hoa Vàng: Ôi, chúng tôi thật sự có vấn đề chứ, thôi nào. Và làm ơn NGỪNG LA HÉT có được không?

Quý Bà Cô Đơn: Bạn thấy đấy, Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn, đây là nơi Sam Một Minh và Ly Hôn 1 đã gặp nhau lần đầu.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn: Ồ, BÂY GIỜ TÔI ĐÃ HIỂU RỒI!

Mao Lương Hoa Vàng: Suyt!

Vậy Hãy Bỏ Qua Hấn: Xin lỗi. Có phiền nếu tôi ở lại đây không?

Ly Hôn 1: Chắc chắn đấy, tìm một chỗ mà ngồi đi; chỉ cần đừng có đi qua đầu tôi là được.

Hoa Đại: Ha ha.

Cha Michael: OK, chúng ta phải tiếp tục thôi; tôi không muốn chậm trễ hơn 2 giờ. Đầu tiên tôi phải hỏi, có ai ở đây nghĩ rằng có lý do gì đó khiến hai người này không nên lấy nhau không?

Quý Bà Cô Đơn: Có.

Người Chắc Chắn: Tôi có thể đưa ra hơn một lý do ấy chứ.

Mao Lương Hoa Vàng: Quý thần ơi, đúng thế.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hẳn: ĐỪNG LÀM THẾ!

Cha Michael: À, tôi e rằng việc này đã đặt tôi vào một tình huống hết sức khó xử.

Ly Hôn 1: Cha ơi, chúng ta đang trong một phòng chat của những người ly hôn mà - dĩ nhiên họ đều phản đối đám cưới rồi. Chúng ta có thể tiếp tục không?

Cha Michael: Dĩ nhiên. Vậy Sam, anh có chấp nhận Penelope là người vợ cưới hỏi hợp pháp của mình không?

Sam Một Mình: Tôi chấp nhận.

Cha Michael: Vậy Penelope, cô có chấp nhận Sam là người chồng cưới hỏi hợp pháp của mình không?

Ly Hôn 1: Tôi chấp nhận (đúng, đúng, tên tôi là Penelope).

Cha Michael: Hai người đã email lời thề đến cho tôi, vậy với quyền lực trực tuyến đã ban cho, tôi xin tuyên bố từ giờ phút này hai người là vợ chồng. Cậu có thể hôn cô dâu. Bây giờ nếu các nhân chứng có thể nhấp chuột vào biểu tượng bên phải màn hình, họ có thể thấy một mẫu đơn để đánh tên, địa chỉ và số điện thoại của mình vào. Khi đã điền xong xin hãy email cho tôi. Bây giờ tôi đăng xuất đây. Xin chúc mừng lần nữa.

Cha Michael rời khỏi phòng.

Hoa Đại: Chúc mừng, Sam và Penelope!

Ly Hôn 1: Cảm ơn các cô vì đã có mặt tại đây.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hẳn: Những kẻ thật lập dị.

Vậy Hãy Bỏ Qua Hẳn rời khỏi phòng.

Hoa Đại: À, cứ gọi tôi là Jane. Ủ, đôi chim uyên ương, tôi đi đây. Hãy thưởng thức tuần trăng mật vui vẻ và tôi mong không bao giờ gặp lại hai người ở đây nữa. Quý Bà Cô Đơn, chúc may mắn với cuộc hẹn hò ấy. Người Chắc Chắn, hãy thưởng thức khởi đầu của phần đời còn lại của cô và Mao Lương Hoa Vàng, hay tôi nên gọi cô là Rosie Dunne nhỉ, cô sẽ làm gì?

Ruby: Em định nói là em sẽ chuyển đến sống ở Co. Galway à?

Rosie: Ý em chính xác là thế. Em sẽ rời khỏi căn hộ khủng khiếp ở Dublin mãi mãi, em sẽ chuyển đến sống ở Connemara mãi mãi.

Ruby: Nhưng tại sao?

Rosie: Chị Ruby, chẳng có gì cho em ở Dublin cả. Dĩ nhiên trừ chị ra. Em có một chuỗi những công việc không làm thỏa lòng em, không có người thân nào ở đây, trái tim hai lần tan nát ở đây, không có tiền và cũng không có đàn ông. Em chẳng thấy lý do nào nên ở lại cả.

Ruby: À, hãy tha lỗi cho chị vì là người mang tin xấu đến nhưng em cũng không có người thân và đàn ông ở Galway, và cũng không có việc làm.

Rosie: Em có thể không có tất cả những thứ đó nhưng em có một ngôi nhà.

Ruby: Em đã phát điên rồi à, Rosie?

Rosie: Có thể lắm! Nhưng thử nghĩ mà xem. Em có một căn nhà hiện đại, to với bốn phòng ngủ ngay bên bờ biển ở Connemara.

Ruby: Chính xác! Thế em sẽ làm gì ở đó, một mình, không nghề nghiệp, trong một căn nhà bốn phòng ngủ cheo leo trên mỏm đá của Connemara?

Rosie: Chị sắp đoán được rồi đấy.

Ruby: À, chị nghĩ là em có thể tự tử ở đây nhưng chị hy vọng là em sẽ không làm thế.

Rosie: Không, vớ vẩn! Em sẽ mở một quán trọ! Em biết em luôn nói rằng em ghét các quán trọ, nhưng em đã lên kế hoạch biến ngôi nhà thành một khách sạn mini rồi. Và em sẽ là người chủ tuyệt vời!

Ruby: Ôi.

Rosie: Chị nghĩ gì nào?

Ruby: Chị nghĩ rằng... ôi. Chị chẳng nghĩ ra được cái gì thật chua cay để nói cả, thật đấy. Chị nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời. Em có chắc em muốn làm thế không?

Rosie: Chị Ruby, em chưa bao giờ chắc chắn đến thế trong đời! Em đã nghiên cứu rồi. Với tài sản thừa kế từ bố mẹ em, em có thể chi trả được khoản bảo hiểm. Em đã hỏi tất cả các quán trọ quanh đó và nơi này rồi sẽ đầy khách du lịch.

Khu vực này đẹp, đường bờ biển ấn tượng và gồ ghề, vùng đầm lầy huyền ảo trong sương mù, biển vỗ sóng vào các mỏm đá và em yêu điều đó. Một vùng thiên nhiên với vẻ đẹp tuyệt vời nhất - ai lại không muốn đến đây cơ chứ? Ai không muốn sống ở đây cơ chứ?

Ruby: À, chị sẽ không đến hay sống ở đây đâu, nhưng chị đánh giá cao những gì em vừa nói. Chị nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời, Rosie. Chúc mừng nhân tài nhỏ bé. Hy vọng dù đó là gì thì cái điều đã khiến em đóng gói hành lý ra đi cũng sẽ không đuổi em đi xa hơn nữa.

Rosie Dunne sẽ là chủ của quý vị trong Ngôi nhà Mao Lương Hoa Vàng. Ngôi nhà này là một mái ấm hiện đại với 4 phòng ngủ được phê duyệt bởi Bord Failte, Ủy ban Du lịch Ireland. Tất cả các phòng đều đầy đủ tiện nghi, có lò sưởi trung tâm và còn có cả điện thoại. Luôn sẵn sàng cả phòng đôi, phòng hai giường và phòng cho gia đình.

Ngôi nhà Mao Lương Hoa Vàng là một địa điểm lý tưởng để khám phá Connemara, và thưởng thức việc đi dạo trên đồi, các bãi biển đầy cát dài hàng dặm, các góc nhìn ra biển, và câu cá ở Lough Corib, vùng nước gần đất liền tự nhiên lớn nhất Ireland, một nơi được ưa thích với nhiều cư dân đánh cá hồi và cá hồi nâu. Có sẵn dịch vụ lặn biển, chơi thuyền buồm và lướt sóng bên bờ biển.

Công viên Quốc gia Connemara là một trung tâm bảo tồn của nhà nước rộng khoảng 2000 hecta, với các ngọn núi, đầm lầy, đồng cỏ và cuộc sống hoang dã. Có thể tìm thấy dấu vết nơi những người cổ đại đã sống, trong đó có những hầm mộ cự thạch đã 4000 năm tuổi. Có nhiều sân golf với nhiều ngọn đồi đá và cửa biển mang tên những thách thức thú vị cho các golf thủ hăng hái. Đi dạo, cưỡi ngựa và đi xe đạp là những cách thức tuyệt vời để khám phá địa hình vùng này, trèo núi cũng khá được ưa chuộng nơi đây.

Phòng xem ti vi được bài trí đồ đạc tiện nghi thoải mái, với lò sưởi gỗ, đồ chơi cờ và rất nhiều sách để khách trọ của chúng tôi có thể thư giãn sau những ngày vui chơi tích cực. Bữa sáng truyền thống Ireland được phục vụ trong phòng ăn và nhà kính, tại đây có thể nhìn ra toàn cảnh núi non và Đại Tây Dương.

Giá phòng là \$35 một người/đêm.

Xin liên hệ Rosie Dunne để đặt phòng.

Từ Katie

Gửi Mẹ

Tiêu đề Ôi!

Ôi, Mẹ, trông thật tuyệt quá! Mấy tấm ảnh thật đẹp. Mẹ thực sự đã làm nhiều việc với ngôi nhà. Cuối cùng mẹ đã là Rosie Dunne, tổng quản lý và người sở hữu của Ngôi Nhà Mao Lương Hoa Vàng! Tuần sau con sẽ đến và đỡ mẹ một tay làm những gì còn dang dở, và mẹ con mình có thể đi mua sắm thêm nhiều thứ

nữa để chất vào ngôi nhà to ấy! Ông bà ngoại chắc sẽ thật tự hào khi thấy mẹ sử dụng ngôi nhà như thế. Ông bà luôn nói rằng thật phí phạm khi chỉ có hai ông bà ở đó.

Mẹ làm thật là giỏi! Hẹn gặp mẹ tuần sau nhé.

Rosie thân mến,

Tớ chỉ muốn dứt mọi chuyện giữa chúng ta có ổn không thôi? Gần đây trên điện thoại nghe giọng cậu hơi, ừm, hơi lạ. Tớ có làm gì để cậu giận không thể? Tớ không thể nghĩ ra tớ có thể làm gì hay nói gì khiến cậu cáu nhưng hãy cho tớ biết nhé. Dường như những ngày này không có gì tớ có thể làm để thành công trong việc khiến những người phụ nữ trong đời tớ khỏi cáu tiết. Bethany sẽ khơi ngay ra một vụ cãi vã kể cả nếu tớ chỉ nhìn cô ấy thôi. Nếu tớ đã không may làm điều gì tương tự với cậu, Rosie, làm ơn cho tớ biết với.

Bethany nổi điên lên về việc tổ chức sinh nhật lần thứ 10 cho Theo vào tuần sau. Cô ấy mời bạn cô ấy còn nhiều hơn bạn Theo, và Josh vẫn tiếp tục lấy trộm xe ô tô của tớ và lái quanh cả đêm với bạn gái mới của nó. Đó là một cô bé ngọt ngào, nhưng tớ không biết nó thấy gì ở con trai tớ, chắc chắn là thế. Đó là một thằng bé điên rồ. Tớ dường như không thể khiến nó ngồi yên và học bài được. (Tớ nói nghe giống bố tớ nhỉ.) Tháng Chín năm sau là nó phải đi học đại học rồi, nhưng cứ xét đến việc nó chẳng hề nộp hồ sơ vào đâu và chẳng biết nó muốn làm gì ngoài việc lái ô tô của tớ thì tớ đoán rằng nó sẽ nghỉ ở nhà một năm trước khi đi học thêm cái gì đó.

May mà Theo nghĩ Josh điên. Thật sự thằng nhóc sợ anh nó. Vì thế ta cứ hy vọng là Theo sẽ là cậu con trai mà ta có thể kể cho mọi người và thừa nhận là con mình. À, dĩ nhiên là tớ nói đùa thôi.

Mọi thứ ở bệnh viện đều tốt. Tớ vẫn làm những việc tương tự như cũ nhưng cuộc đời tớ đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều nhờ việc ông Reginald Williams về hưu. Bây giờ tớ có thể thở mà không cần giải thích rồi. Làm việc cùng bố vợ cũng đáng khuyến khích như việc sống cùng con gái ông ta vậy. Lại nói đùa đấy, dĩ nhiên rồi. À, kiểu như thế, nhưng chúng ta sẽ không đi sâu vào vấn đề ấy.

Bây giờ tớ phải đi rồi nhưng tớ muốn chắc chắn rằng mọi thứ đều ổn thỏa giữa hai bọn mình. Quyền giới thiệu nhà trọ tuyệt vời lắm! Tớ chúc cậu quản lý nó ổn thỏa, Rosie. Cậu xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất!

Thân mến,

Alex

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Xin lỗi

Tớ xin lỗi vì đã nói chuyện điện thoại khá lơ đãng với cậu. Tớ hơi bị phân tâm vì một vài thứ đột nhiên xuất hiện từ quá khứ của đời tớ mà trước đây tớ chưa từng nhận ra. Chúng tôi tớ về quá khứ mất một lúc, nhưng bây giờ chúng đã thả tớ ra và tớ lại trở về đúng vị trí rồi.

Tớ đã sẵn sàng tiến lên và dành mười năm sắp tới của đời tớ để theo đuổi cuộc chinh phục điều kỳ diệu và hạnh phúc. Cậu được chào đón hơn cả nhiệt tình để đến đây với tớ bất kỳ khi nào cậu sẵn sàng.

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Cảm ơn

Cảm ơn rất nhiều vì lời mời hào phóng ấy, Rosie. Tớ chắc chắn sẽ đến đón cậu bất kỳ khi nào vợ tớ không để mất tớ.

Từ Rosie

Gửi Alex

Tiêu đề Tán tỉnh

Nào nào, cậu đang tán tở đấy à, Alex Stewart?

Từ Alex

Gửi Rosie

Tiêu đề Đáp: Tán tỉnh

Sao nào, Rosie Dunne, tở tin là tở đang tán cậu đấy. Hãy liên lạc với tở sau mười năm nữa khi cuộc chinh phục điều kỳ diệu của cậu đã đạt tới đỉnh cao.

50. Chương 50

Bạn nhận được một tin nhắn từ: KATIE.

Katie: Chúc mừng sinh nhật, mẹ! Mẹ thấy thế nào khi 50 tuổi?

Rosie: Nóng.

Katie: Mẹ lại có một cơn bốc máu lên đầu nữa à?

Rosie: Ừ. Con thấy thế nào khi sắp 31 tuổi? Có dấu hiệu gì cho thấy cô con gái duy nhất của tôi sẽ ổn định, có một công việc tốt và sinh cho tôi các cháu ngoại không?

Katie: Hmm... Con không chắc lắm, mặc dù có một em bé trai nhỏ xíu chơi trò xây lâu đài cát trên bãi biển sáng nay và lần đầu tiên trong đời con thấy điều đó thật dễ thương. Có khả năng là con đang đến với suy nghĩ của số người còn lại trên thế giới.

Rosie: À, nghe đáng để hy vọng đấy. Mẹ nghĩ những giấc mơ đó sẽ phải lụi tàn mất, nhưng con đã cho mẹ hy vọng đấy. Có lẽ bây giờ mẹ đã có thể bắt đầu kể cho mọi người nghe rằng mẹ thật sự đang có một cô con gái.

Katie: Thú vị đó. Nhà trọ thế nào mẹ?

Rosie: Bạn rộn, ơn Chúa. Mẹ vừa mới cập nhật trang web lúc con nhắn tin cho mẹ. Ngôi Nhà Mao Lương Hoa Vàng bây giờ có bảy phòng ngủ đầy đủ tiện nghi.

Katie: Con bít, chỗ đó trông thật tuyệt.

Rosie: BIẾT, không phải là BÍT.

Katie: Xin lỗi, nhưng DJ như bọn con không cần phải đánh vắn. ÔI TRỜI OI, con suýt quên không kể! Con không thể tin được là con còn chưa kể chuyện này với mẹ đấy! Mẹ sẽ không bao giờ đoán ra tối qua con gặp ai ở câu lạc bộ đâu!

Rosie: À, nếu có bao giờ mẹ đoán thì mẹ không nghĩ mẹ muốn chơi trò này đâu.

Katie: Toby Flynn!!

Rosie: Chưa bao giờ nghe nói đến cậu ta. Cậu ta là một bạn trai cũ à?

Katie: Mẹ! Toby Flynn! Toby!

Rosie: Mẹ không thấy việc lặp lại tên cậu ta giúp được gì.

Katie: Bạn thân nhất của con hồi đi học! Toby ấy!

Rosie: Ôi trời ơi! Toby! Cậu bé ấy giờ thế nào?

Katie: Cậu ấy ổn! Cậu ấy là nha sĩ ở Dublin đúng như cậu ấy đã muốn, và cậu ấy đến Ibiza này trong kỳ nghỉ hai tuần. Thật là lạ khi gặp lại cậu ấy sau mười năm, nhưng cậu ấy chẳng thay đổi gì cả!

Rosie: Ô, thật tuyệt. Bảo cậu ấy là mẹ hỏi thăm nhé.

Katie: Con sẽ chuyển lời. Cậu ấy có bao nhiêu điều đáng yêu để nói về mẹ. Thật sự thì tối nay con sẽ đến gặp cậu ta. Bọn con sẽ ra ngoài ăn.

Rosie: Một cuộc hẹn hò à?

Katie: Không! Con không thể hẹn hò với Toby được. Đó là Toby! Bọn con chỉ cập nhật cuộc sống của nhau thôi.

Rosie: Con nói gì cũng được, Katie thân mến ạ.

Katie: Nói thật mà mẹ! Con không thể hẹn hò với Toby được - cậu ấy đã từng là bạn thân nhất của con. Như thế thật kỳ quặc.

Rosie: Mẹ chẳng thấy có gì sai khi hẹn hò với bạn thân cả.

Katie: Mẹ, thế sẽ giống như thế mẹ hẹn hò với chú Alex ấy!

Rosie: À, giờ thì mẹ nghĩ rằng chuyện ấy cũng hết sức bình thường thôi.

Katie: Mẹ!

Rosie: Gì cơ? Mẹ không thấy có gì to tát cả. Dù sao thì gần đây con có nói chuyện với chú Alex không?

Katie: Có, vừa mới hôm qua thôi. Chú ấy lại ra nằm trên trường kỷ, kiểu như vậy. Cô Bethany lại tra tấn chú ấy. Nói thật là con nghĩ cả hai đều thật ngốc nghếch khi phải chờ đến lúc Theo đi học đại học.

Rosie: À, ngay từ đầu cả hai đã thật ngốc nghếch khi lấy nhau rồi. Con biết Theo thế nào rồi đấy. Katie, nó là một thằng bé mềm yếu. Việc bố mẹ nó chia tay nhau sẽ làm tan nát trái tim thằng bé. Nhưng rồi nó sẽ phải đối mặt với chuyện đó từ Paris, từ trường cao đẳng nghệ thuật của nó, vì thế mẹ cũng không biết tại sao họ lại thấy như thế tốt hơn cho nó.

Katie: À, càng sớm càng tốt. Họ là một cặp dưới địa ngục, con lúc nào cũng nói thế mà. Josh nói rằng nó nóng lòng muốn thấy chú Alex và cô ấy chia tay. Nó không thể chịu được cô ấy.

Rosie: Ấy thế mà họ vẫn trụ được lâu hơn bất kỳ ai tưởng đấy. Bảo Josh mẹ gửi lời chào.

Katie: Con sẽ chuyển lời. Tốt hơn là con nên nói chuyện với chú Alex và kể cho chú về Toby. Chú ấy sẽ không bao giờ tin đâu! Đừng làm việc vất vả quá vào sinh nhật của mẹ, mẹ nhé!

Bạn nhận được một tin nhắn từ: KATIE.

Katie: Chào chú Alex.

Alex: Chào cô con gái nuôi tuyệt vời của tôi. Cháu khỏe không và cháu muốn gì thế?

Katie: Cháu khóc và cháu chả muốn gì!

Alex: Phụ nữ các cô lúc nào cũng muốn cái gì đó.

Katie: Không đúng và chú biết điều đó!

Alex: Con trai tôi thế nào? Hy vọng là nó làm việc chăm chỉ ở đó chứ?

Katie: Ít nhất là nó vẫn còn sống.

Alex: Tốt. Bảo nó gọi điện cho chú thường xuyên hơn nhé. Nghe tin nó từ cháu cũng hay, nhưng sẽ thật hay khi nghe về cuộc sống của nó từ chính nó.

Katie: Cháu hiểu; cháu sẽ chuyển lời. À mà lý do cháu nhắn tin cho chú là vì chú sẽ không bao giờ đoán được tối qua cháu đã gặp ai trong câu lạc bộ đâu!

Alex: Nếu chú có bao giờ đoán thì chú cũng không muốn chơi trò này đâu.

Katie: Chính xác đó là những gì mẹ cháu nói! À mà cháu gặp Toby Flynn!!

Alex: Đó là một câu bạn trai cũ hay ai đó nổi tiếng à? Cho chú chút manh mối đi.

Katie: Chú Alex! Nói thật là ở tuổi này chú và mẹ cháu đều hay quên quá đi mất. Toby là bạn thân của cháu hồi còn đi học!

Alex:Ồ, Toby ấy à! A, một luồng gió từ quá khứ. Cậu ấy thế nào?

Katie: Cậu ấy ổn. Cậu ấy là nha sĩ ở Dublin và cậu ấy đến Ibiza để nghỉ vài tuần. Cậu ấy có hỏi thăm chú đấy.

Alex: Tuyệt. À nếu cháu có gặp cậu ấy thì cho chú gửi lời hỏi thăm nhé. Đó là một chàng trai rất khá.

Katie: Vâng, cháu sẽ chuyển lời. Thật ra thì tối nay cháu sẽ gặp cậu ấy. Bọn cháu ra ngoài ăn.

Alex: Hẹn hò à?

Katie: Thật sự thì có vấn đề gì với chú và mẹ cháu thế? Cậu ấy đã từng là bạn thân của cháu. Cháu không thể hẹn hò với cậu ấy được.

Alex: Ôi, đừng có ngốc thế. Chẳng có vấn đề gì khi hẹn hò với bạn thân cả.

Katie: Mẹ cháu cũng nói thế!

Alex: Thế à?

Katie: Vâng, vậy là cháu đã cố đưa mẹ cháu vào đúng bối cảnh của sự việc bằng cách giải thích rằng điều đó sẽ giống y như mẹ cháu hò hẹn với chú ấy.

Alex: Thế mẹ cháu nói sao?

Katie: Cháu không nghĩ mẹ cháu có tí cụt hứng nào với ý tưởng ấy cả. Vậy thì chú thấy đấy, chú Alex, bất kỳ khi nào chú chịu bỏ sự lười biếng của chú lại đằng sau trong căn nhà của chú, chú biết rằng ít nhất sẽ có một người phụ nữ sẽ tiếp nhận chú. Ha ha.

Alex: Chú thấy rồi...

Katie: Chúa ơi, chú Alex, hãy sáng ra nào. OK, cháu phải đi chuẩn bị cho buổi tối nay đây.

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ROSIE.

Rosie: Chào bà già, chị thế nào rồi?

Ruby: Ngồi trong chiếc ghế bành du đưa của chị, đan len chứ còn sao. Còn gì nữa nào? Không, Gary, Maria và bọn trẻ mới vừa đi và chị đang một nhồi đây. Chị không thể nào chạy sau chúng nó như hồi trước nữa.

Rosie: Chị thật sự muốn thế à?

Ruby: Không, và các cơ bắp cứng đờ của chị là một lý do tuyệt vời để khỏi phải chơi trò trốn tìm suốt ngày suốt tháng. Em thế nào?

Rosie: Em vừa mới được nghỉ một tí sau khi dọn hết chỗ bụi cát từ chỗ đám thợ xây. Thật sự thì họ đã bao giờ nghe đến cụm từ “máy hút bụi” chưa nhỉ?

Ruby: Chưa, và chị cũng thế. Đây là một phát minh mới à? Chái nhà mới trông thế nào?

Rosie: Ôi, nó rất tuyệt, chị Ruby. Bây giờ em được riêng tư hơn rất nhiều. Em có thể ở tiết hẩn phía bên nhà của em và khách trọ cũng có chỗ riêng tư. Em đã trang trí một phòng theo cách chị thích để khi nào chị đến ở thì đây sẽ là phòng chị. Cho em biết khi nào chị có thể đến nhé. Tối nay em sẽ ra ngoài với Sean.

Ruby: Lại nữa à? À, việc này thật sự đang trở nên xảy ra đều đặn rồi đây.

Rosie: Đó là một người đàn ông đáng yêu mà em thật sự thích có anh ấy bầu bạn. Mặc dù căn nhà lúc nào cũng đầy những người lạ, em vẫn cảm thấy cô đơn, thế nên thật tuyệt khi thỉnh thoảng có thể gặp anh ấy một lúc.

Ruby: Chị hiểu ý em. Anh ta có vẻ là một người đàn ông đáng đấy chứ.

Rosie: Đúng vậy.

Ruby: Chị nghe nói cuộc hôn nhân của Alex đã kết thúc.

Rosie: Chị Ruby, cuộc hôn nhân của cậu ấy gần như còn chưa bắt đầu mà, nói gì đến kết thúc. Thật không may cho cậu ấy.

Ruby: Em thấy thế nào về chuyện đó?

Rosie: Buồn cho cậu ấy. Mừng cho cậu ấy.

Ruby: Bây giờ em có thể nói thật cho chị biết. Em thật sự cảm thấy thế nào?

Từ Katie

Gửi Rosie

Tiêu đề Ôi, Mẹ

Ôi Mẹ.

Ôi trời ơi, Mẹ.

Điều kỳ lạ nhất đã xảy ra.

Con chưa bao giờ cảm thấy... kỳ lạ như thế trong suốt cuộc đời con.

Tối qua là tối kỳ lạ nhất trong đời mình. Con gặp Toby và bọn con đi ăn tối ở nhà hàng của Raul ở khu phố cũ của thị trấn. Để đến được đây bọn con phải đi bộ qua một quả đồi đầy sỏi đá, lướt qua những phụ nữ ở khu đó mặc đồ đen từ đầu đến chân, đang ngồi trên các ghế gỗ bên ngoài nhà họ, thưởng thức sự ấm áp và tĩnh lặng.

Nhà hàng chỉ có vài bàn và vì bọn con là những khách du lịch duy nhất ở đó, con gần như cảm thấy thật không hay khi xâm phạm nơi ấy, nhưng họ đã rất thân thiện và không khí thì thật tuyệt. Công việc của con không cho phép con đến phía này của hòn đảo thường xuyên lắm, không may là như thế.

Người quản lý khách sạn của Toby đã gợi ý cho bọn con nhà hàng ấy, đó thật là lựa chọn hay vì nhà hàng nằm ngay phía trên đỉnh một ngọn núi bên này nhìn sang hòn đảo và bên kia nhìn ra biển. Không gian thật ấm áp, những vì sao lấp lánh, một người đàn ông chơi violin ở trong góc. Cứ như trong một bộ phim ấy, chỉ có điều tuyệt vời hơn vì cảm giác rất thật và nó diễn ra với con.

Bọn con cứ tán gẫu và tán gẫu hàng tiếng đồng hồ cho đến khi bọn con ăn xong rồi cuối cùng người ta đã phải yêu cầu bọn con đi lúc 2 giờ sáng. Con không nghĩ trong đời con có khi nào cười nhiều đến thế. Bọn con tiếp tục nói chuyện khi đi dọc bãi biển và không gian có cảm giác thật kỳ diệu! Bọn con nói về chuyện cũ rồi cập nhật chuyện mới.

Mẹ, con không biết liệu đó có phải do rượu vang, hay do sức nóng, đồ ăn hay chỉ là do hormon của con, nhưng đêm qua có những lực gì đó trong cử động. Toby chạm vào cánh tay con và con cảm thấy... run lên từ đầu đến chân. Con đã gần 31 tuổi rồi và con chưa bao giờ cảm thấy như thế trước đây. Và có khoảng im lặng ấy. Sự im lặng thật sự rất kỳ lạ. Bọn con nhìn nhau chăm chăm cứ như thể mới nhìn thấy nhau lần đầu ấy. Cứ như thế giới ngừng quay chỉ vì bọn con. Một sự im lặng kỳ diệu lạ lùng.

Sau đó cậu ấy hôn con. Toby hôn con. Và đó là nụ hôn tuyệt vời nhất mà con có trong 30 năm của đời con. Và khi môi bọn con rời nhau, mí mắt con mở ra thật chậm để nhìn thấy cậu ấy đang ngắm con chăm chú, nhìn như thể cậu ấy sẽ nói gì đó. Và đúng theo kiểu của Toby, cậu ấy nói “Tớ cá là có xúc xích peperoni trong bữa tối của cậu.”

Thật ngượng quá.

Ngay lập tức con sờ lên răng, nhớ lại cậu ấy đã từng trêu con về việc thức ăn bị giắt lên cái nẹp răng của con thế nào. Nhưng cậu ấy đã chụp lấy tay con và nhẹ nhàng kéo ra xa khỏi miệng con và nói “Không, lần này tớ có thể nếm vị của chúng.”

Chân con gần như sụp xuống phía dưới. Cảm giác thật lạ lùng rằng con đã hôn Toby, nhưng theo một cách khác thì có cảm giác hoàn toàn tự nhiên và con nghĩ rằng đó mới là điều kỳ lạ nhất, chắc mẹ biết ý con là gì.

Hôm nay bọn con đã ở bên nhau cả ngày và bụng con cứ cồn cào lên khi nghĩ đến việc tối nay lại gặp cậu ấy. Tim con đập mạnh đến độ nhịp rung thật sự đã làm mất dây chuyền cứ đập vào ngực con. Con không biết tất cả bạn bè con đã nói về cái gì khi chúng nó cố gắng miêu tả cảm giác ấy. Tuyệt không thể tả được. Bố cứ trêu con suốt vì đã đi vòng quanh với một vẻ mặt hơn hớn ngốc nghếch suốt cả ngày.

Toby bảo con quay về Dublin, Mẹ ạ! Không phải để sống với cậu ấy, tất nhiên, nhưng để bọn con gần nhau hơn. Và con nghĩ con sẽ quay về. Tại sao lại không cơ chứ? Con sẽ vứt sự cảnh giác ra gió, nhảy vào bóng tối, bỏ qua mọi khuôn phép, và chúng ta sẽ xem con hạ cánh xuống đâu nhé.

Vì nếu ngay bây giờ con không tuân theo cảm giác này thì ai biết được hai mươi năm nữa con sẽ như thế nào?

Tất cả những việc này nghe điên rồ nhỉ? thế mà mới chỉ có 24 giờ đồng hồ thôi đấy!

Từ Rosie

Gửi Katie

Tiêu đề Đúng!

Chẳng điên rồ tí nào, Katie! Thực sự không điên rồ tí nào! Hãy thưởng thức nó, con yêu quý! Thưởng thức mỗi giây phút của nó.

Từ Katie

Gửi Alex

Tiêu đề Đang yêu!

Vậy là mẹ đã đúng, chú Alex ạ! Ta có thể yêu bạn thân nhất chứ! Cháu đã xếp hành lý và cháu sẽ về nhà ở Dublin với trái tim đầy ấp tình yêu cùng hy vọng, và đầu thì đầy những mơ mộng! Mẹ đã kể cho cháu nghe về sự im lặng nhiều năm trước mẹ đã trải qua. Mẹ vẫn bảo cháu rằng khi cháu cảm thấy sự im lặng ấy với một ai đó thì như thể có nghĩa là họ là “nửa kia” của mình. Cháu đã từng nghĩ mẹ cháu chỉ bịa thôi nhưng hóa ra không phải! Sự im lặng kỳ diệu ấy có tồn tại!

Bạn nhận được một tin nhắn từ: ALEX.

Alex: Phil, cô ấy cũng cảm thấy sự im lặng đó.

Phil: Ai, cái gì, ở đâu, khi nào?

Alex: Rosie. Cô ấy cũng cảm thấy sự im lặng đó, hồi bao nhiêu năm trước ấy.

Phil: Ôi, cái sự im lặng kinh khủng ấy đã quay lại ám chúng ta, đúng không? Đã nhiều năm rồi anh không thấy em nhắc đến nó nữa.

Alex: Em biết là không phải em tưởng tượng ra mà, Phil!

Phil: Ôi, vậy thì em đang nói gì với anh thế? Ra khỏi internet đi, đồ ngốc, và nhắc điện thoại lên. Hay cái bút cũng được.

Alex đã đăng xuất.

Rosie thân yêu,

Có lẽ cậu không biết tớ đã nhận lấy cơ hội này rất, rất nhiều năm về trước. Cậu đã không bao giờ nhận được lá thư ấy và tớ mừng vì cảm xúc của tớ từ hồi đó đã thay đổi đáng kể. Mỗi ngày qua đi chúng lại càng sâu đậm thêm.

Tớ sẽ đi thẳng vào vấn đề vì nếu tớ không nói điều đó bây giờ thì sợ tớ sẽ không bao giờ nói được. Và tớ cần phải nói.

Hôm nay tớ yêu cậu hơn bao giờ hết; ngày mai tớ sẽ còn yêu cậu hơn. Tớ cần cậu hơn bao giờ hết; tớ muốn có cậu hơn bao giờ hết. Tớ là một người đàn ông 50 tuổi đến với cậu, cảm thấy như thể mình lại là một thanh niên đang yêu, đang xin cậu cho tớ một cơ hội và yêu tớ lần nữa.

Rosie Dunne, anh yêu em với cả trái tim. Anh đã luôn yêu em, kể từ khi anh mới 7 tuổi và nói dối về việc ngủ thiếp đi khi canh ông già Noel đến, khi anh 10 tuổi và không mời em đến dự tiệc sinh nhật, khi anh 18 tuổi và phải dọn nhà đi, kể cả vào những ngày cưới của anh, vào ngày cưới của em, vào những ngày rửa tội, sinh nhật và cả khi chúng ta cãi vã. Anh yêu em qua suốt mọi điều ấy. Hãy làm cho anh thành người đàn ông hạnh phúc nhất trái đất bằng việc ở bên anh.

Xin hãy trả lời anh.

Tất cả tình yêu của anh,

Alex

51. Chương 51

Rosie đọc bức thư có đến lần thứ một triệu trong đời, gấp lá thư lại thành những hình vuông gọn gàng và nhét trở vào phong bì. Mất cô dõi theo từng chồng thư từ, bưu thiếp, email được in ra, những đoạn chat in ra, những tờ fax và cả những ghi chú nguệch ngoạc từ hồi đi học của cô. Có đến hàng trăm lá trải ra trên sàn nhà, mỗi lá lại kể câu chuyện riêng mình về niềm vui hay nỗi buồn, mỗi lá đại diện cho một giai đoạn trong đời cô.

Cô đã giữ lại tất cả.

Cô ngồi trên một tấm thảm da cừu phía trước lò sưởi trong phòng ngủ của mình ở Connemara, và tiếp tục xếp những dây chữ đang trải ra trước cô. Cuộc đời cô viết bằng mực. Cô đã mất cả đêm đọc lại tất cả, và lưng cô đau nhức vì cúi khom xuống và mắt cô cay xè. Cay xè vì mệt mỏi và vì nước mắt.

Những người cô yêu quý đã quay trở lại thật sống động trong tâm trí cô suốt những giờ ấy khi cô đọc thấy nỗi sợ hãi, cảm xúc và những suy nghĩ của họ, những thứ từng là thật nhưng bây giờ đã ra khỏi cuộc đời cô. Những người bạn đã đến rồi đi, đồng nghiệp, bạn học, người yêu và các thành viên gia đình. Cô đã ôn lại cả cuộc đời mình đêm đó chỉ trong chừng ấy giờ đồng hồ.

Cô không nhận ra là mặt trời đã mọc, những con hải âu bay lượn trên bầu trời, kêu lên đầy phấn khích khi thức ăn của chúng được đảo lên đảo xuống bởi đại dương giận dữ. Những con sóng đập vào bờ đá, đe dọa còn đi xa hơn. Những đám mây đen treo lơ lửng như những vòng khói ngoài cửa sổ của cô vẫn còn đó dù đã có một cơn mưa sáng sớm.

Bóng mờ mảnh mai của một cầu vồng mới chớm hình thành vươn lên từ ngôi làng đang ngủ say, kéo dài trên bầu trời đang bình tĩnh đến tận cánh đồng đối diện Ngôi Làng Mao Lường Hoa Vàng. Một khung cảnh rực rỡ của màu đỏ kẹo táo, màu bơ sữa, màu mơ, màu quả bơ, màu hoa nhài, màu hồng tằm hùm và màu xanh lơ nửa đêm hiện lên trên nền trời xanh xám. Gần đến mức Rosie muốn giơ tay ra để chạm vào.

Tiếng chuông từ bàn làm việc dưới nhà kêu to. Rosie tặc lưỡi và liếc nhìn đồng hồ: 6 giờ 15.

Một người khách đã đến.

Cô chậm chậm đứng lên, nhăn mặt vì đau khi đã ngồi ở một tư thế hàng giờ đồng hồ. Cô tì vào chiếc bàn nhỏ bên giường và nâng mình đứng dậy. Cô chậm rãi vịn lưng.

Chuông lại kêu.

Đầu gối cô kêu răng rắc.

“Ôi, đang đến đây!” cô kêu lớn, cố gắng giấu sự bức bối trong giọng nói.

Cô đã thật ngu ngốc khi thức trắng đêm đọc những bức thư này. Hôm nay là một ngày bận rộn và cô không thể để mình bị mệt. Có năm khách sẽ đi và có bốn khách khác sẽ đến một lát sau đó. Phòng ngủ của họ cần được dọn sạch, ga trải giường cần được giặt, thay mới cho những người sắp đến mà cô thì còn chưa bắt đầu làm bữa sáng.

Cô cẩn thận đứng trên đầu ngón chân giữa đám thư lộn xộn quanh tấm thảm, cố gắng không giẫm phải những tờ giấy quan trọng mà cô đã cất giữ suốt cả đời.

Chuông lại reo.

Cô đảo mắt nhìn và rửa thầm dưới hơi thở. Hôm nay cô không trong tâm trạng thích hợp với những vị khách thiếu kiên nhẫn. Không thể khi mà cô vẫn chưa được đi ngủ.

“Chỉ một phút thôi,” cô gọi với ra một cách vui vẻ, nắm chặt thành lan can và lao xuống gác. Cô cảm thấy ngón chân và phải mở hành lý đã được để thật ngu ngốc ở ngay dưới chân cầu thang. Cô thấy mình ngã chúi về phía trước và có một bàn tay nắm lấy cánh tay cô thật chặt để giữ cô đứng vững.

“Xin lỗi nhiều nhé,” người đàn ông xin lỗi, và đầu Rosie ngẩng phắt lên. Cô tiếp nhận hình ảnh người đàn ông đứng trước mặt, cao hơn mét tám với mái tóc sẫm đã bạc hết hai bên thái dương. Da anh trông hơi xám với những nếp nhăn quanh mắt và miệng. Mắt anh trông mệt mỏi như bất kỳ ai vừa mới lái xe bốn tiếng đồng hồ đến Connemara sau một chuyến bay dài năm tiếng. Nhưng đôi mắt ấy sáng lấp lánh và chúng long lanh vì sự ẩm ướt trong chúng đang dần dâng lên.

Mắt của Rosie cũng ướt. Cái siết ở cánh tay cô mạnh hơn.

Đó là anh ấy. Cuối cùng thì đó là anh ấy. Người đàn ông đã viết lá thư cuối cùng mà cô đọc sáng nay, xin cô trả lời.

Dĩ nhiên, sau khi nhận thư, cô không mất nhiều thời gian để trả lời. Và khi sự im lặng kỳ diệu lại một lần nữa bao quanh họ, sau năm mươi năm, tất cả những gì họ có thể làm là nhìn nhau. Và mỉm cười.

* * *

[1] Một trò chơi đố về các kiến thức thông thường và văn hóa đại chúng sử dụng các thẻ. Số người chơi có thể từ 2 đến 6 người, từ 15 tuổi trở lên. [Tất cả chú thích trong sách là của người dịch].

[2] Nguyên văn : ” best woman ”, còn có thể hiểu là người phụ nữ có vai trò quan trọng nhất trong lễ cưới, ngoài cách hiểu là phù rể hay phù dâu ra.

[3] Phát âm tương tự như từ /shit/ : phân.

[4] Nguyên văn : ” best man ”.

[5] Chữ cái Z : từ ” ngựa vằn ” (zebra) bắt đầu với chữ Z.

[6] Theo tên một món cocktail nổi tiếng làm từ cà chua và vodka có tên là Bloody Mary (Mary đầm máu).

[7] Repeat : vừa có nghĩa là lặp lại, vừa có nghĩa ợ (thức ăn) lên.

[8] Sách Nghệ thuật Tình ái được lưu truyền từ Ấn Độ thời cổ đại.

[9] Dynamite : thuốc súng.

[10] Nguyên văn ” the Antichrist ” : kẻ phản Chúa, kẻ thù của Chúa.

[11] Fred Astaire (1899-1987) : ca sĩ, vũ công, diễn viên người Mỹ nổi tiếng với nhiều phim ca nhạc, là vũ công vĩ đại nhất thế kỷ 20, một trong những vũ công có ảnh hưởng nhất trong lịch sử ca nhạc trên màn ảnh nhỏ và màn bạc.

[12] Spirit : vừa có nghĩa là tinh thần vừa có nghĩa là rượu mạnh.

[13] Tiếng Pháp : Thật ngạc nhiên chưa !

[14] Tiếng Pháp : Chúc lên đường may mắn.

[15] Nguyên văn : không nên đánh giá một cuốn sách qua trang bìa.

[16] Homer Simpson : nhân vật trong chuỗi phim hoạt hình cùng tên nổi tiếng, điển hình cho cách nghĩ của Mỹ về tầng lớp lao động – thô thiển, béo phì, vụng về, lười biếng.

[17] Nguyên văn : cleave unto him.

- [18] Diễn viên chính trong phim " Singing in the rain ", một bộ phim ca nhạc kinh điển.
- [19] Cũng là diễn viên chính trong phim " Singing in the rain ".
- [20] Ireland quy định độ tuổi được phép uống rượu là 16 tuổi.
- [21] " Charlie trong nhà máy Sô cô la " : Bộ phim dành cho thiếu nhi trình chiếu năm 2005, vai Charlie do Johnny Depp đóng.
- [22] Bum : nghĩa là cái mông.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cuoi-cau-vong>